

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Empire of Royals

his
TESORO

AN ARRANGED MARRIAGE
AGE GAP MAFIA ROMANCE

Emilia Rossi

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

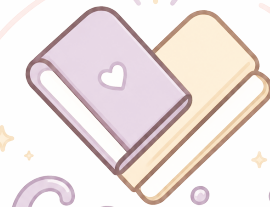
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

$$0 \leq t \leq T_i \{$$

Çeviri
Kitaplar

Telif hakkı © 2024 Emilia Rossi

Onun Tesoro'su

Bir Kraliyet İmparatorluğu

Hikayesi Kapak Tasarımı:

Emilia Rossi

Düzeltilme: Chelsea Adams, Starlight Editorial Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler, olaylar, işletmeler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bir mafya patronunu kesinlikle diz çöktüreceklerini bilen tüm engelli güzellere.

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Matteo](#)
2. [Sofiya](#)
3. [Matteo](#)
4. [Sofiya](#)
5. [Matteo](#)
6. [Sofiya](#)
7. [Matteo](#)
8. [Matteo](#)
9. [Sofiya](#)
10. [Matteo](#)
11. [Matteo](#)
12. [Sofiya](#)
13. [Matteo](#)
14. [Sofiya](#)
15. [Matteo](#)
16. [Sofiya](#)
17. [Matteo](#)
18. [Sofiya](#)
19. [Matteo](#)
20. [Sofiya](#)
21. [Sofiya](#)
22. [Sofiya](#)
23. [Matteo](#)
24. [Sofiya](#)
25. [Sofiya](#)
26. [Sofiya](#)
27. [Matteo](#)
28. [Sofiya](#)
29. [Matteo](#)
30. [Matteo](#)
31. [Sofiya](#)
32. [Matteo](#)
33. [Sofiya](#)
34. [Matteo](#)
35. [Sofiya](#)
36. [Matteo](#)

37. Sofiya
38. Matteo
39. Matteo
40. Matteo
41. Sofiya
42. Matteo
43. Sofiya
44. Matteo
45. Matteo
46. Sofiya
47. Sofiya
48. Sofiya
49. Matteo
50. Sofiya
51. Sofiya
52. Sofiya
53. Matteo
54. Sofiya
55. Matteo
56. Matteo
57. Sofiya
58. Matteo
59. Sofiya
60. Sofiya
61. Matteo
62. Sofiya
63. Matteo
64. Sofiya
65. Sofiya
66. Matteo
67. Matteo
68. Sofiya
69. Sofiya
70. Matteo
71. Sofiya
72. Matteo
73. Sofiya
74. Matteo
75. Sofiya
76. Matteo
77. Sofiya
78. Matteo
79. Sofiya
80. Sofiya

[Epilog Epilog](#)

[Emilia Rossi'nin diğeri](#)
[eserleri Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

İÇERİK UYARISI İÇİN BUNU OKUYUN

T Bu kitabın ana karakteri Sofiya, hipermobil Ehlers-Danlos sendromu bu bu nadir nadir genetik bir bağ dokusu bozukluğudur. EDS, karmaşık ve sıklıkla yanlış anlaşılan bir sendromdur. Hiper mobil EDS (hEDS) en en sık tanısı konan başka on üç on üç farklı EDS türü vardır ve belirtiler çok çeşitli olabilir. yaptım yaptım en elimden elimden sunmak en sürüm hEDS hEDS'in bir versiyonunu, Sofiya'nın versiyonunu, özenle ve titizlikle sunmak. Ancak bu sadece onun deneyimi ve hEDS'li diğer kişilerinkinden önemli ölçüde farklı olabilir. Çoğu kronik hastalık ve engellilikte olduğu gibi, vücut öngörülemez olabilir ve her gün farklı zorluklar ortaya çıkarabilir. Umudum, kronik hastalığı ve engelli olan herkesin, bu hikayede kendilerini görmüş hissetmeleridir, hatta Sofiya'nın yolculuğu sizinkinden farklı olabilir.

Bu kitap, açık seks sahneleri ve şaplak, bağlama, penis ısıtma ve hafif aşığılama gibi unsurlar dahil olmak üzere yetişkinlere yönelik içerik barındırmaktadır. Ana çift arasındaki tüm fiziksel yakınlık tamamen rızaya dayalıdır.

Bu kitap, şiddet, kanlı sahneler, kaçırılma, işkence tasvirleri, seks ticareti hakkında konuşmalar, cinsel saldırı tehditleri, ebeveynler tarafından duygusal ve fiziksel istismar, geçmişte yaşanan rahatsız edici bir cinsel deneyimin tasviri

, *algılanan* "diğer kadın" draması ve geçmişte yaşanan bir hayvan istismarı olayına çok kısa bir atıf (sayfada yer almıyor).

Bu hikayede kronik hastalık ve engellilik temsili bulunmaktadır. Bu kitaptaki mafya dünyası, tıpkı bizim dünyamız gibi, engellilik ayrımcılığıyla doludur. Karakterler, engellilik ayrımcılığı içeren hakaretler de dahil olmak üzere zararlı bir dil kullanır ve engellilik ayrımcılığına dayalı inançlara sahiptir. Ayrıca içselleştirilmiş engellilik ayrımcılığı da vardır; bu, engelli bireylerin genel kültürün engellilik ayrımcılığına dayalı inanç ve yargılarını benimsemesi ve bu durumun genellikle kendileri ve engellilikleri hakkında olumsuz duygular beslemelerine neden olmasıdır.

Diğer genel içerikler arasında hamilelik yer almaktadır. Bu kitap mutlu sonla biter!

ÖNSÖZ

MATTEO

T o ilk ilk yırtıyor havayı havayı ve
saat saat tik tak etmeye başlar.

Bir.

İki.

Üç.

Sadece bir kurşun, ardından bir çığlık. Zihnimde yankılanıyor, kabusumun korkunç fon müziği. Ölümcül bir atış mıydı?

Yoksa hala vaktim var mıydı?

Dört.

Beş.

Altı.

Bunca yıl sonra bile, bu anının ortasında, o merminin yankılarının kemiklerimde titreştiğini hissedebiliyorum.

Suçlu olduğumu bilmek, herhangi bir fiziksel yaralanmanın verebileceğinden çok daha fazla acı veriyor.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz.

Her gece rüyalarımda kanlarını görüyorum. Bu, gerçek hayatta görmediğim için aldığım ceza. Kanın yere damladığını hayal etmek çok kolay. O zamandan beri

o zamandan beri, nasıl göründüğünü, demirin metalik kokusunun havayı nasıl doldurduğunu bilecek kadar.

On.

On bir.

On iki.

Her saniye ölüm biraz daha yaklaşıyor ve ben orada donakalmış duruyorum. Sonra Sienna'nın minik eli elimi dolduruyor ve karar verilmiş oluyor.

Onu yanımda, evin arkasındaki gizli kapıya doğru çekiyorum.

On üç. On

dört. On

beş.

İkinci silah sesi havayı yırtıyor.

Zorlukla hayatta kalabildik, ama o iki silah sesinin arasındaki saniyeler beni rahat bırakmıyor. Onlardan birini kurtarmak için hala vaktim var mıydı? Asla bilemeyeceğim, çünkü ailemi, evimizi, hak ettiğim mirası terk ettim.

Onu geri kazanmak iki yılımı aldı. Oğlum ve kardeşim Matteo Rossi'nin yavaş ve acı verici ölümüne iki yıl katlandım, sonra İtalyan Mafyası'nın Don'u, New York'taki Beş Aile'nin başı Matteo Rossi olarak yeniden yükseldim.

MATTEO

A İçkimin bir yudumunu daha alırken alkol boğazımdan aşağı bir çizgi halinde yaktı.

Bu, boktan bir ayın üstüne boktan bir haftanın üstüne boktan bir gün olmuştu.

Kuzeydeki depolarımızdan biri daha saldırıya uğramıştı. Yirmi kat aşağıda, bodrumda yatan ölü adam, uzun zamandır şüphelendiğim şeyi nihayet doğrulamıştı: Arnavutlar benim bölgeme sızmaya çalışıyordu.

Elim bardağı sıkıca kavradı.

Son on üç yılını Beş Aile'nin başı olarak geçirmiş, etki alanımızı eyaletin kuzeyine ve batısına doğru genişletmişim. Birçoğu benim bölgeme sızmaya çalışmıştı; çoğu da New York'a fuhuş ticaretini getirmek istiyordu. Arnavutlar son beş yıldır sınırlarımızı zorluyorlardı, ancak son patronlarının ölümüyle saldırıları şiddetlendi. Onun aptal oğlu Arben, bana meydan okuyabileceğini kafasına takmıştı.

Ofisimin kapısı açıldı ve ikinci adamım, kan bağı dışında kardeşim sayılan Romeo içeri girdi. Karşımda oturdu ve masama bir dosya attı.

Dosyaya göz attım ve bir yudum daha içtim. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Evet." Romeo'nun her zamanki rahat tavırları yoktu. Depo yangınında iki adamımızı kaybettikten sonra bu gece hiçbir şey eğlenceli gelmiyordu.

Elimi yüzüme sürdüm ve kendimi zorlayarak dosyayı açtım. İçindeki resme baktım.

"En azından güzel," dedi.

"*Güzel*" demek yetersiz kalırdı. Altın sarısı buklelerle çerçevelenmiş, delici mavi gözler bana bakıyordu. Dolgun kırmızı dudaklar. Koyu kaşlar. Küçük, düz bir burun. Pembe yanaklar. Sofiya Ivanova, hayatımda gördüğüm en çarpıcı kadındı. Ona baktıkça göğsümde tuhaf bir heyecan uyandı.

Gözlerimi ondan ayırdım. "Kaç yaşında?"

"Yirmi birinci yaş gününü yeni kutladı."

"Siktir." Bardağımı masaya koydum. "O daha çocuk sayılır."

"Fazla seçeneğin yok, fratello. Eğer onu istiyorsak

Rus Rus yoksa bizim yanımızda biz ihtiyacımız
bu ittifaka Rustik ile

Rustik Ivanov, Chicago'daki Bratva'nın başıydı. Savaş kaçınılmaz görünene kadar aramızdaki gerginlik artmıştı. Sonra o, ateşkes teklifiyle bize ulaştı. Silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmak için doğu ticaret yollarımıza erişim istiyordu ve karşılığında Ruslar, Arnavutlara karşı bizi destekleyecekti.

"Gerçekten bunu yapmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Romeo tereddüt etti ve ben kaşlarımı kaldırdım. O, fikrini saklayan biri değildi.

"Bence burada çok izole durumdayız," dedi sonunda. "Batı'da Ruslar, doğuda İrlandalılar ve şimdi de Arnavutlar. Şehirde bir kalesi var ama müttefiklere ihtiyacımız var. Bu bir başlangıç olabilir."

"Neden her şey benim evlenmemle başlamak zorunda, bilmiyorum," dedim, gözlerimi yine Sofiya'nın resmine çevirerek.

Capolar, yıllardır hâlâ bekâr olan Donları hakkında fısıldaşıyorlardı. İmparatorluğumu güvence altına almak için varislere ihtiyacım vardı, ama bir eş ve çocuklar beni savunmasız bırakacaktı.

Romeo sandalyesine yaslandı ve beni dikkatle süzdü. “Yıldönümü olduğunu biliyorum. Sienna bugün erken saatlerde seni bulmaya çalıştı.”

Pencereden dışarı baktım. “Başlama.” Saklanarak ne kadar korkak olduğum konusunda onun sitemlerine, yargılamasına ihtiyacım yoktu. Dosyayı işaret ettim. “Onun hakkında ne biliyoruz?”

Romeo’nun çenesindeki bir kas seğirdi, ama konuyu zorlamadı. “Fazla bir şey yok. Rustik iki kızını çok koruyor. Okullarını evde tamamladılar ve nadiren görülürler. Bir sonraki sayfada onun hakkında gönderdiği bilgiler var.”

Resmi kenara çekip, neredeyse boş olan sayfayı ortaya çıkardım. Sofiya’nın yaşı, boyu ve hobileri yazıyordu: yemek pişirme, pasta yapma ve okuma.

“Eminim düğünden önce onunla tanışmak için ısrar edebilirsin.”

Sofiya’nın resmine dikkatimin dağılmasını önlemek için dosyayı kapattım.

“Önemli değil,” dedim. “Sanki gerçek bir karı koca olacağımız gibi değil ya.”

“Öyle mi?”

"Birlikte yaşayacağız, ama oda arkadaşından öteye geçmeyeceğiz." Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldum, ama onlardan tek aldıkları bir gecelik bir ilişkiydi. Uzun zaman önce, hiçbir kadının beni zayıflatmasına izin vermeyeceğime karar vermiştim.

Romeo kaşlarını kaldırdı. “Peki ya mirasçılar?”

Elimi salladım. “Bir çözüm bulmak için önümüzde yıllar var. Şu anda önemli olan Arnavutları durdurmak.” Bratva ile tırmanan gerginlik, insan gücümüzü fazlasıyla zorlamış ve dikkatimizi Arben’in tehdidinden uzaklaştırmıştı.

Romeo deri ofis koltuğuna yaslandı ve beni dikkatle izledi. Kollarını kavuştururken yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

“Ne?” diye sordum, kaşlarımı çatarak.

“Sadece bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Sarsılmaz Matteo Rossi, güzel küçük *oda arkadaşıyla* birlikte yaşıyor.”

O gülümsedikçe sinirim artıyordu. “Siktir git. Bu Bu bir iş kararı, başka bir şey değil.”

"Sen nasıl dersin." Ayağa kalktı. "Tarihi belirleyebileceğimizi onlara haber vereceğim."

"Küçük bir düşün," dedim. "Hadi bunu çabucak halledelim." Romeo başını salladı ve dosyaya uzandı.

“Bırak,” diye bağırdım.

O ise ofisimden çıkarken sadece mırıldandı.

SOFİYA

Mila, büyürken defalarca yaptığı gibi bana daha da sokuldu. Yatağında geçirdiği geceler, dışarıda geçirdiği gecelerden daha fazlaydı. Evimiz her zaman soğuktu — hem sıcaklık hem de duygu açısından — bu yüzden bulabildiğimiz tüm sıcaklığı içimize çekerdik. “Onunla gerçekten evlenecek misin?” diye fısıldadı,

dedi, on dokuz yaşından daha gençmiş gibi.

Boğazım ve göğsüm sıkışmıştı. Babam az önce haberi vermişti. Tam olarak şöyle demişti: “Matteo Rossi ile evlenip İtalyanlarla bu ittifakı pekiştirdiğinde, nihayet bana faydalı olacaksın.” Annem sessizce babamın yanında duruyordu.

“Sanırım öyle,” diye fısıldadım.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"New York Mafyası'nın başı."

Mila burnunu çekip koluma vurdu. "Sofiya, ciddi ol."

"Ama tek bildiğim bu," diye itiraz ettim. Kolumu ovuştururken dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

“Hiç acımadı bile,” dedi, gözlerini devirerek ortak gizli telefonumuzu eline aldı. “Onu araştıracağım.”

Ona yapmamasını söylemek için ağzımı açtım ama sonra kendimi durdurdum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken bu adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi neden öğrenmeyeyim ki?

Mila telefonda bir şeyler yazdı ve sonra nefesini tuttu. "O çok seksi." Telefonu kaptım, "NYC'nin En Seksi Milyarderi Yılbaşı Partisini Erken Terk Etti" başlıklı makalenin altındaki resme bakarken dudağımı ısırdım. Bu, bir otelin dışında çekilmiş Matteo'nun doğal bir fotoğrafıydı. Geniş omuzlarına uzanan, mükemmel dikilmiş siyah smokininde somurtuyordu.

Koyu renkli saçları dağınık bir şekilde yüzüne düşmüştü ve kare çenesi sert bir ifadeye bürünmüştü.

Midemde hafif bir karıncalanma hissettim. "Sanırım o... fena değil." "Oh, fena *değil*," dedi Mila, geniş bir gülümsemeye.

O her zaman

Erkeklere deli olurdum.

O ise pencereden gizlice kaçıp o ayki erkek arkadaşıyla buluşurken, ben geçen yıl tek bir partiye gitmişim ve o deneyimi bir daha yaşamak istemiyordum. O anıyı bir kenara itip resme tekrar odaklanırken içim ürperdi.

"Kaç yaşında?" diye sordum. Zaten mafyanın başı olduğu için benden büyük olduğu belliydi. Fotoğraftaki adam

fotoğraftaki yapmıyordu tam gümüş tilki seviyesinde ama o bir bir olgunluğu vardı ki,

bunu birazcık seksi bulmuş olabilirim. Mila telefonu aldı, aramaları yeni bir bilgi vermediğinde kaşlarını daha da çatı.

Otuz dakika sonra, sonunda vazgeçmek zorunda kaldık. Matteo

Rossi hakkında kişisel

bilgileri bulmak imkansızdı.

Mila, homurdanarak telefonu bıraktı. Yüzü bana dönük olacak şekilde yan yatmak için döndü. "En azından nişanlının seksi olduğunu biliyoruz."

"Acaba iyi biri midir?" diye mırıldandım. Tanrım, bu sözleri yüksek sesle söylediğim için kendimi çok aptal hissettim. Bratva'da hiç nazik bir koca ya da mutlu bir evlilik görmemişim, ama Matteo'nun babam kadar berbat olmadığı umuduna sıkı sıkıya sarılıyordum. Belki

İtalyanlarda işler farklıydı. Belki de kadınlarına daha iyi davranıyorlardı.

Mila'nın yüzü düştü, alnında endişe çizgileri belirdi. "Öyle olsa iyi olur." Sesi sert çıkmıştı.

Abla olarak, Mila'yı her zaman korumuş, anne babamız bizi görmezden geldiğinde ve dadılar eve gittiğinde onun bakımını üstlenmişim. Ama yıllar geçtikçe sağlık sorunlarım daha da ağırlaştıkça, beni koruyan kişi o olmuştu.

"Peki ya Dimi?" diye sordu Mila. Üvey kardeşimiz Dimitri, gizemle örtülü bir hayat sürüyordu. Babamız, oğlunun varlığına uzun süre tahammül edemediği için onu sürekli yurtdışına kirli işlerini yapmaya gönderirdi. Dimi, ona ilk karısını çok fazla hatırlatıyordu. Söylentilere inanacak olursak, babamın gerçekten sevdiği bir kadındı.

Elini sıktım. "Eminim biliyordur. Belki düğüne gelir." Ama sözlerimde ikna edici bir ton yoktu. Düğüne iki gün kalmıştı. Dimi'nin sabit bir telefon numarası yoktu, bu yüzden her zaman onun bize ulaşmasını beklemek zorundaydık.

"Sence Matteo benim... şeyimi biliyor mu?" Elimi vücuduma doğru uzattım.

Mila'nın dudakları aralandı. "Pakhan ona söylemiş olmalı, değil mi? Matteo kabul etmeden önce senin hakkında tonlarca bilgi almış olmalı." Yıllar önce babamıza "baba" demeyi bırakmıştık. O, bizim için, hayatındaki herkes için sadece Pakhan'dı.

Derin bir nefes aldım, göğsüm rahatlamayla doldu. "Evet, elbette." Endişeme ufak bir umut ışığı eşlik etti. Matteo, beni olduğum gibi kabul edip benimle evlenmeyi seçtiğine göre iyi bir adam olmalıydı. Gerçi... belki de Bratva ile ittifak kurmak, benim gibi bir gelini kabul etmek anlamına gelse bile, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

"Seni özleyeceğim," diye mırıldandı Mila.

Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımın akmasını engelledim. Yıllarca babamın bana "sert ol" diye bağırması, benim aşırı duyarlı olmamı engellemeye yetmemişti.

"Belki seni ziyaret etmesine izin verir," dedim. "Evet, belki."

Küçük kız kardeşimi kollarıma alırken gözyaşlarım yüzümden süzüldü.

MATTEO

R Havaalanından kiliseye giderken Romeo ve ben arabanın arka koltuğunda oturuyorduk. Adamlarımla dolu iki SUV, yolda yanımızda ilerliyordu. Sienna, düğünüme katılmama izin vermediğim için çok öfkelenmişti, ama ona güvenmiyordum Ruslar, kız kardeşimin güvenliğini tehlikeye atacak kadar önemli değillerdi.

Saatime baktım. Bu akşam şehirde, infazcım Domenico ile yeni gelen silah sevkiyatını incelemek için bir toplantım vardı, bu yüzden bu törenin kısa kesilmesi gerekiyordu.

"Gülüştünü biraz çalışsan iyi olur," dedi Romeo. Onun bakışlarına somurtkan bir ifadeyle karşılık verdim.

"Hayır, hayır, tam tersi." "Siktir git.

Neden gülümsemem gerekiyor ki?"

"Gelininde iyi bir izlenim bırakmak için."

Romeo, tepki olarak attığım sert bakışa sadece kıkırdadı. Pislik. Kız kardeşim dışında, benden hiç korkmadan benimle etkileşime giren tek kişi oydu.

"Seni vurmaktan çekinmem," dedim, pencereden dışarı bakarak. O sadece burnunu çekti.

Bu kadını rahatlatmama gerek yoktu. Benim dairemde kalacak ve gerektiğinde etkinliklere benimle birlikte katılacaktı.

Güçlü bir evlilik görüntüsünü sürdürmek. Zalim davranmadım — paraya ve ihtiyacı olan her şeye erişimi olacaktı — ama hepsi bu kadardı. Onun için hayatımı altüst etmeyi reddettim. Bana karşı avantaj elde etmesini kolaylaştıracak hiçbir şeyi yapmayı reddettim.

Şehrin kuzey tarafındaki kiliseye vardık. Geleneksel olarak, Aile düğünleri Manhattan'daki dairem yakınlarında yapılırdı, ama Rustik, bizim ısrarımız üzerine düğünün Katolik töreniyle yapılacağı takdirde, Chicago'daki evinde gerçekleşeceğini söyledi. Bu benim için bir sakıncaydı ve yeni karımla birlikte iki saatlik uçak yolculuğuna çıkma düşüncesi beni şimdiden korkutuyordu.

Rustik Ivanov benim yeni müttetikim olabilir, ama onu hâlâ hor görüyordum. Yıllar boyunca pek çok İtalyanın kanını akıtmıştı ve biz de aynı şekilde misilleme yapmıştık. Bu ittifaka alışmak biraz zaman alacaktı.

Şoförümüz ve en güvendiğim askerlerimden biri olan Angelo, adamlarımızın yerlerini aldıklarını işaret etti. Zırhlı SUV'den indim ve ceketimin düğmelerini ilikledim. Düğün için standart siyah takım elbisemi giymiştim. İş etkinliği için iş kıyafeti. Glock'um sırtımda rahatlatıcı bir şekilde duruyordu.

Kiliseye girerken saatime tekrar baktım. Törene iki dakika kalmıştı. "Zaman daralıyor," diye mırıldandı Romeo. "Oyalanmaya gerek yok," diye cevap verdim.

Kilisede çalışan yaşlı bir kadın bizi rahibin beklediği ön tarafa yönlendirdi. Adamlarımın yarısı damadın tarafındaki boş sıralara otururken, diğerleri salonun çevresine dağıldı. Sağımdaki sıralar gelinin misafirleriyle seyrek bir şekilde doluydu. Rustik'in düğünü kendi şehrinde yapma konusunda ısrarcı olmasına rağmen, bu kadar az kişinin gelmesine şaşırdım. Pakhan ön sıradaki bankta oturuyordu ve bana başını salladı. Ben bu hareketi karşılık vermedim. Kızını koridordan geçireceğini sanmıştım, ama belki de Ruslar bunu farklı yapıyordu.

Rustik'in karısı onun yanında oturuyordu. Kadın zayıftı ve gözlerinde bir boşluk vardı, ancak elbisesi beni iki kez göz kırpmaya zorladı. Onu tanımlayabilecek tek kelime "*gürültülü*" idi — boyun çevresinde fırfırları olan parlak turuncu bir elbise. Yanında koyu kahverengi saçlı güzel bir kız vardı — Sofiya'nın kız kardeşi olduğunu düşündüm. Gözlerimi karşıladı ve hiç çekinmeden bakışlarını üzerimde tuttu.

İlginç.

Müzik başladı ve kilisenin arka kapıları açıldı. Güneş vitray pencereden içeri süzülerek, *tekerlekli sandalyede oturan* genç bir kadının etrafında bir ışık halesi oluşturdu.

Yüzümü ifadesiz tuttum, kızıyla ilgili bu bilgiyi benden açıkça saklamış olan Rustik'e bakmayı reddettim. O piç başka ne saklıyordu? Bilseydim evlilik teklifini reddeder miydim sanıyordu? Yanımda Romeo'nun varlığını hissettim ve sanki "Belki de bu yüzden onunla önceden tanışmalıydın" dediğini duyabiliyordum.

Sofiya, dantel duvağı arkasında sürüklenirken ve yüzünde gergin bir ifadeyle koridordan tekerlekli sandalyesiyle ilerledi. Fotoğrafında güzeldi, ama gerçekte nefes kesiciydi. Saçları, narin yüz hatlarını çerçeveleyen altın gibiydi ve gözlerimin dolgun dudaklarına kaymasını engelleyemedim. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, o kadar güçlü bir elektrik çarpması hissettim ki, neredeyse ifadesiz maskemden sıyrılacaktı.

Sofiya'nın elbisesi kucağında kabarıyordu, bu da tekerlekli sandalyesini manevra etmesini zorlaştırıyordu. Onu koridorda tek başına zorlanırken görmek, göğsümde garip, rahatsız edici bir his uyandırdı. Bunun, artık bir mafya kraliçesi olduğu ve adamlarımın önünde güçlü görünmesi gerektiği için olduğunu kendime söyledim.

Sofiya sonunda koridorun başına ulaştı ve ben de yanımda ona yer açtım. Rahibe bakmadan önce bana utangaç bir bakış attı ve ben, gözlerini tekrar bana çevirmesini istemek için garip bir dürtü hissettim.

Rahibe töreni olabildiğince kısa tutması söylenmişti, bu yüzden çok geçmeden yemin kısmına geçtik. Boğazını temizledi, kağıdına bakmadan önce bana endişeli bir bakış attı. “Matteo Rossi ve Sofiya Ivanova, zorlama olmaksızın, özgür iradeyle ve tüm yüreğinizle evlenmek üzere buraya geldiniz mi?”

"Evet," dedim.

"Evet," dedi Sofiya. Sesi yumuşak ve tatlıydı ve göğsümde garip bir sızı hissettim.

“Evlilik yolunda ilerlerken, ikiniz de hayatta olduğunuz sürece birbirinizi sevmeye ve onurlandırmaya hazır mısınız?” diye devam etti rahip.

“Hazırım,” dedim ve Sofiya da benim cevabımı tekrarladı.

“Peki, Tanrı’nın size vereceği çocukları sevgiyle kabul etmeye ve onları Mesih’in ve Kilise’nin kanunlarına göre yetiştirmeye hazır mısınız?”

On üç yıl önce Don olarak tahta çıktığımda, varisler yetiştirmenin sorumluluğumun bir parçası olduğunu biliyordum. Ama çocuklar sahibi olma ihtimali, yanımda güzel gelinim varken hiç bu kadar gerçekçi gelmemiştir.

Sofiya ve ben olumlu yanıt verdik.

Sırada yeminler vardı. Rahip Sofiya’ya beni “sevip, onurlandırıp, itaat edeceğine” yemin edip etmediğini sorduğunda, çenesi sıkıca kenetlendi. Gözleri babasına, sonra da bana kaydı. İsyanın yüzünde okunabileceğini görebiliyordum, gözleri o kadar anlamlıydı ki, düşüncelerini adeta duyabiliyordum.

Rahip boğazını temizledi ve Sofiya sinirli bir şekilde homurdandıktan sonra "Evet" dedi.

Vay be, bu... *çok tatlıydı.*

Neredeyse gülümsememe yetecek kadar.

SOFIYA

“ yap.”

İşte bu kadar. Artık geri dönüş yoktu.

BYüzükleri takas etme zamanı gelmişti. Matteo için bir yüzük verilmemişti, bu yüzden kısa bir süre panikledim, ama o ikimiz için de yüzükleri çıkardı. Ona minnettar bir gülümseme attım ve şenesindeki bir şey titredi. Gülümsemem kayboldu ve midemde bir rahatsızlık hissettim. Kocam benden şimdiden nefret mi ediyordu?

Rahip yüzükleri kutsadı ve ardından Matteo sade altın yüzüğü parmağıma taktı. İçimden kısa bir hayal kırıklığı geçti ama hemen bastırdım. Çocukken, annem artık okumadığı mücevher kataloglarını çöpten çıkarır, en sevdiğim yüzüklerin etrafını saatlerce daire içine alırdım. Ortasında büyük bir elmas ve etrafında daha küçük taşlar bulunan art deco tarzı bir yüzük hayal etmişim. Ama bu düğünün hiçbir yanı, gençken hayal ettiğim gibi değildi. Annemin seçtiği gelinlik de öyle değildi; tekerlekli sandalyemle hareket etmeyi bir kabusu çevirecek olmasına rağmen. Çoğunlukla yaşlı, güçlü Bratva erkeklerinden oluşan konuk listesi de öyle değildi. Ve damat da öyle değildi.

Dürüst olmak gerekirse, seçim şansım olsaydı bile daha çekici bir koca seçemezdim. Mila ile bulduğumuz fotoğraflar ona haksızlık etmişti. Matteo inanılmaz derecede yakışıklıydı. Koyu renkli saçları dağınık bir şekilde duruyordu ve bu, onun aksi takdirde sert ve düzenli tavırlarıyla tezat oluşturunuyordu. Smokin değil, takım elbisesi kusursuz bir şekilde dikilmişti ve uzun boylu, kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu. Ama ben her zaman beni seven biriyle evlenmeyi hayal etmiştim. Ya da en azından benden *hoşlanan biriyle*. Boğazımdaki yumruyu yutarken, sade altın yüzüğü parmağına takarken, onun pürüzlü parmak uçları tenime değdi.

Evlilik cüzdanını, hissettiğimden daha sağlam bir el ile imzaladım. Yeni kocama bir kez daha cesaretle baktım, ama o, ben kiliseye girdiğim andan beri yüzünde olan aynı donuk ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu. Babamın büyük hayal kırıklığına uğratacak şekilde, yüzümü hiçbir zaman kontrol edememişim. Ona göre, ben çok kolay okunabilen, çok savunmasız, çok acınası bir insandım. Matteo'nun duygularını gizleme yeteneğinden etkilenmeli miydim, yoksa korkmalı mıydım, bilemedim.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz," dedi rahip, töreni sonlandırırken.

Donakaldım.

Olamaz, olamaz, olamaz.

Matteo beni öpmek için eğilmek zorunda kalacaktı, ama bunu yapmak bir mafya babası için küçük düşürücü olurdu. Yüzündeki ifade değişmeden eğildi, başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi tuttu ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Öpücük yumuşaktı, neredeyse bir dokunuş gibiydi, ama dokunuşu elektrik gibiydi ve daha fazlasını istememe neden oldu. Çok çabuk bitti. Kocam rahibe başını salladıktan sonra nihayet gözlerime baktı ve çenesiyle çıkış yönünü işaret etti. "Gitme zamanı."

Yutkundum. Sanki bir resepsiyon planlamışız gibi değildi. Babam, kusurlu kızını asla bu kadar aleni bir şekilde sergilemek istemezdi. Törene sadece yakın çevresinden, engelimi bilen adamları davet etmişti

. Ama yine de veda etmek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Başımı salladım ve sandalyemi döndürerek koridordan geri dönmeye başladım. Ailemin oturduğu sıraya uğradım ve elimi Mila'ya uzattım; o da taş gibi yüzlü anne babamın yanından sıkışarak bana katıldı. Matteo, yanımda olmadığımı fark edene kadar ilerlemeye devam etti. Durdu ve bana doğru döndü. Onu kızdırmak istemediğim için dudağımı ısırdım, ama kız kardeşime veda etmeden gidemezdim.

"Sanırım şimdi gidiyoruz," dedim, elini tutarak.

O da başını salladı, çenesi titriyordu. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için elini daha sıkı sıktım. O da eğilip bana sarıldı.

"Onun seni ezmesine izin verme, Sofiya. Kendine zarar verecek kadar iyi kalplisin," diye fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldadım. Mila'yı savunmakta her zaman başarılıyım, ama kendimi savunmayı hiç becerememiştim. Sanırım öğrenmenin zamanı gelmişti.

Mila'nın omzunun üzerinden Matteo'nun bakışlarıyla karşılaştım. Saatine baktı ve ben bunu zamanımın dolduğunun işareti olarak algıladım.

"Seni seviyorum." Kız kardeşimi sıkıca kucakladım, sonra isteksizce bıraktım.

Anneme baktım, ama o dümdüz önüne bakıyordu. Babamla evli olmak onu yavaş yavaş sönüp gitmesine neden olmuş, sonunda aşırı ilaçla dolu bir kabuk haline gelmişti. Derin bir nefes aldım ve koridordan yeni kocama ve yeni hayatıma doğru ilerledim.

Kollarım ağrıyordu, tekerlekli sandalyeyi her itişimde bileklerim ve omuzlarım geriliyordu. Neyse ki kilisenin ön tarafında bir rampa vardı, oradan sokağa çıktım ve orada üç siyah BMW beni bekliyordu.

"Bu bizimki," dedi Matteo, ortadaki arabayı işaret ederek. Gözleri tekerlekli sandalyeme kaydı.

Mila ve ben, adresinden adresine, adresindeki tekerlekli sandalyemden adresine, adresindeki arabaya, ve adreslerine nasıl geçeceğimizi gösteren videoları saatlerce izlemiştik.

gece geç saatlerde gizlice dışarı çıkıp garajda antrenman yapardık. Tabii ki Matteo, tıpkı babam gibi devasa SUV'ler kullanırdı. Bu, transferi daha da zorlaştırıyordu çünkü devasa elbisemle koltuğa tırmanmam gerekiyordu, ama Matteo ve benim etrafımda bir daire oluşturan bu adamların önünde hiçbir zayıflık göstermeye niyetim yoktu.

Bu çok utanç vericiydi.

Askerlerden biri önüme ıktı. Onu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en iri adamdı — en az 1,98 metre, belki daha da uzun ve inanılmaz kaslıydı. Kalbim endişeyle çarpıyordu, ta ki onun hafif çocuksu yüzünü, nazik gülümsemesini ve erkek topuzunu fark edene kadar. “Merhaba Bayan Rossi, ben Angelo. Ne yapmam gerektiğini söylerseniz size binmenize yardım edebilirim.”

Bir an için kime seslendiğini anlamadım ama tabii ki artık *ben* Bayan Rossi’ydim. Buna alışmam biraz zaman alacaktı.

“Bana kapıyı açarsan yapabilirim.” O da başını salladı ve istediğini yaptı.

Arabaya eğik bir açıyla yanaştım ve frenleri çektim. Keşke herkesten arkasını dönmesini isteyebilseydim, çünkü bugün kendimi özellikle güçsüz hissediyordum ve bunun zorlu bir iş olacağını şimdiden biliyordum. Sandalyemin kenarına kaydurdım kendimi ve sonra arabanın basamağına geçtim. Artık tek yapmam gereken koltuğa tırmanmaktı. Pencerenin üstündeki tutamağı kavradım ve onu kaldıraç gibi kullanarak kendimi yukarı çektim; omuzlarımdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak.

"Etkileyici, bella," dedi Angelo, elbisenin eteğini arabaya sokmama yardım ederken. "Sandalyeyi arkaya koyacağım."

Ona hafifçe gülümsedim ve Matteo neredeyse bir hırıltı gibi bir ses çıkardı. Çenesini sıkmış ve gözleri öfkeyle parıldıyordu, sonra arkamdan kapıyı sertçe kapattı.

Gözlerimi kapattım, ağlamaya izin vermedim. Böylesine soğuk bir evde büyüdükten sonra, evlenip bir aile kurmayı hayal etmişim. Şimdi ise o kağıda imzayı atmanın, sevgisiz başka bir evde yaşamaya mahkum olduğumu kesinleştirdiğini merak ediyordum.

MATTEO

Çekildi dışarı telefonumu telefonumu çıkardım saniyede telefonumu telefonum içinde arabada , yanımdaki yeni karımdan dikkatimi dağıtmak için düşüncesizce mesajları kaydırıyordum. O, Angelo'ya gülümsediğinde bana ne oldu, hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, bundan nefret ettiğimdi. Onu Sofiya'nın koruması olarak atamıştım, ama şimdi kararımı sorguluyordum.

Arabaya kendi başına binmeyi başarmıştı, ama onu kucağıma almak için parmaklarım kaşınıyordu. Yumruğumu sıktım. Aklımı karıştırmasına izin veremezdim. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim. Sadakatim Mafya'ya, adamlarıma ve Sienna'ya idi. Hepsi bu kadar.

“Uçakta cevaplamam gereken bir iş telefonum var,” dedim, sessizliği bozarak telefonuma bakmaya devam ettim.

"Oh, tamam," dedi Sofiya, sesi yumuşaktı.

Kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Elleri, elbisesinin beyaz eteğini sıkıca kavırıyordu. O kadar genç, o kadar *masum* görünüyordu ki. Bratva'da büyümüş birinden beklediğim türden biri değildi. Romeo'nun, Rustik'in kızlarını koruduğuna dair sözleri aklıma geldi. Benim dünyam hakkında bir şey biliyor muydu acaba?

"O yüzden beni rahatsız etme," diye ekledim, çenemi sıkarak. Sofiya yutkundu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başını salladıktan sonra hızla başka yere baktı.

Göğsümde garip bir sızı hissettim.

Havaalanına giden bitmek bilmeyen yolculuğun geri kalanında vücudumdaki her kas gergindi. Özel jetimin önünde durduğumuz anda, Sofiya ile aramıza olabildiğince mesafe koymak için kapıdan dışarı çıktım.

Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim ve uçağa doğru döndüm, kapıya çıkan metal merdivenlere baktım. Angelo, Sofiya'nın tekerlekli sandalyesini arabanın arkasından kaldırırken aklıma bir şey geldi

—tekerlekli sandalyedeki insanlar uçağa nasıl biniyordu? Şimdiye kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim.

En iyi korumalarımın biri olan Enzo'ya işaret ettim. "Havayolu personeline onu uçağa nasıl bindirebileceğimizi sor," diye emrettim, sesim alçaktı.

Romeo yanıma geldiğinde elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Rustik bazı sırlar saklıyormuş."

"Bu, kararını değiştirir miydi?"

Ne sorduğunu biliyordum — tekerlekli sandalyede olduğunu bilseydim bu evliliği reddeder miydim? Don olarak, herhangi bir zayıflık belirtisinin istismar edileceğini biliyordum. Bir eşimin olması beni zaten savunmasız hale getiriyordu — düşmanlarım kesinlikle ona ulaşmak için onu kullanmaya çalışırlardı — ama bu kadar bariz *bir kusuru* olan bir eşe sahip olmak? Yüzümü buruşturdum. Sofiya arabayı dolaşıp yanıma geldiğinde, bu kelime zihnimde yanlış gelmişti. Yüzünü bana doğru eğdi, dolgun kırmızı dudakları beni büyüledi. Tekerlekli sandalye olsun ya da olmasın, o mükemmelliği.

Sessizce birbirimize baktık, saniyeler geçtikçe yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

Enzo bize katıldı. "Patron," dedi, Sofiya'ya bakarak. "Ekip tekerlekli sandalye rampası olduğunu söyledi, ama

onlara haber vermediğimiz için hazır olması bir saate kadar sürebilir."

"Bu kabul edilemez. Onlara daha çabuk getirmelerini söyle." Enzo yüzünü buruşturdu. "Denedim, Patron."

Gözlerimi kapattım, öfkemi bastırmak için nefes aldım. İşte bu yüzden New York'tan ayrılmayı sevmiyordum. Şehirdeki herkes kim olduğumu ve kiminle karşı karşıya olduklarını biliyordu, ki bu başka yerlerde her zaman böyle değildi.

"Genelde uçağa nasıl biniyorsun?" diye sordum Sofiya'ya.

Şaşırmış görünüyordu. "Hiç uçağa binmedim. Ama sanırım merdivenlerden yukarı çıkabilirim."

Onun hayatının nasıl geçtiğine dair kafam tamamen karışmış bir şekilde ona baktım. Nasıl olur da daha önce hiç seyahat etmemişti?

"Bununla uğraşacak vaktim yok. Seni merdivenlerden yukarı taşıyacağım ve sonra buradan siktir olup gidebiliriz."

Sofiya yine elbisesinin eteğiyle oynadı. "Şey, taşınmak pek güvenli değil..." Yüzümdeki ifadeyi görünce sözünü yarıda kesti.

"Seni bırakmayacağım," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Hadi."

Uçağın merdivenlerine doğru büyük adımlarla yürüdüm, arkamdan gelip gelmediğine bakmadım. Kendi iyiliği için gelirdi.

Romeo benimle aynı hızda yürüdü. Merdivenlerin altına vardık ve döndük. Sofiya bana doğru geliyordu, tekerlekli sandalyesini her itişinde yavaş ve beceriksizce. Angelo onun yanında yürüyordu, konuşmak için hafifçe eğilmişti. O ne derse desin Sofiya gülüyordu ve ben dişlerimi sıktım.

"Yine de onunla evlendin." Romeo'nun ifadesinde, gülümsemesinde bir şey vardı ki, beni sinirlendirdi.

"Ne yapmam gerekiyordu? Bu ittifaka ihtiyacımız olduğunu söyleyen sendin."

bu ittifaka ihtiyacımız olduğunu söyleyen sendin."

"İhtiyacımız var." Romeo omuz silkti.

Sofiya ve Angelo'nun yaklaşmasını sessizce izledik. Ona bu kadar yakın yürümek zorunda mıydı? Ve Sofiya'yı bu kadar güldüren şey ne olabilirdi ki?

“Onu uçağa ben taşıyabilirim,” dedi Romeo.

Ona dönüp baktım, içimde bir şey yanıyordu.

Gülerek omzuma elini koydu ve merdivenlere doğru yöneldi. “Kalkışa hazır olduğumuzdan emin olmak için pilotla konuşacağım.”

“Nihayet,” dedim Sofiya önümde durduğunda. Onu kaldırmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak ona baktım. “Kolunu boynuma dolan.” Bir kolumu sırtına, diğerini bacaklarının altına dolamayı başardım. Elbisesinin kat kat katmanları engel olunca Angelo yardım etmek zorunda kaldı, ama sonra küçük bir çığlık atarak kollarımda buldu kendini.

Elbisesi onu tutmamı biraz zorlaştırıyordu, ama ona dokunmanın verdiği his, göğsümdeki gerginliği biraz olsun hafifletiyordu. Merdivenleri çıkarken boynuma ve omzuma sıkıca sarıldı. Cildinin sıcaklığı benimkine değişiyordu ve rüzgâr, saçlarını yüzüme doğru savuruyordu.

"Gelinleri eşikten geçirmek için pek de geleneksel bir yöntem sayılmaz," diye espri yaptı Sofiya, uçağa binerken.

Onu koltuğa oturttum ve sert bir ifadeyle ona baktım. “Bu evlilik, ailelerimiz arasındaki bir ittifaktır. Daha fazlası değil. Sen benim *gelinim* değilsin. Konumuna yakışır şekilde davranmanı bekliyorum, ama benden gerçek bir evlilik bekleme. Anladın mı?”

Sofiya’nın yüzünde bir anlık bir incinme belirdi, ifade dolu gözleri hissettiklerini açıkça ele veriyordu. Bu hayatta nasıl hayatta kalabileceği konusunda içimi yine şüphe kapladı. Suç dünyası onu çiğneyip tükürecekti.

“Tamam,” dedi yumuşak bir sesle. “Biz... Yani... Birlikte mi yaşayacağız?”

Boğazımı temizledim ve kol düğmelerimi düzelttim. “Elbette. Dış dünyaya güçlü bir evlilik görüntüsü vereceğiz. Özel hayatımızda ise ayrı hayatlar süreceğiz.” Kendimi zorla başka yöne çevirdim ve koridorun karşı tarafındaki koltuğa oturdum.

Romeo yanımdaki koltuğa uzandı, hâlâ beni tedirgin eden sinsi bir gülümsemeyle, Angelo ise Sofiya'nın yanına oturdu ve onu pencereye sıkıştırdı.

"Gergin misin?" diye sorduğunu duydum.

"Biraz," diye cevapladı Sofiya. "Güvenli, değil mi?" Ellerini yanaklarına götürdü. "Pardon, aptalca bir soru oldu."

"Tamamen güvenli, bella. Uçuş iki saatten biraz fazla sürüyor, yani çok uzun değil."

Hırıldadım ve telefonumu tekrar çıkardım, mesajlarımı rastgele kaydardım. "Bu toplantı için her şey hazır mı?" diye sordum Romeo'ya.

"Sen olmadan da gidebileceğim ya da tarihini değiştirebileceğimiz, silah tedarikçisiyle olan bu son derece acil olmayan toplantı mı? Evet, sanırım her şey hazır," dedi kuru bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Şimdi arkanıza yaslanıp rahatlayacak zaman değil.

Arnavutlar baskı yapıyor. Tetikte olmalıyız." "Sen ne dersen o," dedi Romeo, koltuğuna yaslanıp ve gözlerini kapattı.

Onu vurma dürtüsüne direndim. Aşırı derecede kendini beğenmiş davranıyordu ve ben ne hakkında olduğundan bile emin değildim. Ama bu durum hoşuma gitmiyordu.

Uçuş görevlisi geri dönerek kalkışa hazır olduğumuzu bildirdi. Kırmızı elbisesi dekolteydi, iri göğüslerini sergiliyordu ve müstehcen eteği, uzun, bronzlaşmış bacaklarını gözler önüne seriyordu. Onu geçen ay uçağın arkasındaki yatak odasında sıkıştım ve bana aç bir şekilde bakışı, bu deneyimi tekrarlamak istediğini gösteriyordu. Ama şimdi onda neyi çekici bulduğumu hatırlayamıyordum.

Uçak hareket etmeye başladı ve gözlerimin yeni karıma kaymasını engellemek için kendimi zorla telefonuma odaklamam gerekti.

"Onun tüm tıbbi kayıtlarını, onun hakkında bulabileceğin her şeyi topla," dedim sessizce Romeo'ya. "Onun ve bu lanet ailenin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Rustik bu ittifakı önermiş olabilir, ama bize bu kızı vermek

bir hakaretti. Üstünlük sağlamak istiyor ama ben bunu ona kesinlikle izin vermeyeceğim."

O başını salladı ve telefonunu çıkardı. Romeo beni ne kadar sinirlendirse de, ondan daha çok güvendiğim kimse yoktu.

Uçak yerden havalanırken Sofiya hafifçe bir çığlık attı. Kendimi ona bakmaktan alıkoyamadım. Dudakları aralık, pencereden dışarı bakarken kolçaklara sıkıca tutunmuştu. Akşam güneş ışığı pencereye vuruyor, altın sarısı saçlarından yansıyarak onu bir melek gibi gösteriyordu.

O bir melekse, ben de şeytandım. Ve biz asla birbirimize ait olamazdık.

Uçak havalandıktan sonra, iş görüşmeleri yapmak için arkaya doğru yöneldim.

SOFIYA

Mila ve ben, dış dünyada yapmak istediğimiz her şeyi hayal ederek sayısız saatler geçirdik — gideceğimiz yerler Nereye gitmek istediğimizi ve oraya vardığımızda ne yapmak istediğimizi yazmıştık. Buna “Hayal Listemiz” adını vermiştik ve ben şimdiden ilk maddemizi işaretleyebilirdim: uçakla uçmak.

Tabii ki, geniş, yumuşak koltukları olan ve bir hostesin atıştırmalıklar ve şampanya getirdiği özel bir uçakta olacağımı hiç beklemiyordum. Sıcak çikolatalı kurabiye paketini alırken ona hızlıca gülümsedim. Çok güzeldi, elbisesi vücut hatlarını vurguluyordu ve özellikle Matteo'ya bakışlarının üzerinde durduğunu gördüğümde bir an kıskançlık duydum.

Hedefimize doğru hızla ilerlerken bulutların üzerinde olmanın ne kadar heyecan verici olduğuna, gün batımının gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarla boyamasını izlemeye odaklanmaya çalıştım, ama boğazımda sert bir yumru vardı. Yeni kocam, listemdeki bazı maddeleri asla gerçekleştiremeyeceğimi açıkça belirtmişti: sevilmek, çocuklar için mutlu bir yuva kurmak.

Onları oraya yazmak bile çocukçaydı. Benim dünyamda hangi kadın mutluluğu yakalayabilmişti ki? Biz onsuz yaşamayı öğrenmiştik. Şanssız olanlar annem gibi olmuştu —

zalim kocalar tarafından mahvolmuş boş kabuklar. Kocaları olmayan şanslı olanlar ise günlerini çocuklara bakarak, alışveriş yaparak ve arkadaşlarına şikayet ederek geçiriyorlardı.

Matteo sert ve ciddi idi, ama henüz acımasız olduğuna dair bir işaret yoktu. Tekerlekli sandalyem hakkında yorum yapmamıştı, bu sabah onu kullandığımı gördüğünde babamın yaptığı gibi bana “yer kaplayan” dememişti. Matteo beni uçağa bile taşımıştı, dokunuşu nazikti, merdivenleri popomun üstünde kayarak çıkmamı zorlamamıştı.

Keşke kocamla daha sağlıklı bir günde tanışabilseydim, ama bu sabah, son zamanlarda pek çok sabah olduğu gibi, dizlerim ve kalçalarım her an pes edecekmiş gibi uyanmıştım. Matteo, ben daha güzel, daha zayıf ya da daha az sakat olsaydım benimle gerçek bir evlilik yapmak ister miydi?

"Uçmak hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Angelo, beni melankolik düşüncelerimden kurtararak.

Gülümseyerek gardiyana döndüm. "Harika bir şey."

"Daha önce hiç seyahat etmedin mi?"

"Chicago'dan hiç çıkmadım." Gerçek şu ki, evimin doğu kanadından bile neredeyse hiç çıkmamıştım. Mila ve ben daha gençken, durumum kötüleşmeden önce, bazen partilere katılır ya da dadımızla gezilere çıkardık. Ama bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"New York harika bir şehir. Orayı seveceğini düşünüyorum," dedi.

"Hayatın boyunca orada mı yaşadın?"

"Evet. Orada doğdum ve büyüdüm. Yoksul bir çocukluk geçirdim ve gençken bir şekilde tüm bunlara kapıldım," dedi ve lüks çevremizi işaret ederek elini salladı. "Patron bana karşı çok iyi davrandı."

Gözlerine baktım, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için onu dikkatle inceledim. Mila her zaman benim fazla güvenen biri olduğumu söylerdi, ama hayatımı insanların yalan söyleyeceğini veya bana zarar vereceğini düşünerek geçirmektense, insanların temelde iyi olduğuna inanmayı tercih ederdim. Belki de yanlış dünyaya doğmuştum.

“Bana onun hakkında daha fazla bilgi verebilir misin?” diye fısıldadım.

Matteo bir süre önce uçağın arkasına gitmişti, ama Romeo koridorun karşısındaydı ve kanepelerde — evet, normal olamayacak kadar tuhaf *kanepelerde* — daha fazla koruma oturuyordu ve onların duymasını istemedim.

Angelo bana nazikçe gülümsedi. “Onun pek ifade gücü yüksek biri olmadığını tahmin etmiş olabilirsin. Ama adil bir Don’dur. Kendisine sadık olanları ödüllendirir.”

Söylenmemiş sözler havada asılı kaldı—sadık olmayanlara ne olduğu.

“Ailesi var mı?” diye sordum.

“Bir kız kardeşi var. Onunla aynı binada yaşıyor. Ama sanırım hepsi bu kadar. Biliyorsun, anne babası öldürüldü.” Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Bunu bilmiyordum. Kocam hakkında, takım elbise giydiğinde yakışıklı görüldüğü dışında takım elbise giyince yakışıklı olduğu dışında.

“Amcası tarafından,” dedi Angelo, alçak sesle. “Patronun o haini devirip New York’u geri alması iki yıl sürdü.”

“Ne zamandı o? Ne zamandır Don?” “On üç yıl önceydi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Kaç yaşında?”

Romeo koridorun karşısından kıkırdadı ve ben sesimin çok yüksek çıktığını fark ettim. Yüzüm kızardı ve kendime çekildim. Babam soru sorduğumda buna tahammül edemezdi.

“Merak etme,” dedi Romeo göz kırparak. “Patron kaçtı, şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.”

Kaşlarımı kaldırdım, Don’undan bu şekilde bahsetmesine şaşırmıştım. Eğer biri Pakhan’dan bu şekilde bahsetseydi — sağ kolu olsa bile — cezalandırılırdı.

“Matteo otuz sekiz yaşında,” diye devam etti Romeo. “Yaşlı piç.” Angelo burun kıvırdı. “Peki sen kaç yaşındasın?”

Romeo ona orta parmağını gösterdi. “Otuz yedi,” diye isteksizce cevapladı ve ben gülmekten kendimi alamadım. Romeo bana yine göz kırptı.

Matteo'nun Don olduğunda ne kadar genç olduğuna inanamıyordum ve yeni kocama karşı bir anda sempati duydum. Bu kadar ciddi olmasına şaşmamalıydı. O kadar uzun süredir tüm New York'tan sorumluydu. Aramızdaki on yedi yıllık yaş farkını düşünerek dudağımı ısırdım. Yaş farkı beni rahatsız etmiyordu, ama muhtemelen Matteo'nun bana ilgi duymamasının bir başka nedeniydi. Genç ve naftim... neden benimle vakit geçirmek istesin ki?

“Bize kendinden bahset, Sofiya,” dedi Romeo.

Omuz silktim. “Anlatacak pek bir şey yok. Çok heyecan verici biri değilim.” “Aksine, hayatımıza sonsuz heyecan getireceksin,” dedi, koltuğuna yaslanarak.

Sosyalleşmeyi seven ikinci komutana tereddütlü bir gülümseme attım. “Pasta yapmayı ve okumayı severim. Dediğim gibi, sıkıcı.”

"Pişirme konusunda iyi misin?" diye sordu Angelo, karnını ovuşturarak.

"Emin değilim." Omuz silktim. "Kız kardeşim ve korumamız yaptıklarını yeterince beğeniyor gibi görünüyordu." Ailem mutfaka hiç adım atmazdı, bu yüzden Mila ve benim için, anlayışlı personelin çevresinde vakit geçirmek için güvenli bir yerdi. Ama sağlığım, merdivenleri inip çıkmam zorlaştıkça bunu da benden çalmıştı. Yeni evimde merdiven var mıydı acaba?

“Aslında geleneksel Rus tatlılarının ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Romeo.

"Piroshki gibi küçük el yapımı turtalar ve krep gibi blini gibi bazı Rus hamur işleri yapıyorum. Ama çoğunlukla Amerikan ve İngiliz yemek programlarını izleyerek öğrendim, bu yüzden çok fazla kurabiye, cupcake ve bunun gibi şeyler yapıyorum," dedim.

“İtalyan tatlıları var mı?” diye sordu Angelo, gözlerinde meraklı bir ışıltı ile. “Tiramisu en sevdiğim tatlıdır.”

“Hiç yapmadım ama denemeyi çok isterim,” diye cevap verdim. En sevdiğim tariflerin yanı sıra

. Geçtiğimiz yıl aylarca yataktan çıkamadığım için listem uzamıştı.

“Benim favorim cannoli,” dedi Romeo. “Ve ben bu adamdan çok daha önemliyim, o yüzden kesinlikle önce benim tatlımı yapmalısın.”

Angelo burnunu çekip kollarını kavuşturdu. Onların şakacı atışmaları midemde bir sıcaklık hissi yarattı. Belki sevgi dolu bir kocam olmayacaktı, ama bu küçük etkileşimlerde, evde hiç görmediğim kadar çok şefkat vardı. Mila ve ben, evin bizim kanadında kendi dünyamızı yaratmak için elimizden geleni yapmıştık ve korumamız Nikolai de bizim şakalarımıza ayak uydurmuştu. Ancak Dimitri'nin ziyaret ettiği nadir istisnalar dışında, soğuk ve sert erkeklerin ortasında bir ada gibiydik.

"İkisini de yapmam gerekecek," dedim. "Matteo'nun en sevdiği hangisi?"

Romeo kaşlarını çatı. "Biliyor musun, onun tatlı yediğini hiç gördüğümü sanmıyorum."

Tam o sırada, adam ortaya çıktı. Geldiğini duymamıştım ve biraz irkildim.

“Ah, tam zamanında geldin Matteo,” dedi Romeo. “En sevdiğin tatlı hangisi?”

Matteo'nun buz gibi bakışları, sanki bu sorunun sebebinin ben olduğumu biliyormuş gibi bana takıldı. Hızla başka yere bakarak beni görmezden geldi ve kalbim biraz kırıldı.

"Arka tarafa gelmen gerekiyor," dedi, başını sallayarak. Romeo abartılı bir şekilde iç geçirdi, sonra ayağa kalkıp Don'un peşinden gitti.

Angelo, üzgün ifademi fark etmiş olmalı ki elimi okşadı. “Patron, kendi bölgesinde pek çok şeyle uğraşıyor. Bu onu çok meşgul ediyor.”

Başımı salladım ve tekrar pencereye döndüm. Gece çökmüştü ve uçağın kanatlarının üzerindeki yanıp sönen ışıklar, gökyüzünü aydınlatan yıldızlara katılmıştı. Babam, kadınların Bratva işleri hakkında hiçbir şey bilmemesi gerektiğine inanıyordu ve sanırım yeni evimde de durum aynı olacaktı.

Uçuşun bitmesine yaklaşık bir saat kalmıştı ve ben de uçağın iniş yapana kadar kendime acımaya karar verdim. O zaman yeni hayatımla yüzleşmeye ve ondan en iyi şekilde yararlanmaya hazır olacaktım.

MATTEO

T Asansörün kapıları açılmadan önce hafif bir zil sesi duyuldu. Sofiya'ya önce binmesini işaret ettim; ardından Romeo ve ben de girdik. Kapılar kapandı; Angelo ise Sofiya'nın iki valizi ve getirdiği büyük kutuyla bir sonraki asansörü beklemeye kaldı. Uçuş boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım, ama şimdi bu daracık alanda kapana kısılmış durumdaydım.

Ondan kaçamıyordum.

Asansör, yer altı garajından benim çatı katı dairemim bulunduğu yirmi ikinci kata çıktı. Bu tarihi binayı, Don olduktan sonra Central Park'ın batı yakasında satın almıştım. Sienna ve ben, büyüdüğümüz evde kalmaya dayanamıyorduk; duvarlar anne babamızın anılarıyla inliyordu, zeminler ise onların kanıyla lekelenmişti.

Binanın alt katlarında Sienna ve yakın çevrem için konutlar ile yasal ve gayri yasal işlerim için ofisler bulunuyordu. Bina, geniş bir avlu ve bahçeyi çevreliyordu. Sienna, hava güzel olduğunda öğle yemeğini orada yedi. Orası, koruma konvoyu olmadan bulunabileceği birkaç dış mekan yerinden biriydi. Ancak çatı katına sadece ben girebiliyordum. Bazı geceler,

orada tek başıma oturur, aşağıdaki caddeden şehrin hafif sesleri bana ulaşırdı. O anlarda kendimi bu şehrin kralı gibi hissederdim.

Asansör kapısı açıldı ve geniş giriş holü ile ön kapı gözükte. Asansörden çıktığımızda Sofiya yorgun görünüyordu.

"Girmek için parmak izi gerekiyor," dedim ona. "Romeo, Angelo, Enzo, kız kardeşim ve ben, erişim izni olan tek kişileriz."

Alt dudağını ısırarak başını salladı. Ona kes şunu diye bağırarak istedim. Neden bu kadar gergin görünüyordu ki? Evine girilmek üzere olan bendim.

Onun parmak izini kilide ekleyip, isteksizce de olsa özel alanıma girmesine izin verdiğim sırada, asansör kapıları yeniden açıldı ve Angelo ile valizler ortaya çıktı. Sofiya'ya gülümsedi. "Ben güvenlik ekibinizin başıyım ve sizin kişisel korumunuz olacağım. Eminim Patron size benimle nasıl iletişime geçeceğinizi söyleyecektir, ama bir şeye ihtiyacınız olursa gün boyunca dairenin dışında bekliyor olacağım ve bir yere gitmeniz gerekirse sizi arabayla götüreceğim."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sofiya," dedi Romeo. "Şimdi iyi geceler diyeceğim. İkinizin tanışmasına izin vereyim." Bana kaşlarını kaldırdıktan sonra kıkırdarak asansöre geri bindi. Birkaç kat aşağıda oturuyordu ve ben onun kalmasını istemek için can atıyordum. Bu kızla baş başa ne yapacaktım ki?

Angelo, Sofiya'nın iki valizini daireye yerleştirdikten sonra bana başını salladı ve girişe doğru geri döndü. Sofiya'ya içeri girmesini işaret ettim ve onun ardından içeri girdim, kapı arkamızda *gürültüyle* kapandı.

Daire oldukça büyüktü, ama hiç bu anki kadar küçük hissettirmemişti. Sofiya minicik bir

, ama varlığı tüm odayı dolduruyordu. “Burası gerçekten çok güzel,” dedi, bana bakarak.

Sadece homurdandım. Sienna, binadaki tüm dairelerin tasarımına kendini adanmıştı. Ben ise onun en çılgın fikirlerinden birkaçını veto etmek dışında bu işin dışında kalmıştım.

Sofiya'nın valizlerini aldım ve geri kalan eşyalarının nerede olduğunu merak ettim. Eşyalarının birkaç arabayı dolduracağını düşünmüştüm, ama belki de ailesi her şeyi daha sonra göndermeyi planlıyordu.

Çenemi dairenin sol tarafına doğru salladım; orada oturma odasından bir koridor ayrılıyordu. “Yatak odan o tarafta.” Benim yatak odamdan en uzak olan odaydı.

Sofiya tekerlekli sandalyesini oturma odasından geçirdi ve beni takip ederek koridora girdi. Misafir odasının kapısını açtım ve valizlerini yatağın yanına koydum. Daha önce kimse bu odada kalmamıştı — misafirim olduğu için değil ama Gianna'dan yeni karım için hazır olmasını sağlamasını istemiştim.

Sofiya odayı inceledi, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Geri kalanını ben hallederim," diye homurdandım ve o konuşmadan odadan çıktım.

Karton kutuyu dairede taşıırken içinden bir şey tıkırdadı ve içini bakma isteği duydum. Ama yeni karıma olabildiğince az ilgi göstermeye kararlıydım, bu yüzden sesimi çıkarmadım ve kutuyu yatağın ayak ucuna koydum.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Gianna Pesci benim hizmetçim ve aşçım. O ve kızı haftada birkaç kez işleri halletmek için gelirler, ama önümüzdeki ay bir düğün için yoklar." Gianna'nın oğlu evleniyordu, bu yüzden nadiren izin alıyordu. Ona her zaman daha fazla izin alması gerektiğini söyledim, ama o bensiz hayatta kalamayacağımı ısrarla söylerdi, ki bu muhtemelen doğrudu. Yine de şu anda burada olmadığı için rahatladığımı itiraf etmeliyim.

O

xml-ph-0

beni kırmaktan hiç çekinmeyen biriydi. Bu durumu daha da karmaşık hale getirmek için onun yorumlarına ihtiyacım yoktu.

“Başka personeliniz var mı?” diye sordu Sofiya.

“Daireye giren yok.”

Tekerlekli sandalyesinde o kadar küçük görünüyordu ki başını salladı. “Gitmem gereken bir toplantı var,” dedim sertçe.

“Oh.” Yine dolgun dudağını ısırıldı. “Gidiyor musun?”

Yüzündeki hüzne karşı çenemi sıktım. Neden hissettiklerini saklayamıyordu ki? “Sana bunun gerçek bir evlilik olmayacağını söylemiştim,” diye tersledim.

Yavaşça gözlerini kırptıktan sonra hafifçe başını salladı.

“Elbette.

Özür dilerim.”

Dilimin ucunda binlerce sinirli cevap vardı ama hepsini yuttum, arkamı dönüp daireden çıktım. Angelo'nun yanından geçip ofisimin bulunduğu alt kata giden asansöre binerken göğsümde tuhaf, huzursuz bir his vardı. Asansör kapıları ofisimin bulunduğu alt kata açıldığında dalgın dalgın göğsümü ovuşturdu.

MATTEO

| Bu sabah kravatımı bağlamak için üç deneme yaptım. Ve
| bunun sebebi kesinlikle kafamın
yeni eşimle meşgul olduğumdan değildi.

O çok gençti.

Ve çok fazla güzeldi.

Silah tüccarıyla görüşmemden sonra, ofisimde kalıp sabaha karşı üçe kadar tek başıma içmiştim. Daireme döndüğümde, misafir odasının kapısı kapalıydı ve ışıklar sönmüştü. Sessizlikte bile, onun varlığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Vardığımız anda onu yalnız bırakarak alçaklık etmiş olabilirim, ama o benim için hiçbir şeydi, gerçekten. Sadece bir yabancı. Bir ev arkadaşı.

Ama bu, odamdan çıkıp onu bulma konusunda hissettiğim o aciliyeti açıklamıyordu.

Aynada hala eğri duran kravatıma bakarak, saçlarımı elime geçirip gözlerimi devirdim. Ben lanet olası *Matteo Rossi*'ydim. Mafya babası. Yirmi bir yaşındaki bir kız hayatımı altüst edemezdi.

Manşet düğmelerimi düzeltirken yatak odamdan büyük adımlarla çıktım ama Sofiya'yı mutfak adasında dururken görünce aniden durdum

mutfak adasında durduğunu görünce aniden durdum.

Ayakta duruyordu.

Bu bir tür şaka mıydı? Tekerlekli sandalyede olduğu konusunda neden yalan söylediğini anlamaya çalışırken beynim allak bullak oldu. Bana karşı bir tür avantaj elde etmek için miydi? Bu onun fikri miydi, yoksa ailesinin mi?

Sabah ışığı pencereden içeri süzülüyordu, o bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken saçları parlıyordu. Benden tamamen habersiz bir şekilde bir kağıda bir şeyler yazıyordu. Bu da hoşuma gitmedi. Neden çevresinde olup bitenlerin daha fazla farkında değildi?

Öfkem her adımımı yönlendirirken mutfağa girdim. “Ne sik hırladı.

Sofiya birdenbire nefesini tuttu, gözleri benimkilere kaydı. “Oh! Özür dilerim, seni görmemiştim.” Ben gözümü kırpmadan ona bakarken yuvarlak yanakları pembeleşti. “Şey, günaydın?” Sözleri bir soru gibi çıktı.

Hayır, onun masum tavırlarına kanmayı reddettim.

"Soruma cevap vermedin," diye öfkeyle söyledim.

Dudaklarını ısırды, yanakları daha da kızardı. "Anlamadım. Üzgünüm."

Neden aptal numarası yapıyordu? Mutfak adasının etrafından dolaştım ve o zaman gördüm. Önündeki yürüteç. Tüm ağırlığını tezgaha dayamış durumdaydı.

Kahretsin.

Evlenmeden önce gelinim hakkında hiçbir şey bilmeme gerek olmadığına dair ısrarım şimdi aptalca geliyordu. Romeo'ya, onun tıbbi kayıtlarını alıp almadığını sormam gerekiyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Sofiya. Gözlerime bakabilmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

"Yolumu kapatıyorsun," diye tersledim, ona duyduğum öfke hızla kendime karşı utanç verici bir sinir haline dönüştü.

"Artık burada yaşıyor olabilirsin, ama bu, burayı istediğin gibi kullanabileceğin bir ev olduğu anlamına gelmez."

Dudakları aralandı ve sanki kimin yolunda durduğunu anlamaya çalışır gibi devasa çatı katı dairesine hızla göz gezdirdi.

"Sen... ben..." Sesi fısıltı gibiydi, kelimeleri birbirine dolanıyordu.

"Söyle hadi." Artık onun büyük, hüzünlü, mavi gözlerine bakmak istemiyordum.

"Odama mı kalmamı istiyorsun?" diye sordu sonunda. "Evet, olur," dedim, bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum.

Gözlerini kaçırdı ve bana hafifçe başını salladıktan sonra ellerini yürüteğine uzattı. Engeli hakkında ona bir şey sormak dilimin ucundaydı, ama bu onun yanında kalmak anlamına geliyordu. Ve minik karımla geçirdiğim her saniye, ona daha da kapılıyordum. Geçmişte insanlara güvenmek gibi bir hata yapmışım ve bu bana her şeye mal olmuştu. Bir daha aynı hatayı yapmayacaktım.

Sofiya, yürüteğine ağırca yaslanarak yavaşça odasına doğru yürüdü. Yanımdan geçerken kokusunun bir parçasını aldım; tatlı ve çiçeksi bir kokuydu. Yazdığı kağıda baktım. Sayfanın üstünde "Sofiya'nın Meşhur Tarçınlı Çörekleri" yazıyordu ve görünüşe göre ihtiyaç duyduğu malzemeleri işaretliyordu.

Göğsümde bir şey kıpırdadı. Neredeyse... pişmanlık gibi hissettiren keskin bir acı. Kollarımı düzelttim ve o duyguyu uzaklaştırdım. Ofise gitmem gerekiyordu. Kendimi, Arnavutların bugün bir sorun çıkaracağını umarken buldum. Ellerimi kirletmek, aklımı karımdan uzaklaştıracaktı.

Daireden çıkarken Angelo'ya başımı salladım. "Onun dışarı çıkmadığından emin ol."

O da başını salladı ve kapının yanında durmaya devam etti.

SOFIYA

Yatak odasının kapısını arkamdan kapattım, dengemi korumak için yürüteçime tüm ağırlığımla yaslandım. Kalçalarım ağrıyordu ve hastalığımla hiçbir ilgisi olmayan bir yorgunluk kemiklerime yerleşiyordu. Bu halimle daha ne kadar yaşayabileceğimi bilmiyordum. Mila her zaman cesur biriydi, karşı koydum. O yanımda olmadan, kendimi solmuş hissettim.

Yatağa kıvrıldım, üzerime gelişigüzel bir battaniye attım. Gözlerim, sonunda pes edip yanaklarımdan süzülene kadar, akmayan gözyaşlarıyla yanıyordu. Burada ağladığım için beni yargılayacak kimse yoktu. Yeni kocam, babamın her zaman yaptığı gibi, gözyaşlarımı görürse bana bağırır mıydı acaba? Neden bu kadar hassas bir kalple doğmak zorunda kaldığımı anlamıyordum. Keşke soğuk ve duygusuz olabilseydim... Matteo gibi.

Kollarımı yastığıma doladım ve gözlerimi kapattım. Belki rüyalarım beni daha iyi bir hayata götürürdü.

Güneş batarken odadaki ışık değişti, önce altın rengine, sonra pembeye, sonra maviye dönüştü. Bütün gün yataktan kalkmamıştım ve lambayı yakacak gücüm yoktu.

Bu sabah daha fazla soru sormalıyım. Yemek almak için odamdan çıkmama izin var mıydı? Matteo bunu açıkça belirtmemişti; benim tecrübelerime göre bu, *hayır anlamına* geliyordu. Eğer itaatsizlik edersem bana vurur muydu? Bu düşünce midemi bulandırdı.

Birkaç ay önce, babam odamda kalmamı söylediği halde aşağıya inmeye cesaret etmişim. Adet görmüştüm ama elimde hiçbir şey yoktu ve Mila da dışarıdaydı. Babam beni annemin banyo dolabını karıştırırken yakaladı ve yüzüme bir tokat attı. Yere yığıldım ve kalçama o kadar sert bir darbe aldım ki, üzerinde çirkin bir morluk kaldı. Babam bana itaat etmediğim için azarlarken, acı çığlıklarımı bastırarak odama sürünerek dönmek zorunda kalmıştım. O gün yatakta yatarken, iç çamaşırlarıma tıktırdığım havluyu kan ıslatırken içimde bir şey kırılmıştı.

Gördüklerime ve adamlarıyla yaptığım konuşmalara dayanarak, Matteo şiddet eğilimli birine benzemiyordu, ama bunun ne kadar naif bir düşünce olduğunu ben bile anlayabiliyordum. O bir Don'du. Kesinlikle insanları öldürmüş ve işkence etmişti. Sadece çekici olması bir şey ifade etmiyordu. Canavarlar güzel yüzlerin arkasına saklanırdı.

Karanlık odayı sardı ve ben pencereden dışarıya boş boş baktım. Karnım gurulduyordu ama mutfığa gitmeye korkuyordum. Bütün gün dairede kimseyi hareket ederken duymamıştım ama Matteo'nun kameraları olduğundan emindim. Bütün bunlar benim ne kadar itaatkar olduğumu görmek için bir test miydi?

Odada saat yoktu, bu yüzden sonunda pes edip yataktan kalkarken saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Tuvalete gittim, sonra çantamı aldım; Mila'nın düğün sabahı içine bir çikolata koyduğunu biliyordum. Bu daha dün müydü? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Şeker dudaklarıma değdi ama tadını zar zor alabiliyordum. Mekanik bir şekilde yedim, ambalajı katladım ve çantama geri koydum. Uyuşukluk beni sardı, dibe çekiyordu.

Artık ağlayacak gözyaşım kalmamıştı. Bu benim hayatımdı — nefret edilmek ve unutulmak — ve bunu kabul etmek zorundaydım.

MATTEO

“| “Yeni karından kaçındığını duydum,” dedi Romeo.

Bana
xml-ph-
masamın karşısındaki deri koltuk.

O koltuğu kaldırtmam gerektiğini biliyordum. Kimsenin ofisimde rahat etmesini istemiyordum. Şimdi ise sağ kolum, ayaklarını *lanet masama uzatmış*, koltuğa yaslanmıştı.

“Ondan kaçmıyorum.” Çenemi ovuşturdum. Son birkaç gündür çenemi o kadar sıkıyordum ki, bir tik geliştirmiştım.

Romeo kaşlarını kaldırdı. “Tabii. Bu yüzden dün gece Star’da uyudun.”

"Daha rahattı," dedim. Star, şehir merkezinde sahip olduğum lüks otellerden biriydi.

Romeo kollarını kavuşturup mırıldandı. "O güzelim kız yalnız kalıyor olmalı. Belki de oraya gidip ona eşlik etmeliyim."

Ne yaptığımı fark etmeden koltuğumdan fırladım; elim ceketimin altında sakladığım silaha doğru uzanıyordu.

Romeo teslim olarak ellerini kaldırırken güldü. “Lanet olsun, Matteo. Biraz sahiplenici mi hissediyorsun?”

Nefesim ağırlaşmıştı ve Sofiya'yı görmeye karşı açıklayamadığım bir ihtiyaç hissediyordum. Herhangi bir erkeğin onun yanında olması düşüncesi beni cinayete sürükliyordu ve nedenini anlayamıyordum.

“Konuşacağız konuşacağız konuşacağız
konuşacağız uyuşturucu konusunu konuşuruz,”
diye dişlerimi , telefonumu ve anahtarlarımı
kapıp ofisten fırladım. “Geline benden selam söyle,” diye
seslendi Romeo arkamdan

"RAPOR VER," diye emrettim Angelo'ya. Dün sabah bıraktığım dairenin önünde görev yapıyordu. Enzo gece vardiyasına atanmıştı. Birkaç saat önce nöbet değişimi yapmış olmalılar.

Angelo rahatsız bir şekilde kıpırdadı, bu da beni yüksek alarm durumuna geçirdi. “O odasında,” dedi.

"Ee?" diye bağırdım. Angelo bir şey saklıyordu ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Yani, odasından hiç çıkmadı Patron. Bütün bu süre boyunca."

Angelo ve Enzo, Romeo ve benim dışımda dairenin içindeki video görüntülerine erişimi olan tek kişilerdi. Tüm ortak alanlarda kameralarım vardı, ancak yatak odalarına kamera koymayı reddettim.

"Dün sabahtan beri mi?"

Angelo başını salladı.

"Neden bana söylemedin lan?" diye bağırdım. Göğsümdeki o garip his yine ortaya çıktı. Orayı ovma isteğine direndim. Orada ne halt ediyordu?

“Rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin, Patron. Tabii o gitmeye çalışmadıkça.”

Onu yumruklamak için yumruğumu sıktım. Angelo, benim emrim altındaki hiyerarşide hızla yükselmişti. Bir pusuda hayatımı kurtardıktan sonra onu yakın çevreme almıştım. O, tüm Aile içindeki en iyi nişancılardan biriydi ve

sadakatini kanıtlamıştı. Ama şu anda? Onu öldürmek istiyordum. Yutkundu, ama bakışlarını kaçırmadı.

Onunla daha sonra ilgilenecektim. şu anda, karımla ilgilenmem gerekiyordu.

Başımı sallayarak kapıyı açmasını işaret ettim ve daireye daldım. Sofiya'nın orada olacağını umarak mutfağa göz attım; saçlarını kulağının arkasına atarken ya da fırından tarçınlı çörekleri çıkarırken tatlı bir gülümsemeyle. Bunu kimseye itiraf etmem ama onlar en sevdiğim yiyeceklerden biriydi.

Ama daire sessizdi.

Onun odasına gidip kapıyı çaldım. Hemen cevap gelmeyince içeri girdim ve karımı bana sırtını dönmüş, battaniyenin altında kıvrılmış halde buldum. Göğsümdeki o tuhaf sızı yine başladı. Belki de kalp krizi geçirmediğimden emin olmak için doktora gitmem gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sessiz odada sesim yüksek ve sert çıkmıştı.

Sofiya irkildi ve uyuduğunu anladım. "Matteo?" Başucuna yaslanmak için aceleyle oturdu.

Gözlerini benden kaçırdı, omuzlarında gerginlik vardı. Üzerindeki bol siyah sweatshirt onu solgun gösteriyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum tekrar, bu sefer sesimi kontrol etmeye çalışarak.

"Uyuyordum. Özür dilerim," diye fısıldadı. Elleri yorganın içinde kıvrılıyordu.

"Neden özür diliyorsun?" Yatağa doğru birkaç adım attım.

"Kızgın görünüyorsun."

Kızgındım, ama bu narin kıza bakarken bu duyguyu sürdürmek zordu.

Bu konuşmayı nereye götüreceğimi bilemeden yüksek sesle iç geçirdim. "Dünden beri bu odada olduğunu duydum."

Kız başını salladı ama saçma davranışına dair bir açıklama yapmadı.

“Yemek yedin mi?”

Dudaklarını ısırdı, gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra tekrar başka yere baktı. Gözlerini benden ayırmamasını söylemekten kendimi alıkoymak için çenemi sıktım.

“Çantamda bir çikolata vardı,” diye mırıldandı.

“Çikolata mı yedin?” Bütün gün ve geceyi tek bir çikolatayla odasında mı geçirmişti?

Dehşet içinde, alt dudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. “Özür dilerim. Ne yapacağımı ya da kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Daha iyisini yapabilirim. Bana ne yapmam gerektiğini söyle yeter.” donakaldım donakaldım kaldım Sofiya kıvrıldı kaldı kendine kendini omuzları titriyordu. Aldığım eğitimde beni buna hazırlayacak hiçbir şey yoktu buna hazırlamamıştı.

“Ağlamayı kes,” diye tersledim.

Sofiya küçük bir hıçkırık sesi çıkardı ve hıçkırıklarını bastırmak için dudaklarını sıkıştırdı.

Elimi yüzümde gezdirdim. Birini aramalı mıyım? Kız kardeşim ne yapacağını bilirdi. Ama şu anda başkasını aramak, bu kıza yenildiğimi kabul etmek anlamına gelirdi.

Öfkelenmemek için çenemi sıktım, yatağın kenarına oturdum ve elimi omzuna koydum. O kaskatı kesildi ve benim de keyfim daha da kaçtı. Elim çektim.

“Neyi yanlış yaptığımı söyler misin?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Kaşlarımı çattım. “Hiçbir şey. Ama yemek yemelisin. Hadi.”

O, bacaklarını yatağın kenarından sarkıtınca ben de ayağa kalktım. Titrek elleriyle yürüteğine uzandı, tutamaçları sıkarken parmakları bembeyaz oldu. Ayağa kalkmaya çalışıp tekrar yatağa düştüğünde kaşlarımı daha da çattım.

“Ne oldu?” Bir kez olsun, nasıl *nazikçe* konuşulacağını bilmeyi diledim... ya da onun gibi bir şey.

“Üzgünüm, sadece biraz titriyorum.” Dudaklarını ısırdı ve derin bir nefes aldı, sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi. “Tekerlekli sandalyemi getirir misin?”

Tekerlekli sandalyesi odanın köşesinde duruyordu. Onu onun için getirmek benim için kolay olurdu, ama nedense kendimi eğilip onu kucağıma alırken buldum. Göğsüne sıkıca yapışmıştı, kolları boynuma dolanmış, bacakları da kalçalarımı sarmıştı. Artık bacaklarını hareket ettirebildiğini biliyordum, ama tıbbi durumunu net bir şekilde anlamam gerekiyordu. Şimdilik bu bekleyebilirdi. Bir kolumla belini destekledim, diğer kolumla da kalçasını tuttum.

"Gerçekten sandalyemi kullanabilirim," dedi. Nefesi boynuma değdi, bu da beni onu daha sıkı tutmaya itti. En son ne zaman birine bu kadar yakın olmuşum? Kadınlarla sevişirken bile vücutlarına bu kadar az dokunmamıştım.

"Canını acıtıyor muyum?" diye sordum, sesim alçaktı. "Hayır."

"Tamam o zaman." Odadan çıkıp onu doğrudan mutfığa götürdüm. Onu mutfak tezgahına oturtmadan önce tereddüt ettim. Onu bırakma düşüncesi kabul edilemez geliyordu.

Kollarımı onun iki yanına dayadım. "Burada oturabilir misin?"

Sofiya'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama ağlamayı kesmişti, ben de bunu bir zafer saydım. Başını salladı.

"Düşmeyecek misin?"

Dudaklarının köşesinde ufak bir gülümseme belirdi. "Düşmeyeceğim."

Sadece homurdandım ve buzdolabını açtım. Raflara boş boş bakarken soğuk hava yüzüme çarptı. Tüm çocukluğumu kendimi ve başkalarını sıkı bir kontrol altında tutmayı öğrenerek geçirmiştım. Bu, Don olarak görevi devraldığım da daha da yoğunlaşmıştı ve gerçekten kontrolümü kaybettiğimi hissetmeyeli yıllar olmuştu. Ama burada, kendi lanet mutfağında, arkamda tezgahın üzerinde oturan minik bir kız varken, içimde bir şeyler çözülmeye başladı.

"Şey, yardıma ihtiyacın var mı?" Arkamdaki tatlı sesin içinde bir parça kahkaha vardı ve ben,

"Hayır."

Evet. Ben hatırlayamıyorum hatırlayamıyordum
hatırlayamıyordum hatırlayamadım
hatırlayamıyordum ne bir şey pişirdiğim
zamanı. Neden burada hazır yemek yoktu ki?

Kapıyı kapattım. "Bir şey sipariş edeceğim. Ne istersin?"

"Seçici değilim."

Gözlerimi ona diktim. "Ne istediğini söyleyeceksin." "Pizza?"
diye neredeyse ciyakladı.

"Yeni İtalyan hayatına mı uyum sağlıyorsun?" diye sordum,
Angelo'ya mesaj atarak kuzenimin dükkanından pizza
getirmesini istedim.

"Pizzayı severim." Saçının bir buklesini kulağının arkasına
sıkıştırdı, ben de o hareketi takip ettim. "Ve bir ara yemek de
yapabilirim..." Sesi kesildi, yüzünde üzgün bir ifadeyle başka
yere baktı.

Dün sabahki tarçınlı çörek tarifini düşündüm. Belki de yemek
yapmayı seviyordu, ama bunun onu neden bu kadar üzmüş
olabileceğini tam olarak anlayamıyordum.

"Neden hiçbir şey yemedin?" diye sordum, kollarımı
kavuşturarak.

"Yemeye izin var mı bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Neden izin yok ki?"

"Odada kalmam gerektiğini söylemiştin, o yüzden emin
olamadım..."

Ne dediğini anlamaya çalışırken beynim humdamaya
başladı. Ona odadan çıkamayacağını ne zaman söylemiştim?
Tek konuşmamız dün sabah olmuştu...

Kahr

etsin.

Lanet

olsun.

Telefonumu tezgahın üzerine bıraktım ve Sofiya'nın önüne
geçtim.

"Bana bak." Sesim yeterince yumuşak çıkmıştı. Şaşkınlığım
üzerine, o benim dediğimi yapmadı. En son ne zaman biri bana
karşı gelmişti?

Başparmağımla işaret parmağımla çenesini kavradım ve yüzünü yukarı doğru çevirdim. Cildi çok yumuşaktı.

"Odanı terk edemeyeceğini kastetmemiştim." "Oh."

"Burası artık senin evin. İstedğin odayı kullanabilirsin. Yemek pişirmek ya da tarçınlı çörek yapmak istersen, yapabilirsin."

Sofiya gözlerini kırıştırdı, yorgun ve şaşkın görünüyordu. Onu *teselli etme* dürtüsü beni ele geçirdi. Saçma bir şey yapmamak için ellerimi indirdim ve geri çekildim.

"Sofiya," dedim, sesimde biraz sinirlilik vardı, "artık İtalyan mafyasının Don'uyla evlisin. Bu da seni kraliçe yapar. İnsanların seni itip kakmasına izin veremezsin."

"Seninle savaşmamı mı istiyorsun?" Başını yana eğdi ve sesinde bir parça küstahlık belirdi. Bu beni sinirlendirmek yerine, dudaklarım gülümsemeye meyilliymişçesine seğirdi. Tam zamanında ifademi kontrol ettim.

"Hayır." Sonra ne tepki alacağımı görmek için onu biraz zorlamaya karar verdim. "Bana *itaat* etmelisin."

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdi ve bu sefer, eğlenceli ifademi engelleyemedim. Yeni gelinimin biraz ateşli olmasını hiç de umursamadığımı fark ettim. Gülümsememi saklamak için elimi yüzüme götürdüm, ama gözlerinin hafifçe açılması bana onu yakaladığını gösterdi.

Boğazımı temizledim. "Bana soru sorabilirsin, Sofiya. Bu gerçek bir evlilik olmayabilir, ama ben senin gardiyanım değilim." Aileyi bunun gerçek bir evlilik olduğuna ikna edeceksek, benden korkmamalıydı.

Dudaklarını ısırды ve bakışlarını kaçırdıktan sonra başını salladı. Aramızda garip bir sessizlik çöktü ve ben telefonuma bakarak, beni kurtarması için pizzanın gelmesini diledim. Sofiya yerinde duramıyordu, bacakları mutfak tezgahına çarpıp duruyordu. Onlara baktım.

"Bacaklarının nesi var?"

Sert ses tonum karşısında donakaldı. “Ah, şey, bende hipermobil Ehlers-Danlos sendromu diye bir şey var.” Parmaklarını uyluklarına sapladı. Ellerini kendi ellerimle tutmak için kendimi zorla durdurmak zorunda kaldım.

"O nedir?"

“Bağ dokusu bozukluğu, bu yüzden eklemlerim pek sağlam değil. En kötüsü kalçalarım ve dizlerim. Çıkık olabilirler ya da kısmi çıkık gibi bir şey olan subluksasyon yaşayabilirler. Birkaç yıl önce yürüteç kullanmaya başladım ama son zamanlarda bu yetersiz kalmaya başladı ve tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kaldım.”

Sesi neredeyse fısıltıya dönüşecek kadar alçalmıştı, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Bizim dünyamızda imaj gücü, bu yüzden utanç duyması şaşırtıcı değildi. Ama bunun onu savunmasız hale getirmesinin pek umurumda olmadığını fark ettim. Onu korumak için ben buradayken bunun gerçekten önemi var mıydı?

“Tehlikeli mi?” Dişlerimi sıkarak sordum.

“Sanmıyorum?” Bu bir soru olarak çıktı. “Nasıl bilmezsin?”

Sofiya sert ses tonumdan irkildiğinde midem bir anda düğümlendi.

"Hiç düzenli tıbbi bakım almadım, bu yüzden kendim bir şeyler bir araya getirmek zorunda kaldım."

Çenemi sıktım ve devam etmesi için başımı salladım.

“Küçükken sorunlar yaşamaya başladım. Sürekli ayak bileklerim burkuluyordu ve tökezleyip düştüğüm için bacaklarım hep yaralıydı. Korkunç büyüme ağrıları, baş ağrıları ve diğer rastgele semptomlar yaşıyordum. Büyüdükçe durum daha da kötüleşti ve bir dizi kötü çıkık yaşadım. Sonunda ailemi bunun uydurma olmadığına ikna ettim. Beni birkaç doktora götürdüler, sonunda biri teşhis koydu ama ondan sonra onu bir daha hiç görmedim.”

Lanet olsun. Rustik, ailesindeki böyle bir zayıflığı bildiği için o doktoru öldürseydi hiç şaşırmazdım. Sofiya ve ben, ikimiz de organize suç dünyasının en üst düzey ailelerinde büyümüştük, , ama it was clear our childhoods couldn't

daha farklı olamazdı. Babam bana karşı katıydı, beni bir sonraki Don olmaya hazırlarken nadiren sevgi gösterirdi, ama onun sevgisinden hiç şüphe etmemiştim. Yaptığı her şeyin ailemizin iyiliği için olduğuna hiç şüphe etmemiştim. Oysa Rustik, kızını açıkça umursamıyordu.

“Tedavisi nedir?”

“Sanırım gerçekten bir tedavisi yok. Yani, ağrı kesiciler ve ısıtma yastıkları yardımcı olabilir, sanırım bazı insanlar fizik tedavi görüyor. Ve tabii ki, hareket yardımcıları. Ama bir tedavi ya da başka bir şey yok.”

Kapıya gelen bir vuruş, cevap vermemi engelledi. Telefonumdan koridor kamerasını açtım ve Romeo’yu elinde pizzamızla gördüm. Kapıyı, pizzayı ondan alabilecek kadar araladım.

"Ne, beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Sorusunu görmezden geldim. "Tıbbi kayıtlarını aldın mı?"

Yüzündeki ifade ciddileşti. "Sana bu konuda bilgi vermek istiyordum. Franco hiçbir şey bulamadı."

Franco en iyi hackerımdı ve bana ihtiyacım olan bilgileri bulmakta hiç başarısız olmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer tıbbi kayıtları varsa, biri onları yok etmiş. Hem de tamamen *yok* etmiş. Eğer sadece saklanmış olsalardı, Franco onları bulabilirdi."

Bu işin arkasında Rustik vardı. Piç kurusu.

Romeo’ya kısa bir baş sallamayla selam verdikten sonra kapıyı yüzüne kapattım.

Pizzayı mutfak tezgahına koyup iki tabak aldım. En azından onların nerede olduğunu biliyordum.

"Doktor randevusu alalım da ne diyecekler bir bakalım." Doğru kişiye gidersen, hastalığının tedavisi olduğuna emindim.

“Teşekkür ederim. Bu... bu gerçekten çok nazik.”

Göğsüm sıkıştı ve kendimi birkaç dilim pizza alarak oyalamaya başladım. "Öğle yemeğini ye. Yapmam gereken işler var." Kapıya doğru yürümeye başladım ama Sofiya adımı seslendiğinde durdum.

"Tekerlekli sandalyemi getirir misin?" diye sordu.

Elimi yüzüme sürttüm, kendime olan kızgınlığımı giderek artıyordu. Önce ona odasında mahsur kaldığını düşündürmüştüm, şimdi de onu *tezgahın üzerinde* mahsur bırakmıştım. Ne boktan bir kocaydım ben. İşte bu yüzden insanlara yakınlaşmaya izin veremiyordum. Bu durum beni dağınık ve odaklanamayan bir hale getiriyordu.

Tekerlekli sandalyesini getirdim ve mutfak adasına ittim. Sonra onu tezgahıdan kaldırıp tekerlekli sandalyeye binmesine yardım ettim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını salladı. "Gitmek zorunda mısın?" "Evet."

Yavaşça başını salladı. "Umarım iyi bir öğleden sonra geçirirsin."

Kapıya doğru yürürken ve arkamdan kapıyı çarparken onun tatlı sözleri peşimden geldi.

Ofisime giden asansöre bindiğimde Angelo bana başını salladı. Yapmam gereken işlerim, yönetmem gereken bir imparatorluğum vardı ve kimsenin buna engel olmasına izin veremezdim.

MATTEO

| Spor salonunun kapısı sessizce aralandığında, ben tam squat setimin ortasındaydım. Sofiya odaya girdi, gergin görünüyordu. Dün öfkeyle çıkıp gittiğimden beri onu görmemiştim; gece geç saatlerde geri döndüğümde odasıındaydı. Bu sabah, dar siyah bir tayt ve sütyene benzeyen kadar küçük bir üst giymişti. Kalp atışlarım hızlandı, oysa ben ağırlıkları yere koyarken bile kalp atışlarım hızlandı.

"Burada olmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. Gözleri çıplak göğsümden aşağı kaydıkdan sonra tekrar yüzüme döndü ve içimden ağır bir şey kaldırma isteğı duydum.

Onaylayarak çenemi kaldırdım ve o da bana hafifçe gülümsedi, sonra da dambıl rafına doğru gitti. O daha önce hiç kullanılmamış beş kiloluk dambılları alırken, ben de kendi elli kiloluk ağırlıklarımı aldım. Tekrarlarımı yaparken ona göz kulak oldum; Sofiya'nın ne yaptığını anlamaya çalışırken kaslarımdaki yanma hissini unuttum. Ağırlıkları beceriksizce kavradı ve omuz presleri yapmaya başladı. Berbat duruşuna dişlerimi sıktım. Kendine zarar verecekti.

Ağırlıklarımı tekrar yere bıraktım ve öfkeyle yanına gittim. "Ne yapıyorsun?"

Başını yukarı kaldırıp bana bakarken dudakları aralandı. “Şey, ağırlık kaldırmak mı?” O kadar sevimli görünüyordu ki, bu beni sinirlendirdi.

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu çok kötü yapıyorsun."

Gözlerini kırpıp bakışlarını başka yöne çevirdi. “Sadece omuzlarımı güçlendirmek istiyorum, böylece sandalyemi daha kolay itebilirim.”

Gözlerimi kollarında gezdirip pürüzsüz cildini inceledikten sonra, kendimi zorlayarak kullandığı tekerlekli sandalyeye baktım. Daha önce ona pek dikkat etmemiştim, içindeki güzel kadına çok odaklanmışım, ama sandalye siyah ve hantaldı. Onun için çok büyük ve ağır görünüyordu.

“Bu senin için en uygun tekerlekli sandalye mi?” Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Donakaldı ve halterlerden biri elinden kayarak yere düştü. Diğerini de düşmeden yakaladım ve onun üzerine eğilmemek için ağırlık sehpası üzerine oturdum.

“Sofiya?” Kaşlarımı kaldırdım.

Ellerini birbirine doladıktan sonra bana baktı. “Şey... Ben sadece... Çok kötü bir şey yaptım.”

Göğsüm sıkıştı. Bana yalan söylediğini itiraf mı edecekti? Beni gözetlediğini mi? İki el silah sesi kafamın içinde yankılandı.

"Söyle," dişlerimi sıkarak emrettim.

Omuzları kamburlaşmış bir halde ellerine tekrar baktı. “Yaklaşık altı ay önce, yürümek benim için gerçekten zorlaşmaya başladı. Hâlâ yürüteç kullanıyordum ama bacaklarım güçsüzdü ve ayağa kalktığımda başım dönüyordu. Çok acı çekiyordum, sürekli düşüyor ve dizim çıkıyordu. Babam tekerlekli sandalye almama izin vermedi. Sadece daha güçlü olmam ve daha çok çabalamam gerektiğini söyledi.”

Ellerimi sıktım.

“Kız kardeşim ve ben benim için bir tane nasıl alabileceğimizi düşünüyorduk, ama çok pahalıydılar ve ne yapacağımızı bilmiyorduk

ne yapacağımızı bilmiyorduk.”

“Ne demek pahalı?”

Sofiya bana şaşkın bir ifadeyle baktı. “Çok para mı ediyorlar?”

“Senin baban baş başkanı Bratva Bratva'nın O neredeyse neredeyse sınırsız parası var.”

“Ama Mila ve ben yok,” dedi, hüzünle gülümseyerek.

“Sana harçlık vermedi mi?”

Kız başını salladı. Lanet olası piç.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Peki bunu nasıl aldın?” Sandalyesini işaret ettim.

Sofiya yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Lütfen beni yargılama. Kötü bir insan olduğumu biliyorum, ama çaresiz kalmıştık. Haftalardır yataktan kalkamıyordum ve Mila paniklemişti, o yüzden korumamızı ikna edip bir tıbbi malzeme dükkânına girip bunu çalmasına yardım etmesini sağladı.”

Daha fazlasını söylemesini bekledim, ama sessiz kaldı.

“Ve?”

“Ve ne?” Sofiya sesini yükselterek yanıtladı. “Bu *çalıntı* bir tekerlekli sandalye. Özel yapım falan değil, yani birinin onu beklediği falan da yok, ama yine de korkunç bir şey.” Gözleri benimkilere kilitlendi ve elini uzatıp elime dokundu. “Mila'nın suçu değil. Onu ben zorladım.” Sesinde panik vardı, sanki suç ihbarında bulunmak için telefonumu çıkaracakmışım gibi.

Dudaklarım seğirdi. Masum küçük karım.

“Şunu bir netleştirelim. Bana, baban sana tekerlekli sandalye alacak parayı vermediği için sana açıkça uymayan bir tekerlekli sandalye çalmak zorunda kaldığını ve benim en çok hırsızlıktan dolayı üzüleceğimi düşündüğünü mü söylüyorsun?”

“Çalmak yanlış bir şey,” dedi Sofiya ciddiyetle.

Çenesini kavradım. “Sen bir Bratva prensesiydin, şimdi de bir mafya kraliçesisin. Etrafın tekerlekli sandalye hırsızlarından çok daha kötü suçlularla çevrili.”

Sofiya bana isteksizce gülümsedi. “Mila da öyle demişti.”

“Onu aldığından beri işler daha mı iyi?”

“Evet, daha iyi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Baban onu görünce ne yaptı?”

"Ah... düşün sabahına kadar bundan haberi yoktu."

Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. “Mila ve ben çoğunlukla ikinci katın doğu kanadında kalıyorduk. Ailemizi nadiren görürdük.” Boğazını temizledi. “Ama onu görünce pek memnun olmadı. Bu yüzden beni mihraba kadar götürmeyi reddetti.”

Çenemdeki bir kas seğirdi.

Ben soğuk bir adamdım. Ben böyle yaratılmıştım, böyle olmak zorundaydım. Ama Sofiya’nın kocaman mavi gözlerine bakarken *hiçbir şey* hissetmemek zordu.

“Omuz presleri yaparken karın kaslarını kullanmalı ve dirseklerini içe doğru çekmelisin.”

Konunun aniden değişmesi üzerine gözlerini kıırttı.

İki dambılı alıp Sofiya'ya uzattım, sonra bankın kenarından iterek ayağa kalktım ve arkasına geçtim. Spor salonunun arka duvarını kaplayan tavandan tabana aynada onun yansımısını gördüm. Benim karanlığımın aksine o tamamen ışıltılıydı — parlak saçları, parlak gözleri. Gözlerim vücudunda dolaştı. Bu pozisyondan, tüm kıvrımlarını seyredebiliyordum — bacaklarının açılımını, karnındaki yumuşak kıvrımı, sert meme uçlarının tişörtüne baskı yapışını. Parmaklarım hareket etmek, dokunmak, onun üzerimde *neden* böyle bir etki yarattığını anlamak için kaşınıyordu.

Dik oturdu, elindeki ağırlıkları sıktı ve başının üzerine kaldırdı.

"Dirseklerini gevşek tut," dedim, parmaklarımı kollarında yukarı doğru gezdirerek. Derin bir nefes aldı ve bu ses doğrudan sikime gitti.

Siktir. Durmam gerekiyordu. Bu tehlikeliydi. Anlamsızdı. Bu evliliğe razı olmamın tek nedeni ittifaktı. Anlaşma basit ve açık olmalıydı. İşle zevki *asla* karıştırmazdım.

Boğazımı temizledim. "Yapmam gereken işler var."

Sofiya'nın sessiz "teşekkür ederim" sözleri beni spor salonundan çıkarken takip etti. Tatlı kokusu duşa kadar peşimden geldi.

O minicik bluzun içindeki göğüslerinin görüntüsü, ben sikimi okşarken gözümün önüne geldi.

Utanç verici bir şekilde çabucak boşaldım.

Ben ihtiyacım yapmam yatmak seks
ya da benyapıyordum ciddiyydim ciddi tehlike
karıma asılma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

SOFIYA

M Uyandığımda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve midem bulanıyordu. Derin bir nefes aldım ve yüzümü sildim. Oda tamamen karanlıktı; perdelerin aralığından güneş ışığı sızılmıyordu, bu da gecenin ortasında olduğumuzu gösteriyordu.

Artık dairenin bunaltıcı yalnızlığına daha fazla dayanamayarak erken yatmıştım. Matteo spor salonunda birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra kaçmıştı ve günün geri kalanında onu görmemiştim.

Kimseyi görmemiştim.

Dairede oyalanmıştım. Biraz televizyon izledim. Matteo'nun kütüphanesinde okuyacak ilginç bir kitap bulmaya çalıştım ama başaramadım. En sevdiğim aşk romanı bile — seksenlerde yazılmış, kapağında dramatik bir sarılma sahnesi olan, oldukça yıpranmış bir kitap — dikkatimi tutamadı. Mila ve ben, birkaç yıl önce tavan arasında, baba'mıza — anneannemize — ait bir kutuda bir yığın aşk romanı bulmuştuk. Çoğunu Mila'ya bırakmıştım ama bunu yanıma almadan edemedim. En sevdiğim sahneleri okumaya çalıştım ama dikkatim sürekli dağılıyordu. Şu anda aşk hakkında okumak beni boş hissettiriyordu.

Saat 20:30'a gelindiğinde, o kadar sıkılmışım ki uzun bir banyo yaptım ve sonra uykuya daldım.

Ta ki kabusum beni uyandırana kadar.

Pijamalarımın terli cildime yapışmasından rahatsız olarak kendimi oturur pozisyona getirdim. Artık tekrar uykuya dalmamın imkanı yoktu.

Kabuslara alışkındım. Çocukluğumdan beri görüyordum, gerçi Mila benim yatağında uyuduğu zamanlarda o kadar sık olmuyordu. Bunu ablama hiç itiraf etmemiştim, çünkü kendi odasında uyumayı tercih ederse suçluluk duymasını istemedim. Bana bakmak zorunda kalmamalıydı. Ama çoğu gece bir şekilde benim yatağıma geliyordu. Belki de ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı.

Burada, bu geniş, sessiz dairede, kabuslarım tek düzenli ziyaretçim gibi görünüyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım, odamdan çıkarken yürüteç ve tekerlekli sandalyemi geride bıraktım. Sabahki egzersizimin ardından kaslarım ağrıyordu, ama hareket yardımcısı kullanarak ses çıkarmak istemedim.

Ne yapacağımı bilemeden oturma odasının ortasında durdum. Artık bu dairede kalmak istemiyordum. *Nefes* alabileceğim bir alana ihtiyacım vardı.

Yangın merdivenine açılan pencereye doğru yürüdüm ve pencereyi açtım. Soğuk hava yüzüme çarptı ve geri dönmeden önce kanepeden bir battaniye aldım. Tüm eklemlerimin yerinde kalması için dua ederek pencereden yavaşça dışarı çıktım ve sonra popom soğuk metale değdi.

Gülümsedim.

Yangın merdiveni sahanlığı şehri görüyordu. Aşağıda ışıklar parıldıyordu, sokaklar hâlâ arabalarla doluydu. Şu anda uyanık olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek kendimi daha az yalnız hissettirdi. Yangın merdiveninde oturmanın bir yanı çok *havalı* geliyordu. Telefonum olsaydı, bir fotoğraf çekip Mila'ya gönderirdim.

Bir süre sonra merakım galip geldi. Apartmanın en üst katındaydık, ama metal yangın merdiveni üstümden çatıya kadar uzanıyordu. Bir macera hissi ve belki de pervasızlık beni sardı. Orada ne vardı?

Ayağa kalktığımda dizlerim gıcırdadı, ama aldırmadım. Sonuçları ne olursa olsun merdivenleri tırmanacaktım. Vücudum buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Pelerin gibi üzerime sardığım battaniyeye takılmamaya dikkat ederek yavaşça yürüdüm. Zirveye ulaştığımda gülümsemem genişledi. Çatıya çıkabilirdim. Küçük bir çıkıntının üzerinden kendimi çekerek avuç içlerimi pürüzlü betona sürtünce bileklerim sızladı.

Ve sonra oradaydım. Şehrin üzerinde dimdik duruyordum.

Sade ve endüstriyel bir ortam bekliyordum, belki rastgele dizilmiş borular ve tesisat ekipmanları gibi, ama karanlığa gözlerimi kıсарak baktığımda çok daha lüks bir şey gördüm.

Çevredeki birkaç ışık, solumdaki geniş oturma alanını aydınlatıyordu. Metal bir ateş çukuru etrafında daire şeklinde dizilmiş dış mekan mobilyalarını, bağımsız bir pergola örtüyordu. Sağımda, hafifçe yükseltilmiş büyük bir döşeme vardı. Karanlıkta net olarak göremiyordum, ama bahse girerim ki orası bir helikopter pisti idi. Mila ile eskiden izlediğimiz tıbbi dizilerden tanıyordum.

Oturma alanına doğru ilerledim ve pergolanın etrafına sarılmış ışık zincirlerini görünce heyecanla küçük bir çığlık attım. Prizi bulana kadar etrafı yokladım ve fişi taktım. Parlayan ışık, mekanı sıcak bir hale getirdi ve çatının bu tarafını süsleyen bir dizi ahşap saksıyı vurguladı. İçlerine baktığımda bitki bulamadım, sadece toprak vardı. Zaten bahçecilik için yılın çok erken bir zamanıydı; şehir daha yeni bahara kavuşmuştu. Parmaklarımı toprağın içinde gezdirdim. Belki bir şeyler ekebilirdim. Yemek pişirmek ve fırınlamak için otlar. Yemek masası için çiçekler.

Dizlerimdeki ağrıyı artık görmezden gelemeyince, kanepelerden birine uzandım. Ateş yakmaya cesaret edemedim — muhtemelen tüm binayı yakardım — ama polar battaniyemin altına daha da kıvrıldıkça, Matteo ile birlikte burada ateşin başında olduğumuzu hayal ettim. S'mores yapabiliydik — bu, Hayal Listemdeki maddelerden biriydi.

İç geçirdim, gözlerim kapandı. Burada, New York'un yüksek binalarıyla çevrili, aşağıdaki caddeden gelen hafif seslerle, listem inanılmaz derecede çocukça geliyordu. *Kendimi* inanılmaz derecede çocukça hissediyordum. Pakhan'ların evinde büyümüş olsam da, çok fazla korunaklı bir hayat sürmüştüm. Bratva'da kadınların söz hakkı yoktu ve engelliliğim yüzünden bana daha da çocuk gibi davranıyorlardı.

Ya da bir mahkum gibi.

Mila'nın sözleri aklıma geldi: “*Kendi iyiliğin için fazla tatlısın.*” Biraz cesaretlenmem gerekiyordu. Daha güçlü olmam gerekiyordu. Henüz bu daireden ayrılmamıştım, ama eninde sonunda ayrılacağımı biliyordum. Matteo bir *kraliçe* istiyordu, bu ne anlama geliyorsa. Yanında güçlü birini istiyorsa, kesinlikle yanlış gelini seçmişti. Son birkaç yılımı görünmez olmaya ve kendimi küçük göstermeye çalışarak geçirmiştım. Bu beni daha az hedef haline getiriyordu.

Ama belki de bu beni daha az insan yapmıştı.

Sanki yavaş yavaş tüm insanlığımı kendimden soyup atmışım gibi.

Sadece Mila ve Dimi'ye karşı kendim olabiliyordum.

Gerçek ve *güçlü* hissettiğim tek anlar onlardı. Mila'ya televizyondaki milyonlarca hayranıyla dalga geçtiğimde.

Bir partiye gizlice kaçıp sarhoş olarak geri döndüğünde ona göz kulak olduğumda.

Korumamız Nikolai'yi bizimle birlikte kızlara özgü romantik komedi filmleri izlemeye zorladığımda.

Dimi ile atış poligonuna gittiğimizde. Hedefi vurduğumda elimdeki silahla kendimi güçlü hissettiğimde.

Bu günlerde en baskın duygum korkuydu, ama *daha fazlasını* hissetmek istiyordum. Matteo ile bu yeni hayat, bu sahte evlilik, benim seçeceğim bir şey değildi, ama elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu. Ve bunun için Mila'nın cesaretinden ilham almam gerekiyordu.

Düşüncelere dalmıştım ki, birinin boğazını temizleme sesi sessizliği bozdu. Kanepede irkildim ve Matteo'nun karşımda durduğunu görmeden önce küçük bir çığlık attım.

"Oh, merhaba," diye boğuk bir ses çıkardım. Sesimin bu kadar tiz ve nefes nefese çıkmasına kendime bir tokat atmak istedim. *Ne kadar da güçlüsün, Sofiya.* Işık zincirleri Matteo'nun sert çenesini ve geniş göğsünü saran koyu renkli, uzun kollu tişörtünü aydınlatıyordu. Eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkıyordu ve gözlerim hızla gözlerimi tekrar onun gözlerine çevirdim.

Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece orada durmuş, delici bakışlarını bana dikmişti.

Burada olduğum için özür dileme dürtüsüyle mücadele ettim. Bana daireyi keşfedebileceğimi söylemişti. Çatının yasak bölge olduğunu söylememişti. Yalnız kalmak istiyorsa, gidebilirdi. İçimdeki kindar taraf, *buraya önce benim geldiğimi* söyledi.

"Buraya nasıl çıktın?" diye sordu.

"Havada süzüldüm." Bu sözler, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Alaycı sözlerime vereceği cevabı beklerken nefesimi tuttum, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Onun ifadesine ayak uydurmaya çalışarak gözlerimi kırpmadan ona baktım, ama çabucak pes ettim. "Merdivenleri kullandım."

"Hmm," dedi tek cevap olarak ve karşımda oturdu.

Göğsüm rahatlama ve heyecanla dolup taşıyordu. Arkadaşlığa açtım ve o *benimle* burada olmayı seçmişti.

"Yani yürüteç kullanmadın mı?"

Başımı eğdim. "Merdivenlerde kullanmak biraz zor olurdu."

Matteo başını salladı, elindeki içkide buzlar tıkırdayarak şehri seyretti. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu, ama sessizlik rahatsız edici değildi. Battaniyemi kendime daha sıkı sardım ve onun başparmağını dudaklarında gezdirmesini izledim. Karnımın derinliklerinde bir şey kıvılcımlandı.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

“Neden bu saatte hâlâ ayaktasın?” diye sordu sonunda, içkisini yudumlarken.

Ne diyeceğimi bilemeden dudağımı ısırdım. “Kabus gördüm,” diye itiraf ettim sonunda.

"Bu konuda ortak bir noktamız var."

Gözlerimi kırptım; kendisiyle ilgili kişisel bir şey açığa vurmuş olmasına şaşırmıştım. Parmaklarının içkisini sıkıca kavrayışından, onun da benim kadar şaşırdığını anladım.

"Kabus gördüğüne üzüldüm," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi.

İçkisini bir yudum daha içti. "Seninkiler ne hakkında?"

Aklım en son gördüğüm rüyaya gitti. Rüyalarım hep aynıydı: Sevdiğim insanlar zarar görürken ben çaresizce hareket edemiyordum. Dimi'nin vurulmasını, Mila'nın kalbimin dayanabileceğinden daha fazla kez parçalara ayrılmasını izlemiştim. Onları kurtarmak için ne yaparsam yapayım, asla hareket edemiyordum. Her zaman sıkışıp kalıyordum, onlara sürünerek bile ulaşamayacak donmuş bir bedenin içinde hapsolmuştum.

Bu geceki kabus da aynıydı, ama bu sefer karşımda Matteo vardı. Ben çılgılık atarken maskeli bir figür, bıçağını onun çıplak göğsüne saplamıştı. Dudaklarımda onun adı ile uyanmıştım.

"Sevdiğim insanların incinmesi," dedim sonunda. "Peki ya sen?"

Cevap vermeyeceğinden emindim, ama birkaç uzun saniye sonra, sözleri o kadar yumuşaktı ki, hayal etmediğime neredeyse inanamadım. "Aynı."

Gözlerimizi birbirine dikmiştik ve aramızdaki havada bir şey değişti.

Karanlık bizi bir battaniye gibi sardı, gizli bir koza içine aldığımız. Aramızdaki bu an, sanki doğan güneşin ışınları her şeyi silip süpürecekmiş gibi, gerçek dışı bir havaya sahipti. Ama bunu unutmuyacaktım — onun kararlı bakışlarını, aramızdaki elektriği. Bu anıyı, yeni hayatımda ilk kez kendimi yalnız hissetmediğim an olarak saklayacaktım.

Asla sevgili olamayacaktık. Bunu açıkça belirtmişti. Ama belki arkadaş olabilirdik.

Titredim ve bu, aramızdaki büyüyü bozdu.

Matteo boğazını temizledi. “Hava soğuk. İçeri girmelisin.”

Kanepeye yanıma gelip, kollarını bana dolayarak bedeniyle beni ısıtması nasıl olurdu acaba? Dudaklarının dudaklarıma değmesini hissetmek, ama bu sefer seyirci olmadan?

Asla sahip olamayacağım şeyleri düşününce kalbim hüznle sıkıştı. “İkimiz de biraz uyumaya çalışmalıyız.”

Ayağa kalktı, omzunun üzerinden yangın merdivenine bir göz attı. “Seni aşağı taşıyayım.”

“Ben halledebilirim.” Neyi daha çok istediğimi bilmiyordum: merdivenleri inebileceğimi kanıtlamak mı, yoksa tekrar kocama sıkıca sarılmak mı?

Ayağa kalktım. Çatıdan buz gibi bir rüzgâr esti ve vücudumu titreme sardı.

“Kendine zarar vermeni istemem,” dedi Matteo.

“Yaralanmayacağım.” Battaniyeye daha sıkı sarıldım ve merdivenlere doğru yürüdüm. Dizlerim ağrıyordu ama yürümeye devam ettim.

Ona yapabileceğimi gösterecektim.

Kendime de gösterecektim.

Beni aceleye getirmede, ne kadar yavaş hareket ettiğime dair bir yorumda bulunmadı. Pencereye vardığımızda, benim için pencereyi açtı. Ben beceriksizce içeri girerken eli sırtıma değdi. Matteo da peşimden geldi, pencereden geçerken bir şekilde zarif görünüyordu.

Onun kokusunu -deri ve yağmur- hafifçe aldım ve yüzümü göğsüne bastırma dürtüsüyle mücadele ettim. Düşündüğümünden daha yorgun olmalıyım.

Battaniyem kaydı ve Matteo onu omzuma geri yerleştirdi. Dokunuşu bir an sürdü, sonra keskin bir nefes aldı ve arkasını dönerek odasına geri gitti.

MATTEO

Yatağıma oturdum, başımı ellerimin arasına aldım. Karımı çatıya kadar takip etmişim, sonra da bir *Çıplak omzunu görünce* korkak gibi *davrandım*.

Siktir, ne kadar da aptaldım.

Alarm sistemimden gelen bir telefon bildirimi beni uykumdan uyandırdı; yangın merdivenine açılan pencereyi gösteriyordu.

Karanlık dairede dolaşıp çatıya çıkmak, zihnimdeki durmak bilmeyen düşüncelerden uzaklaşmak için mükemmel bir kaçış olmuştu — Arben ve Arnavutlar hakkındaki düşünceler, yatırımlarımızın durumu, saflarımıza katılan yeni askerler...

Ama hiçbir şey beni karım hakkındaki düşüncelerden uzaklaştıramıyordu.

İnleyerek ayağa kalktım. Artık burada, bu dairede, Sofiya'nın yanında kalamazdım. Giyindim ve aşağıya, ofisime indim.

Franco'nun gönderdiği son rapora dikkatle baktım. Arben'in sağ kolunun e-posta sunucusuna sızmayı başarmıştı. Sorun

, hepsinin şifrelenmiş olmasıydı ve Franco henüz şifreyi kıramamıştı.

Bu bana tuhaf geldi. Arnavutlar hiçbir zaman özellikle sofistike olmamışlardı. Ya Arben düşündüğümde daha akıllıydı ya da Arnavutlar bir yerden yardım alıyorlardı. Kimse bir ittifak kurduğunu açıklamamıştı ama ben bir ittifak kurduklarına dair giderek daha fazla emin oluyordum.

Masamın kenarında dağılmış boş kahve fincanlarından birine kalemimle hafifçe vurdum. Bu sabah saat üçten beri ofisimdeydim, Sofiya'yı düşünmemek için kendimi işe vermiştim. Tekrar uykuya dalmış mıydı? Ne sıklıkla kabus görüyordu? İhtiyacı olan her şeye sahip miydi?

Vurmak, saldırmak, *fiziksel* bir şey yapmak istiyordum, gözlerim bulanana kadar bilgisayar ekranına bakıp lanet olası e-postaları deşifre etmeye çalışmak değil. Herkes benim pozisyonumu kıskanıyordu, New York'un en güçlü adamı olmayı hayal ediyordu, ama hiçbirisi bunun ne kadar sıkıcı bir evrak işini gerektirdiğini fark etmiyordu.

Kapım birden açılınca başımı kaldırdım. Sienna bir renk patlamasıyla ofisime daldı ve masamın karşısındaki sandalyeye çöktü.

Şakaklarımı ovuşturdum. O sandalyeyi gerçekten kaldırmam gerekiyordu.

"Neden karını benden saklıyorsun?" diye sızlandı. "Sienna, çalışıyorum."

"Evet, biliyorum. Sen *hep* çalışıyorsun. Saat sabahın yedisi ve sen burada takım elbise giymişsin."

Sienna'nın yanında her zaman hissettiğim o huzursuzluk hissi yine göğsümü sıkıştırdı. Annemin kısırlık sorunu yüzünden kız kardeşimle aramızda on iki yaş fark vardı. Anne babamız öldürüldüğünde Sienna henüz on bir yaşındaydı. Bir gecede rolüm ağabeyden ebeveyne dönüşmüştü. Ben imparatorluğumu yeniden kurup amcamı devirmek için uğraşırken, iki yıl boyunca saklanarak yaşamıştık. Don olmak için kalbimi

Don olmak için kalbimi aşılmaz engellerin arkasına kilitlemişim. Bu süreçte, bir ağabey olma yeteneğimi kaybetmişim.

Sienna, başarısızlıklarımı sürekli hatırlatıyordu bana — anne babamızı kurtaramamamı, ona ihtiyacı olduğu şekilde sevemememi.

"Ne istiyorsun, Sienna?" diye sordum, sesim yorgunluktan boğulmuştu.

"Sadece onunla tanışmak istiyorum. Aynı binada yaşıyoruz. Arkadaş olmak güzel olurdu, bilemiyorum." "O senin arkadaşın olmak için burada değil."

Kız kardeşimin yüzünde bir anlık bir incinme belirdi ve göğsümdeki o rahatsız edici his daha da yoğunlaştı. Bu evliliğe razı olduğumda, her şey çok net ve kesin görünüyordu. Bir törende durup, bir kağıdı imzalayacak ve bir Rus ittifakını güvence altına alacaktım. Gerçek bir insanla evleneceğimi unutmıştım; artık sorumlu olduğum, yaşayan, nefes alan bir insanla. Sienna ve Sofiya'nın arkadaş olması fikrini sevmiyordum; bu, ayrı tutmak istediğim iki dünyanın birleşmesiydi. Ama onları sonsuza kadar ayrı tutmak gerçekçi değildi. Sofiya'nın hayatımın kalıcı bir parçası olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

"Kusura bakma," diye mırıldandım. "Hala tüm bunlara alışmaya çalışıyorum."

Sienna sandalyesinde öne doğru eğildi. "Nasıl biri? İyi biri mi? Güzel mi?"

"Onu tanımıyorum." Karımı oldukça... çekici bulduğumu itiraf etmeye niyetim yoktu.

Sienna kaşlarını çattı. "Hadi, bana bir şeyler anlat."

Kalemi masama tekrar vurdum. "Bacaklarında bir sorun var."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onda Ehlers-Danlos hastalığı var. Dolaşmak için tekerlekli sandalye ya da yürüteç kullanıyor."

"Oh." Sienna başını eğdi. "Bu bir sorun mu?"

"Bu onu daha savunmasız hale getirebilir. *Bizi* daha savunmasız hale getirebilir."

Uzun bir nefes verdi. “Her köşede düşmanlar beklemiyor, Matteo.”

“Çünkü ben seni onlardan koruyorum,” diye tersledim.

Sienna’nın yüzü sertleşti, çenesini sıkarak ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Yarından sonra," dişlerimi sıkarak söyledim. "Ne?"

Omzunun üzerinden bana bir bakış attı.

“Yarından sonra bir gel. Onunla tanışabilirsin.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve umarım beni affetmiştir.

"Mutlu olmayı hak ediyorsun, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Ben	zor	,	yutkun	yutkun
bakamadım	bakamadan		Sienna'ya	bakamıyorum
beni yalnız bırakarak.				

SOFIYA

Mutfakta oyalanırken her yerim ağrıyordu ve yorgundum. Dengemi sağlamak için yürüteçimi kullandım, ancak çünkü antrenmandan sonra kollarım o kadar ağrıyordu ki üzerlerine ağırlık vermek zordu. Egzersizlerin uzun vadede fayda sağlayacağını umuyordum, çünkü şu anda bu ağrı beni sadece sinirli yapıyordu. Ağrı kesicilerimi almıştım, ama ağrının muhtemelen bütün gün, hatta eğer

Semptomlarımı hafifletmek için denediğim hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Mila bir süre önce "sağlıklı yaşam" moduna girmişti, doğru şeyleri yaparsak beni iyileştirebileceğine inanıyordu. Yeşil kahve çekirdeği özü içtik, meditasyon yaptık ve yoga yaptık. En son yoga denediğimde dizim yerinden çıkmış ve Mila'nın üzerine düşmüştüm. O kadar çok gülmüştük ki altıma işemiştin, bu da bizi daha da çok güldürmüştü.

Son birkaç yıldır Pakhan'ın malikanesinde zorunlu olarak yaşadığımız tecrit, işkence gibiydi; ama özlediğim yanları da vardı. Uzun zamandır Mila ve ben, tüm dünyaya karşı tek başımıza kalmıştık; şimdi ise tek başımaydım.

Gününüzü nasıl geçireceğinizi düşünürken meyve kasesinden bir muz yedim. Mutfak her şeyle doluydu.

Biraz yemek pişirmeye ve pasta yapmaya karar verince gülümsedim. Tabii ki sadece zaman geçirmek için. Sahip olduğum tek beceriyle gizlice kocamı etkilemek için *değil*. Sadece üst vücut gücü gerektirmeyen tarifler seçmem gerekecekti.

Kapının çalınması dikkatimi kilerden uzaklaştırdı. Dudaklarımı ısırdım. Kapıyı açmalı mıydım? Bu güzel, devasa dairede hâlâ gergindim, yanlış bir şey yapıp azarlanmayı bekliyordum.

Kapıdaki kişi tekrar kapıyı çaldı. Yürüteçimi aldım ve yavaşça girişe doğru ilerledim. Gözetleme deliğinden baktığımda, orada duran korumamı gördüm.

"Günaydın, Bayan Rossi," dedi Angelo, kapıyı açtığımda yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Günaydın. Lütfen bana Sofiya de." "Patronun bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Başımı eğdim. "Ama sen benim korumamsın, değil mi? Yani bilmiyorum... benim söz hakkım yok mu?"

Angelo kıkırdadı. Sıcak ve derin kahkahası beni anında rahatlattı. "Patronun seninle başı dertte, değil mi?" Bana göz kırptı. "Tamam, *Sofiya*. Nasıl istersen." Abartılı bir şekilde hafifçe selam verdi, bu da beni güldürdü.

"İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, bella. Sana bunu vermek istedim." Elinde yepyeni, en son model bir cep telefonu tutuyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi? Benim için mi?"

"Elbette. İhtiyacın olan numaralar zaten kaydedilmiş. Ben ve Enzo varız; o gece vardiyasında daireyi koruyor. Ayrıca Patron'un sağ kolu Romeo ve onun infazcısı Domenico de var. Acil bir durum olursa ve bana ya da Patron'a ulaşamazsan, bunlardan herhangi birini arayabilirsin."

Telefon elimde pürüzsüz ve serin bir his veriyordu. "Başka kişileri arayabilir miyim? Mesela kız kardeşimi?"

“Elbette.”

“Peki... internete falan girebilir miyim?” Mila ile son birkaç aydır bir telefonumuz vardı; Nikolai’nin gizlice içeri soktuğu eski bir modeldi. Onu Mila’ya bırakmıştım ve onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı umuyordum, ama bana öylece bir telefon *verileceğini* hiç beklemiyordum.

Kaşlarını çatı. “Sen burada tutsak değilsin, Sofiya.” Sesi alçaktı ve gözlerimiz aynı hizada olsun diye eğildi. “Don’la evlisin. Bu sana güç ve statü kazandırır. Anlıyor musun?” Şaşkın ifademi fark etti ve iç geçirdi. “Henüz anlamadığımı görüyorum, ama anlayacaksın. Konumuna alışacaksın ve rolünü mükemmel bir şekilde oynayacağından eminim.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Bu, bana söylenen en güzel sözlerden biriydi, tabii pek rekabet de yoktu. Yine de, buraya sadece bir *rol* oynamak için geldiğimi hatırlatan soğuk bir hatırlatmaydı.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Angelo.

Başımı salladım. “Hayır, bu harika, teşekkür ederim. Biraz pasta yapacağım.”

Gözleri parladı. “Ahh, tiramisu mu?”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Henüz karar vermedim.” Mutfakta istediğim gibi hareket edebilmek, tarifleri aramak için bir telefonum olması ve yaptıklarımı tatmak isteyen insanlar olması heyecan vericiydi.

“Peki, bunu öğrenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi göz kırparak. Mutfığa döndüm ve telefonumu kurmak için birkaç dakika harcadım. Belki ona bir kılıf alabilirim. İnternette

Her şeyi ayarladıktan sonra Mila’yı aradım. Kimsenin telefonu bulup bizi cezalandırmaması için telefonu sessize almıştık, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapatıp cevap vermesini diledim.

"Alo?" Mila'nın sesi biraz nefes nefese geliyordu. Sesini duymak gözlerimi yaşarttı.

"Mila," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Aman Tanrım, Sofiya! Aramanı bekliyor ve umuyordum. İyi misin? Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedim burnumu çekerek. Lavabonun altından bir kağıt havlu çekip gözyaşlarımı sildim.

"Ne oldu?" Sesi sert çıkmıştı ve stresli olduğunda kaşlarının arasında beliren o küçük çizgiyi, yüzündeki ifadeyi gözümde canlandırabiliyordum.

"Sadece sesini duyduğuma sevindim. Tamamen iyiyim, söz veriyorum. Yeni bir telefonum var, artık istediğimiz zaman konuşabiliriz."

"Kahretsin, Nikolai'yi senin için endişelenerek deliye çevirdim. Kocan nasıl? Sana iyi davranıyor mu? Şey, bilirsin... *yaptınız mı?*"

Yanaklarım kızardı. "Matteo... Bilemiyorum, kafam karışık?" dedim, sorusunu geçiştirerek. "Erkeklerle pek tecrübem yok ama onu anlamak gerçekten zor. Benden pek hoşlanmadığını düşünüyorum." Kilerden bir paket çikolata parçacığı çıkardım. Babamın tüm çalışanları çikolata parçacıklı kurabiyelerime bayılıyordu, bu yüzden başlangıç için güvenli bir seçim gibi geldi. Ayrıca mutfakta bir stand mikseri vardı, bu da hamuru karıştırırken bileğimi zorlamayacağım anlamına geliyordu.

Mila cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Neden böyle düşünüyorsun? Sana zarar mı verdi?"

"Hayır, hiç de değil. Ama sadece oda arkadaşı olarak yaşamamızı istediğini söyledi. Çoğu zaman evde yok ve ayrı odalarımız var." Ona aptalca yanlış anlamamdan bahsetmeye niyetim yoktu — cezalandırılma korkusuyla bütün bir gün yatak odamda nasıl korkakça saklandığımı. Çok acınası bir durumdu.

Ayrıca Matteo'nun spor salonunda ellerinin tenimde nasıl oyalanmış olduğunu ya da gece yarısı çatıda yaptığımız sohbeti de paylaşmayacaktım.

Mila'nın kafa karışıklığını adeta duyabiliyordum. "Sen "Sadece oda arkadaşı olalım mı?"

Buzdolabından yumurta ve tereyağı çıkardım. “Gerçekten başka seçeneğim yok. Belki bu, benim seçeceğim bir hayat değil, ama fena da değil. Matteo... iyi davrandı.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Kibar mı? Mafya babası *kibar mı?*”

“Tamam, onu tanımlamak için kötü bir kelime. Ama acımasızca bir şey söylemedi.” Mutfak adasına göz attım, Matteo’nun tezgahın üzerine otururken beni bıraktığında düşeceğimden endişelendiğini hatırladım. Bir an için aramızda bir tür kıvılcım olduğunu bile hayal etmişim.

“Bana neyi söylemiyorsun?” diye sordu Mila şüpheyle.

“Hiçbir şey,” dedim çok çabuk. “Anlatacak bir şey yok.” “Hı hı... Peki, şimdi ne yapıyorsun?”

Konuyu zorlamadığı için rahat bir nefes aldım. “Biraz kurabiye yapayım diye düşündüm. Sonra da akşam yemeği için İtalyan yemeği hazırlayabilirim.”

“Akşam yemeği ve tatlı. Kocanı etkilemeye çalışıyormuşsun gibi geliyor.”

Yanaklarım kızarıırken sessiz kaldım.

“Sofiya!” diye haykırdı Mila. “Öyle. Biliyordum.” Sesindeki heyecan çok belirgindi ve bana onun sadece on dokuz yaşında olduğunu hatırlattı. “Eminim sana çok *iyi* davranıyordur. Oda arkadaşın olmak için fazla yakışıklı.”

Hırıldadım. “Bana o anlamda ilgi duymuyor.”

“Buna inanacağımı düşünmüyorsundur herhalde.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. O çok net davrandı.” Net davranmadığı zamanlar hariç. Beni kucağına aldığı anda, babamın bana nasıl davrandığını duyunca kızgın görüldüğünde ya da benimle çatıya oturduğunda olduğu gibi.

Mila başka bir şey söyleyip zaten hissettiğim kafa karışıklığını daha da artırmadan önce, konuyu değiştirdim. “Dimi’den haber aldın mı?”

Mila, konuyu saptırmaya çalıştığımı anladı ve içini çekti, ama yine de cevap verdi. “Hayır.”

“Sence iyi mi?”

“Kendine bakmayı bilir,” dedi, ama telefonda ikimizin de paylaştığı endişe hissediliyordu. Dimi, ailemizde Mila’yı ve beni gerçekten seven tek kişiydi ve onu özliyordum.

“Sence hâlâ yurtdışında mı?” diye sordum.

“Sanırım öyle. Belki Pakhan’a sorabilirim...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Bunu yapma. Zaten sana söylemez.” Panik beni o kadar derinden sardı ki, yürüteçime oturmak zorunda kaldım. Baş dönmesini atlatmak için nefes aldım. Babamız Mila’ya hiç vurmamıştı ve Mila’nın bana vurduğunu da bilmiyordu. Ama artık evden ayrıldığım için, öfkesini ona yönelteceğinden çok korkuyordum.

“Tamam,” diye homurdandı Mila. “Yapmayacağım.”

“Sadece... sadece onun yoluna çıkma, tamam mı? Ve Dimi ararsa, ona yeni numaramı verip beni aramasını söyler misin?”

"Tabii ki."

Mila bana hayatında neler olduğunu anlattı. Ben orada olmadığım için babamız artık onun evden daha sık çıkmasına izin veriyordu. Benim yüzümden, vücudumun aileme toplum içinde yaşattığı utanç yüzünden o evde tıkılıp kalmış olması beni suçluluk duygusuyla doldurdu.

"Ağrın nasıl?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Unu ve kabartma tozunu ölçüp hazırladım.

"Sofiya." Mila'nın sesi azarlayıcıydı.

"Tamam, biraz kötü. Ama dizlerim düğün günümdekinden daha güçlü. Dairede yürüteç kullanıyorum."

“Don’a seni doktora götürmesini söylemelisin. Eminim sana yardımcı olacak daha iyi bir ilaç ya da bir şey vardır. Pakhan’ın doktorlarına hiç güvenmiyorum.”

“Benim için endişelenme, Mila. En büyüğüm. Seni korumak *benim* sorumluluğum.”

Mila boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkardı. “Seni sevdiğim için *her zaman* senin için endişeleneceğim, Sofiya. Keşke... Keşke başkalarının da seni sevmesine izin verebilsen. Herkes için her şeyi yapmak zorunda olduğuna o kadar eminsin ki, ama seni gerçekten seven insanlar, bizim için bir şey yapmanı ya da bir şey olmanı beklemiyor.”

Gözlerim doldu. “Bence o liste pek de uzun değil.”

“Buna gerçekten inandığını bilmesem, bu beni çok rahatsız ederdi. Sen gördüğüm en güzel insansın. Naziksin, yeteneklisin ve herkesi etrafına çeken bir enerjin var. Bence *babamın* seni saklamasının nedenlerinden biri de bu. Sen hepimizi gölgede bırakıyorsun.”

Gülerek, “Neden bahsediyorsun? Sevgili babamız bana karşı hep sadece hor görme duygusu beslemiştir.” dedim.

“Belki,” diye kabul etti Mila. “Ama bence nefretinin arkasında başka şeyler de var.”

İkimiz sessizce otururken, yanağımı serin mermer tezgaha dayadım.

“Seni özledim,” dedim sonunda.

“Ben de seni özledim.” Mila’nın sesi gergindi, sanki ağlıyormuş gibi, ve bu benim yanağımdan bir gözyaşı akmasına neden oldu. Kız kardeşim neredeyse hiç ağlamazdı. Eskiden ikimiz için de yeterince gözyaşım olduğunu söylerdi.

“Sesi daha hafif geliyor,” diye fısıldadı.

Göz yaşlarımı sildim. “Daha rahat hissediyorum. Doğu kanadının dışında koca bir dünya var.”

"Listendeki maddeleri silmeye başlayabilirsin."

Gülümsedim. “İlk maddeyi çoktan sildim. *Özel jetle* New York’a döndük. Çok havalıydı.”

Listemiz hakkında konuşmaya ve hayal kurmaya devam ettik, ta ki

Mila gitmesi gerektiğini söyledi. Pakhan, onu Bratva eşleriyle bir öğle yemeğine katılmaya zorluyordu. Onunla evlendirmeyi çoktan düşünmeye başladığından korktum. Hiçbir şey beni

“Bana sürekli mesaj atıp ara, Sofiya. Gelişmeleri bilmek istiyorum.”

“Bana sürekli mesaj atıp arasan iyi olur, Sofiya. Gelişmeleri bilmek istiyorum.”

“Söz veriyorum. Sen de, tamam mı?”

"Tabii." Onun evinde kapı alındığını duydum. "Kahretsin, Nikolai geldi ve ben daha giyinmedim. Annemin giydirdiğı elbisenin fotoğrafını sana göndermem gerekecek. Berbat bir şey."

Annem, tanıdığım herkes arasında en berbat moda zevkine sahipti. Onun tuhaf kıyafetlerinin bir tür ifade biçimi mi, Pakhan'a karşı küçük bir isyan mı olduğunu, yoksa gerçekten de güzel göründüklerini mi düşündüğünü anlayamıyorduk.

“Seni seviyorum. Kendine dikkat et,” dedim. “Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra mutfaktaki sessizlik üzerime çöktü. Bir müzik uygulaması bulup rastgele bir pop alma listesi seçtim. Hoparlörden neşeli notalar çalmaya başladı. Mila ve ben her zaman çok gürültü yapmamaya özen gösterirdik. Sessiz kalıp dikkat çekmemek daha güvenliydi. Şarkı yumuşak bir sesle çalsa da, gürültü çıkarmak ve yer kaplamak bana hem korku hem de heyecan verici bir ürperti yaşıatıyordu.

Fırın zamanlayıcısı çaldı, ilk parti kurabiyeleri fırından çıkardım ve üzerlerine deniz tuzu serptim. Bir sonraki partiyi fırına koydum ve telefonumda tarayıcıyı açarak İtalyan tarifleri aramaya başladım. Akşam yemeğini başarılı bir şekilde hazırlamaya kararlıyım.

MATTEO

G Star'ın lobisine girdiğim anda Giuseppe gözüme çarptı. Özel asansörde benimle karşılaştığında biraz nefes nefeseydi. Kısa boylu, tıknaz Star müdürü bugün mavi-beyaz çizgili bir takım elbise giymişti. Bir

Made Man için saçma bir kıyafetti, neşeli gülümsemesi de öyle. “İyi akşamlar, Patron.”

Ona kısa bir baş sallama yaptım.

"Her zamankinden mi, yoksa yeni bir şey mi?"

"Beni şaşırt." Lanet olası asansörü beklerken sabırsızlanarak parmaklarımı bacağıma vuruyordum. Sonunda zil çaldı.

"Çok iyi. Onu hemen yukarı göndereceğim," dedi Giuseppe. "Ve, izin verirsiniz, yeni eşiniz için tebrikler."

Çenemi sıktım, ama kapılar kapandı ve cevap vermek zorunda kalmadım.

Kollarımı düzelttim. Yanlış bir şey yapmıyordum. Burada olmaya, istediğimi yapmaya her türlü hakkım vardı. Ama özel penthouse süitime girdiğimde midemdeki o garip, sıkıcı his geçmedi.

Kendime bir bardak viski doldurdum ve şehrim baktım. Uğruna kanımı döktüğüm ve öldürdüğüm şehir. Hiçbir şey

Aile'den daha önemli olamazdı. Gençken farklı düşünebilirdim, ama o zaman Matteo da ailemle birlikte öldürülmüştü.

Kapı açılıp bir kadın içeri girdiğinde arkamı döndüm. Uzun boyluydu, siyah elbisesi uzun bacaklarını vurguluyordu ve *sarışındı*. Bir yudum daha aldım. Giuseppe genellikle esmer İtalyan kadınları gönderirdi. Bu bir tesadüf müydü, yoksa karımı anımsatan birini mi bulmaya çalışıyordu?

Ama bu kadın Sofiya'ya hiç benzemiyordu. Dudakları kırmızıya boyanmıştı, bana yaklaşırken yüzünde kendinden emin ve baştan çıkarıcı bir ifade vardı.

"Yakışıklı olduğunu söylemişlerdi," dedi, önümde durup büyük göğüsleri göğsüme değecek kadar yaklaştı. "Ama *yakışıklı* olmak yetmez." Parmaklarını çenemden aşağıya doğru kaydırды.

Alyansım parmağında ağır bir yük gibi duruyordu.

Babam anneme her zaman sadık kalmıştı. Her zaman şöyle derdi: "Ailenin hayatı Don'un etrafında döner. Don'un hayatı ise karısının etrafında dönmelidir." Aile meselelerinde annemin söz hakkı tanıdığı bir sır değildi. Hatta annem, onu bölgemizde fuhuş ticaretini yasaklamaya bile ikna etmişti; bu, bazı capoların önemli miktarda para kaybetmesine neden olan, pek de popüler olmayan bir karardı. Babam ayrıca eşlerine kötü davranan kocalara da sert bir şekilde müdahale etmişti. Onun bu davranışları, kendi evlerinde istediklerini yapma hakkına sahip olduklarını düşünen erkekler arasında anlaşmazlığa yol açmıştı. Amcam bu anlaşmazlıktan yararlanarak güç kazanmıştı.

Babamın anneme olan bağlılığı onları mahvetmişti. Sienna'yı ve beni de neredeyse mahvediyordu.

Ama şimdi, karımı aldatma fırsatıyla karşı karşıya kaldığımda, bunu yapamayacağımı fark ettim. Penisim yumuşaktı, tüylerim rahatsızlıktan diken diken olmuştu. Babam, dünyada en çok hayran olduğum adamdı — istikrarlı, güçlü ve kendine özgü bir şekilde sevgi dolu. Bir Made Man için varisini yetiştirmek zordu çünkü

asla tam anlamıyla bir baba olamazdı; ilk çocuğuna her zaman Don olarak kalacaktı. Ama babam her şeyden önce bir kocaydı.

Elimi uzattım ve kadının bileğini yakaladım, onu benden uzaklaştırdım. “Defol.” Sesim sertti, ama umursamadım. Dokunuşu zehir gibi geliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Efendim?”

Bileğini bıraktım ve o birkaç adım geriye sendeledi. “Defol,” diye tekrarladım.

Topuklarını döndü ve odadan dışarı koştu.

Son yudumu içtiğimde ellerim titriyordu. Neyim vardı benim? Neden sadece bir kağıda imza attım diye, tanımadığım bir kadına karşı yersiz bir sadakat duygusu besliyordum?

"Siktir!"

Boş bardağı duvara fırlattım, cam parçaları ve sıvı yere saçıldı. Dikkatimi dağıtacak, kontrolü yeniden ele geçirmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı ve bunu bu odada bulamazdım.

Telefonumu aldım ve numarayı çevirdim.

"Romeo, Star'ın önünde buluşalım. Avlanmaya gidiyoruz."

IT B karanlıktı gibi Romeo dönünce yüzünü
arabayı kapattı yoldan yoldan
Motoru kapattı ve gecenin sessizliği
bizi sardı.

“Bu bu tek en en aptal aptal fikirlerden
düşündüğün ne kadar

“Son zamanlarda,” dedi.

Koltuğun altından bir silah daha çıkardım ve dolu olup olmadığını kontrol ettim. "O zaman burada kal." Arabadan inerken serin gece havası kafamı berraklaştırdı. İhtiyacım olan şey buydu. Odaklanma. Kontrol.

Romeo, silahını kurarken küfürler mırıldanarak peşimden geldi. "Biliyorsun, bazı erkekler orta yaş krizine girdiklerinde spor araba alırlar. Ya da özel jet. Heyecan için Arnavutların güvenli evlerine pusu kurmazlar."

"Benim zaten özel jetim var." Önümdeki küçük eve doğru yola çıktım, yolumu aydınlatan tek şey pencerede yanan tek bir ışık.

"Oh, şimdi de komedi gösterisi mi yapıyor?" diye homurdandı Romeo.

"Başka biri benimle böyle konuşsaydı, şimdiye kadar onu öldürmüş olurum."

"Evet, ama ben başka biri olsaydım, seksi bir kadınla yatakta sevişiyor olurum. Burada intihar görevinde değil."

Gözlerimi devirdim. "Sadece işleri batırırsan intihar görevi olur."

Eve yaklaşırken gölgelerde kaldık, ama dışarıda kimse yoktu ve görünürde alarm da yoktu. Franco'nun istihbaratına göre, bu terk edilmiş ev Arnavutlar tarafından kullanılıyordu — muhtemelen alt kademe askerler. Onlar önemsizdi, yararlı istihbarata sahip olma ihtimalleri yoktu. Arben bir aptal olabilir, ama o bile piyadelerine planlarını anlatacak kadar aptal değildi. Ama bunun önemi yoktu. Ben istihbarat için burada değildim.

Kapının kilidini vurdum ve içeri daldım, Romeo arkamı kolluyordu.

Üç adam kirli bir oturma odasında oturuyordu; ikisi sadece iç çamaşırlarıyla, üçüncüsü ise kirli bir tişörtle. Dikkatsizce kenara koydukları silahlara uzanarak bağırıyorlar, ama ben çok hızlıydım. Birincinin eline, ikincisinin dizine ve üçüncüsünün omzuna ateş ettim. Acı çığlıkları havayı doldurdu.

"Sen hepsini tek başına halledeceksen, ben neden buraya gelmek zorunda kaldım ki?" diye homurdandı Romeo.

"Yapacak bir şey arıyorsan, evin geri kalanını temizle. Siz üçünüz, yere yatın."

Arnavutlar yere yığıldı, çığlıkları havayı doldurdu. Hızla silahlarını aldım. Açıkça genç ve beceriksizdiler. Benim için gerçek bir değeri yoktu.

Yine de onlarla oynamaktan zevk alırdım.

"Matteo." Romeo'nun sesi arka odalardan birinden geldi. "Burada iki kız var."

Kahretsin.

Romeo, gözlerinde öfkeyle oturma odasına geri döndü. "Lanet olası pislikler." Askerlere tükürdü ve silahını onlara doğrulttu. Gözleri benimkilere kaydı. "Sol taraftaki arka oda."

Kapıyı açıp köşede birbirine sarılmış iki kız gördüğümde, greeğim manzaraya kendimi hazırladım. Genç grnyordı—on yedi mi? On sekiz mi? Giysileri yırtılmıştı ve uzun, kirli saçları yüzlerine düşmüştü. Çok ince bileklerine metal kelepçeler takılmıştı.

Odada tek bir kirli yatak vardı.

Sadece bir ömür boyu duygularımı gizleme pratiği, karnımda kaynayan ateş gibi öfkeye rağmen yüzümü ifadesiz tutmamı sağladı. Amcam iktidarda olduğu kısa süre içinde deri ticaretini yeniden canlandırmıştı, ama ben Don olarak tahta çıktığımda buna son vermiştim. Bu, otoriteme yönelik doğrudan bir hakaretti.

Daha az korkutucu görünmek umuduyla melmiştim.

Kızların boş bakışları benimkilerle

buluştu. "Adlarınız ne?"

Hiçbir şey söylemediler.

"Sizi güvenli bir yere gtreeğim," diye mırıldandım.

"Buraya nasıl geldiniz?"

Kızlar, sanki sessizce iletişim kuruyormuşasına birbirlerine baktılar, sonra tekrar bana döndüler. Biri boğuk bir fısıltıyla bir şey söyledi, ama İngilizce konuşmuyordu.

"Ne dedin?"

Kız sözlerini tekrarladı, sesi giderek güçlendi. Sanki bir Doğu Avrupa dili konuşuyormuş gibi geliyordu—Rusça olabilir miydi? Bir an için Sofiya

bu fikri reddettim. Onu hayatımdan, işimden uzak tutmam gerekiyordu. Tatlı ve masum görünebilirdi, ama ona güvenemezdim.

"Geri döneceğim," dedim, beni anlayamasalar da, ve oturma odasına döndüm.

"Bu, o pisliğin neden şehrimin kontrolünü ele geçirmeye çalıştığını biraz açıklığa kavuşturuyor," dedim Romeo'ya.

"Sence sadece o iki kızdan ibaret mi?"

"Evet." Arben'in Boston'da insan ticareti yaptığından şüpheleniyordum, ama bu işin dışında kalmıştım; orası İrlandalıların bölgesi idi. Ama şimdi o sadece şehrimin kontrolünü ele geçirmeye çalışmakla kalmıyor, insan ticaretini de buraya getirmeye hazırlanıyordu.

Gözlerim, önümüzde yerde birbirine sarılmış duran üç zavallı adama kaydı. "Tebrikler, siz üçü benim için çok daha kullanışlı hale geldiniz." Bir adım daha yaklaştım, yaralarından akan kan gri halıya yayılırken, acı içindeki inlemelerini zevkle dinledim.

"Kimsin sen?" diye sordu dizinden vurduğum adam.

Onun önüne çöktüm. "Ben, sonun gelmeden önce bana ölüm için yalvaracağın kişiyim."

Yüzü öfkeden buruştu, sonra bir çılgılık atarak saldırdı. Çelik bir parıltı bana doğru geldi. Kenara atladım ama bıçağının yan tarafımda sığ bir kesik açmasını tamamen önleyecek kadar hızlı olamadım. Kan derimden damlarken bunu neredeyse hiç hissetmedim.

Hızlı bir hareketle adamın yaralı dizine tekme attım, onu yüzüstü çevirdim ve bıçağı eline saplayarak yere sabitledim. Ayağa kalkarken ceketimi silkeledim ve diğer iki askere baktım. "Aranızda cesur hisseden var mı? Şimdi saldırmak için şansınız var."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, başlarını sallarken ağlayan arkadaşlarına gizlice bakıyorlardı.

"İyi seçim. Kelepçe anahtarı nerede?"

Bir asker, bıçakladığım adamı işaret etti. Elimi cebine sokup anahtarı çıkardım; ben de öyle yaptığım gibi

dizini yere sürttüğümünden emin oldum.

Romeo'ya döndüm. "Domenico ve Stefano'yu çağır, çöpü atsınlar."

Arka odaya döndüm, kızlara yaklaşıırken yine çömelerek ilerledim. İkisi arasında daha genç olanın yanaklarından gözyaşları akıyordu, ama ikisi de sessiz kalmıştı.

Anahtarı uzattım ve kelepçeleri işaret ettim. "Bunları çıkaracağım." Ne demek istediğimi anlamış gibiydiler, ben kilidi açarken hareketsiz durdular. Metalin bıraktığı kanlı kırmızı izleri görünce yüksek sesle küfrettim, bu da ikisinin de irkilmesine neden oldu.

İçimde, Sienna daha küçükken, gece yarısı uyanıp kötü bir rüya gördükten sonra yatağımın yanındaki yerde kıvrılmış halde bulduğumda ona kullandığım yumuşak sese ulaştım. Kalbim soğumadan önce.

"Size zarar vermeyeceğim." Onlara elimi uzattım, ama korkarak geri çekildiler. "Önemli değil. Size dokunmayacağım. Yürüyebilir misiniz?"

Yavaşça ayağa kalktım ve kapıya doğru birkaç adım attım, kızlara beni takip etmelerini işaret ettim. Ayağa kalkarken hareketleri sert ve zorluydu. Birbirlerinin ellerini sıkıca tutarak kapıya doğru topallayarak yürüdüler.

"Yolda geliyorlar," dedi Romeo, üçümüz oturma odasına girdiğimizde. Arnavut askerleri yere bağlamış ve kan kaybından ölmemeleri için kurşun yaralarını sarmıştı. Onları uzun süre hayatta tutmak istiyordum. "Kızları nereye götürmek istiyorsun?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve iki kıza eğri büğrü mutfak masasına oturmaları için işaret ettim. Onlara su getirdim ve dolaplardan birinde kraker paketleri buldum.

"Durumu çözene kadar klinik odasında kalabilirler mi diye Aria'ya soracağım."

Aria, annem tarafından kuzenimdi. Tıp fakültesine gitmesine izin verilmişti, bu Aile kızları için

ve özel kliniğimizi yönetiyordu.

Kızlar, gözlerini üç kaçırın kişiye dikmiş halde suyu yudumladılar. Ben mutfak tezgahına yaslandım ve Sofiya'nın ne yaptığını merak ettim. Onu kontrol etme konusunda tuhaf bir dürtü hissettim, ama saat geç olmuştu. Muhtemelen yatmış olmalıydı ve zaten Enzo dairede nöbet tutuyordu.

Romeo telefonunu çıkardı ve bana başını salladı. "Geldiler."

Kızlara beni takip etmelerini işaret ettim. Romeo önce ön kapıdan çıktı ve her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Stefano ve Domenico arabaya giderken yanımızdan geçti, ben de onlara başımı kaldırıp selam verdim. Kızları kliniğe götürdükten sonra bodrumda onlarla buluşacaktım.

Arnavutlar bekleyebilirdi. Sonunda benim uzak durmamı dileyceklerdi.

SOFIYA

Bütün gece uykuya dalmakta zorlanmıştım; bu yüzden kocamın eve hiç gelmediğinden emindim. Akşam yemeği hazırlayıp onu beklemiştim. Genelde saat yedi civarında yemek yemeye alışkındım ama İtalyanların geç geç bu yüzden ben umutlu umutluydum. Bir saat saat 23:00'e yaklaşınca pes ettim ve mutfak masasında oturarak yemek yedim, telefonumun sesini sonuna kadar açarak müzik dinledim.

Zaten tek başıma yaşıyorsam, bana aşılana tüm görgü kurallarını çiğnemekte bir sakınca yoktu.

Kalçalarımındaki ağrı, katlanılabılır bir pozisyon bulmak için çaresizce bir o yana bir bu yana dönmeme neden olmuştu. Bu durum, yalnızlığım ve uykusuzluğumla birleşince beni kötü bir ruh haline sokmuştu. Sabahın erken saatlerinde yataktan kalkmıştım, dikkatimi başka bir şeye yöneltecek bir şeye ihtiyacım vardı. Kendime bir latte yapmak için o şık İtalyan espresso makinesini kullandım ve ardından dairemin geri kalanını keşfe çıktım, hantal tekerlekli sandalyemle yolumu bulmak için elimden geleni yaptım.

Daire, sanki burada kimse yaşamıyormuş gibi bakımsız bir havaya sahipti, ama çok güzeldi — tarihi mimari ile modern dokunuşların mükemmel bir birleşimiydi. Büyük pencereler, doğan güneşin ışığını içeriye dolup taşııyordu ve ışık beyaz duvarlardan ve koyu renkli ahşap süslemelerden yansıyordu. Bu,

Pakhan'ın evindeki soğuk ihtişam gibi değildi; o ev, abartılı lüksü ve zenginliğiyle içeri giren herkesi sindirmeyi amaçlıyordu. Dört yatak odası vardı — Matteo'nun odasına girmeye cesaret edemedim, ama diğerleri sade ve zevkli bir şekilde dekore edilmişti — beş banyo, resmi bir yemek odası, oturma odası ve spor salonu vardı, ama benim en sevdiğim oda açık ara kütüphaneydi.

İşte orada kıvrılmaya karar verdim — kütüphanedeki büyük deri koltukta, ikinci fincan kahvemi yudumlarken güneşin doğuşunu izledim. Tavandan yere kadar uzanan raflar kitaplarla doluydu — muhteşem görünen ama okunması berbat olan güzel, eski ciltler. Aslında, bütün evde okunabilir tek bir şey bile yok gibiydi. Tahmin etmiştim. Sanırım Don'un boş vakit için pek zamanı yoktu. Tabii, geceleri hariç. O zamanlar ders dışı etkinlikler için bolca zaman buluyor gibi görünüyordu. Matteo'nun diğer kadınlarla olduğu görüntüler, çılgılık atmak üzereyken rüyalarımda bir gelip bir gidiyordu.

İnleyerek başımı kanepeye yasladım. Hayatın hayal kırıklıkları üzerinde durmanın bir faydası yoktu.

Kalkıp kahvaltı hazırlamak için kendime güç toplamaya çalışıyordum ki, kapı çalındı. İlk başta doğru duymuş muyum emin olamadım, ama ses yine duyuldu. Bir an için Matteo'nun geri geldiğini düşünerek kalbim bir an durdu, ama sonra onun kapıyı çalmayacağını fark ettim.

Sandalyeye oturdum, eklemlerimden geçen acıyla keskin bir nefes aldım ve kütüphaneden çıktım. "Girin!" diye seslendim oturma odasına varır varmaz.

Kapı yavaşça açıldı ve gülümseyen Angelo ortaya çıktı. "Günaydın, bella. Seni uyandırmış olabileceğimden endişelendim."

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Onu gördüğüme sevindim, ama kocamın yokluğundan dolayı kalbimin sızlamasını tam olarak engelleyemedim.

"Bir süredir uyanığım." hala pijamalarımı giydiğimi fark edince yüzümü buruşturdum—annemin hediyesi olan pembe ipek pijamalar üzerinde

üzerinde flamingolar olan, annemin hediyesi.

“Çok şirinler,” dedi Angelo.

Başımı salladım ve mutfağa yuvarlandım. “Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Kahvaltıda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.”

"Kahveye hayır demem. Dün gece ne pişirdin?"

“Çikolatalı kurabiye ve mantarlı risotto.” Angelo’nun yüzü aydınlandı ve ben onu eğlenerek izledim. “İstersen biraz kalmış var?”

“Çok sevinirim.” Ellerini ovuşturdu.

Gülerek, “Sabahın sekizinde mi? Biraz tuhaf bir kahvaltı,” dedim. Risotto çok lezzetliydi ama tek başına yemek yemek aynı tadı vermiyordu.

Buzdolabına doğru yönelmeye başladım ama Angelo hemen beni durdurdu. “Ben getiririm,” dedi, tekerlekli sandalyeme endişeyle bakarak.

“Mutfakta rahatça dolaşabilirim, Angelo.” “Ama ben buradayken bunu neden yapasınız ki, Bayan Rossi?”

Burnumu kııştırdım. Bana *Bayan* denilmesine alışmam ne kadar sürerdi, emin değildim.

Angelo buzdolabından

“Yani, buraya sadece buzdolabını talan etmeye mi geldin?”

Angelo, kabineti mikrodalgaya koyarken benim sert ses tonuma gülümsedi. “Yok, o sadece bonus. Seni almaya geldim. Patron senin için bir randevu ayarladı.”

"Oh," dedim, sırtımı daha dik tutarak. "Geri mi geliyor?"

Angelo'nun yüzü biraz düştü ve artan yemeklerle meşgul oldu. "Hayır, meşgul."

Boğazımda bir düğüm oluştu ve kendimi aptalın ötesinde hissettim. Kocamın bütün gece dışarıda kalmasına, açıkça daha ilginç kadınların eşliğinde olmasına neden üzülmeliydim ki? Birbirimiz için hiçbir şey olmadığımızı açıkça belirtmişti. Ben sadece

Düğünümüzden sonra en az bir hafta bekleyip sonra bir metresi olacağını düşünmüştüm.

Kendime fazla umut vermiştim, romantik masallara inanmıştım.

Konuşmadan önce boğazımı yuttum ve sesimin ne kadar sağlam çıktığına sevindim. “Ne tür bir randevu?” “Birtekerlekli sandalye değerlendirmesi için uygun uygun için bir özel sandalyeye

Dudaklarım aralandı ve Angelo risottoyu mikrodalgadan çıkarıp beğeniyle bir lokma alırken tek yapabildiğim gözlerimi kırpmak oldu.

“Bu gerçekten çok güzel,” dedi. “Mantarları sevmem bile.”

“Teşekkür ederim. Ama tekerlekli sandalye randevusu derken neyi kastediyorsun? Zaten bir tekerlekli sandalyem var.”

“Patron iyi olmadığını söyledi,” dedi Angelo omuz silkerek. “Senin en iyisini hak ettiğin konusunda çok ısrarcıydı.”

Soğuk, sert ve bir an yokmuş gibi davranan, bir an sonra ise şefkatli görünen gizemli kocamı anlamaya çalışırken gözlerim odaklanamıyordu.

"O kafa karıştırıcı bir adam," dedim sonunda.

"Kadınlar kadar kafa karıştırıcı değil," dedi Angelo.

Gözlerimi devirdim ve elinden kurabiye kabını kapabilmek için öne doğru kaydurdım. “Cinsiyetçiler kurabiye yiyemez.”

“Hayır, bella, lütfen böyle davranma.” Dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. Bu iri, kaslı adamda o kadar saçma bir ifadeydi ki, gülmekten kendimi alamadım.

Ben bir şey söyleyemedim kutuyu elimden kaptı ve bir kurabiyeyi ağzına attı.

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Gidip hazırlanmam lazım. Bütün kurabiyeleri yeme.”

Arabanın radyosuyla uğraşarak pop müziği çalan bir istasyona geçtim. Mila ve ben, evimizin kanadına gizlice bir televizyon sokmadan önce, küçükken saatlerce radyo dinleyerek vakit geçirirdik.

“Ee, Angelo, bana kendinden biraz daha bahset.” Manhattan’ın sabah trafiğinde sıkışıp kalmıştık. “Şey, ne bilmek istiyorsun?”

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Boş zamanlarında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Işık değişti ve tekrar yavaşça ilerlemeye başladık.

"Fazla hobim yok... Haftada bir poker gecesine katılıyorum, eğer bu sayılırsa."

“Oh, bu harika. Hiç oynamadım. Mila ve benim bir deste kartımız vardı ama hiçbir oyun bilmiyorduk, o yüzden kendimiz uyduruyorduk. İyi misin?”

Angelo’nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Fena değilim.”

“Bana öğretir misin? Belki iyi olursam poker gecesine gelebilirim.”

Bana inanamayan bir bakış attı. “Poker gecesinde bir kadın mı?” Ama benim somurtkan bakışım üzerine boğazını temizledi ve hemen ekledi, “Zamanı gelmişti.”

Kollarımı kavuşturdum.

“Kurabiyelerimi benden alma,” diye yalvardı. “Bana nasıl oynanacağını öğretirsen belki seni affederim.”

Angelo'nun sadece Patron'un emri olduğu için benimle burada olduğunu biliyordum, ama bir arkadaşına ihtiyacım vardı. "Oh!" dedim. "Pratik yapmak için kullandığın bir atış poligonu var mı?"

Angelo sağa döndü ve Midtown’daki kalabalık bir caddede paralel park etti. “Neden?”

"Belki bir ara gidebiliriz diye düşündüm. Becerilerimi keskin tutmam lazım."

Korumam burun kıvırdı. “Becerilerin mi?”

“Ne, bana inanmıyor musun? Kardeşim bana küçükken ateş etmeyi öğretmişti.”

Dimitri, Mila'ya ve bana, kendimizi korumayı bilmemiz gerektiğine karar vererek öğretmişti. Her ziyaretinde, hepimiz birlikte atış poligonuna kaçar ve atış talimi yapardık. Mila umutsuz vakaydı, ama Dimi benim doğuştan yetenekli olduğumu söylerdi. Altı ay önce son ziyaretinde, sandalyemden atış talimi yapmıştık.

"Patronun bunu kabul edeceğini sanmıyorum," dedi Angelo arabadan inmeden önce. Arkadan tekerlekli sandalyemi çıkarmasını bekledim. Arabadan inerken yüzümü buruşturdum, kalçalarım ağrıyordu. Geri döndüğümüzde ısıtma yastığı kullanmam gerekecekti.

Angelo, üzerinde "*Mobility Center*" yazan büyük bir cam kapıyı açtı ve ben, her türden tekerlekli sandalyenin sıralandığı devasa bir alana girdim.

"Siz Bayan Rossi olmalısınız." Güzel gözleri ve kahverengi at kuyruğu olan orta yaşlı bir kadın, bizi karşılamak için resepsiyon masasının arkasından çıktı. "Ben Sandra. Bugün değerlendirmenizi yapacak fizyoterapistim." Elimi ve ardından Angelo'nun elini sıktı, sonra da onunla birlikte çalışan iki erkek personeli, Ted ve DiMarco'yu tanıttı.

"Bugün size özel bir tekerlekli sandalye temin etmek için ihtiyacımız olan her şeyi elde etmek amacıyla çeşitli değerlendirmeler yapacağız. Bu iyi bir şey, çünkü şimdiden bu sandalyenin size uygun olmadığını görebiliyorum," dedi Sandra, hesaplayıcı bir ifadeyle. "Değerlendirme, hareket kabiliyetiniz ve hedefleriniz hakkında size birçok soru sormayı ve bazı fiziksel değerlendirmeler yapmayı içerecek. Başlamadan önce sorunuz var mı?"

Başımı salladım; tüm bunların gerçekten yaşandığına hâlâ biraz şaşkındım. Engelliliğimin ciddiyetini bu kadar uzun süre saklamak zorunda kaldıktan sonra, tekerlekli sandalyede rahat hissetmemi isteyen insanların arasında bulunmak kafa karıştırıcıydı.

Ve randevuyu kocamın ayarlamış olması, her şeyi daha da güzel hale getiriyordu.

MATTEO

| Su vücudumdan aşağı akarken alnımı duş duvarına dayadım. Döndüğümde Sofiya ve Angelo randevusu için çoktan çıkmışlardı. Muhtemelen iyi bir şeydi çünkü giysilerim kanla sıırıslıklam olmuştu.

Son damlaların da giderden akıp gitmesini izledim.

Arnavut askerlerden biri bodruma geri götürülürken ölmüştü, diğer ikisi ise işe yarar hiçbir şey bilmiyordu. Çılgınlıkları hâlâ kulaklarımda çınliyordu. En azından o kızlara yaptıkları şeyin bedelini onlara ödetmişim, ama Arnavutların elinde başka kadınlar olup olmadığını ve nerede olduklarını bulmaya hiç de yaklaşamamıştık.

Giyindim ve mutfağa gittim. Bir şeyler yemem ve sonra ofise gidip bu lanet olayı çözmeye başlamam gerekiyordu. Arben ne kadar çabuk yok edilirse o kadar iyi.

Tezgahın üzerinde bir kutu kurabiye duruyordu, ben de bir tane aldım. Büyük bir ısırık aldım ve birden durdum. Bu, hayatımda yediğim en lezzetli kurabiyeydi. Genelde tatlılardan uzak dururdum — bir mafya babasının tatlı yemesi pek yakışık almazdı — ama bunların nereden geldiğini bulmam gerekiyordu.

Kendime bir kahve yaptım ve ofise götürmek için bir kurabiye daha aldım.

Ofisimde kırk üç dakika kalmayı başardım.

Kırk üç dakikalık bir işkenceydi, Sofiya'nın yukarıda olmadığını bilmek beni deliye çeviriyordu. Böyle hissetmem için hiçbir neden yoktu, onun güvende olduğunu ve beni beklediğini bilmem için hiçbir neden yoktu.

Sienna bana karımı daireye hapsedmemem gerektiğini söyledi.

Onu hapsedmek istemedim. Sadece her an ulaşabileceğim bir yerde olmasını istiyordum.

Tekerlekli sandalye mağazasına, Angelo dışında kimse fark etmeden girdim. Angelo, ben uzun bir vitrinin arkasına geçerken bana doğru çenesini kaldırdı.

Sofiya'nın burada olduğumu bilmesini istemedim. Neden burada olduğumdan bile emin değildim. Bu randevuyu ayarlamamın tek nedeni, Don'un karısı olarak Sofiya'nın en iyisine layık olmasıydı. Ve ben ona her zaman en iyisini verirdim.

Ona her şeyi sağlamak düşüncesinden duyduğum memnuniyeti görmezden geldim.

Üç çalışan, Sofiya'ya bir dizi kas testi uyguluyordu; gücünü değerlendirmek için makineler kullanıyorlardı. Zorlanmasına rağmen yüzünde gülümsemeyi eksik etmedi ve personel ile şakalaştı. Bir süre sonra onu tekerlekli sandalyeye oturtular. Sofiya, bir kadın sandalyenin sırt yüksekliğini ayarlarken, önündeki adamın söylediklerine dikkatle odaklandı. Adamın bu kadar yakın olması beni rahatsız etti ama Sofiya ileri geri giderken kendimi geride kalmaya zorladım. Bu tekerlekli sandalye, çalınan sandalyesinden çok daha hafif ve ona daha uygun görünüyordu. Sırt ve oturma kısmı yastıklıydı ve karım sandalyeyi döndürürken yüzündeki gülümseme gerçekten de ıslıl ıslıl parlıyordu. Onu izlerken göğsüm sızladı.

"Koltuk rahat mı? Herhangi bir yere çok fazla baskı yapıyor mu?" diye sordu kadın.

Sofiya hafifçe kıpırdadı. "Hayır, çok rahat."

“Harika. Muhtemelen bildiğiniz gibi, Ehlers-Danlos sendromunda genellikle daha ince ve yumuşak bir cilde sahip olursunuz; bu ciltte morluklar ve yırtıklar daha kolay oluşur. Rahat etmenizi sağlamak ve basınç yaralarını önlemek için koltuğun oturma kısmının ve sırtlığının yastıklı olduğundan emin olmak istiyoruz.”

“Omuzlarınızda nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu erkek çalışan.

“İtmeye çalıştığımda hala bir gerginlik hissediyorum, ama eskisi kadar kötü değil,” diye cevapladı Sofiya.

“Bu, eskisinden çok daha hafif, bu yüzden günlük kullanım için çok daha uygun olmalı,” dedi kadın.

Sofiya dudağını ısırды. “Ne sıklıkla kullanmalıyım?”

“Oh, ne zaman ihtiyacınız olursa kullanabilirsiniz,” diye yanıtladı kadın.

“Ama... Bilemiyorum, belki de ona fazla güveniyorum? Rollatorum yerine sürekli bunu kullanırsam ona fazla bağımlı hale gelirim diye düşünüyorum.”

Sesindeki endişe beni rahatsız etti ve personelin nasıl cevap vereceğine kendimi hazırladım. Eğer onu üzecek bir şey söylerlerse...

“Hayır, hiç de değil,” dedi kadın onu sakinleştirerek. “Muhtemelen semptomlarınızın daha fazla alevlendiği ve sonra bir süre yatıştığı zamanlar vardır. Sizin deneyiminiz de böyle mi?”

Sofiya başını salladı.

“İhtiyacınız olduğunda her zaman rollatorunuzu kullanabilirsiniz, ama çoğu zaman tekerlekli sandalyenizi kullanmanızı tavsiye ederim. Bu sadece ağrınız olduğunda veya eklemlerinizin yerinden çıktığında yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda bunları önleyebilir de. Kendinizi zorlarsanız etrafta yürüye bilmeniz çok muhtemel, ama bunun bedelini sonra ödersiniz.”

Sofiya’nın omuzları sanki üstünden bir yük kalkmış gibi gevşedi. Bu konuda endişelendiğini fark etmemiştim, ama babasının tekerlekli sandalyeyi öğrendiğinde ona nasıl davrandığını duyduktan sonra fark etmem gerekirdi.

Ama artık onunla değil, benimle yaşıyordu.

"Kaslarınızı güçlendirmek ve eklemlerinizi stabilize etmek için yapabileceğiniz fizik tedavi de var," dedi adam, kutudan bir tür alet çıkarırken. "Bu, güçlü kalmanıza yardımcı olacak."

"O nedir?" diye sordu Sofiya.

"Hedeflerinden birinin daha sık dışarı çıkmak olduğunu söylemiştin. Bu, motorlu bir güç destek cihazı. Sandalyenin arka aksına takılıyor. Sandalyene güç sağlıyor ve arazi koşullarında, yokuşlarda ilerlemene yardımcı oluyor, ayrıca kollarını ve omuzlarını yormuyor."

Sofiya'nın gözleri parladı. "Ne kadar hızlı gidebilir?"

Angelo burnunu çektirdi. "Yarış mı yapmayı planlıyorsun?" Sofiya kızardı. "Belki. Eğlenceli olabilir."

Onu izledikçe, ona daha da yakın olmak istedim. Yıllardır ilk kez işten izin alma isteği duydum. Sofiya'yla bir gün geçirmeyi, onun istediği gibi dışarı çıkmayı hayal ettim. Ama sorumluluklarım vardı. Kızların elinde ne tür bilgiler olduğunu öğrenmek için bir tercüman bulmam ve Arnavutların hareketlerini izleyen Franco'dan haber almam gerekiyordu.

Ama nedense ayaklarım kapıya doğru ilerlemiyordu.

"Tamam, her şey hazır Sofiya," dedi kadın. "Sandalyen hazır olur olmaz kocanı arayacağız."

"Her şey için çok teşekkürler. Sizinle tanışmak gerçekten çok güzeldi." Angelo'nun peşinden girişe doğru ilerlerken onlara el salladı. Kapıda onlarla buluştum ve Sofiya'nın beni görünce gözlerinin nasıl büyüdüğünü görmekten keyif aldım.

"Matteo," diye fısıldadı. "Burada ne işin var?"

"Bana bir konuda yardım etmen gerekiyor." Kararımı vermiştim. Sofiya benimle kliniğe gelecek ve iki kızıdan bilgi alıp alamayacağını görecekti. Sofiya tercüme ederse, her şey çok daha verimli olacaktı.

Kaşlarını kaldırdı. "Oh, tamam."

Dükkandan çıkarken sokağı gözden geçirdim, her zamankinden daha gergindim.

"Bu randevuyu ayarladığın için teşekkür ederim." Sofiya'nın sesi yumuşak ve tatlıydı.

Boğazımı temizledim. "Sonuçtan memnun kaldın mı?"

"Evet, yeni sandalye harika olacak." Dudaklarını ısırdı. "Ama ne kadar sürede geleceğini sormayı unuttum."

"Bir hafta içinde hazır olur," dedim.

"Bir dakika, bir hafta mı? Özel yapım tekerlekli sandalyelerin hazırlanması çok uzun sürer sanıyordum."

Angelo burnundan soludu. "Hâlâ anlamadın, değil mi? Don'la evlisin. Normal kurallar burada geçerli değil."

Yanaklarına hoş bir kızarıklık yayıldı ve ben de göğsümü kabartmak istedim.

Angelo'ya anahtarlarımı attım. "Bizi kliniğe kadar takip et." "Peki, Patron."

Sofiya, zırhlı BMW'ye binmek için uzattığım kolumu tuttu ve bu beni büyük bir memnuniyetle doldurdu.

Arabayı döndüğümde onu yolcu koltuğunda görmek kadar büyük bir mutluluktı; yanakları pembe, dudakları gülümsüyordu, sanki benimle birlikte olmaktan mutlu gibi.

SOFIYA

“D "Klinik mi dedin?" Trafikte zikzaklar çizerek ilerleyen sessiz Matteo'ya sordum. Radyo kapalıydı ve ben onu açacak kadar cesur değildim. “Evet.”

Onun bu kısa cevabına gülmeli miydim, çılgılık mı atmalıyım, bilemedim.

“Kelime başına ücret mi alıyorsun? Çünkü senin bir tür sınırsız konuşma planını karşılayabileceğin izlenimine kapılmıştım.”

Matteo kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne?”

“Bu sana muhtemelen on sent daha mal oldu,” diye mırıldandım.

Neden bu kadar huysuz davrandığımı, neden bu adamla konuşmayı ve onun benden *hoşlanmasını* bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum. Bunun sebebi olarak acımı gösterebilirdim – tekerlekli sandalye değerlendirmesi zaten ağrıyan bedenimi daha da zorlamıştı – ama dürüst olursam, hayatımın geri kalanını soğuk, sevgisiz bir evlilikte geçirme düşüncesi dayanılmaz geliyordu.

Matteo boğazını temizledi. “Dün gece Romeo ve ben Arnavutların güvenli evine gittik. Orada iki genç kadın bulduk ve insan ticareti mağduru olduklarından şüpheleniyoruz. Ama İngilizce konuşmuyorlar.

Rusça konuşuyorlardı, bu yüzden onları anlayıp anlamadığını bir bakabilir misin diye merak ediyordum.”

Ona dudaklarım aralık kalmış bir şekilde baktım. Sadece arka arkaya *birkaç* cümle kurmakla kalmamış, beni Mafya işlerine de dahil ediyordu. Ama en çok takıldığım kısım, dün gece metresiyle değil, güvenli bir evde olmasıydı. İçimde çürüten çirkin, kıskanç canavar zafer işareti yaparak yumruğunu havaya kaldırdı.

“O paragraf bana muhtemelen bir buçuk dolara mal oldu,” dedi Matteo.

"Aman Tanrım." Az önce şaka mı yaptı? Kocama şaşkınlık ve hayranlıkla baktım; yüzündeki ifade alaycı bir gülümsemeye dönüştükçe bu duygularım daha da güçlendi. *Neredeyse* gerçek bir gülümsemeydi.

"Geldik," dedi ve yer altı garajına girdi.

"Daireye yakın mıyız?"

Başını salladı. "Bir blok ötede. Dr. Amato daha geniş bir yer istediği için klinik eskiden benim binamdaydı."

"Kızlar yaralandı mı? Onları bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Orada kal," dedi Matteo, arabadan inip benim tarafıma doğru geldi. Yolcu kapısını açtı ve bana doğru eğildi. İri cüssesi beni sarmaladı, heybetli ama bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Evet, bazı yaraları vardı, ama asıl olarak onlara güvenli bir yer bulmamız gerekiyordu."

Ona yukarıdan baktım; bu soğuk, sert Don, bir “Made Man”dan beklediğimden çok daha fazla şefkat gösteriyordu. Gözlerim, onun güçlü, köşeli çenesini, inanılmaz derecede yumuşak görünen dudaklarını ve daha önce hiç fark etmediğim gözünün altındaki küçük yara izini taradı. İkimiz de birbirimizi süzüyor gibiydik, sonra gözlerimiz buluştu. Birbirimize doğru mu eğiliyorduk? Karnımda küçük bir kıvılcım çaktı ve

dudaklarına baktım. Beni öpecek miydi? Törendeki öpücüğümüz çok kısa olmuştu ve ben bir tane daha istiyordum.

Matteo aniden dikleşti. “Sana sandalye getireyim.”

Kalbim sıkıştı ve bir saniye gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım. Aptalca davranıyordum.

Arabadan yavaşça indim, içimi saran acıyla kendimi yavaş nefes almaya zorladım. Her yerim ağrıyordu. Isıtıcı yastık ve ilaçlarımla uzanıp ağrı geçene kadar uyuyabilmeyi diledim, ama şu anda yapılacak daha önemli işler vardı.

Zaten acı hiç tam olarak geçmemişti ki.

Ağır ağır oturdum, keşke yeni yastıklı sandalyem olsaydı diye düşündüm. Ve sonra birdenbire bir öfke dalgası beni sardı. Tekerlekli sandalyeye ihtiyaç duymamdan kaynaklanan bir öfke. Neden normal olamıyordum ki?

İtmek için elimi uzattım ama Matteo benden önce davrandı, tekerlekli sandalyenin tutamaçlarını kavradı ve beni ileriye doğru itti.

"Oh, şey, bekle," dedim, arkamı dönerek. "Bunu yapmasan olur mu?"

"Neyi?"

"Tekerlekli sandalyemi itmek. İnsanların ona dokunmasından pek hoşlanmıyorum." Onun öfkesine, ya da en azından hayal kırıklığına hazırlandım, ama o sadece tutamaçları bıraktı.

"Ama yorgunsun," dedi.

Başımı eğdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu. “Her şeyi bilirim.” Sesi o kadar huysuzdu ki gülümsemeden edemedim.

"Tabii..."

“Madem yorgunsun, neden seni itmiyorum?”

Tekerlekli sandalyedeyken birinin sandalyeye dokunmasına pek alışkın değildim, ama zaten tekerlekli sandalye deneyimimin çoğu, Pakhan'ların malikanesindeki Mila ve benim küçük özel adamızda dolaşmaktan ibaretti. Son birkaç gündür olduğu gibi uzun mesafeler boyunca kendimi itmek zorunda kalmamıştım ve omuzlarım bunun bedelini ödüyordu.

Dudaklarımı ısırdım. Tekerlekli sandalyeye mahkum olmaktan ne kadar rahatsız olsam da, o benim vücudumun bir uzantısıydı. Başka birinin hareketlerimi kontrol etmesi beni tedirgin ediyordu, gerçi Matteo istese yarım saniyede beni alt edebilirdi.

“Sanırım sorun olmaz. Tabii önce *sorarsan*.” Ölmek istediğimden olmalı, ama Matteo’nun gözünün seğirdiğini görmekten bir parça keyif aldım. Bu, hayatımda göreceğim son şey olsa bile. O homurdandı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

“Ben de seni çok uysal ve sessiz biri sanmıştım. Bir Don izin istemez, Sofiya.”

Sandalyemi ona doğru çevirdim. “Donlar için bir el kitabı olduğunu bilmiyordum. Kütüphanende bir kopyası var mı?”

Tam o sırada, yanımıza bir araba park etti ve Angelo indi. Gözlerine baktım. “Donlar için bir el kitabı olduğunu biliyor muydun?” Sırıttı. “Nedir o?”

“Sofiya baş belası olmaya karar verdi,” dedi Matteo, ama sesinde sertlik yoktu.

“Olması gerektiği gibi,” dedi Angelo. Matteo ona sert bir bakış attığında, yüzündeki ifade bir anda ciddileşti.

Gözlerimi devirdim. “Hadi ama, *o kadar da* korkutucu biri değil.”

Matteo bana sadece sinirli bir bakış attı. “Sandalyeye dokunmadan önce seni uyaracağım. Elimden gelenin en iyisi bu.” Sonra korumama döndü. “Onun izni olmadan onu tekerlekli sandalyeye itmeyeceksin.”

Angelo bana baktı ve ciddiyetle başını salladı. Göğsüm sıcak bir duygu ile doldu.

“Hadi gidelim artık. Seni şimdi iteceğim.”

Burun kıvırdım ama kocam beni asansöre doğru iterken arkama yaslandım. Arkamda olması garip bir şekilde içimi rahatlatıyordu.

Asansör bizi iki kat yukarı çıkardı ve geniş bir lobiye açıldı. Buranın beyaz, steril ve floresan ışıklı bir yer olmasını bekliyordum, ama bunun yerine sıcak ahşap zeminler ve yumuşak, parlak lambalar vardı.

Koyu kahverengi saçlı, zeytin tenli ve sert bir ifadeye sahip, kırklı yaşlarında görünen güzel bir kadın hızla bize doğru yürüdü. "Nihayet geldiniz, Patron," dedi, kollarını kavuşturarak. Sonra bana baktı. "Ben Dr. Aria Amato, siz de Sofiya olmalısınız. Bu adamla kalmak için fazla güzelsiniz."

"Acelen var sanıyordum," diye homurdandı Matteo.

Kaşlarımı kaldırıp ikisinin arasında sırtarak baktım. "İkiniz kardeş gibi konuşuyorsunuz."

"Onu hayatım boyunca tanıyorum. Henüz ondan kurtulamadım," dedi Dr. Amato, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Sana koca bir klinik alıyorum ve sonra bunu mu dinlemek zorundayım?"

"Doğru," diye yanıtladı. Bana baktığında gözleri sıcak bir ifade taşıyordu. "Geldiğin için teşekkür ederim, Sofiya. Kızların Rusça konuşup konuşmadığından tam emin değilim. Bir çeviri uygulaması kullanmayı denedim, ama pek tepki vermediler. Gerçi bu, yaşadıkları travmadan kaynaklanıyor olabilir. Anastasia ve Kateryna olduklarını öğrendim. Geldiklerinde onları muayene ettim. Bazı kesik ve çürükleri vardı, ama en kötüsü cinsel travmaydı."

Kalbim sıkıştı ve ağlamamak için hızla gözlerimi kırptım. Kendimi çok yetersiz hissettim. Bu kızlara yardım etmek için ne yapabilirdim ki? Ama mesele ben ya da benim üzüntüm değildi. Onlar kendilerini dinleyecek birine layıklardı, bu yüzden elimden geleni yapacaktım.

"Belli ki korkmuşlar ve kimseye güvenmiyorlar," diye devam etti. "Bu yüzden umarım onları anlayabilir ve sizinle konuşurlar. Geri dönebilecekleri bir evleri varsa, onları oraya götürürüz. Yoksa, onları güvenli bir yere yerleştiririz."

"Ve onları kimin kaçırdığını ve ne gördüklerini öğrenin," diye ekledi Matteo sert bir sesle.

Dr. Amato ona onaylamayan bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Seni görmelerinde bir sakınca olup olmadığını gidip bir bakayım."

Dr. Amato içeri girerken ben kapının dışında bekledim. Matteo yanıma yaklaştı. “Bunu yapmaya hazır mısınız?” diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Evet, iyiyim. Sen iyi misin?” O alaycı bir şekilde güldü. “Ben her zaman iyiyimdir.”

Sadece mırıldandım. Gergin görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

Dr. Amato odadan çıktı. “Sanırım seninle konuşmana izin verecek kadar durumu anladılar. Neden bir denemiyoruz?”

Bana kapıyı açarken ona gülümsedim. Odada büyük bir pencere ve iki yatak vardı, ama iki kız da yataklardan birinde birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. Mila ve benim yaşlarımıza yakın görünüyorlardı ve tıpkı ikimiz gibi, biri sarışın, diğeri esmerdi. Beni süzerken gözleri iri ve ürkekti.

“Merhaba, benim adım Sofiya,” dedim yumuşak bir sesle Rusça. “Beni anlayabiliyor musunuz?”

Kızlar birbirlerine daha sıkı sarıldılar ama hiçbir şey söylemediler.

“Şu anda öyle hissetmiyor olabilirsiniz, ama söz veriyorum, burada güvendesiniz. Bunun için ben garanti veririm.” Aslında bu sözü vermek benim elimde değildi, ama Dr. Amato'ya güveniyordum.

Ne yapacağımı bilemeden, odanın içinde garip bir şekilde etrafa baktım. Küçük bir kitaplığa doğru yürüdüm ve tanıdığım bir aşk romanını elime aldım.

“Bu gerçekten çok iyi bir kitap,” dedim, onlara gösterirken kendimi aptal hissederek. “Rusça çevirisi var mı bilmiyorum, ama isterseniz bakabilirim. Yani, romantik roman okumayı seviyorsanız. Kız kardeşim ve ben bu tür kitaplara epey bağımlıydık.” Kitabı rafa geri koydum. “Yoksa Rusça doğru dil değil mi?”

“Seni anlıyoruz,” dedi kahverengi saçlı kız fısıldayarak. Boğazını temizledi ve sonra tekrar etti, bu sefer sesi daha güçlüydü.

Kalbim hızlandı. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum,” dedim. “Kız kardeş misiniz?”

İkisi de başlarını salladı. “Ben Katya, bu da Stasya,” dedi kahverengi saçlı kız. Kız kardeşi yanına kıvrıldı ve başını omzuna dayadı. Mila ile benim de aynı şeyi yaptığımızı düşününce içim burkuldu.

“Biri sana zarar mı verdi?” diye sordu Stasya, ilk kez konuşuyordu.

Başımı yana eğdim. “Ne demek istiyorsun?” Tekerlekli sandalyemi işaret etti.

“Oh hayır. Ben doğuştan...” Ehlers-Danlos’u nasıl çevireceğimi bilmediğimi fark edince sözümü yarıda kestim. “Şey, bazen yürümemi zorlaştıran bir sağlık sorunum var.”

Cevabımı duyunca başını salladı ve omuzları biraz gevşedi. “Bizi buraya getiren adamları tanıyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. “Onlardan biri kocam Matteo.”
, her şeyi daha gerçek hissettirdi.

“Çikolatayı sevdiğimi söylediğim için bize şeker verdi,” dedi yumuşak bir sesle. Arkasında duran büyük bir kağıt torbayı çıkardı ve bana göstermek için eğdi; torba çikolata barlarıyla dolup taşıyordu. “Bir tane ister misin?”

Reddetmek üzereydim ama sonra karnım guruldadı. Kahvaltı sanki asırlar önceymiş gibi geliyordu. “Çok sevinirim, teşekkürler.” En sevdiğim çikolatalı karamel çubuğunu alabilmek için tekerlekli sandalyemi ileri ittim.

Bir ısırık alırken mırıldandım. “Kaç yaşındasınız?”

“Ben on dokuzum,” dedi Katya. “Stasya on yedi.”

Yutkundum ve ağlamamak için uyluklarımı çimdikledim. “Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?” İkisi de sessiz kalınca ekledim, “Lütfen, sadece yardım etmek istiyorum.”

Katya kız kardeşinin saçlarını okşadı. Benimle konuşmayı reddedeceklerinden emindim. Ben bir yabancıyım. Bana güvenmeleri için hiçbir nedenleri yoktu. Ama sonra Katya konuşmaya başladı.

"Memleketimizde bir adam vardı." Hızla gözlerini kırptı ve Stasya elini sıkıca yumrukladı. "Bize

. Ailemiz birkaç yıl önce öldü ve kasabamızda pek fazla fırsatımız yoktu. Biz de evet dedik. Bizi Boston'a getirdi."

Başımı eğdim. Rusçası aksanlı geliyordu. "Rusya'dan değilsin, değil mi?"

Katya başını salladı. "Ukrayna."

Gülümsedim ve dilimi değiştirdim. "Anneannem Ukraynalıydı." Anneannem ben küçükken bizimle yaşamıştı. Ben altı yaşına basmadan önce vefat etmişti, ama onunla ilgili sadece mutlu anılarım vardı.

Kızlar ana dillerini duyunca rahatladılar, hatta Stasya bana hafifçe gülümsedi.

"Boston'a geldiğinizde ne oldu?" diye sordum.

"Üç kadınla birlikte daracık bir daireye yerleştirildik ve tüm belgelerimiz elimizden alındı. Geceleri ev temizliği yapıyorduk. Orada ne kadar kaldığımızı tam bilmiyorum... birkaç hafta mı? Bir ay mı? Sonra bir gece, temizlik işine gitmek için hazırlanırken, maskeli bir grup adam daireye girdi. Bizi bir minibüsün arkasına bindirdiler. Birkaç gün boyunca farklı depolara ve evlere götürüldük, ta ki... ta ki üç adam bizi bir eve götürene kadar."

Matteo onları bulana kadar o evde iki gün boyunca neler yaşadıklarını anlatırken gözyaşlarımı tutamadım.

Artık üçümüz de ağlıyorduk, ama gözyaşları yerindeydi. Başlarına gelen acıları başka nasıl ifade edebilirdik ki?

"Üzgünüm. Çok, çok üzgünüm." Sözlerim yetersizdi, ama zaten hiçbir şey yeterli olamazdı.

Üçümüz bir süre sessizce oturduk. "Ukrayna'ya geri dönmek ister misiniz?" diye sordum sonunda. "Yoksa size kalacak başka bir yer bulmaya çalışalım mı?"

"Orada bizim için hiçbir şey yok," diye fısıldadı Stasya. "Ama burada da bizim için hiçbir şey yok."

Öne doğru eğildim ve her birinin elini tuttum. “Size ait olduğunuz bir yer bulacağız, söz veriyorum. O zamana kadar burada kalabilirsiniz. Ben de sizi ziyarete geleceğim.”

Yine sessizliğe büründük. Katya bana bir çikolata daha uzattı, ben de aldım. Hepimiz kendi düşüncelerimize dalmış, sessizce yedik. Kızlar çok yorgun görünüyordu, bu yüzden birkaç dakika sonra boş çikolata kağıtlarını cebime koyup vedalaştım ve koridora çıktım. Matteo, Angelo ve Dr. Amato beni bekliyorlardı. Dehşet içinde, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

Dr. Amato elini omzuma koydu. “Ofisime gidip konuşalım.” Geniş ofisine yerleştiğimizde bana bir kutu mendil uzattı ve ben de onlara öğrendiklerimi anlattım.

"Boston'daki daireden onları kimin aldığını görmediler mi?" diye sordu Matteo.

Başımı salladım. "Sadece maskeli adamlar dediler. Onları bulduğunuz eve girene kadar kimsenin yüzünü görmemişler. Ve o adamlar..." Hıçkırıklarla sözümü kesip, "Özür dilerim, özür dilerim," diye mırıldandım ve gözyaşlarımı sildim.

“Harika bir iş çıkardın Sofiya,” dedi Dr. Amato nazikçe. “Onlar için güvenli bir yer bulacağız. Merak etme.”

Burnumu çekip ona titrek bir gülümseme attım. Matteo'ya bir göz attım, ağladığım için bana kızgın mı diye merak ediyordum. Ama yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı.

“Onları kimin kaçırdığını bulmalıyız,” dedi Matteo.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye yanıtladı Dr. Amato. "Ama henüz aceleci kararlar verme."

Ne demek istediğini anlamadım, ama o sadece homurdandı.

Bakışlarını bana çevirdi. “Matteo, EDS'in için uzun zamandır doktora gitmediğini söyledi. Yarın gelmeye ne dersin? Seni muayene edebilirim ve istersen kızlarla tekrar konuşabilirsin.”

“Yarın olmaz,” dedi Matteo. “Sienna bize gelmekte ısrar ediyor.”

"O zaman ertesi gün. Bol bol utanç verici hikaye hazırlayacağım," dedi göz kırparak.

"Hiç saygı yok," diye mırıldandı Matteo.

Angelo, kullanılmış mendillerimi atmam için bana küçük bir çöp kutusu uzattı. Hâlâ akabilecek gözyaşları için birkaç tane temiz mendil sakladım. Kendimi çok kırılğan hissediyordum. Katya ve Stasya'nın birbirlerine sarılmalarını görmek, kalbimi Mila için sızlattı. Gün boyunca ona mesaj attım ama cevap vermedi.

"Hadi, eve gidelim," dedi Matteo, sesi alışılmadık bir şekilde yumuşaktı. "Ve seni iteceğim."

Tartışacak kadar yorgundum. Arabaya dönerken sandalyemde gergin bir şekilde oturdum, vücudumdaki her kemik ve kas acı içinde çığlık atıyordu, kalbim de onlarla birlikte.

"Dr. Amato, ne düşündüğünü bildiğini söylerken ne demek istedi?" diye sordum, daireye geri döndüğümüzde.

Matteo çenesini sıktı ve oturma odasının penceresinden dışarı baktı. "İrlandalılar Boston'da."

İrlandalı mafyası hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ara sıra Bratva'nın düzenlediği akşam yemeği partilerinde onlardan bahsedilirdi, ama çok sık değil.

"Sence seks kaçakçılığıyla mı uğraşıyorlar?"

Matteo iç geçirdi ve elini yüzüne sürdü. "Bilmiyorum. Patronları Ronan Finnegan ile aramızda her zaman bir tür sözsüz anlaşma vardı. Ama eğer Arnavutlarla işbirliği yapıyorsa..." Sesi kesildi. "Ofise gitmem gerek. Sen biraz dinlenmelisin."

"Tamam," diye mırıldandım.

Kapıya doğru yürüdü, ama çıkmadan önce geri döndü. "Bugün iyi iş çıkardın, Sofiya. Teşekkür ederim."

O kapıyı kapatırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Derin bir nefes aldım ve midemdeki o sıkıcı düğüm gevşedi.

MATTEO

Sienna patladı içeri daireye daireye içeri
canlı canlı enerji içinde

“Nerede o? Onu artık saklayamazsın!”

Elimi yüzüme sürdüm. Saat daha sabahın sekizi idi ve ben bitkin düşmüştüm.

"Bu sabah onu görmedim," dedim omuz silkerek. "Onu görmedin de ne demek? Bir yere mi gitti mi?" "Ne? Hayır."

“O zaman, yanında uyanmadın mı?”

Kahretsin.

İnsanları bunun gerçek bir evlilik olduğuna ikna edeceksek, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ama bu Sienna'ydı ve eninde sonunda öğreneceği kesindi. Kahvemi bir yudum içtim. Siyah ve acıydı ve canımı tatlı bir şey çekmişti.

"Matteo," diye tısladı, sesi sitem doluydu. "Neler oluyor?"

“Bu evlilik ittifakla ilgili. Bunu biliyorsun.” “Ama...” Sienna, bir kez olsun, ne diyeceğini bilemedi. “Ona ona iyi davranıyorsun, değil mi?”

"Bu ne demek oluyor?" diye tersledim.

'dan gelen bir ses , , koridorunda , , , yanıt vermesini engelledi.

Sofiya yürüteçle mutfığa girdi.

"Aman Tanrım, seninle tanışmak çok güzel, Sofiya," dedi Sienna coşkuyla. "Kardeşim seni kendine saklıyordu."

Sofiya gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı, sanki benimle kız kardeşimin nasıl akraba olabileceğimizi anlamaya çalışır gibi ikimizi de sırayla süzdü. Sienna ve ben aynı koyu saçlara, koyu gözlere ve zeytin rengi tenlere sahiptik, ama benzerliklerimiz de orada bitiyordu. Sienna arkadaş canlısı ve dışa dönük biriydi, ben ise tam tersiydim.

Sofiya, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken sesi yumuşadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Gel, otur. Kahve ister misin?" diye sordu Sienna.

"Harika olur, teşekkürler." Sofiya mutfak taburelerinden birine oturdu, ama hareketleri sert ve sarsıntılıydı. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Acı mı çekiyordu?

Sienna poured her a large cup of coffee. "Cream? Şeker?"

"İkisi de, lütfen."

"Düğünü kaçırdığım için çok kızgınım," diye homurdandı Sienna. "Matteo gitmemin güvenli olmadığını düşündü. Bana her şeyi anlat! Dur, yüzüğünü görmem lazım."

Elini uzatıp Sofiya'nın elini tuttu, ama sade altın yüzüğü görünce gülümsemesi kayboldu. Onaylamayan bakışları bana yöneldi. "Nişan yüzüğü nerede?"

"Nişanlanmadık," dedim, kahvemini son yudumunu içerek. Bu doğrudu, ama Sofiya elini kız kardeşimin elinden nazikçe çekip gülümsemesi kaybolurken, göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissettim. Sade altın yüzüğüme baktım. Yüzükler hakkında hiç düşünmemiştim. Onları almam gerektiğini bana hatırlatan Romeo'ydu.

"Beğendim," dedi Sofiya yumuşak bir sesle.

Sienna bana yine somurtarak baktıktan sonra karıma döndü. "AlışveriŖe gitmek ister misin diye bakmaya geldim."

"Yapmam gereken işler var," dedim sert bir sesle.

Sienna sadece gözlerini devirdi. "*Seni* davet etmiyordum, kardeşim. Sanki hayatında hiç alışveriŖe çıkmışsın da. Yeni yengemle gitmek istiyorum."

Sofiya kızardı ve benden izin ister gibi bana baktı. Birdenbire başparmağımı alt dudağına sürmek, pembe teninin yumuşaklığını hissetmek istedim. Göz teması kurmayı bıraktım ve tezgâhı kavradım.

"Koruma al ve öğle yemeğıne kadar geri dön," dedim, iki kadından uzaklaşarak.

"Akşam yemeğıne kadar döneriz," diye arkamdan seslendi Sienna. Çenemi sıktım ama yürümeye devam ettim ve ön kapıyı açtım.

Angelo koridorda dikkatle bekliyordu.

"AlışveriŖe gidiyorlar," diye homurdandım. "Onlara bir şey olursa, sorumluluk sana ait."

"Evet, Patron."

Neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmeden ofise doğru yürürken içimden homurdandım.

SOFIYA

My göz genişlemişti geniş gibi Matteo fırtına dışarı daireden daireden fırlayıp daha kötü şeyler olacağı anlamına geliyordu.

“Bu mafya adamları ne kadar da abartılı,” dedi Sienna, bana doğru dönerek. “Bir de kadınlar duygusalmış derler.” Gülümsüyordu, kardeşinin davranışını hiç umursamadan.

"Görünüşe göre gitmemizi istemiyor gibi," dedim tereddütle.

“Sanki Matteo bizi durdurabilecekmiş gibi.” Göz kırptı ve bana kahve fincanını uzattı. “Önce kahvaltı bir şeyler almalıyız. En sevdiğim dükkanların yanında sevimli bir fırın var.”

"Kulağa hoş geliyor."

Sienna'nın benden hoşlanmasını çok istiyordum. Yalnızlığım kalın bir battaniye gibi etrafımı sarmıştı. Katya ve Stasya'nın yaşadıklarını düşünerek bütün gece ağlamıştım

ve Mila'yı özleyerek bütün gece ağlamıştım. Onu aramaya çalışmıştım ama telefonu kapalıydı.

“Harika,” dedi Sienna, ellerini çırparak. “Bugün harika bir gün geçireceğiz.”

Heyecanı bulaşıcıydı. Gülümsedim ve kahvemi yudumladım. “Eşyalarımı almam için bana bir dakika ver.”

Mutfak taburesinden kalktım, bacaklarım acıdan çığlık atıyordu. Odama sürünerek gittim ve yapılmamış yatağıma ağır bir şekilde oturdum. Bu sabah yatağı toplamaya gücüm yetmemişti. Tekerlekli sandalyeme baktım. Bugün onu almalıydım. Dizim yerinden çıkmak üzereydi, eklemlerim ağrıyordu ve başım dönüyordu. Ama onu taşımak Sienna için büyük bir zahmet olurdu.

Ayrıca utanıyordum.

Tekerlekli sandalyeyi Matteo ve adamlarından saklayamazdım, ama onunla dışarıda görünmek istemiyordum.

Yataktan kalkmak için kendimi zorladım. Çantamı, telefonumu, ilaçlarımı ve Mila'nın düğünden önce bana verdiği otuz doları aldım. Parayı almayı reddetmişim, ama o ben bakmıyorken çantama koymuştu.

Alışverişe çıkmayalı yıllar olmuştu. Hareket yardımcısı kullanmaya başladığımdan beri Pakhan evden çıkmamı yasaklamıştı. Bunun nedeninin düşmanlarının beni hedef alacağı olduğunu söylüyordu, ama ben bunun aslında onun karanlık utancını gizleme çabası olduğunu biliyordum — engelli bir kızı olan Bratva lideri. Matteo, benim toplum içinde görünmem konusunda aynı çekinceleri taşımıyor gibiydi, ama belki de bu yüzden Sienna ile benim dışarı çıkma fikrine kızmıştı. Beni saran yoğun duyguların dalgası karşısında çenemi sıktım. Kendimi küçültme, saklanma dürtüsü çok güçlüydü. Daha güçlü olmalıydım.

Eşyalarımı çantama koydum. Otuz dolar pek bir şeye yetmezdi, ama daireden çıkıp Sienna'yı tanıyacağım için heyecanlıydım. Ve yeni bir tişört ya da telefon kılıfı falan alabilirsem, bu da bonus olurdu.

Mutfağa döndüğümde Sienna gülümsedi. "Her şey hazır mı?"
"Evet." Yürüteçime sıkıca tutundum ve
"Gitmeden önce, ihtiyacın olan özel bir şey var mı? Ya da sana yardımcı olacak bir şey var mı?"

Onun ilgisi, özellikle de sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi sorması, göğsümü sıkıştırdı. "Aslında yok, ama teşekkür ederim." Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve Sienna'yı kapıya doğru takip ederken yüzümdeki gülümseme daha gerçekçi hissettirdi.

"Bunun içinde çok şirin görünürsün!"

Parıldayan gümüş rengi bir elbiseyi havaya kaldıran Sienna'ya döndüm. Beşinci Cadde'deki absürt derecede lüks bir mağazanın deneme kabinindeydik. Angelo, içeri girmeden önce diğer üç güvenlik görevlisine mağazayı kontrol etmelerini emretmişti ve birkaç dakika içinde en üst kat tamamen boşaltılmıştı. Kişisel alışveriş danışmanları etrafımızda koşturup duruyor, midemi bulandıran fiyat etiketleriyle dolu kollar dolusu kıyafet getiriyorlardı.

"Sofiya? Ne dersin?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Elbiseyi çok sevmiştim. Sienna, her ne kadar bu elbise şimdiye kadar giydiğim hiçbir şeyden daha açık olsa da, saniyeler içinde benim tarzımı tam olarak yakalamıştı. Eskiden lüks kıyafetlerle dolu bir gardırobum vardı, ama yıllardır giyinip süslenmek için bir bahanem olmamıştı. Babamın Bratva kokteyl partilerine katılmayı özlediğimden değil, ama evde tutulmak insanlık dışı bir şeydi. Her neyse, eski kıyafetlerime sığmayacak kadar kilo almıştım, o yüzden onları yanıma bile almamıştım. Son zamanlarda sadece tayt ve sweatshirt giyiyordum.

"Gerçekten çok güzel," dedim, dudagımı ısırarak.

Sienna yakındaki bir raftan bir avuç dolusu elbise daha aldı ve bana getirdi. "Bunları dene."

Bu mağazadan tek bir çorap bile alamayacağımı nasıl açıklayacağımı düşünürken yanaklarım kızardı. Ne diyeceğimi bulamadan, giysiler yürüteçimin üzerine asılmıştı ve Sienna benim için soyunma odasının kapısını açmıştı. Kapı arkamda kapandığında, yüzümü ellerimle kapattım.

Siktir.

Sienna'nın benden hoşlanmasını istiyordum. Mila ve Nikolai dışında uzun zamandır konuşacak kimsem olmamıştı ve bu konuda pek tecrübem kalmamıştı. Param olmadığını öğrenirse yanımda bulunmaktan utanır mıydı acaba?

Parmaklarımı ışıltılı elbisenin kumaşı üzerinde gezdirdim. Hafif ve tül gibi bir kumaştı, eteği uzundu ve yüksek bir yırtmaç vardı. Bu cazibeye karşı koyamayıp kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi giymeyi başardım; elbiseyi düzeltirken giyinme odasındaki kanepeyi destek olarak kullandım. Yansımamı görünce nefesim kesildi. Odadaki yumuşak ışık kumaştan yansıyarak uzun aynalara parıltılar saçıyordu. Elbisenin üst kısmı göğüslerimi vurguluyordu ve kalçalarımın aşağıya doğru akarak yeni oluşan karın yağlarımı örtüyordu.

Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Yürüteçimin koltuğuna oturdum, ama kendimi garip ve şık olmayan hissetmek yerine, yüksek yırtmaç uyluklarımı ortaya çıkararak beni neredeyse *seksi* hissettirdi. EDS hastalığım cildimi özellikle hassas hale getirmişti, ama bu elbisenin kumaşı ipeksi yumuşaktı ve tahrişe neden olmadı.

"Sofiya, giyindin mi? Görebilir miyim?" Sienna'nın heyecanlı sesi kapıdan içeri süzüldü. Kapıyı açtım ve odadan çıktım.

Sienna'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Aman Tanrım, tam anlamıyla bir melek gibisin. Vay canına, ne kadar da iyi bir gözüm var. Yani bu kesin bir evet. Bayıldın, değil mi?"

Yüzüm kızardı. "Evet, çok güzel, ama..."

Sienna etrafa baktı. “Kısa eteğe aldırabilir miyiz bir bakayım. Tabii onunla giyecek topuklu ayakkabı aramak istemiyorsan?”

“Topuklu ayakkabı giyebileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi gülümseyerek.

Sienna mağaza çalışanlarından birini yanına çağırdı ve onlar tadilat hakkında konuşurken içimden sessizce panikledim. Asla ödeyemeyeceğim bir elbiseyi tadil ettirmelerine izin veremezdim.

“Tamam, sen bir sonraki kıyafeti dene, onlar da bu elbiseyi tadilata alacaklar,” dedi Sienna, bana dönerek. Panik halimi fark edince parlak gülümsemesi kayboldu. “Ne oldu?”

“Ben sadece...” Sienna’nın omzunun üzerinden Angelo’nun gözlerine baktım.

Koruması endişeli görünüyordu.

"Buraya gelelim," dedi Sienna, oturma alanını işaret ederek. Oturduk ve o elimi tuttu. "Neler oluyor?"

Derin bir nefes aldım. “Aslında, sadece seni tanımak için alışverişe gelmek istemiştım. Kendime bir şey alacağımı hiç beklemiyordum.”

Sienna kaşlarını çattı. “Neden?”

Omuz silktim, hissetmediğim bir kayıtsızlık numarası yapmaya çalışıyordum. “Gerçekten bir şeye ihtiyacım yok.”

"Tatlım, sana söyleyeyim, bu elbiseye ihtiyacın *var*."

Dudaklarımın köşesi bir gülümsemeye dönüştü. Etrafıma bakındım, başka kimse duymamış mı diye. “Ben sadece... bunu karşılayamam.”

Sienna’nın yüzü düştü.

“Hiç sorun değil,” diye aceleyle söyledim. “Senin elbise denemeni izlemek ve seni tanımak beni mutlu ediyor.”

“Sofiya, sen benim kardeşimle evlisin.” Sözlerini yavaşça söyledi.

Kafamı eğdim, kafam karıştı. Pakhan'dan hiç harçlık almamıştım ve Matteo da farklı bir şey söylememişti.

Sienna homurdandı. “Sana kredi kartı vermedi mi?” Sessizliğime karşılık küfretti. “Lanet olsun. Erkekler imkansız.” Telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum hemen.

“O aptal Matteo’ya mesaj atıyorum.”

“Dur, hayır, yapma.” Sienna sesimdeki paniği duymuş olmalıydı çünkü telefonundan başını kaldırdı, dudakları aralıktı. “Onun kızmasını istemiyorum.”

Sienna telefonunu yavaşça indirdi. “Aranızda bir şey mi oldu?”

"Ne demek istiyorsun?"

Sienna, Angelo'ya bir göz attıktan sonra eğilip sesini alçaltarak konuştu. "Sana zarar vermedi, değil mi? Çünkü eğer vermişse, onu öldürürüm."

O kadar ciddi, o kadar kararlı görünüyordu ki. Beni kardeşi karşısında gerçekten savunur muydu? Ailenin reisi karşısında?

"Hayır, öyle bir şey yapmadı."

Sienna rahatladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Güzel. O öyle biri değil, Sofiya. Yakınlarını korur, söz veriyorum. Ama bu durum seni tedirgin ediyorsa, kredi kartı meselesini halletmek için bekleyebiliriz. Bugünlük ben öderim.” Benim itirazlarımı önlemek için parmağını kaldırmıştı bile. “Hayır, ısrar ediyorum. İster istemez, sana bir şeyler alacağım, o yüzden istediğini seçsen iyi olur.”

Ben bir şey söyleyemeden, Sienna mağaza görevlilerinden birini giyinme kabinine çağırdı ve ona elbisenin uygun şekilde tadil edilmesi için ölçü almasını söyledi.

SOFIYA

“**A** İyi misin, principessa?” Angelo, rezervasyonumuzun olduğu restorana doğru ilerlerken sessizce sordu.

Öğle yemeği yiyeceğimiz restorana doğru ilerlerken Angelo sessizce sordu. Duvarlarında sarmaşıklar ve her masada taze çiçekler bulunan şirin bir İtalyan kafesiydi. Sienna, buranın Aile'den biri tarafından işletildiğini söyledi.

“İyiyim.” Sesi kısılmıştı ve uzanıp dinlenmek istiyordu. Araba zaten çantalarla doluydu — çoğu onun kıyafetleriydi — ve Matteo’nun tepkisinden çok korkuyordu. Sienna’nın bunları ödediği için kızacak mıydı? Bir dizi muhteşem abiye elbise vardı, ama aynı zamanda daha rahat kıyafetler de vardı; Sienna’nın ısrarla aldığı iki çanta dolusu iç çamaşırı da dahil. Onlara ihtiyacım olmadığı yönündeki itirazını reddederek, kendini güzel hissetmeyi hak ettiğini söylemişti.

Angelo elini nazıkçe omzuma koydu. “Bundan sonra eve gidiyoruz.” Sanki bana itiraz etmem için meydan okur gibi kaşını kaldırdı, ama ben sadece hafifçe başımı salladım. Günü erken bitirerek Sienna’yı hayal kırıklığına uğratmak istemedim, ama lüks bir giyim mağazasında bayılarak onu utandırmayı da istemedim.

Sessiz bir köşedeki masada onun karşısına oturdum, yürüteçim yan tarafta duruyordu. Yanımızda büyük bir pencere vardı ve korumalarımızdan biri pencerenin dışında görev yaparken, Angelo ise içeride kalmıştı; bizi koruyacak kadar yakın, ama konuşmalarımızı duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Menüleri alalım derdim ama şef Edoardo bize ne isterse onu getirecek," dedi Sienna, gözlerini devirerek gülümsedi. "Ama her zaman harika oluyor."

"Kulağa harika geliyor."

Bir an sonra, şef üniforması giymiş, gülümseyen, gümüş saçlı bir adam masamıza geldi ve ellerini çırpı.

"Ahh, carina," dedi Sienna'ya. "Çok uzun zaman oldu." Sonra bana döndü ve hafifçe selam verdi. "Bayan Rossi, Don'umuzun yeni eşi için yemek pişirmek bir onurdur." Elimi tutup öptü ve ben de ona selam verirken yanaklarım kızardı. Bana nazik bir büyükbabayı hatırlattı.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Mükemmel. Hayatınızın en iyi yemeğini yemeye hazırlanın." Elimi bir kez daha öptü ve sonra uzaklaştı.

"O hep böyledir," dedi Sienna gülerek. "Her zaman çok neşeli ve enerji doludur."

"Aile'den bir erkekten beklediğim kesinlikle bu değil," dedim.

"Edoardo bu konuda eşsizdir," dedi Sienna iç çekerek. "Keşke tüm Üye Adamlar onun gibi olsaydı."

"Bratva üyeleri de."

Bir garson gelip masaya focaccia ve zeytinyağı ile iki portakal kokteyli koydu.

"Aperol Spritz," dedi Sienna, kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Made Women'e, Made Men'den çok daha üstün olanlara."

Kadehimi onunkiyle tokuşturup bir yudum aldım. İçecek meyveli ve tatlıydı.

"Sienna, kaç yaşındasın sorabilir miyim?" Umarım bu kaba bir olmadığını umuyordum ama o öyle çok çok genç görünüyordu

görünüyordu.

“Yirmi altı yaşımdayım,” dedi gülümseyerek. “Bu soruyu cevaplamaktan utanacak kadar henüz yaşlı değilim.”

Gülümsedim. “Aralarınızda büyük bir yaş farkı var.”

Sienna içkisini bir yudum daha içti. “Annem hamile kalmakta zorlanmıştı, bu yüzden aramızda on iki yaş fark var.”

“Tuhaf. Benim de kardeşim benden on iki yaş büyük.” Kafası karışmış gibi görünce ekledim, “O benim üvey kardeşim. Babamın ilk eşi vefat etti. Dimitri yurtdışında yaşıyor, bu yüzden onu pek görmüyorum ama görüştüğümüzde çok mutlu oluyorum. Sen ve Matteo yakınsınız gibi görünüyor.”

Sienna peçetesiyle oynadı ve omuz silkti. “Eskisi kadar yakın değiliz. O... o, anne babamız öldürüldükten sonra değişti.”

“Öldükleri için üzgünüm,” dedim yumuşak bir sesle.

"Teşekkürler," dedi Sienna, hüzünlü bir gülümsemeyle. "Onları çok özlüyorum, eskiden sahip olduğum kardeşimi de özlüyorum."

Onun için ve bu hayatın hepimizden çaldığı şeyler için kalbim sızladı.

"Nasıl insanlardı?"

"Oh, harikaydılar. İkisi de nihayet başka bir çocuk sahibi olmaktan o kadar heyecanlıydılar ki beni çok şımarttılar. Annem en sevdiğim insandı. Çok zeki ve enerjikti, evde hep bir şeyler yapar, evi yeniden dekore ederdi. Babam bundan rahatsızmış gibi davranırdı, ama annemin hiçbir isteğini reddedemezdi. Bana karşı çok nazikti. Bazen odama gelip benimle çay partileri bile yapardı. Don'un küçük pembe bir çay fincanıyla yerde oturduğunu hayal edebiliyor musun?" Burnunu çekti ve gözlerini peçeteyle sildi. Elimi uzattım, elini tuttum ve hafifçe sıktım.

“Babam bana Matteo’ya davrandığından daha yumuşak davranırdı. Matteo’nun Don olmaya hazırlanması gerektiğini söylerdi. Ama hepimiz birbirimizi seviyorduk. Babam annemi çok seviyordu. İkisi de öldüğü için neredeyse mutluyum, çünkü

Onların birbirleri olmadan yaşayabileceklerini hayal edemiyorum.” Bir yudum su içti ve boğazını temizledi. “Bu, evlilikte asla daha azıyla yetinmeyeceğime beni ikna etti. Mafya standartlarına göre neredeyse bir yaşlı kız sayılırım, ama yetinemiyorum. Matteo’ya beni asla evlenmeye zorlamayacağına dair söz verdirdim.”

Keşke benim de aynı hayatım olsaydı, aşkın beni beklediğine dair aynı kesinlik olsaydı. “Onlar öldükten sonra o nasıl değişti?”

Sienna pencereden dışarı baktı ve ben haddimi aştığımdan endişelendim. Ben özür dileyemeden o konuştu. “Kendini suçlu hissediyor, sanki onları kurtarabilmeliydi gibi. Onlar öldükten sonra, amcamızı devirme planlarını yaparken iki yıl boyunca saklandık. Birlikteydik, ama sanki o artık orada değildi. İyi bir Don olmanın tek yolunun duygularından kopmak olduğunu düşünüyor.”

Onların yaşadığı acıyı ve tüm bu süreçte ne kadar yalnız kaldıklarını düşününce içim acıdı. Mila’ya yaslanamayacak olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

“Neyse, bu kadar iç karartıcı konuşma yeter.” Sienna parlak bir gülümsemeyle, “Bana ailenden bahset.” dedi.

“Oh...” Ne anlatacağımı bilemediğim için tereddüt ettim. Bratva’da mutlu bir ailesi olan kimse olduğunu sanmıyordum. “Anlatacak pek bir şey yok. Ailemiz oldukça küçük; sadece annem, babam, Mila ve Dimi. Annemin annesi olan büyükannemle yakındık ama ben küçükken vefat etti.” Kendime biraz zaman kazanmak için bir parça ekmek ısırdım. Sonunda, “Ailemle pek yakın değilim,” demekle yetindim; yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi yüzünden içimden irkildim. “Ama Mila ve ben en iyi arkadaşız.”

“Bunu çok sevdim. Kaç yaşında?” “On dokuz.”

“Ah, ne kadar genç. Bizi ziyarete gelmesi lazım. Binamızda çok fazla erkeksi enerji var. Onları alt edebilmek için daha fazla kıza ihtiyacımız var.”

Onun hoşnutsuz ifadesine gülerek, “Onları alt etmek mi?” dedim.

“Kadınsı enerjimizle,” dedi göz kırparak.

“Onun bizi ziyaret etmesini çok isterim. Onu çok özölüyorum.” Şimdi sıra benim boğazımın düğümrlenmesine gelmişti. Suyumdan uzun bir yudum aldım.

“Eh, bu da özel jet sahibi olmanın avantajlarından biri. Yakında bir ziyaret planlamamız gerekecek.”

Pakhan'ın onu ziyarete gelmesine izin vereceğinden emin değildim, ama belki Matteo ile olan ittifak onu daha uzlaşmacı hale getirirdi. Tabii Matteo'nun ona bunu sormasını sağlayabilirsem.

Sienna dairesinde yaptığı tadilatlardan bahsedince konuşmamızın ağır havası dağıldı. Bana tasarım fikirlerinin resimlerini gösterdi, fikrimi sordu ve gelip kendi gözlerimle görmem gerektiğini söyledi.

Konuşmaya, gerçek bir arkadaş edinmek için bu ilk şansa odaklanmaya çalıştım, ama vücudum çökmek üzereydi. Öğle yemeği bittiğinde ve Angelo geri dönmemiz gerektiğini söylediğinde rahatladım.

Apartmana döndüğümüzde Sienna beni evine davet etti, ama eklemlerimdeki ağrıdan gözyaşlarımı zor tutuyordum. Bir bahane uydurup, o kendi katında indiğinde ona el salladım ve çatı katına çıktım.

SOFIYA

P Gece yarısı uyandım. Ayak bileklerim, dizlerim, ve kalçalarım çığlık attı bana bana ve kafam kafam yarıldı. Yüzümü kollarımla kaparken inledim, kendimi kendi kullandığım yürüteç yürüteç kullanmak kullanmam Alışveriş yaparken tekerlekli sandalyem yerine rollatorumu kullanıyordum. Aptal ve kibirli davranmıştım, ama Sienna o kadar mükemmel ve güzeldi ki. Onunla bir gün geçirdikten sonra, tekerlekli sandalye kullandığım için beni yargılayacağını hayal bile edemezdim, ama ilk tanıştığımızda bunu bilmem imkansızdı biriyle tanıştıgımda bunu bilmek imkansızdı.

Şimdi kararımın bedelini ödüyordum.

Telefonumu aldım, parlak ekran ışığına gözlerimi kısarak baktım ve saatin sabahın ikisi olduğunu görünce içimden bir inilti çıktı. İlaçlarıma ve ısıtma yastığıma ihtiyacım vardı, ama bunun için yataktan kalkmam gerekiyordu. Isıtma yastığımı mutfak çekmecesinde bıraktığımı fark edince neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Bu akşamın erken saatlerinde onu kullanmıştım ve nedense orada bırakmam gerektiğini düşünmüştüm.

Cesaretimi toplayıp oturana kadar kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Hareket etmek eklemlerimdeki ağrıyı şiddetlendirdiğinden birkaç damla gözyaşımı sildim. Yürüteçim yatağın yanındaydı, ama tekerlekli sandalyemi duvara dayamıştım.

Yeni sandalyem için ölçü alındıktan sonra, eskisi bana daha hantal ve daha rahatsız gelmeye başlamıştı.

"Tanrım, ne kadar aptalsın," dedim kendi kendime.

Eh, yapacak bir şey yoktu. Elimi uzattım, yürüteçten tutundum ve kendimi ayağa kaldırdım. Ağlamaktan kendimi alamadım, acıdan gözlerim karardı. Tereddütle bir adım attım, dudaklarımdan bir inilti daha sızdı. Tekerlekli sandalyem birkaç metre uzaktaydı, ama sanki uçsuz bucaksız bir uçurummuş gibi geliyordu.

"Bebek gibi davranmayı bırak. Yürümeye devam et."

Bir adım daha attığımda, efor yüzünden sırtımdan ter damladı. Dizim çıkmak üzereymiş gibi hissettim, ama yere oturup tekerlekli sandalyeye kaymaya çalışmalı mıyım diye karar veremedim, bileğim pes etti ve yere yığıldım. Yürüteçim öne doğru uçtu ve tekerlekli sandalyeye çarptığında o kadar yüksek bir metalik ses çıktı ki, kemiklerimde yankılandığını hissedebildim.

Kalkacak gücüm yoktu, bu yüzden yere kıvrılıp yüzümden gözyaşları akarken ağladım. Bebek gibi davranıyordum, ama kötü alevlenmelerim sırasında Mila her zaman yanımda olurdu ve onu çaresizce özlüyordum.

Yatak odamın kapısı gürültüyle açıldı ve ben çığlık attım. Kim olduğunu görmek için başımı çevirdim. Koridordan gelen ışık, iri bir erkek figürünü aydınlattı. Matteo olduğunu fark edene kadar kalbim korkudan deli gibi çarpıyordu.

Tavan ışığını açtı ve parlaklık kafamda bir hançer gibi saplanınca gözlerimi kapattım.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı.

Onu uyandırdığım ve bu kadar gürültü yaptığım için özür dilemeliydim, ama ağzımı açarsam tek çıkacak sesin hıçkırık olacağını biliyordum. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve sessizce gitmesini diledim.

"Kahretsin. Düştün mü?"

Gözlerimi araladığımda Matteo'nun üzerime eğilmiş olduğunu gördüm. Sabahki görüşmemizden beri onu görmemiştim, yani ben yatmaya gittikten sonra eve gelmiş olmalıydı. Göğsü

çıplaktı ve dövmelele kaplıydı, ancak görüşüm çok bulanık olduğu için ne olduklarını ayırt edemedim. Koyu renkli eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkıyordu.

"Sofiya," dedi sert bir sesle, "düşün mü?"

Alt dudağım titriyordu ama "evet" diye fısıldayabildim.

"Tamam, hadi seni yatağa geri götürelim." Güçlü kolları beni sardı, beni yerden kaldırdı ve nazikçe yatağa yatırdı.

Beni bu halde bulduğu için utançtan yüzüm kızardı. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle söyledim. Tanrım, kocama kendimi sevdirmek için bu yol doğru değildi.

"Ne yapıyordun?"

"Isıtma yastığımı ve ilaçlarımı almaya çalışıyordum."

Yüzümden saçlarımı şaşırtıcı derecede nazik bir hareketle çekip aldı. "Neredeler?"

"İlaçlar banyoda, ısıtma yastığı mutfakta. Buzdolabının yanındaki çekmecedeydi."

Başını salladıktan sonra komodinin yanındaki lambaya göz attı. Lambayı yaktı ve kapıya doğru yöneldi, giderken tavandaki ışığı kapattı. Işığın yumuşamasına rahatlayarak gözlerimi kapattım.

Kısa bir süre sonra elinde malzemelerle geri döndü. Komodinin üzerine bir bardak su koyup ısıtma yastığını prize takarken sessiz kaldı. Oturmaya çalışırken yüzümü buruşturdum; Matteo hemen yanıma gelip sırtımın arkasına birkaç yastık yerleştirerek bana yardım etti.

"Teşekkür ederim," dedim, ilaç torbasını alırken sesim kısılmıştı.

O sadece homurdandı.

Çantayı yere koymadan önce ağrı kesicilerimi ve kas gevşeticiyi aldım. "Artık iyi olmalıyım." Sessiz kalan kocama baktım. "Yatağına dönebilirsin. Sana zahmet verdiğim için tekrar özür dilerim."

Kaslı göğsünde kollarını kavuşturdu. Sıcak ışıktayken adeta parlıyordu ve parmaklarımla

. Kendimi daha fazla utandırmadan hemen gözlerimi başka yere çevirdim. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki?

"Neden düştün?"

Dudaklarımı ısırdım. "Aptallık ettim ve tekerlekli sandalyemi çok uzağa bıraktım. Eklemlerim ağrıyor ve ona ulaşmaya çalışırken ayak bileğim birden pes etti."

Matteo, tekerlekli sandalyemle yatak arasındaki birkaç metreye göz attı. "Ağrın mı var?"

Sesindeki gerginliği hayal etmiş olmalıyım. Ona neredeyse her zaman bir dereceye kadar ağrım olduğunu söylemek için doğru zaman gibi görünmüyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Başka ne yardımcı olur?"

Gözlerimi kırptım. "Oh, şey, bilmiyorum." Onun sert ifadesini görünce, homurdandım. "Epsom tuzu ile sıcak bir banyo bazen yardımcı olabilir."

"Tamam."

Kaşımı kaldırdım. "Tamam. Peki. Her neyse, gecenizi böldüğüm için özür dilerim. Yarın görüşürüz?"

Matteo bana yine hiç etkilenmemiş bir bakış attıktan sonra arkasını dönüp banyoya doğru büyük adımlarla yürüdü. Suyun aktığını duyunca kafam daha da karıştı. Gerçekten bana banyo mu hazırlıyordu?

Odaya fırlayarak geri döndü ve kollarında taşıdığı banyo ürünlerini önümdeki yatağın üzerine bıraktı.

"Epsom tuzunun ne olduğunu bilmiyorum. Bunlardan herhangi biri işe yarar mı?"

Güzel, pahalı görünümlü kaplarda renkli banyo bombaları ve yağlar vardı.

"Bunları kullanmam gerektiğinden emin misin?" Kocama baktım. "Çok lüks görünüyorlar."

Matteo gözlerini devirdi. "Birini seç, Sofiya." Sinirli görünüyordu ve sesi de öyle geliyordu, ama ben başımı eğip onu izlerken, onu yanlış yorumlama ihtimalim olup olmadığını merak ettim. Beni rahatlıkla yalnız bırakabilirdi, ama hâlâ buradaydı... sanki beni önemsiyormuş gibi.

Küçük, çiçek desenli ve altın rengi bir banyo tuzu kabını aldım. "Bu iş görür," dedim ve onu ona uzattım.

O başını salladı ve sonra, ne olduğunu anlamadan, kendimi yine kollarında buldum. Bir çığlık attım ve omuzlarına sarıldım.

"Sanki seni düşürecekmişim gibi," diye homurdandı ve banyoya girdi.

"Biraz uyarı yapsan iyi olurdu," diye karşılık verdim.

Beni lavabonun üzerine oturttu, kollarıyla iki yanımı sardı. "Burada oturabilir misin? Yoksa düşecek misin?"

Ona somurtarak baktım. "Düşmeyeceğim."

Parmağını alnımda gezdirdi. "Sen ne dersin o."

O, banyo tuzlarını eklemek için neredeyse dolmuş küvete doğru döndüğünde dudaklarım aralandı. Sanki benimle *dalga* geçiyormuş gibi dudak köşesinin seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Kocamı hiç anlamıyordum. O kadar soğuk ve içine kapanık biriydi ki; ama burada geçirdiğim kısa sürede, hayatımdaki çoğu insandan daha nazik davranmıştı bana. Kız kardeşim dışında kim beni bu kadar önemserdi ki?

Musluğu kapattı ve bana dönerek, "Tamam. Kollarını kaldır," dedi.

"Ne?"

"Giysilerinle banyoya girme alışkanlığın mı var?" "Ama sen de buradasın," dedim öfkeyle.

"Evet, buradayım. Kollarını kaldır, Sofiya." Bacaklarımın arasına girdi, parmaklarıyla giydiğim bol tişörtün eteğini okşadı.

Kollarımı kavuşturdum. "Beni çıplak göremezsin."

O, yüzüne dağınık bir şekilde düşen saçlarını eliyle geriye atarak homurdandı. Çenesinin kenarında hafif bir sakal izi vardı.

"Sen benim karımsın, ben de senin kocanım. Acı çekiyorsun, ben de bunu düzelteceğim."

“Sadece ev arkadaşı olduğumuzu söylemiştin,” diye karşılık verdim. Babama asla bu şekilde karşılık vermeye cesaret edemezdim ve Matteo bana bakmaya çalışırken neden bunu yaptığımı da bilmiyordum. Ama beni *sevip sevmediğinden* bile emin olmadığım bir anda, en savunmasız halimde, çıplak halimi görmesi fikri, kaldıramayacağım kadar ağırdı.

O ise sadece sert ve sessiz bir bakışla gözlerime baktı. Eğer gerçek kelimeler kullanmazsa, tüm bunları nasıl anlayabilirdim ki?

Beni bir duygu seli sardı ve kendimi öne doğru eğip başımı onun göğsüne yaslamaktan alıkoyamadım. Çok yorgundum ve ilaçlarımın etkisi henüz başlamamıştı. “Kafam çok karışık,” diye fısıldadım.

Matteo kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"Hadi ama, tesoro. Acı çektiğini görmekten hoşlanmıyorum."

Sesindeki şefkat boğazıma bir düğüm attı. Yanaklarımdan gözyaşları süzülürken kollarımı başımın üzerine kaldırdım. Gözlerini yüzümden ayırmadan yavaşça onu çıkardı.

Yargısını beklerken yanaklarım yanıyordu, ama o sadece yanaklarımı avuçladı ve gözyaşlarımı sildi. O, uyku şortumu ve iç çamaşırımı çıkarmak için beni yeterince hareket ettirirken göğüslerim göğsüne yaslandı. Ve sonra ilk kez kocamın önünde tamamen çıplak oturuyordum.

Bu hiç de gurur verici bir durum değildi. Göbek yağlarım belirgindi, uyluklarım tezgaha yayılmıştı ve hiçbir yerimi tıraş etmemiştim. En son tıraş olduğum gün, düğünümün sabahıydı. Onun tüm o "ev arkadaşı" konuşmasından sonra, bunu sürdürmenin bir anlamı yoktu. Ama şimdi bana sanki... şey, emin değildim. Yüzü her zaman o kadar stoikti ki. Beni çirkin mi buldu? Çekici mi? Annemin arkadaşlarının

beni süzerken sıkıldı ve ben her şeyden çok saklanabilmeyi diledim.

Bacağımdaki morluğun üzerinden parmaklarını nazikçe gezdirdiğinde irkildim. “Bu neyden oldu?”

"Bilmiyorum. Kolayca morarırım."

Başını salladı ve bir adım geri çekilerek tek bir hızlı hareketle eşofman altını çıkardı. Anlaşılan iç çamaşırı giymemişti, çünkü şimdi karşımda çırılçıplaktı. Gözlerim, inanılmaz derecede büyük ve ürkütücü görünen penisine – *sertleşmiş* penisine – takıldı. Bakakaldığımı fark edince, yanaklarım kızararak bakışlarımı ondan ayırdım.

Matteo eğilip alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bunu bir uyarı olarak kabul et." Sesi alçak ve şehvetliydi. Sözlerini tam olarak anlayamadan, kendimi yine kollarında buldum ve küvete indirildim. Sıcak suyun ağrıyan eklemlerime ne kadar iyi geldiğini hissedince inledim.

"Öne doğru eğil," dedi.

"Ne?"

"Öne doğru otur."

Öne doğru kaydurdım ve Matteo arkamdan içeri süzüldü. Vücudu benimkini sarmalarken ben sert bir şekilde oturdum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla fiziksel yakınlıktı. Aynı anda hem arzuladığım hem de korktuğum her şeydi.

Kollarını bana dolayarak başımın üstünden nefesini hissettim, beni göğsüne yaslamamı sağladı.

"Ne yapıyoruz, Matteo?" "Sana bakıyorum."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama kafamı karıştıran kocam sessiz kaldı. Derin bir nefes aldım ve kendimi ona bırakarak rahatlardım.

"Aferin kızım," diye mırıldandı. "Su iyi geliyor mu?"

Midem bir anda bulandı. *Uslu kız mı?* Karnımda bir heyecan kıvılcımı çaktı. Acı çekerken nasıl bu kadar tahrik olabileceğimi anlamıyordum.

"Sofiya?" Dudakları yüzümün yanına değdi. "Evet, iyi geliyor. Teşekkür ederim."

"Sık sık bu kadar kötüleşiyor mu?"

Parmaklarımı suda gezdirdim. "Hayır, ama bugün normalden daha fazla yürüdüm."

"Tekerlekli sandalyeni almadın mı?" Sesinde bir azarlama vardı.

Omuzlarımı silktim. "Neden?"

"Sana yük olmak istemedim. Ya da Sienna'yı utandırmak."

Matteo boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı. "Kendine dikkat etmelisin. Yoksa bunu senin yerine ben yapmak zorunda kalacağım." Parmağını omzumun üzerinde gezdirdi. "Ama belki de bu benim için sorun olmaz." Son kelimeleri o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki, yanlış duymuş olmalıyım diye düşündüm. Yüzünü görmek için dönmeye çalıştım, ama o beni sıkıca tuttu. "Sadece dinlen, tesoro."

Bu, daha önce bana söylediği şeydi. "Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermeyeceğinden emin olana kadar sessiz kaldı. "Hazinem," dedi sonunda.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, beni uykulu yapıyordu ve eklem ağrılarımın en şiddetlisini hafifletiyordu. Gözlerimi kapatıp, kocamın kollarında kendimi şaşırtıcı derecede güvende hissederek uykuya daldım.

MATTEO

| bir tür alternatif boyuta girmiş olduğumdan oldukça emindim.
Orada bulunmamın tek açıklaması buydu
Uyuyan karımla birlikte küvette olmamın tek açıklaması buydu.

Uyuyan, *çıplak* karım. Çıplak
bedenime sıkıca yaslanmış.

Sofiya'nın odasından gelen gürültüyü duyduğumda, oturma odasında oturmuş, elimde viskiyle şehri seyrediyor, kabuslarımdan kaçmaya çalışıyordum. En son ne zaman bu kadar şiddetli bir panik hissettiğimi hatırlayamıyordum. Bardağımı yere attım, yere çarpıp parçalandığını umursamadan ona doğru koştum. Kapısını açtığımda kalbim deli gibi atıyordu, gözümün önüne kanlar içindeki hali geliyordu. Ama ortada kan yoktu. Sadece o, yerde kıvrılmış halde yatıyordu. Ama yanaklarındaki gözyaşlarını görünce rahatlayamadım, rahatlayamadım. Sofiya bana sık sık eklem ağrısı çektiğini söylemişti, ama onu öyle görmek... Göğsümde bir şeyleri burktu.

Çaresiz kalmaktan nefret ediyordum. Onu kendi vücudundan bile koruyamıyordum. Ama teninin benimkine değmesi beni sakinleştiriyordu. Başımı geriye eğip küvetin kenarına dayadım.

Hiç bu kadar rahat hissettiğimi hatırlamıyordum... en azından annemle babam öldüğünden beri.

Sofiya uykusunda biraz inledi ve ben onu kendime çektim, elim kaburgalarını okşadı. Vücuduna bakmamak için elimden geleni yapmıştım — o acı çekerken ben tahrik olmamalıydım — ama güzel pembe meme uçlarıyla süslenmiş mükemmel göğüslerini ve beni amına çeken sarı kıvrıkcık tüyleri gözden kaçıramazdım. Sikim sırtına değen demir gibiydi.

Aramızda mesafe bırakmak için elimden geleni yapmıştım, ama geçen her gün, geçen her *dakika*, Sofiya beni parmağında daha da fazla oynatıyordu.

Bu farkındalık bana bir ton tuğla gibi çarptı: Karımı istiyordum.

Bu sadece fiziksel bir çekimdi, daha fazlası değildi, ama belki de direnmeyi bırakmalıydım. Birbirimize mahkumduk ve eninde sonunda bir varis ihtiyacım olacaktı. Benimle fiziksel bir ilişki kurmak ister miydi? Ben bakmıyormuşum gibi görüldüğünde gözlerinin çıplak göğsümde dolaştığını fark etmemiştim.

Ancak şimdilik onu kollarımda tutmakla yetiniyordum.

Bir süre sonra su soğudu. Onu yatağa götürmem gerekiyordu.

“Sofiya?” Onu nazikçe sıktım, uyandırmaya çalışıyordum. Ama o sadece hoşnutsuz bir ses çıkardı ve bana daha da sokuldu.

İkimizi de küvetten çıkarmayı başardım ve o da uyanarak beni kurulamama yardım etti. Sonra tekrar kollarımın arasına döndü. Onu yatağa taşıdım ve isteksizce çıplak vücudunu battaniyeyle örttüm. Rahatlamış ifadesini görünce içim rahatladı. Artık acı çekmediğini umuyordum.

Onu bırakıp kendi yatağıma gitmem gerekiyordu. O benim için hiçbir şey olmamalıydı. Sadece Rustik ve benim Arnavutlarla oynadığımız bu oyunda satranç tahtasındaki bir piyondur

. Ama açıklanamayan bir nedenden ötürü, onu bırakmak istemedim.

Vücudum kendi kendine hareket etti ve karımın yanına uzandım. Belki de uyanıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmek için sadece birkaç dakika kalırdım. Beni yine gürültülü bir çarpma sesiyle uyandırması çok rahatsız edici olurdu. Kalmak mantıklıydı.

Onu göğsüme çekip kollarıma sarmamın ardındaki mantığı tam olarak bilmiyordum, ama o memnun bir iç çekiş çıkardığında, bütün gece göğsümde duran düğüm tamamen çözüldü.

SOFIYA

Hayatımın en iyi uykusundan, sanki bir bulutun üzerinde süzülüyormuşçasına, hafifçe uyandım. Gözlerimi kapalı tutarak kendimi yatağa daha da sıkı sardım .
saçma rahat yatağıma . Sonra arkamda bir şey kıpırdadı—hayır, *biriydi*. Dün gecenin anıları bir anda akın etti. Anılar bulanıktı, uykululuk ve acının sisinde kaybolmuştu, ama Matteo'nun beni beni kucakladığı şekli, rüyalarımda bile yaratamayacağım kadar mükemmeldi.

Kolları hâlâ bana sıkıca sarılmıştı, dizi bacaklarımın arasına bastırılmıştı. Kalçalarımdeki gerginliği alacak, sanki bana özel bir vücut yastığı gibi tam da doğru pozisyondu.

Onu rahatsız etmek istemediğimden nefesimi olabildiğince sessiz ve düzenli tutmaya çalıştım. Yine soğuk ve mesafeli davranmaya mı dönecekti, yoksa bu, gerçek bir karı koca gibi bağ kurmamızın başlangıcı mıydı?

Uyandığını hissettiğim anda anladım. Arkamda kaskatı kesildi ve hızla yanımdan uzaklaştı. Gözlerimi kapattım, hayal kırıklığı bir tsunami gibi içimi kapladı.

“Günaydın,” dedim, başlığın kenarına yaslanarak kendimi oturur pozisyona getirirken. Matteo çoktan yataktan kalkıyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu, bana sırtını dönmüş halde.

"Dün gecedен çok daha iyi, evet. Yardım ettiğın için teşekkürler." Daha fazlasını söylemek istedim, onun ilgisinin benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim, ama sözcükler boğazımda takıldı. Sanki benden bir an önce uzaklaşmak istermiş gibi, çoktan kapıya gitmişti.

Yatak odasının kapısını açtı ve durakladı. "Bugün tekerlekli sandalyeni kullan." Sonra kapıyı gürültüyle kapatarak çıktı.

Zorlu bir gece geçirdikten sonra vücuduma zarar vermemeye çalışarak yavaşça hazırlanmaya başladım. Sonunda giyinip tekerlekli sandalyemle mutfığa doğru ilerlerken tezgahın üzerinde bir şey gördüm. Üzerinde adım yazılı siyah bir kredi kartı ve "Bunu kullan. Limit yok." yazan bir not vardı.

Notu dikkatlice katlayıp kredi kartının yanına cebime koydum, yüzümde bir gülümsemeyle.

SOFIYA

A Angelo ve ben apartmanın yer altı garajına girdik. Ben yorgun yorgun ama cesaretlenmişim randevumdan randevumdan Dr. Dr. Amato ile Ben sonunda sonunda EDS . Bunca yıldır yaşadığım tüm o rastgele semptom parçaları bir araya geliyordu ve bu her şeyi düzeltmese de, kendimi daha az

Kat ve Stasya ile de vakit geçirmiştim. Bir film izlemiştik ve onlara birkaç İngilizce kelime öğretmiştim. Gözleri hâlâ kaygılıydı, sessiz ve ürkek davranıyorlardı, ama sanki sadece birlikte eğlenen üç kızmışız gibi hissettiğimiz anlar da olmuştu. Bu bana onlara sunabileceğim bir şeyim olduğunu hissettirdi... sanki bir şekilde faydalıymışım gibi.

Bu iyi bir duyguydu.

Angelo tekerlekli sandalyemle arabanın etrafından dolaştı ve kapıyı benim için açtı. Arabaya binerken, yanımıza başka bir siyah SUV yanaştı. Matteo arabadan indiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Takım elbisesinin ceketini ilikleyip başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken, karanlık bakışları bana sabitlenmişti. Midemde bir şey kıpırdadı ve beni kollarına alıp öpmesini diledim.

"Neredeydin?" diye sordu, gözleri Angelo'ya kayarken sesi sertleşti. Dudaklarımı ısırdım. Bana kızgın mıydı?

"Klinikte," dedim, sesime karışan o hafif gerginlikten nefret ederek.

Matteo yutkundu. "Nasıl gitti?" "İyi."

Tereddüt etti, sanki daha fazla bilgi almak istermiş gibi, ama sonra Romeo ile kendi arasında duran adama döndü. "Bu Domenico. Benim infazcım."

Domenico, Matteo kadar uzundu ve bir infazcısından beklediğim gibi kaslıydı. Bana yaklaştı, elimi tuttu ve eğilip öptü. Parmak eklemleri yara izleriyle kaplıydı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Rossi."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim, ancak bana bakışları içimde tedirgin bir his uyandırdı. Elimi onunkinden çektim.

"Klinikteki kızlardan yeni bir bilgi aldın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama ben aslında bilgi almaya çalışmıyordum."

Domenico parmaklarını kırdı. "Bu seks kaçakçılığı çetesini çökertmemize yardımcı olacak bazı bilgileri saklıyor olabilirler. Bu Arnavutların ahlaksızlığının sınırı yok."

"Bence hiçbir şey saklamıyorlar." Bu imadan hoşlanmadım. Stasya ve Kat tüm bu olayların kurbanlarıydı.

Domenico'nun yüzünde küçümseyici bir ifade vardı. "Belki."

Angelo arkamda durmak için yanıma geldi ve ben onun desteğinden güç aldım.

"Yapacak işimiz var," dedi Matteo, topuklarını dönüp asansöre doğru yöneldi. Romeo bana göz kırptı, sonra o ve Domenico Don'un peşinden gitti.

"Siktir, o kendini beğenmiş herifi nefret ediyorum," diye mırıldandı Angelo, asansör kapıları kapanır kapanmaz.

Ona döndüm ve güldüm. "Öyle mi?"

"Hepimizin ona *Il Diavolo* dememizi sağlamaya çalışıyor." Gözlerini devirdi. "Şeytan."

Sırıtarak gülümsedim. "Mafya adamları bu küçük lakaplarıyla çok dramatikler."

"Evet, evet. Hadi yukarı çıkalım. Acıktın mı?"

"Yiyebilirim. Ah, Matteo bana bir kredi kartı verdi. Bize bir şeyler sipariş edebilir miyim?" Dudaklarımı ısırdım. "Sence kullanmamın bir sakıncası olur mu?"

Asansöre binerken Angelo burnunu çektim. "Bence banka hesabı bir paket servisi kaldırabilir." Yemek sipariş uygulamasını indirmeme yardım etti ve hamburger, patates kızartması ve milkshake sipariş ettik. Bana rahatlatıcı bir yemek gerekiyordu.

Angelo yiyeceklerimizi almak için lobiye inerken, Mila'ya bir mesaj attım. Bana mesajları düzensizdi, bu yüzden cevap vermesini beklemiyordum ama yine de ekrana bakıp bir mesaj gelmesini umuyordum. Telefon gerçekten çalmaya başlayınca irkildim. Bilinmeyen bir numaraydı ve cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim. Belki Mila yeni bir numara almıştı?

"Alo?"

"Sofiya?"

"Dimi," diye rahat bir nefes aldım, kardeşimin sesi gözlerimi yaşarttı. Her gün onun için endişeleniyordum. "Neredeydin?"

Dimitri cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Mümkün olduğunca çabuk aradım. Lanet olsun, Sofiya. Matteo Rossi mi?"

"Evet, biliyorum. Hepsi Pakhan'ın dahice planının bir parçası. Ticaret yolları falan."

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Rossi sana zarar verdi mi?"

Umarım kimse bu görüşmeyi dinlemiyordur. "Hayır, incitmedi." Bir sonraki sorumu ne soracağımı bilemeden dudağımı ısırdım. "Onun hakkında ne biliyorsun?" Bir şekilde, bilgi istemek

kocama ihanet ediyormuşum gibi hissettim ama onu anlayabilmek için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

Dimi iç geçirdi; odada bir ileri bir geri dolaştığını gözümde canlandırabiliyordum. Hiçbir zaman yerinde duramazdı. “Onunla hiç tanışmadım ve hakkında söylenenlerin ne kadarı doğru, kim bilir. Amcası anne babasını öldürmüş ve Don unvanını devralmış. Rossi, onlar öldürüldüğünde henüz yirmi üç yaşındaydı, ama arkasına yeterince adam toplayarak amcasını öldürmüş ve şehrini geri almıştı. Lakabı ‘Ölüm Meleği’.”

Bir başka dramatik lakaba gözlerimi devirmek istedim. “Kişisel hayatı hakkında bir şey biliyor musun? Yani... sence iyi bir koca olur mu?”

Uzun bir sessizlik oldu. “Hiçbirimizin iyi bir koca olduğunu sanmıyorum. Ama sana zarar verirse, onu öldürürüm, sana söz veriyorum.”

Yutkundum. “Seni özledim,” diye fısıldadım.

Dimi iç geçirdi. “Ben de seni özledim. Sadece... dikkatli ol, tamam mı? Seks kaçakçılığıyla ilgili bazı söylentileri takip ediyorum. Fuhuş ticareti yeni bir şey değil, ama bu seferki kuzeydoğuya odaklanmış. İtalyanların da bu işin içinde olduğu yönünde bazı iddialar var.”

İçimde soğuk bir ürperti yayıldı. “Hayır, bu doğru değil. Arnavutlar.”

“Bu sadece Arnavutlardan ibaret değil,” dedi Dimitri. “Ama Rossi geleneksel olarak New York’taki fuhuş ticaretine karşı çıkmıştır, yani haklı olabilirsin. Finnegan’ı araştırmam lazım.” Son cümleyi mırıldandı. “Ne olursa olsun, tetikte olmalısın.”

Angelo, elinde iki büyük kağıt torba ile geri geldi.

“Olur.” Koruma görevlisinin bakışları altında yanaklarım kızardı, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi. “Bu numaradan seninle iletişimde kalabilir miyim?”

"Hayır," dedi Dimi. "Ama fırsat bulduğumda sana ulaşırım. "Kendine dikkat et." Sonra hat kesildi.

“Kimdi o?” diye sordu Angelo, yemeği tezgaha bırakırken.

"Kardeşim." Dimi ile konuşmamda bir sorun yoktu, ama onun yeni ailemden şüphe duyduğunu duyduktan sonra, sanki bir sır saklıyormuşum gibi endişelendim.

Angelo, beni yakından izleyerek poşetten yiyecekleri çıkardı. “Her şey yolunda mı, principessa?”

Yüzüme bir gülümseme yaptırdım. “Evet, her şey yolunda. Sadece kardeşlerimi özledim.”

Angelo’ya insan kaçakçılığı hakkında soru sormak istedim, ama bir şey beni engelledi. Aile işleri hakkında soru sormama asla izin verilmezdi ve Matteo'nun öfkesini Dimitri'ye yöneltmesini istemedim. Matteo'nun insan ticaretine karıştığına inanmak istemiyordum — Kat ve Stasya'yı kurtarmıştı, sorumlunun kim olduğunu bulmak için elinden geleni yapıyordu — ama belli ki ortada büyük bir şey dönüyordu. En son istediğim şey, yeni kocamın, ait olmadığım bir yere karışmaya çalıştığımı düşünmesiydi.

"Her şey yolunda," dedim ve elinden çantalardan birini aldım. "Hadi yemek yiyelim."

Angelo başını eğdi, gözleri yumuşaktı, ama beni zorlamadı ve ben de konuyu aklımdan çıkardım.

SOFIYA

E önümdeki sehpa da duran esrarlı jöle şeker paketine göz attım. Angelo birkaç saat önce, ön kapının dışında görev başında olan Enzo ile vardiyasını değiştirerek ayrılmıştı. Gece çöküyordu, ben ise acı çekiyor ve sıkılıyordum.

Dr. Amato bana bu şekerleri vermiş ve ağrımı dindirebileceğini söylemişti ama ben almakta tereddüt ediyordum. Ya garip bir tepki gösterirsem?

Telefonumu aldım ve Mila'yı aradım. Mesajıma cevap vermemişti, bu yüzden cevap vereceğini ummuyordum, bu yüzden diğer uçta sesini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Mila, nerelerdeydin? İyi misin?"

"Üzgünüm," dedi fısıldayarak. "Yakından izleniyorum, bu yüzden telefonu kullanamıyordum. Seni aramadan önce şarj ediyordum."

Sesindeki korku yüzünden kalbim sıkıştı. "Neler oluyor?"

"Emin değilim," dedi. "Pakhan çoğu gün dışarıda, gizli toplantılara katılıyor. Ve beni sürekli Bratva eşleriyle öğle yemeklerine ve rastgele etkinliklere gönderip duruyor. Sanki bir şeyler planlıyor gibi geliyor."

“O her zaman bir şeyler planlıyor.” Çenem sıkılıydı, parmaklarım mutfak tezgahına vuruyordu. “Peki annem?”

"Odasında saklanıyor. Onu günlerdir görmedim." "Tipik," diye mırıldandım. Bizi doğuran kadının kızının iyiliğiyle ilgilenmesini istemek

. “Ama *sen* iyi misin? Pakhan sana... zarar vermedi, değil mi?”

Mila cevap vermeden önce bir an sessizlik oldu. "Hayır, öyle bir şey olmadı. Neden soruyorsun?"

Kahretsin, fazla mı açığa çıkmıştım? Mila'nın babamızın bana uyguladığı istismarı bilmesini istemiyordum. Kısmen, benim için zaten harcadığından daha fazla enerji harcamasını istemediğim için, ama aynı zamanda utandığım için de. İçten içe, buna neden olmuş olmamın bende bir sorun olduğu hissine kapılıyordum. Doğru olmasa da, yine de ruhumda kara bir leke gibi hissettiriyordu.

“Sadece endişelendim,” dedim.

"Ben de *senin* için endişeleniyordum. İyi misin?"

"Evet, her şey... iyi?"

Mila heyecanla bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, bana her şeyi anlat," diye fısıldayarak bağırdı.

“Tamam, ama önce Dimi az önce aradı.”

"Oh, sevindim. Nikolai ile iletişime geçip numaranı almış, ama ben aptal bir hayır yemeğinde olduğum için onunla konuşma fırsatı bulamadım. O iyi mi?"

"Kim bilir," diye homurdandım. "Bana hiçbir şey söylemedi. Ama en azından hala hayatta." Mila'ya seks ticareti tehdidinden bahsetmeli miyim diye düşündüm, ama beklemeyi tercih ettim. Onu strese sokmak istemedim ve bunların hiçbirisi Chicago'da onu etkilememeliydi.

“Bence gizemli bir adam olmayı seviyor,” dedi Mila. “Şimdi bana son gelişmeleri anlat.”

“Matteo’nun kız kardeşi Sienna ile tanıştım. Onu çok seveceksin.

Beni kıyafet alışverişine götürdü.”

“Ahh, bana fotoğraflarını gönder,” dedi. “Dünkü öğle yemeği için annemin benim için seçtiği elbiseyi görmelisin.”

"Neon turuncu mu?"

"Chartreuse."

"İkinci tahminim," dedim alaycı bir şekilde. Sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Annemizin moda anlayışına sadece gülmemiz gerektiğini çoktan öğrenmiştik.

“Tamam, oyalanmayı bırak da bana o seksi kocandan bahset.”

Yanaklarım kızardı. Mila’ya neredeyse her şeyi anlatmaya alışkındım, ama nedense Matteo’nun dün gece bana nasıl baktığını paylaşmak istemiyordum. Bu konuda çok kutsal ve hassas bir şey vardı.

“Matteo, bana özel bir tekerlekli sandalye ölçüsü almak için randevu ayarladı. Ve az önce EDS’im için doktor randevum bitti.” İşte, bu tamamen doğrudu.

"Tamam," dedi Mila. "Daha heyecan verici bir haber bekliyordum ama Sofiya, bu harika. Sana çok iyi bakıyor."

Dudaklarımın köşesi hafifçe kıvrıldı. “Evet, öyle.” “Bunu hak ediyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Teşekkürler. Nikolai sana iyi davranıyor mu?” “Tam bir beyefendi gibi davranıyor.”

Sesindeki tedirginliği duyunca gülmemek için ağzımı kapattım. Nikolai dört yıldır bizim korumamızdı ve Mila ilk günden beri ona aşıktı. O inkar ediyordu ama bence diğer erkeklerle buluşmak için gizlice dışarı çıkmasının sebebi Nikolai'yi kıskandırmaktı.

"Başlama bile," dedi Mila. "Doktor ne dedi?" "Çoğunlukla bildiğim şeyler: hareket yardımcılarımı kullanmam, eklemlerimi sarmam ve dinlenmem. Reçetelerimi yeniledi ve... bana esrarlı şekerler de verdi. Ağrılarımı hafifletebileceğini söyledi."

"Olamaz," diye hayretle bağırdı. "Henüz denedin mi?"

"Gerginim. Ya bir şeyler ters giderse?"

“Ne ters gidebilir ki? Yap şunu! Biraz hayatın tadını çıkarmayı hak ediyorsun. Hayal Listesi’nden bunu silebilirsin.”

“Uyuşturucu kullanmak benim Hayal Listem’de yoktu.” “Aslında olmalıydı. Benimkinde var.”

“Tamam o zaman, ziyarete geldiğinde sakızlarımdan birini alabilirsin.”

"Sence ziyarete gelebilecek miyim?"

Yutkundum. “Umarım. Seni gerçekten özlüyorum.”

“Ben de seni özledim. Kahretsin, kapatmam lazım,” sözleri aceleyle gelmişti. “Jelibonu al, kafanın güzel olmasını keyfini çıkar, yakında konuşuruz. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum...”

Telefon kapandı. Telefona baktım, içimi o kadar yoğun bir hüznün sardı ki midem bulandı. Mor jelibonlardan birini aldım ve kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan ağzıma attım. Belki bu, hissettiğim fiziksel ve duygusal acıyı biraz hafifletirdi.

Sienna’nın ısrarla aldığı lüks eşofman takımlarından birini giydim — kesinlikle giydiğim en rahat şeydi — ve kanepeye uzandım. Sınırlı kanal seçeneklerini hızlıca taradım. Anlaşılan mafya babalarının internet yayın abonelikleri yoktu. Muhtemelen korkutucu ve katil olmakla meşgullerdi.

Spor ve haber kanallarını geçtim ama *The Godfather’a* rastladığımda durdum. Yüksek sesle güldüm. Film yeni başlıyordu. Hiç izlememiştim ama İtalyan mafyasındaki yeni hayatıma alışmak için bundan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Yaklaşık yirmi dakika sonra acıkmaya başladım. Yürüteçimi alıp mutfığa doğru yola çıktım. Birdenbire, eldeki her yiyecek bana çok lezzetli geldi. Kiler raflarına göz gezdirirken gözüm bir torba kaliteli patlamış mısır tanesine takıldı ve aklıma bir fikir geldi. Malzemeleri alıp, hazır olana kadar beklerken bir parça peynir atıştırarak

, hazır olana kadar bir parça peynir atıştırdım.

Patlamış mısırı ekstra büyük bir kaseye dökerken kıkırdadım, rollatorumun üzerinde dengede tutarak oturma odasına döndüğümde tam da ekranda kesik bir at kafası görmeye yetiştim.

"İğrenç," dedim ve karamelli mısırı ağızıma tıkıştırdım. Oda hafifçe dönüyordu ve ben yastıklara yığıldım. Vücudum gevşemiş ve ağırlaşmıştı, elimi kanepenin arkasındaki yumuşak battaniyenin üzerinde gezdirdim.

Matteo n kapıdan içeri girdiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

MATTEO

| Sofiya uyuyana kadar daireye dönmeyi planlamamıştım, ama dakikalar geçtikçe, ben daha da ve daha da huzursuz

Onun yüzünden huzursuz değildim. Uzun bir gün olmuştu, hepsi bu, ve karımın beni kendi lanet evimden uzak tutmasına izin vermeyecektim. Ama içeri girdiğimde karşıma çıkan manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Sofiya, soluk mavi eşofmanıyla kanepede uzanmış film izliyordu, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı.

"Matteo!"

Yaklaşırken kaşlarımı çattım. "Neyin var senin?" Sofiya dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. "Bu çok acımasızcaydı."

"Sarhoş musun?" Ona yukarıdan baktım. Yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüştü.

Kafasını salladıktan sonra kanepenin minderlerine yaslanarak kahkahalara boğuldu. "Yeni ilacımı aldım."

Ne oluyor lan? Odayı dolaşıp açık bir paket yenilebilir esrar buldum. "Esrar mı?"

"Şşş," dedi, kollarını sallayarak. "Başım belaya girecek."

Elimi yüzüme sürdüm. Dr. Amato ne düşünüyordu ki? “Sen kesinlikle baş belasısın.”

"Benimle birlikte izlemek ister misin?" *The Godfather*'ın oynadığı televizyonu işaret etti. "Hayır deme! Sana reddedemeyeceğin bir teklifte bulunacağım," dedi Don Corleone'yi berbat bir şekilde taklit ederek.

"Yatağıma kesik bir at kafası mı koyacaksın?" diye sordum alaycı bir tonla.

"Hayır, çok daha iyisi! Karamelli mısırım var!" Bana büyük bir kase patlamış mısır uzattı, bu sırada bir avuç mısır yere düştü.

Hepsini dökmeden önce kaseyi çabucak aldım ve sehpaoya koydum.

Gitmeliyim. Spor salonuna. Ya da odama.

Ama bir şekilde kendimi onun yanına otururken buldum.

"Bu filmi daha önce izledin mi?" diye sordu Sofiya.

"Evet."

"Tabii ki. Eminim büyürken bu filmi incelemiştir."

Kaşlarımı daha da çattım. "İncelemedim."

"Umarım bu adamlardan daha iyi nişancısıdır. O adamın ölmesi için yüzlerce kez ateş etmek zorunda kalmışlar."

"Nişan alma becerim gayet iyi."

"Ah, şimdi aklıma geldi!" Bir çılgılık atarak doğruldu. "Angelo'ya senin atış poligonuna gidebilir miyim diye sordum. Becerilerimi paslandırmak istemiyorum. Şu şapşallardan biri olmak istemem." Televizyonu işaret etti.

"Ahmak mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Böyle bir hakarete nasıl dayanacaklar acaba?"

"Peki gidebilir miyim? Angelo senin onaylamayacağını söyledi ama nedenini anlamıyorum. Beni sen götürebilirsin. Bir randevu gibi olabilir."

Sofiya'nın elinde silah tuttuğu görüntü, göğsümde tuhaf ve rahatsız edici bir sarsıntı yarattı. Onu koruması gereken kişi ben olmalıyım.

Aklımdan istemeden geçen bu düşünceye gözlerimi kırptım.

"Ne kadar ot içtin?" diye mırıldandım. Kahretsin, muhtemelen hiç kafası güzel olmamıştı.

"Don Corleone ve tüm oğullarından çok daha seksisin. Hiçbirinin saçları seninki kadar güzel değil." Bana doğru eğildi ve ben donakalmış bir şekilde otururken parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "Sana bir sır verebilir miyim?" diye fısıldadı.

Dokunuşuna o kadar şaşırmıştım ki, zar zor kelimeleri bir araya getirebiliyordum. "Evet, tesoro."

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu yapmak istiyordum."

Başparmağımı yanağına sürttüm ve sonra bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bence yatma vaktin geldi."

"Ama mafya adamlarının kazanıp kazanmadığını bile görmedim."

dudaklarım seğirdi. "Endişelenme , Mafya adamları kazanır.

Şimdi, hadi seni yatağına götürelim. Eminim ki iyi uyuyacaksın."

Kanepeden kalktım, Sofiya'nın yürüteçini ona yaklaştırmaya hazırlanıyordum ki, o bana doğru kollarını uzattı. Kaşımı kaldırdım.

"Beni kucağına al," dedi.

"Ya kafan çok iyi ya da benimle dalga geçiyorsun," diye mırıldandım. Ama yine de eğilip onu kucağıma aldım. Bana sarıldı, burnunu tenimde gezdirdi.

"Yine bana sarılmalısın," dedi. "Hayır."

"Kötü kalpli."

"Hakaretlerini biraz daha geliştirmen lazım."

Onu odasına taşıdım ve yatağına yatırdım.

Ellerini battaniyenin üzerinde gezdirdi. "Çok yumuşak."

"Evet, neyse, biraz uyu da kendine gel. Ben de bu konuyu Dr. Amato ile konuşacağım."

"Dr. Amato çok tatlı." "Tek kelimeyle harika," dedim kuru bir sesle.

"Onu benden daha mı çok seviyorsun? O gerçekten çok güzel."

Havayı içime çekip saçlarımı elime attım. "Uyu artık, Sofiya."

"Bekle, ama seviyor musun?" diye sordu, elimi tutmak için öne doğru atıldı.

İç geçirdim. "Hayır, tesoro. Onu senden daha çok sevmiyorum."

Şimdi iyi geceler."

Kalmam gerektiğini söyleyen içimdeki o küçük sesi bastırarak kendimi zorla odasından çıkardım.

SOFIYA

“**H** Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Angelo, göz hizasına gelmemiz için çömelerek.

Koltuğumda sevinçle zıplıyordum. Tekerlekli sandalye ekibi, yeni sandalyemin tüm özelliklerini bana anlattıktan sonra az önce ayrılmıştı. “Harika. Eskisinden çok daha iyi.”

Ön kapı açıldı ve Romeo içeri girdi. “Bugün özel bir teslimat aldığını duydum.”

Gülümsedim. “Evet! Çok şık, değil mi? Ayrıca motorlu destek de var, yani çok hızlı gidebilmeliyim.”

Yüzünde şakacı bir ifade belirdi. “Ne kadar hızlı? Koridorda denemeliyiz.”

“Koridorumuz yok,” dedim, başımı yana eğerek. Asansörümüz, ön kapımızın bulunduğu giriş holüne açılıyordu.

“Benim ve Sienna'nın katında var,” dedi Romeo. “Hadi gidelim.”

Asansöre doğru yürüdük ve iki kat aşağı inmek için düğmeye bastık.

“Matteo nerede?” diye sordum, rahatmış gibi görünmeye çalışarak. Bu sabah uyandığımda yoktu, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü önceki geceki davranışından sonra bir kara deliğin içinde kaybolmayı umarak yatakta yatıyordum. O akşamla ilgili anılarım, onları gerçek dışı hissettiren garip bir sisle kaplıydı

ve bu da onları gerçek dışı hissettiriyordu, ama ne yazık ki bunların çok gerçek olduğundan oldukça emindim. *Parmaklarımı onun saçlarının arasından geçirmiştım.*

Romeo ve Angelo birbirlerine baktılar. “O ve Domenico’nun yapacak işleri vardı.”

Eh, bu oldukça gizemliydi. Daha fazla bilgi almaya çalışmak içimden geldi, ama babamın işlerinden dışlanmaya çoktan alışmıştım. Matteo, Pakhan’ın bana hiç vermediğinden çok daha fazlasını paylaşmıştı benimle; her ne kadar bunun tek nedeni çeviri yeteneğim olsa da.

Asansör kapıları, aralarında eşit mesafede üç daire kapısının bulunduğu uzun bir koridora açıldı.

"Bu katta başka kimler yaşıyor?" diye sordum.

"Üçüncü daire Sienna'nın koruması için. Ama o sürekli onları kovuyor ve bu Matteo'yu çılgına çeviriyor." Romeo, Matteo'nun sinirlenmesini düşününce çok eğlenmiş görünüyordu.

Angelo homurdandı. “Domenico’yu onun koruması olarak atamaması gerektiğini bilmeliydi.”

“Domenico mu?” diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. “Ama o bir infazcı.”

“*Il Diavolo*’yu mu kastediyorsun?” dedi Romeo ekşi bir ifadeyle. “Lanet olsun, bu çok saçma.”

“Matteo, Domenico’nun Sienna’yla başa çıkabileceğini düşünmüştü, ama kız kardeşini hafife aldı,” dedi Angelo.

Gülümsedim. Sienna’nın tüm mafya adamlarının etrafında dans ettiğini gözümde canlandırabiliyordum. “Onu suçlamıyorum,” dedim. Matteo’nun infazcısında beni rahatsız eden bir şey vardı, her ne kadar son derece kibar davransaydı da. Günlerimi onunla geçirmek zorunda kalmayı hayal edemiyordum ve dost canlısı Angelo’nun benim korumam olması beni rahatlatıyordu. “Matteo onu neden seviyor?”

Romeo gözlerini devirdi. “Domenico, amcasının ihanetinden sonra Don’a sadakatini ilan eden ilk kişilerden biriydi. Aile içindeki hainleri ayıklamaya yardım etti ve Matteo’nun imparatorluğunu geri kazanmasında ona destek oldu.”

“Evet, on yıl kadar önce,” diye mırıldandı Angelo. “Hâlâ tam bir pislik.”

Onun huysuz ses tonuna gülümsedim.

"Buna itirazım yok," dedi Romeo.

Romeo ve Angelo, koridorun bir ucuna doğru ilerlerken birbirleriyle şakalaşmaya devam ettiler ve ben ilk kez arkadaşlarım olduğunu hissettim. Beni gözetlemek onların işi olduğu için muhtemelen beni gerçek bir arkadaş olarak görmüyorlardı, ama ben öyleymiş gibi davranmaktan rahatsız değildim.

"Tamam," dedi Romeo, ellerini ovuşturarak. "Bakalım bu yarış arabası ne kadar hızlı gidebiliyor."

Cihazı açtım ve uygulamada bazı ayarlamalar yaptım. “Tamam, artık tam hız gidebilmeliyim.” Koridorda hızla ilerlemeye başladım, direksiyonu kontrol etmek için sağ elimi hafifçe direksiyona koydum. Tam bana göre ayarlanmış rahat bir koltukta oturmak ve kollarımı ve omuzlarımı zorlamadan sürmek, tam bir özgürlük hissi veriyordu.

Koridorda uçarken güldüm, sona yaklaşınca isteksizce hızımı düşürdüm. Arkama dönüp çocuklara baktım ve zafer işareti yaparak kollarımı havaya kaldırdım. "Çok hızlıydı!"

Romeo burun kıvırdı. “Neydi o, saatte dört mil mi? Ben tekerlekli sandalyeyi bundan daha hızlı itebilirim. Bence bir kaplumbağa bile senden daha hızlıdır.”

Kollarımı kavuşturdum. “Sadece çok hızlı bir kaplumbağa.”

Romeo ellerini ovuşturdu. “Acaba cihazı hackleyip hızını artırabilir miyiz?”

Tekerlekli sandalyemle yarışma fikri beni heyecanlandırmaya başlamadan önce, Angelo bizi durdurdu. “Patron seni öldürür.”

"Buna değer," dedi Romeo.

Koridorun diğer ucuna döndüm. “Yarıшта beni yenebileceğini düşünüyorsan, yukarıdan eski tekerlekli sandalyemi getir.”

“Tamam, kabul,” dedi ve asansörün sensörüne başparmağını bastırarak kapıları açarken güldü.

Sienna'nın apartman kapısı açıldı ve kafasını dışarı çıkardı. Saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi ve eşofman altı ile tişört giymişti, ama nedense yine de bakımlı görünüyordu.

"Burada bir ses duydum sanırım. Ne yapıyorsunuz?"

"Romeo ve ben tekerlekli sandalye yarışı yapacağız." Sienna gülümsedi. "Oh, bu yeni sandalyen mi? Ne heyecan verici! Bunu kesinlikle görmem lazım. Ayrıca, zamanlaman çok iyi oldu çünkü sana yemek sipariş etmek isteyip istemediğini soracaktım. Hep birlikte yiyebilir miyiz?"

"Harika bir fikir."

Romeo'yu beklerken, Sienna tekerlekli sandalyemi denedi, daireler çizerek koridorda bir aşağı bir yukarı gitti. "Bu çok eğlenceli," dedi, sandalyeyi bana geri verirken geniş bir gülümsemeye. Tekerlekli sandalyeme bu kadar neşeye ve heyecanla tepki vermesi, hareket yardımcısı kullanmaya başladığımdan beri taşıdığım utanç yükünü hafifletmişti.

Romeo eski sandalyemle geri döndü ve koridorda bir aşağı bir yukarı yarıştık; ben önde giderken o da arkamdan küfürler savuruyordu.

"Ne oluyor lan? Bu şey berbat," dedi, somurtarak. "Sanırım omzumda bir yerim incindi."

"Ah, koca, güçlü mafya adamı kendini incitti," dedi Sienna. Sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Sonunda yemek sipariş ettik — daha önce hiç denemediğim suşi — ve Sienna'nın dairesine doğru yola çıktık. Evi Matteo'nunkine benziyordu, sadece daha küçüktü ve daha sıcak ve yaşanmış hissi veriyordu. Duvarların çoğunda sanat koleksiyonları vardı ve tüm mobilyaların üzerinde parlak yastıklar ve battaniyeler vardı. Matteo'nun dairesinde hiçbir şeyi değiştirmemi istemeyeceğinden emindim, ama belki sonunda Sienna'dan yatak odamı kişiselleştirmek için birkaç şey seçmeme yardım etmesini isteyebilirdim.

Angelo, suşi siparişini almak için lobiye indi ve Romeo bize sake doldurdu. Angelo

kollarında bir sürü poşetle geri döndü ve ben de yemek masasına dizilen bol miktardaki tepsilere bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Bu kadarını nasıl yiyeceğiz?" diye sordum.

"Sence bu kadar yeter mi? Keşke daha fazla sipariş etseydim," dedi Sienna.

Gülerek karşılık verdim ama sonra onun ciddi olduğunu fark ettim. Suşi gerçekten de lezzetli görünüyordu. Mila her zaman suşi denemek istemişti. Daha sonra ona göndermek için masanın fotoğrafını çektim.

Masaya oturduk ve Romeo tekerlekli sandalyemi kenara çekti.

"Sofiya'nın yeni tekerlekli sandalyesine," dedi Sienna, elindeki sake kadehini kaldırarak. Hepimiz kadeh tokuşturduk ve ben bir yudum aldım. İçecek serin ve ferahlatıcıydı, hafif bir tatlılık da vardı; hoşuma gittiğine karar verdim. Alkolle pek ilgim olmadığı ve ulaşma imkânım da pek olmadığı için nadiren içerdim.

"Tamam, bununla başla," dedi Sienna, çubuklarını kullanarak renkli bir suşi parçasını tabağıma koydu. "Üzerine zencefil ve biraz wasabi koy, sonra soya sosuna batır."

"Sonra tek lokmada mı yiyeceğim?"

"Evet," dedi Romeo, dördüncü parçasını ağzına atarken.

"Tamam." Çubuklarımla beceriksizce parçasını aldım, ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim.

"Ee?" Sienna bana umutla baktı.

"Çok lezzetliydi." Sesim şüphe uyandıracak kadar tiz çıktı.

Angelo güldü. "Sen gerçekten çok kötü bir yalancısın."

"Önemli değil," dedi Sienna, tabağıma iki yeni parça koyarak.

"Bu yüzden çeşitli seçenekler getirdik. Bu baharatlı ton balığı, bu da California roll. Yeni başlayanlar için daha uygunlar."

İlk rulonun tadını atmak için birkaç yudum sake içtim ve kendimi hazırladıktan sonra acılı ton balığı rulosunu aldım. İlki gerçekten iğrençti ve ikincisi de en az onun kadar kötüydü. Genel olarak deniz ürünlerini pek sevmezdim

ve suşinin dokusu bana hiç uymuyordu.

Sienna'nın bana verdiği iki yeni parçayı yuttuktan sonra ona gülümsedim, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu bir yüz buruşturma olarak çıkmış olmalı.

"Üzgünüm," dedim ve sake'den bir yudum daha aldım. "Bu bana göre olmayabilir."

"Hoşuna gidecek bir tane bulacağız," dedi Sienna, kararlılıkla tabağıma bir parça daha koyarken. Angelo ve Romeo bana anlayışla baktılar.

Hayal ettiğimden ya da istediğimden çok daha fazla suşi yedikten sonra, Sienna tamamen yenilmiş bir ifadeyle tabağıma son bir parça koydu.

"Tamam, bu vejetaryen bir rulo. İçinde salatalık ve avokado var. Bunu sevmek zorundasın."

Onu soya sosuna batırıp, yavaşça çiğneyerek ağzıma attım ve yavaşça çiğnedim. "Ee?" diye sordu Romeo.

Yutkundum. "Sanırım deniz yosunu sevmiyorum." "Aman Tanrım, sen umutsuz vakasın," dedi Sienna. Gülümsedim. "Kesinlikle."

"Başka bir şey sipariş etmemi ister misin?" diye sordu Angelo.

"Kesinlikle hayır," dedim. "Sienna bana neredeyse kendi ağırlığı kadar suşi yedirmeye zorladı."

O burnunu çekti. "Bu kadar kaba bir damak tadı olan biriyle nasıl arkadaş olabilirim, bilmiyorum."

Dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım, o da gözlerini devirdi. "Tamam, peki. Arkadaş olabiliriz, ama sadece en sevdiğim tatlıyı yaparsan."

"Hey, önce bana tiramisu yapması lazım," dedi Angelo.

"Bana poker oynamayı öğrettikten sonra dedi.

"Poker mi?" diye sordu Romeo.

"Angelo beni haftalık poker gecesine davet etti ve ben hepsini yenmeye kararlıyım."

Romeo sandalyesine yaslanıp kahkahayla güldü. "Onu davet mi ettin?"

"Poker gecesinde daha fazla kadına ihtiyacımız olduğunu hep söylemişimdir." Romeo burun kıvrırken Angelo bana göz kırptı. "Ama sen muhtemelen tanıdığım en kötü yalancısın, o yüzden bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Biraz güven bana, Angelo," dedim ve koluna dirsek attım.

Çok fazla gülümsediğim için yanaklarım ağrıyordu. Bundan daha güzel bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum. Tek eksik olan şey, Mila ve Matteo'nun burada olmamasıydı.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, kapı açıldı ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Matteo!" Herkes bana bakmak için dönünce, ne kadar coşkulu davrandığımı fark ettim. Boğazımı temizledim ve sake'den bir yudum daha aldım. Bu ani tepkimi alkole bağlayabilirdim – kendimi hoş bir sıcaklık ve hafif bir sarhoşluk içinde hissediyordum – ama Angelo haklıydı, duygularımı gizlemekte berbat biriydim. Ailem, beni hiçbir şey ifade etmeyen, iyi, itaatkar, robot gibi bir Bratva eşi yapmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bazen keşke onların derslerinden en azından bir kısmını içselleştirmiş olsaydım diye düşünürdüm; bu, acımasız dünyada beni daha az savunmasız bırakırdı.

"Gel otur, fratello," dedi Romeo. "Sienna'nın karına zorla yedirmediği birkaç parça suşi bulabilirsin belki."

"Çekil lan," dedi Matteo, yardımcısına. Yardımcısı, iyi niyetli bir homurtuyla yanımdaki sandalyeden kalktı.

Matteo'nun yanıma oturmak istemesine rağmen sakın kalmaya çalıştım

Yeni tekerlekli sandalyeme başını salladı. "Beğendin mi?"

"Çok beğendim," dedim, ona dönerek. "Bunu ayarladığın ve bu kadar çabuk temin ettiğin için çok teşekkür ederim."

Matteo suşi almakla meşgul oldu, ama yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü sandım ve kocamın gösterdiğinden daha fazla bir şey hissedip hissetmediğini merak ettim.

MATTEO

T Bodrumdaki loş ışık, önümde sallanan zavallı adamın üzerine gölgeler düşürüyordu.

“Arben kızları nereden buluyor?” diye sordum. Adam hıçkırarak ağlıyordu, yüzünden gözyaşları ve kan akıyordu.

Domenico, binamı gözetleyen bir Arnavut casusu bulmuştu.

Benim. Lanet. Binam.

Arben fazla cüretkar davranıyordu. Onu birkaç gün içinde yok edebilirdik, ama o bir hayalet gibiydi. Babası zavallı, omurgasız bir orospu çocuğuydu, ama o açıkça kendi adını duyurmak istiyordu. Domenico adamın omuzlarını çıkardığında adam yine tiz bir çığlık attı, ben de çenemi sıktım.

Casus bileklerinden asılmıştı, bacakları yere değip baskıyı hafifletmek için çaresizce sallanıyordu.

"Bilmiyorum, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Binayı gözetlemem emredildi, hepsi bu." Altına işerken iç çamaşırı karardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Domenico, yüzü tiksinti ile buruşmuştu.

Arnavut'un derisinde uzun bir kesik açtım, göğsündeki klan dövmesini de kesip geçmeye özen gösterdim. Delici bir çığlık attı; sümüğü yüzünden akıp göğsündeki kanla karıştı.

"Arben'in güçleri, seni gözetlemek için böyle birini gönderiyorsa, oldukça zayıf olmalı," dedi Domenico.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardı casus. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"O zaman bana ne faydan var?" Adamın göğsüne bir çizgi daha çizdim, ama bu sefer bıçağımı derin bir şekilde sapladım, ta ki kan ve bağırsaklar yere dökülene kadar.

"Binanın etrafındaki gözetimi iki katına çıkar," dedim Domenico'ya. "Kameralar, adamlar, her şey. Arben hareketleri izliyorsa, bunu bilmek ve durdurmak istiyorum."

"Peki, Patron," diye yanıtladı Domenico.

"Onu bulduğunuz için tebrikler," dedim bodrumdan çıkmadan önce. Domenico ve adamları temizlik işlerini denetleyeceklerdi.

Asansörle çatı katındaki daireme çıktım, burnumda kan kokusu vardı. Angelo, Sienna ile akşam yemeği yediklerini bildiren bir mesaj atmıştı, bu yüzden dairenin boş olacağını biliyordum.

Duşta dururken, vücuduma soğuk su akarken öfke içimi kapladı. Genellikle öfkemi atmak için spor salonuna giderdim ya da sevişecek birini bulurdum, ama içten içe bu gece bu seçeneklerin hiçbirinin beni sakinleştiremeyeceğini biliyordum. Giyindim, takım elbise ceketimi giymeden ve kollarımı sıvayarak Sienna'nın katına indim.

"MATTEO!"

Sofiya'nın neşeli selamlaması içimi burktu. En son ne zaman biri beni görmekten bu kadar heyecanlanmıştı? Yıllardır uzak tuttuğum kız kardeşim değildi, bana saygı ve biraz da korkuyla karşılık veren adamlarım da değildi, ve elbette bana Ölüm Meleği diyen düşmanlarım da değildi.

Bir gezegenin yörüngesine çekilir gibi karımın yanına oturdum. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu ve sarhoş olduğunu fark ettim. Kadehini sake ile yeniden dolduran Romeo'ya kaşlarımı kaldırdım, o ise sadece sırıttı.

"Başka bir şey yemek istemediğinden emin misin?" diye sordu Sienna, Sofiya ise başını salladı.

"İnan bana, doydum."

"Seni bu kadar çok yedirttiğim için özür dilerim. En azından bir tanesini seveceğinden emindim," dedi Sienna, dudaklarını bükerek.

Sofiya omuz silkti. "Önemli değil. Bu, Hayal Listeme eklenebilir, yani buna değer."

Angelo kaşlarını kaldırdı. "Hayal Listesi mi?"

"Yaklaşık bir yıl önce, Mila ve ben ölmeden önce yapmak istediğimiz şeylerin bir listesini yaptık. Günlerimizin çoğunu içeride geçirdik, bu yüzden beyin fırtınası yapmak için bolca vaktimiz vardı. Listemdeki maddelerden biri, bir yıl boyunca her hafta yeni bir şey denemek. Yani bu hafta suşi olabilir."

Onda daha önce görmediğim bir hafiflik vardı. Kendimi, parmaklarımı onun teninde gezdirmek, parlak sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak ve listesindeki her maddeyi bilmek isterken buldum.

"Başka ne gibi yeni şeyler denedin?" diye sordu Romeo.

"Evlenmek," dedi kız, yanaklarında hafif bir kızarıklıkla yanakları kızararak.

"Bu çok eğlenceli bir fikir. Ben de öyle bir liste yapmak istiyorum.

Seninkinde başka neler var?" diye sordu Sienna.

"Şey, bir sürü şey," dedi Sofiya, aniden utangaçlaşarak.

"Köpek almak, Disney World'e gitmek, okyanusu görmek gibi şeyler."

Listesindeki şeyler çok *masumdu*. Rustik'ten bu kadar tatlı ve saf bir şey nasıl çıkabilmişti?

Diğerleri listelerine ne yazacaklarını konuşurken, ben bir çift çubuk aldım ve bir California roll yedim. Sofiya kalan suşi parçalarını bir tabağa dizdi ve önüme itti. Göğsümde garip bir çarpıntı hissettim. Bana sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi bakıyordu.

Yemeğimi bitirdim ve oturma odasına geçtik. Kanepede Sofiya'nın yanına oturdum. Battaniyenin altına kıvrıldı ve onu kendime doğru çekme isteği ile derim kaşınıyordu. Ona dokunursam onu kirleteceğim hissi beni sardı. Benim hayatım, derimin düzenli olarak kanla lekelenen bir hayattı. Onunki ise bir köpeğe sahip olmayı ve okyanusa dokunmayı hayal ettiği bir hayattı.

Romeo, deri koltuktan çiçek desenli bir yastığı kaldırıp oturdu. "Ee, İtalyan mafyası nasıl gidiyor, Sofiya?"

"Şu ana kadar her şey yolunda," diye gülümseyerek cevap verdi. "Ve dün gece araştırma için *Baba'yı* izledim."

Angelo burun kıvrarak güldü, bu yüzden içkisi boğazına takıldı

Romeo sırtına bir yumruk attı.

"Evet, Matteo'nun tepkisi de hemen hemen böyleydi." Bana gülümseyerek bir göz attı. "Ama bence oldukça öğreticiydi."

Sienna bana kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre keyifli bir film gecesi geçirmişsin."

Ona somurtkan bir bakış attım, ama gülümsemesi dudaklarından silinmedi.

"Karamelli patlamış mısır yaptım," dedi Sofiya.

"Kulağa gibi biz buna yapmamızbirbir bir gecesi düzenlemek Rossi'lerde," dedi Romeo, sırtarak.

"Bu çok eğlenceli olur," dedi. Sonra üçüncü kez esnedi.

Ayağa kalktım. "Gitme zamanı."

Hepimiz koridora çıktık ve Sofiya'nın eski tekerlekli sandalyesinin orada durduğunu fark ettim.

"Bu burada ne arıyor?"

"Romeo ve ben yarışıyorduk," dedi. "Tabii ki onu ezip geçtim. Oh! Ve bazı hareketler çalıştık. Bak ne yapabiliyorum." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tekerlekli sandalyesini arka tekerlekleri üzerine çevirdi. Ama ben kalp krizi geçirmek üzereydim.

Dengesini kaybedip yere çakılmasının görüntüleri gözümün önünden geçti. "Kes şunu," diye homurdandım, yanına koşup onu dört tekerleğe geri döndürdüm.

Bana sevimli bir suratla baktı.

"Çok tehlikeli. Kendine zarar vereceksin." "Ama yakışmıştım, değil mi?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. "Sen her zaman güzel görünürsün, tesoro," diye mırıldandım.

Herkesin şaşkın ifadelerine bakılırsa, duyacakları kadar yüksek sesle konuşmuştum.

"Gidelim," dedim, sesimde sinirlilik belirliyordu.

Sienna, Sofiya'yı sıkıca kucakladı ve vücudum, garip bir şekilde kıskançlık gibi hissettiren bir duyguyla titredi. Sinirli bir şekilde nefes alıp asansöre bindim ve sabırsızlıkla ayağımı yere vurmaya başladım.

Sofiya da bana katıldı ve kapılar kapanmadan önce herkese tatlı bir el salladı.

O gece uyuyamadım. Bir kez olsun, beni uykusuz bırakan kabuslarım değildi. Sofiya'yı düşünüyordum; listesinde başka neler olduğunu ve hangi maddeleri tamamlamasına yardım edebileceğimi merak ediyordum.

Bu akşam olduğu gibi beni gördüğünde her zaman bu kadar mutlu olmasını sağlamak için neredeyse her şeyi yapardım.

Ve bu düşünce beni çok korkutuyordu.

MATTEO

S ofiya ve ben bir ritim yakaladık.

Her sabah erken uyanıp spor salonuna gidiyordum ve mutfakta onun hareket ettiğini duyana kadar egzersiz yapıyordum. Sonra duşa girip mastürbasyon yapıyordum — tabii *ki* bu sırada sürekli karımı hayal etmiyordum — ta ki fayans duvara boşalana kadar. Sonra aynı siyah takım elbiselerimden birini giyip kendimi hazırlıyordum ve mutfağa giriyordum; o sırada o kahvaltı için bir şeyler hazırlıyor olurdu.

A couple of days ago, it had been cinnamon rolls.
Dün bir çeşit Rus krepisi yemişti.

Bu sabah, önündeki bir tabak waffle ile mutfak taburesine çoktan tünemişti. Bu sabah çok yavaş davrandığım için kendime kızdım. Sanki buraya, evimize aitmiş gibi mutfakta dolaşmasını izlemeyi kaçırmıştım.

"Günaydın," dedi tatlı bir sesle.

Ben homurdandım ve kendime bir fincan kahve doldurdum.

"Bir kez olsun sabahları biraz daha geç kalksan, belki o kadar huysuz olmazsın," dedi, dudaklarında bir gülümsemeyele.

Ben somurarak baktım. "Öğleden sonra sana bir paket gelecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kahvaltısından başını kaldırarak. Oturduğu mutfak taburesinin sırtı vardı, ama yine de onun oradan düşeceği görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Arkasına geçtim ve kollarımı göğsüne doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesinde eğlence belirgindi.

"Hiçbir şey," dedim somurarak.

O sadece mırıldandı ve waffle'dan bir parça daha aldı. Ama onu kendi dudaklarına götürmek yerine, dönüp çatalı benim dudaklarıma uzattı. Dudaklarım kendiliğinden açıldı ve waffle'ı alıp yavaşça çiğnedim.

Kendi davranışından o kadar şok olmuşum ki, karımın dudaklarında beliren gülümsemeyi neredeyse kaçıırıyordum. O da bir ısırık aldıktan sonra çatalı tekrar dudaklarıma götürdü. Reddetmem gerekirdi. Mafya babaları waffle yemezdi. Ama yine dudaklarımın açıldığını ve akçaagaç şurubunun dilimde patladığını hissettim.

"Bu teslimat da ne?"

Gözlerimi kırıştırdım, ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendi adımları bile hatırlayabileceğimden emin değildim.

"Tamam," dedim, boğazımı temizleyerek. "Öğrenmek için beklemen gerekecek."

"Çok gizemli." Gülümsayarak göğsüme yaslandı ve ben de onu daha sıkı sarıldım. Sadece düşmemesi için. Vücudu benimkine çok yumuşak bir şekilde değiyordu, sanki benim için yaratılmış gibi göğsüme tam oturuyordu.

"Bugün ne pişireyim? Bir isteğin var mı?"

Çatalından bir parça daha waffle yedim. "Ben tatlı yemem."

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tabii. Made Men üyeleri muhtemelen sadece protein tozu ve çelik çivi tüketiyordur."

Ben	homurdandım.	Onun	güzel küçük
gülümsemesi	çalınmıştı	çalmıştı	tüm
sözlerimi			

“Gitmem gerek.” Ama ayaklarım yere yapışmış gibiydi. Sofiya kollarımda kıvrandı. “Umarım iyi bir gün geçirirsin. Mafya işlerinde başarılar.”

Gözlerim dudaklarına kaydı—pembe, dolgun ve mükemmeldi. Onu bırakıp, onu öpme isteğine kapılmadan mutfaktan uzaklaştım.

SOFIYA

Matteo'nun arkasından kapı kapanırken gülümsedi. Kocam soğuk ve mesafeli davranıyor gibi görünse de, benimde onun dokunuşunun izini hâlâ hissedebiliyordum. Bu, bende daha fazlasını arzulamama neden oluyordu... arkadaşlıktan daha fazlasını. Her şeyi istiyordum ve bunun mümkün olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Kahvaltımı bitirip hazırlanmaya başladım. Yeni bir saç modeli denemek istiyordum: taç örgüsü. Mila ve ben eskiden vakit geçirmek için saatlerce birbirimizin saçını yapardık. Omuzlarım ağrıdığı için sık sık ara vermek zorunda kaldım ama örgünün gerçekten çok sevimli olduğunu düşündüm.

Tekerlekli sandalyemi yürüteçle değiştirip mutfığa geri döndüm, telefonuma kaydettiğim tariflere göz gezdiriyordum. Ne pişirmek istediğime karar veremiyordum ve dairenin sessizliği bana çok gürültülü geliyordu. Ön kapıya doğru yürüdüm ve dışarıya göz attığımda Angelo'yu görev yerinde gördüm.

"Günaydın, bella. İyi misin?"

"İyiyim. Ben sadece..." Tereddüt ettim. İhtiyacı olan ve aptal biri gibi mi davranıyordum?

Kaşlarını kaldırdı.

"İçeri gelmek ister misin?"

Şimdi de onun tereddüt etme sırası gelmişti. İstemediği için mi, yoksa yapmaması gerektiği için mi? Benimle vakit geçirmek yerine saatlerce boş bir antrede durmayı gerçekten tercih ediyorsa, durum iç karartıcıydı.

"İçeriden beni daha kolay koruyabilirsin, değil mi?"

Gülümsedi. "Sanırım haklısın. Eğer istiyorsan, bir süreliğine gelirim."

Ona gülümsedim ve kapıyı daha geniş açarak iri cüssesinin geçebilmesini sağladım.

"Bir şeyler pişirecektim. Sence Matteo geleneksel cannoli'leri mi tercih eder? Muhtemelen, değil mi? Çok sevimli olacağını düşündüğüm cannoli cupcake'leri yapma fikrim vardı," diye düşündüm.

Angelo kıkırdadı. "Patronun tatlıları pek sevdiğinden emin değilim."

Kendi kendime gülümsedim. Görünüşe göre kocam tatlılara olan sevgisini benden başka herkesten saklıyordu. Film gecesimizin ertesi günü uyandığımda patlamış mısır kasesi boştu. İlk başta Matteo'nun karamelli mısırı çöpe attığını düşündüm, ama çöpte yoktu. Kocamın hepsini yediğine dair içimde bir şüphe vardı.

"Yaptığım şeyleri seviyor gibi görünüyor."

"Eminim öyledir," dedi Angelo, bana anlamlı bir bakış atarak.

Angelo müzik seçerken ben cannoli dolgusu yapmaya başladım ve sonunda onu "hangisini tercih ederdin" oyununa dahil ettim.

"Neden Bigfoot'la tanışmaktansa uzaylıların gezegeninde mahsur kalmayı tercih edersin ki?" diye sordu Angelo.

"Sadece seksi uzaylılar olsaydı bunu seçerdim," dedim.

"Seksi uzaylılar mı?"

"Bir kitap oku, Angelo. Uzaylı romantizmi çok popüler."

Gözlerini devirdi ve tezgahın bitmiş bir cannoli daha aldı. Tam o sırada, apartman kapısı açıldı ve köşeden bir köpek başını çıkarmadan önce ayak sesleri duydum

köşeden başını çıkardı. Parlak gözleri ve sallanan kuyruğu olan güzel bir golden retriever'dı. Üzerinde bir hizmet köpeği yeleği vardı.

"Oh, merhaba," dedim, köpek bana doğru yürüyüp başını kucağıma koyarken. "Nereden geldin?"

Matteo mutfağa girdi. "Görüyorum ki Noodle ile tanışmışsın."

Matteo'ya şaşkın bir ifadeyle baktım. "Noodle mu?"

"Adını değiştiremeyeceğimizi söylediler," dedi, sesinde bir hayal kırıklığı vardı. "Ama ellerindeki en iyisiydi. Tüm testleri geçti."

Noodle'ın hizmet köpeği yeleğine tekrar baktım. "Yani diyorsun ki..." Yanlış anlamış olma ihtimaline karşı sözlerimi yüksek sesle söylemek istemediğimden, cümlemi yarım bıraktım.

"Bu senin hizmet köpeğin."

Dudaklarım aralandı. "Bana bir hizmet köpeği mi aldın?" Matteo kollarını kavuşturdu.

"Evet."

Kocam her zamanki gibi sert görünüyordu, ama içimden kalbim *eriyordu*. "Ne? Neden?"

"Bir köpek almak listendeydi ve ben de boşuna almayacağını düşündüm."

Boğazıma bir düğüm oturdu. Matteo'yu sadece birkaç haftadır tanıyordum ve o, kız kardeşim dışında dünyadaki herkesten daha fazla benim ihtiyaçlarıma ilgi göstermiş ve hayatımı kolaylaştırmıştı.

"Bana yardım et," dedim, kollarımı ona doğru uzattım.

"Ne?"

"Kalkmama yardım et," diye tekrarladım.

"Neden?" diye homurdandı ama istediğimi yaptı ve beni tekerlekli sandalyemden kaldırdı. Ayaklarım yere zar zor değiyordu ve vücudum onun vücuduna sıkıca yapışmıştı.

"Çünkü teşekkür etmek istedim," diye mırıldandım. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, saç tellerinin ne kadar yumuşak olduğunu tadını çıkardım. Çenesi sıkı ve

son birkaç gündür kocamı bu kadar yakından gözlemlemiş olmasaydım, bana kızgın olduğunu düşünürdüm.

Ama artık gerçeği biliyordum.

Ellerimi yüzünde gezdirdikten sonra çenesini avuçlayıp onu kendime doğru çektim. Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan dudaklarım onun dudaklarına değdi. İlk başta, onu öperken o hareketsizdi, donmuş bir heykel gibiydi. Göğsümde bir güvensizlik hissi yayıldı. Beni öpmek istemiyordu. *Beni* istemiyordu.

Geri çekilmek istedim, ama o hırladı ve sırtımı duvara dayadı. Dudakları hem yumuşak hem de sert bir şekilde, dili ağzıma girmeyi talep ediyordu. Onun tadı, kontrolü ve hakimiyetinin verdiği his karşısında inledim. Dizi bacaklarımın arasına kayd, cinsel organıma baskı uyguladı ve ben keskin bir nefes aldım.

Soğuk, ıslak bir burun bacağıma dokundu ve ben gülerek öpüşmeyi bıraktım. "Sanırım Noodle kıskanıyor."

Matteo homurdandı, ama gözlerinde bir hafiflik vardı. Etrafıma baktım ve Angelo'nun bir ara dışarı çıkmış olması gerektiğini fark ettim. Matteo beni kanepeye taşıdı ve nazikçe oturdu, ama kendisi ayakta kaldı. Noodle'ı çağırdım ve yanımdaki yastığı okşadım. Hiç vakit kaybetmeden yanıma atladı ve bana sokuldu.

"Onun kanepede olması mı gerekiyor?" Matteo kaşlarını çatarak sordu.

"Bu yüze hayır mı diyeceksin?" Noodle'ın yanaklarını ellerimle sıkıştırdım ve ikimiz de büyük, hüzünlü gözlerle Matteo'ya baktık.

"Siktir," diye mırıldandı, elini saçlarının arasından geçirerek.

Gülümsememi Noodle'ın yumuşak tüylerine bastırdım. "Ne yapması için eğitildi?"

"Yarın köpek eğitmenleri gelip ikinizle birlikte çalışacak," dedi. "Ama sana ilaç çantayı getirebilir, kapıları açabilir, dengeni sağlamana yardımcı olabilir ve

İhtiyacın olursa yardım ederim. Saldırı köpeği eğitimi olup olmadığını sordum, ama almadığını söylediler. Bunu düzeltmemiz gerekecek.”

Nefesim Nefesim kesildi. “Sen öğretmiyorsunuzöğretmiyorsun Noodle insanlara saldırmayı öğretmiyoruz.” Söz konusu köpek kuyruğunu salladı, dilini ağzından sarkıtarak ikimizin arasına baktı. Matteo elini yüzüne götürdü. “O lanet isimle olmaz, yapamam.”

Gülümsedim. “Noodle olduğu haliyle mükemmel.” Elimi yumuşak tüylerinin üzerinde gezdirdim ve Noodle dokunuşuma doğru eğildi, mutluluktan uçuyor gibiydi. “Sen en iyi çocuk değil misin? Benim tatlı küçük bebeğim.”

“O senin bebeğin değil,” dedi Matteo, kollarını kavuşturarak. “O bir çalışan.”

Noodle başını kucağıma koyarken ben de burnumu çektim. “Sanırım biri kıskanıyor,” diye fısıldadım, onun yumuşak tüylerini okşarken.

“Bir köpeği kıskanmıyorum.”

Elimi kocama uzattım. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı ama elimi tuttu ve ben de onu yanıma çektim. Hırıldayarak oturdu ve takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açtı. Başımı omzuna yaslarken nefesimi tuttum; her an geri çekileceğine hazırdım. Ama çekilmedi. Sadece kanepenin minderinde biraz kaydı ve kolunu omzuma doladı.

Gözlerimi kapattım ve buna alışabileceğimi düşündüm — kucaklanmaya ve sarılmaya. Yıllarca sadece Mila'nın dokunuşunu hissettikten sonra, buna aç kalmıştım, alabileceğim her türlü rahatlığı içime çekmeye can atıyordum.

MATTEO

| bugün izinliydi.

En son ne zaman izin aldığımı hatırlayamıyordum.

Dün ofisten çıkmadan önce Romeo'ya söylediğimde, şok olmuş ifadesi alaycı bir sırıtışa dönüşmüştü. Hatta bu sabah bana mesaj atmış, eşimle mutlu bir gün geçirmemi dilemişti.

Cevap vermedim. Onun için burada değildim. Hizmet köpeği eğitmenlerini denetlemem gerekiyordu. Bu, Sofiya ve Noodle ile çalışacakları son gündü.

"Hizmet köpeği ekibi gittikten sonra parka gidebilir miyiz diye düşünüyordum? Başka işin yoksa tabii." Karımın tatlı sesi düşüncelerimi böldü ve kahvaltımдан başımı kaldırdım.

"Park mı?"

"Evet. Central Park'a ne dersin? Hiç gitmedim ve filmlerde çok güzel görünüyordu. Eminim Noodle da sevebilir. Biraz dolaşp hot dog yiyebiliriz diye düşündüm."

Bunu söylerken yanakları çok hoş bir şekilde kızardı, ama benim dudaklarım ise somurtkan bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldı. Central Park'a gidip sosisli yemek mi istiyordu? En son ne zaman parka gittiğimi hatırlayamıyordum. Orada işim olduğu da yoktu,

ve benim zevkime göre çok fazla göz önünde bir yerdı. Bütün şehir benim bölgemdi, yani teorik olarak sorun olmamalıydı. Güvenli olmalıydı. Ama Sofiya'yı orada, her şeyi kontrol edemediğim bir dünyada hayal etmek, göğsümü sıkıştırdı. Dikkatsizce göğsümü ovuşturdum.

"Sorun değil," dedi ve ben bir an fazla sessiz kaldığımı fark ettim. "Eminim daha önemli işlerin vardır." Gülümsemesi gergindi ve gözlerime tam olarak bakmıyordu. Kalbim daha hızlı atıyordu, her atışım bana bir acı şoku gönderiyordu çünkü buna *ben* sebep olmuşum ve benim tesoro'm üzgünken dünyada hiçbir şey yolunda değildi.

"Adamlarım, oraya varmadan önce gideceğimiz bölgeyi taramalı ve tüm yolculuk boyunca bizi gözlemlemeli," dedim sert bir sesle. Sofiya'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve ben onu sonsuza kadar zihnime kazımak istedim.

"Gerçekten mi? Gidebilir miyiz?"

Krep tabağına bakarak başımı salladım. "Kahvaltını yapmalısın. Öğleden sonra gideriz."

Belki onu güzel bir restorana gitmeye ikna edebilirdim. Ona ne kadar değer verdiğimi gösterecek etkileyici bir yere. Eli elime kaydı ve omzuma yaslandı. Beklenmedik bu temasa donakaldım ve bu takım elbise ceketini giymemiş olmayı çaresizce diledim. Cildimin ona değdiğinde hissettiğim sıcaklığı hissetmek istedim.

"Teşekkür ederim." Başını eğip gözlerime bakarken sesi yumuşaktı.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama ağzım o kadar kurumuştı ki sözcükler boğazımda takıldı. Bu yüzden sadece homurdandım ve sandalyesini bana doğru çektim. Artık yanlarımız birbirine değiyordu. Yemeğe devam etmek için çatalını eline alırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sol elini tüm bu süre boyunca benim elimde tuttu.

SOFIYA

Matteo, tekerlekli sandalyemi Central Park'a götürmemiz için ısrar etti.

Gezimiz çok fazla yürümeyi gerektireceği için bu akıllıca bir karardı, ama benimle ve tekerlekli sandalyemle birlikte halka açık bir yerde görünmek istemesi beni şaşırttı.

Bir araba alarmı beni irkiltti ve Matteo enseme daha sıkı kavradı. Ona baktım, gözlerim sert çene hatlarında takıldı. Bugün takım elbise giymişti ama kravatı yoktu ve üstteki birkaç düğmesi açıktı, bu da bana altın rengi tenini görme fırsatı verdi.

Koruma ekibimizin bölgeyi güvenli hale getirmesini beklerken, parkın batı tarafına bitişik olan dairenin önünde duruyorduk. Matteo'nun bu gezintiyi reddedeceğinden emindim. Neden yaralı karısını ortalıkta sergilemek istesin ki? Ama parkın kenarında güneşin altında dururken, acaba kocam güvenlik konusunda endişelendiği için dışarı çıkmakta tereddüt mü etmişti diye merak ettim. *Benim* güvenliğim konusunda.

Matteo bana daha da yaklaştı, gözleri sokağı tarıyordu ve eli ceketinin altındaki silaha doğru seğiriyord , sanki , sanki düşmanlar , , , , , , bize saldırmak üzereymiş gibi. Onun

endişesi karnımı ısıttı ve beklerken sabırsızlığımı silip süpürmeme yardımcı oldu.

Noodle, kaldırımdaki tüm insanları incelerken kuyruğunu sallıyordu. Her zamanki gibi uslu bir çocuk gibi sandalyemin yanında oturmuş, yeleğini gösteriyordu. Bir grup okul çocuğu yanımdan geçerken çığlık attı ve güldü, çoğu durup ona el salladı. Kafasını okşadım, ilgiden ne kadar gurur duyduğunu görünce gülümsedim. Bir bebeğim olsaydı nasıl tepki verirdi? En iyi arkadaş olurlar mıydı? Kahverengi saçlı, koyu gözlü bir bebek hayal ederken kalbim özlemle sızladı.

Bu hayali kafamdan uzaklaştırdım.

"Bütün gün burada mı duracağız?" Matteo'nun elini tuttum, bu sabahki olaydan sonra elini tutmaya bağımlı hale gelmiştim.

Huysuz kocam, uzun zamandır çektiği sıkıntıları yansıtan bir iç çekişle, elimi sıkıca kavradı ve diğer eliyle zaten dağınık olan saçlarını düzeltti. Angelo'ya bir göz attı, o da ona başını salladı. Bu bölgenin yeterince güvenli olduğuna karar vermiş olmalılar. "Peki. Hadi... sosisli alalım."

Çenesini sıkmış halini görünce burnumdan bir kahkaha attım. Beni çok sayıda yüksek puanlı restorana gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama ben reddetmiştim. Her zaman New York usulü bir sosisli yemek istemişim; bu benim Hayal Listem'deydi. En yakın sosisli sandviç arabasına doğru tekerlekli sandalyemi yönlendirmek için elini bırakmak zorunda kaldım ve keşke normal bir çift gibi yürüyüş yaparken el ele tutuşabilseydik diye düşündüm. Sanki Matteo üzüntümü hissetmiş gibi, elini hafifçe omzuma koydu ve sıkıca tuttu. Elini orada tuttu ve kaldırımda ilerlerken yoluma çıkan herkese sert bakışlar attı.

"Ne istersin?" diye sordu bana, satıcının resimli menüsüne bakarken yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"Ketçaplı bir sosisli ve bir kola."

Yüzünde inanamayan bir ifade belirdi. "Sadece ketçaplı bir sosisli mi istedin?"

"Evet," diye cevap verdim.

Yavaşça başını salladı. "Buna izin verebileceğimden emin değilim, tesoro. Hot dog'ların hardal ve relish ile servis edilmesi gerektiği kanunda yazıyor."

Kalbim bir an durdu. Mafya babası olan kocam az önce bir şaka yapmıştı.

"Neyse ki kocam yasalara uymaya pek önem vermez." Yüzümü ciddi tutmaya çalıştım ama içimden şarkı söylemek, dans etmek, havaya yumruğumu sallamak geliyordu, özellikle de Matteo'nun ağzının köşesi seğirdiğinde.

"Peki," diye homurdandı.

"Oh, Angelo da ister mi bir bakalım." Etrafıma baktım ve yaklaşık üç metre uzakta duran korumamı gördüm. Matteo homurdanırken ona el salladım. Sienna'ya Matteo'nun Angelo'yu neden sevmediğini sormuştum ve o çok şaşkın bir ifadeyle bakmıştı. Angelo'nun Matteo'nun hayatını kurtardığını ve bana atanmasının genç koruma için büyük bir onur olduğunu söylemişti. Kocamın bana karşı biraz sahiplenici davrandığı sonucuna varmıştım ve bu düşünce beni o kadar mutlu etmişti ki havada uçacak gibiydim.

"Ne istiyordun, principessa?" diye sordu Angelo, göz hizasına gelmemiz için eğilerek.

"Sadece hot dog ister misin diye merak ettim."

Angelo, Matteo'nun durmaksızın homurdanmasını umursamadan sıırttı. "Ben yedim zaten, ama teşekkürler." Bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı ve beni, tezgâhtara siparişini bağırarak veren huysuz kocamla baş başa bıraktı. Elini tuttum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim ve yemeğimiz hazır olana kadar sıkıca tutundum. Matteo dört sosisli sandviç sipariş etti; üçü her şeyle, biri ketçaplı. Elimi uzatıp iki gazozu aldım ve kucağıma koydum; kocam ise öğle yemeğimizi ellerinde dengeliyordu. Noodle'a yürümeye başlaması için işaret ettim ve parka doğru yola çıktık.

Ağaçlar ve yeşilliklerle çevrili koridora girer girmez, sokaktaki gürültünün bir kısmı anında kayboldu. Matteo, adımlarını benim yavaş tempoma uydurdu, böylece tüm heykelleri ve çiçekleri rahatça seyredebildim.

"Burası sanki başka bir dünya gibi," diye iç geçirdim. Mila ve ben her zaman seyahat etmek istediğimiz yerleri hayal ederdik. Son birkaç yılı *Friends'in* tekrarlarını izleyerek geçirmiştik, bu yüzden New York listemizin en üst sıralarında yer alıyordu. Bunu görmek için benimle birlikte olmadığı için boğazımdaki düğümü yuttum.

Beni boş bir bankın yanına götürdü. "Nereye oturmak istersin?"

Bankı inceledim. Çok rahat görünmüyordu. Hâlâ yan yana oturabilmemiz için sandalyemi bankın ucuna kaydırmaya karar verdim. Matteo yanıma oturdu ve bana sosisli sandviçimi uzattı.

İlk ısırıkta mutlu bir mırıldanma çıkardım.

"Hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu Matteo kuru bir sesle.

Heyecanla başımı salladım. "Hayatımda yediğim en iyi sosisli sandviç."

"Benimkinden bir ısırık al," dedi emir verircesine.

Elinde tuttuğu sosisli sandviğin üzerindeki malzemeleri görünce burnumu kırıştırdım. Ne oldu bana bilmiyorum, ama eğilip elinden bir ısırık aldım, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadan. Gözleri karardı ve alevlendi, yanaklarım kızardı. Bu hareketi alay etmek için yapmıştım, ama aramızdaki hava arzuyla doluydu. Tanrım, acaba kocam beni mi istiyordu?

"Nasıl buldun?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Geri yaslandım, düşünceli bir şekilde çiğnedim. "İğrenç." Kola'dan uzun bir yudum aldım ve Matteo gülerek burnundan soludu. Ben de ona katıldım ve bu hayatımın en güzel anı olabilir.

Sessizce yedik ve kocam Noodle'a küçük lokmalar yedirirken ben fark etmemiş gibi davrandım.

Öğle yemeğimizi bitirdik ve Matteo çöpümüzü attı. "Biraz daha keşfetmek ister misin?"

Bir an için, zihnimde onun kıyafetlerini çıkarıp vücudunun her santimini keşfetmenin, onun da aynısını bana yapmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Boğazımı temizledim. "Evet, lütfen."

Noodle'a sandalyemin yanındaki yerinden kalkması için işaret ettim ve o da yanıma gelirken sevimli bir şekilde esnedi. Onu almamın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama onsuz bir hayat düşünemiyordum. İki erkeğim olmadan.

Matteo'nun elleri sandalyemin kolçaklarının üzerinde asılı kaldı, ama onları tutmadı, kontrolü ele alıp beni itmedi; bu da içimi ısıttı. Kontrolü ele almak istediğini bilsem de, beni dinliyordu.

"Sence..." diye başladım ama birdenbire gerginleşip sözümü yarıda kestim.

Eli yanağımı kavradı, başparmağı çenemi okşadı. "Ne var, tesoro?"

"Yürürken el ele tutuşmayı deneyebilir miyiz?" Motorlu yardım cihazımı dışarıda gerçekten deneme fırsatım olmamıştı, ama onu kullandığımda tek elle yönlendirmem yeterli oluyordu, diğer elim serbest kalıyordu.

Matteo'nun yüzümü tutuşu biraz daha sıkılaştı, gözlerinde o kadar hızlı bir duygu parladı ki, bunun gerçek olup olmadığından neredeyse emin olamadım. Eğildi ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Sonra doğruldu, elimi eline aldı ve parkta yürümeye başladık.

MATTEO

Bütün gece karar vermeye çalışmıştım.

Geri dönmeden önce elim iki kez kapı koluna dokunmuştu.

Sofiya ile bütün gün birlikte olsak da, nedense bu yetmiyordu. Yatağında yanında olmak, çıplak bedenlerimizin birbirine yapışmasını istiyordum. Dudaklarımda onun tatlılığını tatmak, tenimin onun tenine değmesini hissetmek istiyordum. İçine girmek, o zevkle inlerken amının sikimi sıkıldığını hissetmek istiyordum.

En son biriyle sevişeli çok uzun zaman olmuştu. Şu anki ruh halimin sebebi bu olmalıydı. Ama bu düşünce kafamdan geçse de, bunun doğru olmadığını biliyordum. Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Sofiya'dan *hoşlanıyordum*. Onunla birlikte olmak eğlenceliydi. Hızlı espri anlayışı, fısıldayarak söylediği küstah sözler ve parlak gülümsemesi beni etkiliyordu.

Kendimi kontrol edemiyormuşum gibi hissettiriyordu ve bundan hoşlanmıyordum.

Bu yüzden Romeo gün doğmadan beni aradığında, ben çoktan uyanmıştım. Ve şimdi Arnavutların hediyesi olan yanan bir kamyonu izliyordum. Alevlerin her yalayı, öfkemi daha da körüklüyordu.

"Bu nakliyesi nasıl öğrendiler?" diye sordum Romeo'ya.

"Bianchi kayıp," dedi. "Bunu bilenler sadece yakın çevresi, şoför, Bruno ve Bianchi'ydi. Şoför ve Bruno öldü."

"Ona nasıl ulaşabilirler ki?" diye tısladım. Bianchi'nin Arnavutlar için muhbir olması hiç mantıklı gelmiyordu. O, Aile'ye sadık genç bir delikanlıydı. Birkaç yıl önce babası kalp krizinden öldüğünde, annesi ve kız kardeşinin geçimlerinin sağlanmasını ben temin etmiştim. Onun bir hain olduğunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdim?

"Bilmiyorum," dedi Romeo, sesinde yorgunluk belirgindi. "Ama şimdi Arben'in elinde yarım milyon dolarlık silah var."

Güneşin ilk ışınları ufukta belirerek dünyayı kırmızıya boyadı.

"Bianchi'nin bundan sonra muhbirlik yapmaya devam edemeyeceğini biliyorlar, bu da ya onu ifşa ederken bir hata yaptıkları ya da aramızda bir hain olduğu anlamına geliyor," dedim.

Romeo başını salladı. "Yanılıcı izler bırakmak mı istiyorsun?"

"Gelecek haftaki uyuşturucu sevkiyatında. Ve"—Çenemi sıktım, bu kelimeleri söylemek istemiyordum—"Rustik'ten bize adam da sağlamasını isteyeceğim. Böylece sahte nakiller üzerinde daha fazla gözümüz olacak." Arnavutlar tahmin ettiğimden daha kurnaz olduklarını kanıtlamışlardı ve ben aynı hatayı bir daha yapmayacaktım. Ama Pakhan'dan yardım isteme fikri, özellikle de Sofiya'ya nasıl davrandığını öğrendikten sonra, ağzımda bir kül gibi tadı vardı.

İttifak, benden bekleneni yapıyordu: iki cephede savaşmak zorunda kalmamamızı sağlıyordu. Artık Ruslarla barış içinde olduğumuza göre, enerjimizi Arnavutlara odaklayabilirdik.

Ama yine de Rustik'e siktirip gitmesini söyleme isteği duyuyordum. Kızıyla nasıl davrandığını düşünürsek, nefes almayı hak etmiyordu.

"Sanırım evli olmanın bir faydası da olmalı," diye mırıldandı Romeo.

Başkomutan yardımcım olan adama doğru başımı çevirdim, o da hemen hatasını fark etti. Yatıştırıcı bir hareketle ellerini önüne kaldırdı.

"Karına karşı bir şey demek istemedim, fratello."

"Bugün beni siktir etmeyi denemenin sırası değil," dedim. "Bunu temizle de gidebilelim."

Sofiya'nın yanına dönene kadar bu garip sıkışıklığın geçmeyeceğini bilsem de göğsümü ovuşturdum. Askerlerimden biri bana ihanet etmişti. Hayati öneme sahip bir silah sevkiyatı kaybolmuştu. Arben beni aptal durumuna düşürüyordu. Ama beni en çok kızdıran şey, bunun beni karımdan uzaklaştırmış olmasıydı. Bu sabah, dağınık ve buruşuk haliyle uyanışını göremeyecektim. Ve bunun için Arnavutlar ölmeliydi.

SOFIYA

“W Ne istiyorsun, Angelo?” Pastane vitrinine baktım, farklı pastalar ağzımın suyunu akıtıyordu. Bu , şehirdeki en popüler pastanelerden biriydi ve ilham almak için her şeyi denemek istiyordum.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok, bella.”

Angelo’ya baktım. Sandalyemin yanına sıkışmış, gözleri kalabalık dükkanda dolaşıyordu.

“Tabii ki ihtiyacın var. Eğer çok para harcamazsam, Matteo bana bağırır.”

Angelo burun kıvırdı. “Sanki Patron sana bağırır da.” Vitrine bir göz attı. “Senin yaptıklarından daha iyi olacağını düşündüğün ne varsa onu al, tabii ki senin pastalarından daha iyi olacağını söylemiyorum.”

Bu iltifattan yüzüm kızardı. “Hepsinden birer tane alsak nasıl olur?” Aşırı ve *savurgan* bir şeydi, ama hepsini denemek istiyordum. Ayrıca küçük bir işletmeyi destekliyorduk.

“İyi plan, Bayan Rossi,” dedi Angelo sırtarak. Sonra gözleri, içeriye giren iki iş adamının bulunduğu kapıya döndü. “Ama belki de onları daireye götürmeliyiz.”

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi hemen.

"İkna edici."

Bu sabah uyandığımda Matteo yoktu. Angelo'ya nerede olduğunu sorduğumda, Don'un kuzeyde bir şeyi kontrol etmesi gerektiği hakkında bir şeyler mırıldandı, ama gergin olduğu belliydi.

"Neler oluyor?"

Angelo'nun gözleri kafede dolaştı. "Burada değil. Hadi eşyaları alıp gidelim."

Tezgâhtaki dövme kız, her şeyden birer tane istediğimde gözlerini kocaman açtı, ama kredi kartımı okuturken elim titremesini engelleyebildim. Bu, şimdiye kadar harcadığım paradan çok daha fazlaydı ve Matteo, parasını harcamamı istediğinde ciddi olduğunu umuyordum.

"Arabaya iki sefer gitmemiz gerekebilir." Yükselen pasta kutuları yığınının gözledim.

Angelo homurdandı, duruşu hâlâ gergindi. Kutular hazır olduğunda, onları kucağıma istiflememe yardım etti ve sandalyemin koluna bir çanta astı.

"Gördün mü, tekerlekli sandalyenin avantajı bu," dedim ve Angelo'dan küçük bir gülümseme kopardım.

Noodle kutulara nazıkçe burnunu sürdü, ben de ona sert bir bakış attım. Hemen geri çekildi; gözlerinde sadece bir köpeğin gösterebileceği, hem sevimli hem de biraz yürek burkan bir pişmanlık vardı. Kafasını okşayıp ona bir ödül verdiğimde, yüzündeki ifade bir anda mutlu bir nefes almaya dönüştü.

"Gidelim," dedi Angelo sert bir sesle.

Vücudundan yayılan gerginlik beni tedirgin etti ve zaten Matteo'nun yanına, dairemize dönmeye hazırdım. Ondan uzak kalmak gittikçe zorlaşıyordu. Dün geçirdiğimiz gün mükemmeldi. Hâlâ dışa vuran sevgisini pek göstermiyordu, ama genellikle aşılmaz olan kalkanında çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Ondan daha ne elde edebileceğimi görmek istedim.

Angelo'nun peşinden fırından çıktım ve omzumun üzerinden tezgâhtaki kıza "teşekkürler" diye seslendim.

Kaldırımdaki insanları geçemedi, Angelo'nun dudaklarından bir küfür döküldü. "Siktir!"

Elini enseme koyduğunda kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Yere yat, Sofiya!" diye bağırdı, beni yere yatmaya zorlayarak. Dizim kaldırıma çarptığında içimden bir inilti çıktı; acı, bıçağın saplandığı gibi bacağımı sardı. Fırın kutuları etrafa saçıldı. Neler oluyordu? Silah seslerini duyana kadar kafam karışmış ve çaresiz hissetmişim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kalp atışlarım hızla yükseldi. Tamamen savunmasızdım; silahım yoktu, bacağımdaki acı yüzünden zar zor hareket edebiliyordum ve kaldırımda tamamen açıkta kalmıştım. Öne doğru sendeledim ve Noodle'ı yakaladım, kollarımı ona doladım ve onu yere çektim. Yüzümü yaladı ve hafif bir inilti çıkardı, ama benimle kaldı.

İnsanlar etrafımızda koşuşturuyordu ve çığlıklar havayı dolduruyordu. Angelo'nun vücudu beni koruyordu, kollarını kaldırmış, caddenin karşısından bize ateş eden kişiye karşılık veriyordu.

"Arabaya gitmeliyiz," diye dişlerini sıkarak mırıldandı ve çömeldi. Kolumdan yakalayıp beni birkaç adım sürükledi; kurşun geçirmez SUV bize koruma sağlayana kadar. Kurşunlar arabanın gövdesine çarptı ve Angelo, birkaç el daha ateş etmeden önce siper almak için eğildi. Noodle'ın tasmaına elimi koyup, yerde kalmasını sağladım.

"Patronu ara," diye ısrar etti Angelo, cebinden telefonunu çıkarıp bana attı. "Hemen, Sofiya."

Kocamı ararken ellerim titriyordu. İkinci çaldığında cevap verdi. "Pronto."

"Matteo." Sesim kırıldı ve hıçkırığımı zorlukla bastırdım. "Sofiya? Ne oldu? Angelo nerede?"

"Fırının dışında biri bize ateş ediyor. Lütfen gel."

MATTEO

“P *Lütfen gel.*”

O sözler kalbime bir hançer gibi saplandı. Sofiya’nın sesindeki paniği duymak alnımda ter damlalarının oluşmasına neden oldu. “ ’i fırına götür,” I bağırdım at Romeo’ya, who was sürüyordu. Şehre yeni dönmüştük ve daireye sadece birkaç dakika uzaklıktaydık. Romeo hızlandı ve bir dönüş yaptı, birkaç blok ötedeki fırına doğru yöneldi. Angelo bu sabah benimle bu geziyi konuşmuştu ve ben de Sofiya’yı mutlu edeceğini bildiğim için evet demiştim. Ve şimdi o tehlikedeydi.

"Ne oluyor?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Ateş kesildi," diye fısıldadı.

Bir hışırtı sesi duyuldu ve ardından Angelo telefona geçti. “Üç adam bize ateş etti. İkisini öldürdüm, üçüncüsü kaçtı. Polis yolda.”

Fırının bulunduğu sokağa saptık. İnsanlar arabaların arkasına sığınmıştı ve sokak, Manhattan’ın öğle saatleri için alışılmadık derecede boştu. Uzaklardan polis sirenleri duyuluyordu ve ben küfrettim. Romeo arabayı tamamen durduramadan arabadan atladım ve benimkilerden biri olduğunu tanıdığım siyah SUV’ye doğru koştum.

Arabanın etrafından dolaştım ve Sofiya'yı kaldırımda, kollarını köpeğe dolamış halde yatarken görünce kalbim neredeyse durdu. Angelo onun yanındaydı ve oturmasına yardım ediyordu. Keskin bir rahatlama ve minnettarlık dalgası beni sardı; o yaralanmamıştı ve karımı korumuştı.

Yere diz çöktüm ve Sofiya'nın sırtını destekledim. "Lanet olsun, tesoro mio. Yaralandın mı?" En son ne zaman bu kadar paniklemişim hatırlayamıyordum, ama yanaklarından gözyaşları süzülürken bana baktığında, maskemde kalamadım.

"Patron, gitmemiz gerek," dedi Romeo, arkamdan yaklaşarak. "Polislerle işleri halledeceğim, ama sen burada olmazsan daha kolay olur."

Polis teşkilatının çoğunu elimizde tutuyorduk, ama gündüz vakti gerçekleşen bir silahlı çatışma yine de örtbas edilmesi zor bir felaketti.

Sofiya dizine bir şey yapıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Yaralandın mı?" diye tekrarladım. "Hareket edebiliyor musun?"

"Ben iyiyim," dedi. "Dizimi yerine oturtmam gerekti."

Gözlerimi kırpıştırarak, kot pantolonuyla kaplı dizine baktım. Dizini bıraktığında, onu nazikçe kollarıma aldım ve Romeo bizim için arabanın arka kapısını açtı. Angelo bizi eve götürmek için sürücü koltuğuna oturdu, Romeo ise polislerle konuşmak için geride kaldı. Ana yola saptığımızda ilk polis aracını geçtik.

"Bize kim ateş ediyordu?" diye sordu Sofiya, sesi kısık çıkıyordu. Onu göğsüme sıkıca sararken dokunuşumu olabildiğince nazik tuttum. Yüzümü saçlarına dayadım, kokusunu içime çektim.

Onu kaybedebilirdim.

"Arnavutlar," dedim, sesimin ne kadar sert çıktığını fark edip içimden lanetledim. Arben beni aptal yerine koymuştu. Karımı savunmasız bırakarak kuzeye gideceğimi biliyordu. Ama karımın nerede olacağını nereden biliyordu?

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Bilmiyorum, tesoro." Yüzündeki saçları geriye ittim. "Öğreneceğim ve bedelini ödeyecekler." Onun korkmasını istemedim, ama Arnavutların bana ulaşmak için onu hedef aldıkları açıktı. Evliliği düşünürken hep korktuğum şey buydu. Fazla açıkta kalmak, fazla savunmasız olmak.

Son birkaç haftadır aramızda mesafe yaratmak için elimden geleni yapmıştım, ama artık ondan uzak kalma düşüncesine dayanamıyordum. Mesafemi korumakla kendimi kırılganlıktan koruyacağımı sanmıştım, ama belki de bu ikimiz için de daha fazla soruna yol açmıştı. Sofiya tereddütle elini uzattı ve o elini çenemden gezdirirken gözlerim kapandı.

"Noodle çok uslu bir çocuktur," dedi, köpeği okşayabilmek için kucagımda yer değiştirdi. "Korkmuş muydun, malysh? Çok cesurdun."

Göğsümde sıcak bir şey yanıyordu ve bu kesinlikle köpeğe taktığı o sevgi dolu isimden kaynaklanan kıskançlık değildi.

"İyi görünüyor," dedim kuru bir sesle. Noodle, başını Sofiya'nın eline yaslarken dilini ağzından sarkıtmıştı.

Apartmanın yer altı garajına girdik ve Sofiya birdenbire gerildi. "Dur, biri tekerlekli sandalyemi mi aldı?"

Aynadan Angelo'nun gözlerine baktım, o da başını salladı. "Romeo'nun getirmesini sağla," emrettim, o da başını salladı.

"Seni içeri taşıyacağım." Tekerlekli sandalyesi olsa bile onu bırakabileceğimden emin değildim.

İtiraz edip etmeyeceğini görmek için bekledim ama o kollarımda rahatladı. Başının göğsüme yaslanması içimdeki bir şeyi yatıştırdı.

"Angelo," dedi Sofiya, arabadan inerken elini güvenlik görevlisine uzattı. "Beni koruduğun için teşekkür ederim." Sesi titredi ve elini tutarken hızla gözlerini kırptırdı.

Bugün karımın hayatını kurtarmış olması, onun lanet elini kesmememi sağlayan tek şeydi. Onun dokunduğu tek kişi ben olmak istiyordum.

"Elbette, bella," diye yanıtladı adam.

Ben sadece homurdandım ve yürümeye ona
asansöre asansöre yönünde

“Doktoru çağır,” diye bağırdım.

"Doktora ihtiyacım yok," diye itiraz etti Sofiya.

"Tartışma," dedim, ona sert bir bakış atarak. "Bu sefer
kazanamayacaksın."

"Tartışmalarımızın çoğunu kazanacağımı bildiğine sevindim,"
dedi o, kibirli bir tavırla.

Siktir. Asansör dairemize doğru yükselirken neredeyse
gülümsemek istedim.

SOFIYA

Matteo asla durmaz durmazdı. Ben üç üç battaniye üst üste örtülmüştü ve bana sürekli içecekler getiriyordu — su, çay, kahve, gazoz ve büyük bir bardak grappa — güçlü İtalyan likörü. Son son biri yapılanbeni bir bir

kaşımı çattım, ama telaşlı kocam bunu fark etmemişti bile.

Matteo'nun ince davranış işaretlerini öğreniyordum. Yüzünde taş gibi bir ifade vardı, ses tonu sert ve ciddiydi, ama stresli olduğunda elini saçlarının arasından geçirme alışkanlığını, endişeden yumruklarını sıkışını ve mutlu olduğunda gözlerinin hafifçe kırışmasını gizleyemiyordu. Her servis edilen içecek ve yemekle, nasıl olduğumu soran her sert soruyla, içim daha da ısınıyordu.

Hayal ettiğim görkemli düğünü, gülümseyen damadı ya da kırsalda sakin ve huzurlu bir hayatı elde edememiştim, ama giderek daha iyi bir şeye sahip olduğumu düşünmeye başlamıştım.

"Bir battaniye daha ister misin?" Matteo başımın üzerinde dikildi, dağınık saçları alına düşmüştü ve gözlerinde hafif çılgın bir bakış vardı.

Onunla dalga geçme isteğim çok güçlüydü, ama bunun yerine elimi uzattım.

"Ne? Ne oldu?" Matteo bana bakarak sordu.

Kıkırdayarak elini tuttum. "Başka battaniyeye ihtiyacım yok. Bana eşlik eder misin?"

Gözleri birleşen ellerimize sabitlenmişti. Bir an için haddimi aştığımı düşündüm, ama sonra Matteo elimi sıktı. Onu çektim ve o da kanepenin yanına oturdu. Aramızda mesafe bırakarak vücudunu gergin tutuyordu. İlk tanıştığımızda, davranışını bana kızgınlık olarak yorumlardım, ama kocamın benden hoşlanıyor olabileceğinden giderek daha fazla şüphelenmeye başlamıştım.

Bana ilgi duyuyor olabilir.

Vücutlarımız birbirine yapışana kadar minder üzerinde yer değiştirdim. O uzaklaşmayınca başımı omzuna dayadım.

"Ne yapıyorsun, tesoro?"

Bu sevgi dolu hitap karşısında kalbimin nasıl çarptığını duyabiliyor muydu acaba?

"Ben..."

yaslanıyorum."

"Yaslanıyor

musun?" "Evet,"

dedim.

"Tamam. İstedğin kadar yaslan." Vücudunu ayarlayarak kolunu bana doladı ve beni göğsüne sıkıca çekti. Ona yaslandığımda, sıcaklığı ve rahatlığıyla içimi ısıttı. Sonra eli saçlarımı okşadı ve ben gerçekten öldüğümü ve burasının cennet olduğunu düşündüm.

"Buna yol açacaksa her gün vurulmayı göze alırım," dedim, Matteo'nun kucaklamasına daha da sıkı sarıldım.

Beni daha sıkı sardı. "Bu konuda şaka yapma lan."

Burnumu boynuna doğru kaydurdım, kendi cesaretime bile şaşırdım. "Kim demiş şaka yapıyorum diye?"

O içini çekti. "Vurulmayacağına söz verersen, ben de seni her gün kucaklayacağıma söz vereyim mi?"

"Anlaştık."

"Sen emin emin yok ihtiyacın başka başka battaniyeye diye mırıldandı.

“Sen beni sıcak tutmak için buradayken gerek yok.”

Elini kolumdan aşağı kaydırđı. “Aç mısın?”

Başımı eğip gözlerine baktım ve tereddütle elimi uzatıp yüzünü avuçladım. Matteo elime doğru eğildi ve nefesim hızlandı. “İstediğim bir şey var.”

"Ne? Ne istersen," dedi ciddi bir sesle.

Dudaklarımı ısırđım, kalbim deli gibi atıyordu. Az önceki adrenalin zihnimi bulandırmış olmalıydı çünkü bunu yüksek sesle söylemem imkansızdı. "Bir öpücük."

Matteo gözlerini kırptı.

"Ne?" "Bir öpücük istiyorum."

Kaşları çatıldı ve ben nefesimi tuttum; beni reddedeceğinden emindim. Ama sonra eli yüzümü avuçladı, başparmağı yanağımdan aşağı kaydı. “Eğer ihtiyacın buysa, seni nasıl reddedebilirim ki?” Sonra yüzümü kendine doğru eğdi; dudakları, o tipik sertliğıyle tam zıtlık oluşturan bir yumuşaklıkla benimkilere değdi ve ben bunun sadece bana sakladığı bir yönü olup olmadığını merak ettim. Doğru olmasa bile buna inanmayı tercih ederdim, çünkü beni kendine sıkıca sarma şekli, asla unutmak istemediğim bir duyguydu.

"Lanet olsun, bunu yapmamam gerek," dedi açgözlü öpücüklerin arasında.

İnledim ve parmaklarımı saçlarına geçirip hafifçe çektim. “Evet, yapmalısın.”

"Yaralandın." Çeneme ateşli öpücükler kondurdu.

"Yaralanmadım." Kollarımı boynuna doladım ve kendimi yana doğru çekerek kucağına oturdum, sertliğinin uyluklarıma bastırđığını hissettim. Dr. Amato dizimi sabitlemek için sargılamıştı, ama onun dışında tamamen iyiydim.

İnledi, kalçaları istem dışı bir şekilde bana doğru itildi. "Ben sana bakmalıyım."

“Bana bakıyorsun.” Dudaklarımı tekrar onun dudaklarına yaklaştırdım ve bu sefer dilimi dudaklarının kenarlarında gezdirdim. Inleyerek dudaklarını araladılar ve sonra Matteo özenle oluşturduğu maskesini bir kenara attı, bir eliyle yüzümü, diğer eliyle de kalçamı kavradı.

Beni yutuyordu; dili benimkine bastırırken sıcaktı, eli saçlarımı acı verecek kadar sıkı bir şekilde avuçladı. İnledim ve o, ellerini vücudumun üzerinde gezdirirken sesimi yuttu. Islandım ve arzulu hale geldim ve aniden içimde kocamı hissetmeyi düşünmekten kendimi alamadım. Parmakları meme uçlarıma dokundu ve öpücüklerim daha da çaresiz hale geldi.

"Lütfen," diye nefes
nefese söyledim.

"Neye ihtiyacın var?"

"Seni. Her şeyi." Ellerimi göğsünde gezdirirken tam cümleler kuramıyordum. Yaptığım her hareketle, reddedilmeye, kocamın bunu istemediğini, beni istemediğini fark ettiği ana hazırlıklıydım. Ama bugünkü ölüm kalım deneyiminden kaynaklanan korku ve adrenalin değişiyordu, dönüşüyordu—beni canlı hissettiren şeyin peşinden gitmeye itiyordu.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Matteo'nun sesi alçak ve boğuktu.

Hiç tereddüt etmeden, üzerine bacaklarımı açarak oturdum. Kendimi ona doğru eğdim ve amımı sertleşmiş penisine sürtünce bir zevk dalgası hissettim, ama bu hareket aynı zamanda kalçalarımda bir ağrıya da neden oldu; bu ağrı, geniş yapılı kocamın bacakları arasında açılmaktan eklemlerimin pek hoşnut olmadığını gösteriyordu.

"Ne oldu?" Matteo kaşlarını çatarak sordu. "Hiçbir şey..."

"Yalan söyleme." Sert sesi, kalçalarımındaki ağrı artarken bile beni ıslattı.

"Belki bu şekilde oturamam," diye mırıldandım.

Matteo hemen harekete geçti ve beni kucağında yeniden düzenleyerek tekrar yan oturmamı sağladı. "Acı çekiyorsun."

Bu bir soru değildi.

Yanaklarım yanıyordu. Neden vücudum bir kez olsun işbirliği yapamıyordu?

"Durmak istemiyorum," dedim, kocama doğrudan bakarak, ona karşı çıkması için meydan okudum.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. “Şimdi durabileceğimi düşünüyorsan, kendime sahip olduğumdan çok daha fazla irade gücüm olduğunu sanıyorsun demektir, tesoro.”

Yüzümde bir gülümseme belirdi. İşlevsiz bedenimle her şeyi mahvetmemişim. Hâlâ beni istiyordu.

Elini bacağıma doğru kaydırды, uyluklarımı nazikçe sıktı. "Başka nelere dikkat etmem gerekiyor?"

Bana gösterdiği özen karşısında kalbim patlayacak gibi oldu ve kendimi ona doğru eğilip onu öpmekten alıkoyamadım.

"Emin değilim," dedim, biraz nefes nefese. "Bir yerim çıkarsa paniğe kapılma."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir yerin çıkmayacak."

"Bunu emredebileceğinden emin değilim." Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim. "Ama elimden geleni yapacağım."

Alnını alnıma dayadı ve bir an için sessizce birbirimizin kokusunu içimize çektik.

"Seni yatağa götürüyorum. İlk seferimiz bu lanet kanepede olmayacak."

Beni daha sıkı kavradı, bir kolunu dizlerimin arkasına kaydırды ve ayağa kalktı. Karnımda heyecan kelebekleri uçuşuyordu, ama kollarımı boynuna doladım ve derin bir nefes aldım. Hayatımda ilk kez kendimi çekici hissettim. Kocamı hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

MATTEO

M Sofiya'yı yatak odama taşıırken pantolonumun içindeki aletim gerginleşti. Kollarımdaki ağırlığını seviyordum, boynuma sarılmasını ve tenime çekingen öpücükler kondurmasını seviyordum. Neden buna direnmişim ki? Nasıl olmuştu da güzel karım olmadan yaşayabileceğimi düşünmüştüm ki?

Onu yatağa yatırmadan önce onu kendime çekip öptüm. Üzerine süründüm, eklemlerine baskı uygulamamak için ağırlığımı ön kollarımın üzerinde tutmaya özen gösterdim. Onun için bunu güzel bir deneyim haline getirmek istedim. Onu asla incitmek istemedim. Onu kaldırımda uzanmış halde gördüğümde kalbim duracak sandım ve onu şımartma ihtiyacımla onu sahiplenme ihtiyacım arasında mücadele ediyordum.

"Bunu istiyor musun?" diye sordum. Hayır derse bu beni öldürürdü, ama onu asla zorlamazdım.

"Evet," dedi, parmaklarını çenemden aşağı doğru gezdirerek. Dokunuşu o kadar nazikti ki. Annem öldüğünden beri kimse bana böyle dokunmamıştı; göğsümde o tuhaf sızıyı hissettim; şimdi anlıyorum ki *o duygu* idi.

Parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdirirken alnını öptüm. "O kadar güzelsin ki canım acıyor."

Kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Dudaklarımız birbirine çarptı; dağınık, vahşi ve mükemmeldi. Sikim inanılmaz derecede sertleşirken inledim. Bu, hayatımın en ateşli deneyimiydi ve tek yaptığımız şey öpüşmekti.

Elimi vücudunda gezdirerek kıvrımlarının tadını çıkardım, ta ki amını avuçlayana kadar. Taytının içinden bile çok seksi görünüyordu.

“Mmm, bir saniye bekle,” dedi Sofiya.

Geri çekildim ve gözlerine baktım. Gözlerinde bir parça panik gördüğümde kalbim bir an durdu.

"Tekerlekli sandalyeme ihtiyacım var." Kapıya baktı. Tekerlekli sandalyesini oturma odasında bırakmıştı.

Yüzündeki saçları kenara ittim, ellerimin bu kadar şefkatli bir şey yapabilmesine hâlâ şaşıryordum. "Neden ona ihtiyacın var, tesoro?"

Sofiya hızla gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını kaçırdı. Hayır, bunu yapmayacaktık. Çenesini sıkıca kavradım. “Benden saklanma,” diye homurdandım. “Söyle bana.”

"Lütfen," dedi, sesi kırılgan bir tonda. "Lütfen, onu buraya getirebilir misin?"

Nefes alış hızlanmıştı ve panik atak geçirmek üzere olduğundan endişelendim.

"Tamam. Gidip getireyim. Ama sonra konuşacağız." Alnına bir öpücük kondurdum ve kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Oturma odasından sandalyesini alıp yanına getirdim. "Böyle iyi mi?" diye sordum, sandalyeyi yatağın onun tarafına yerleştirirken.

O başını salladı ve yüzündeki gerginlik azaldı.

Yatağa geri döndüm, elimi karnından örtülü amına doğru kaydırmaktan kendimi alamadım. Sıcaklığını avuçladım, yumuşak iniltisini tadını çıkardım.

“Hadi, güzel karım, konuş benimle.”

Dudaklarını ısırdı, parlak mavi gözleri çok kararsız görünüyordu. Ama ben hareketsiz ve sessiz kaldım, onun hatırı için sabırlı olmaya zorladım kendimi.

"Daha önce bir kez seks yaptım," diye patladı.

Damarlarımda erimiş lav gibi akan öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Sadece altımda yatan karımın yumuşak, mükemmel vücudu, bana ait olan şeye dokunan o pisliği bulmak için oradan ayrılmamı engelledi.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Burnumu yüzünün yanından aşağı doğru gezdirdim, tatlı kokusunu içime çekerek kendimi sakin olmaya zorladım. Onun içindeki ilk kişi olamayacağım için nefret ediyordum ve onun bekaretini alan o lanet olası pisliği öldürmeye kararlıydım. Ama ona kızgın değildim.

Ona asla kızmazdım.

"Sadece bir kez olsun normal hissetmek istedim," diye ekledi.

Yanağına hafifçe bir öpücük kondurdum. “Sorun yok, canım. Sadece bana ne olduğunu anlat.”

Dudaklarını ısırdı, hâlâ kendini hazırlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Başparmağımı dudaklarında gezdirdim ve o derin bir nefes aldı.

“Yuri, çocukluğumdan beri tanıdığım biriydi. Ailemin verdiği bir akşam yemeğine gelmişti—katılmama izin verilen son partilerden biriydi—ve bana çıkma teklif etti. Ondan pek hoşlanmıyordum ama iyi biri olduğunu düşünüyordum ve ben sadece... Evden çıkıp kendimi bu kadar kapana kısılmış hissetmemek için bir fırsat arıyordum. Akşam yemeğine gittik ve sonra arkadaşlarının evine gitmek istedi çünkü orada bir parti vardı.” Titreyerek nefes aldı. “Oraya vardığımızda ev doluydu ve herkes içiyordu. Her şey beni biraz bunalıtmıştı, bu yüzden Yuri daha sessiz olan üst kata çıkmamızı önerdi.”

Çenemi sıkarken yüzümü boynuna bastırdım.

“Yürüteçimi de getirmek istedim ama o, bırakmamın sorun olmayacağını söyledi. Beni merdivenlerden yukarı taşıdı.” Sesinde hafif bir titreme vardı ve ben onu göğsüme daha sıkı sarıldım.

“Yukarı çıktığımızda, beni yatağa yatırdı ve seks yapmak istediği belliydi. Bundan emin değildim, ama

sanırım en çok da beni çekici bulduğu için kendimi şanslı hissettim.”

Hırıldamamı tutamadım. “Ne diyorsun sen?” İki elimle yüzünü kavradım ve ona dikkatle baktım. “Sen, gözlerimin gördüğü en güzel kadınsın.”

Sofiya gözlerini kırptı. “Gerçekten mi?”

“Tesoro mio, bunu nasıl sorarsın?” Yüzünün yan tarafına yumuşak öpücükler kondururken kalbim sızladı. Sofiya hayatının çoğunu saklanarak geçirmişti, bu yüzden ne kadar nefes kesici olduğunu bilmemesine şaşımamalıydım.

Parmakları saçlarıma dolandı, beni kendine çekti. “Yaralı olmayan birini tercih etmez miydin?” Sesi çok yumuşaktı, çok kırılmalıydı.

Çenemdeki kaslar gerildi. İlk tanıştığımızda onun hakkında benzer düşüncelerim olmuştu, ama yanılmıştım. “Bir daha kendin hakkında böyle olumsuz bir şey söylersen, kıçına şaplak atacağım. Sen lanet olasıca mükemmelsin.”

"Az önce beni kışımı tokatlamakla mı tehdit ettin?" diye fısıldadı. Yüzündeki ifadeyi görmek için geri çekildim, orada korku göreceğimden endişeleniyordum, ama tek gördüğüm ateş ve merak oldu.

"Oh, bebeğim, bu fikir seni tahrik ediyor mu?" Avucumun içini sıkıca amına bastırdım. "Bu fikir yüzünden tatlı küçük amın ıslanıyor mu?"

Dudaklarını ısırdı ve başını salladı.

Yüzümde geniş bir gülümseme yayıldı.

“Yalancı.” Yanakları ateş gibi kızardı.

"Merak etme, tesoro. Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim.

Şimdi, hikayeni bitir.”

Sikim, bacağına sertçe bastırıyordu ve ben, içine girme, onu defalarca spermimle işaretleyip herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlama isteğiyle mücadele ediyordum.

“Şey... hmm... nasıl desem, çabucak bitti,” dedi, gözlerini kapatarak. Odada, yanaklarındaki narin kızarıklığı görebileceğim kadar

. "Acıdı, ama pek de unutulmaz değildi."

"Sikik herif," diye homurdandım.

"Sonra arkadaşı bir şey istemek için kapıyı çaldı. O konuşmaya gitti ve ben yarı çıplak yatakta kaldım. Düşmeden merdivenlerden inebileceğimden emin değildim, o yüzden onu beklemek zorunda kaldım."

O lanet olası piç. Kızımın bekaretini aldı ve sonra onu sarhoş pisliklerle dolu bir evde tek başına bıraktı. Sesimin titrememesi için Don olarak aldığım tüm eğitimi kullandım. "Ne kadar sürdü?"

"Ne?"

"Seni orada ne kadar süre yalnız bıraktı?"

Sofiya yine dudağını ısırdı ve ben onu kurtarıırken kaşlarımı çattım, başparmağımı hassas derinin üzerinde gezdirdim.

"Neredeyse bir saat," diye fısıldadı. Yanağından bir gözyaşı süzüldü ve bu, kalbime bir hançer saplanmış gibi hissettirdi. "Onu öyle kaçırarak kadar yatakta gerçekten kötü olmalıyım." Kötü bir espri denemesine gülümsemeye çalıştı ama ben buna aldırmadım.

"Hayır," dedim, yüzünün iki yanını avuçlayarak. "Hayır. O pisliğin davranışının suçunu üstlenmeyeceksin. O senden faydalandı ve seni savunmasız bir durumda bıraktı." Yutkundum. Hayatım boyunca kendimi ifade edememiş olmam bana susmamı söylüyordu, ama o benden daha fazlasını hak ediyordu. "Sana asla böyle bir şey yapmam. *Asla.*"

Parmakları yanağımdan aşağı kayarak sakallarına takıldı. "Sakallı halini sevdiğimi söylemiş miydin?" diye mırıldandı.

Gülümsedim ve yanağımı onun yanağına sürttüm. O kıkırdayınca tenime hafif bir esinti değdi.

"Senin onun gibi olmadığını biliyorum," dedi. "Sadece... gerekirse kaçabileceğimi bilmek kendimi daha güvende hissettiriyor."

Alnımı alnına dayadım. "İhtiyacın olanı sana vereceğim. Ama bir gün, senin için en güvenli yerin

benim kollarım olduğunu anlayacaksın."

"Ne zamandan beri bu kadar tatlı oldun?"

Kıkırdadım. Bana anlattığı öfke uyandıran hikayeye rağmen, göğsüm hatırlayabildiğim kadarıyla hiç olmadığı kadar hafıftı. Sabahleyin ona zarar veren o piçle ilgilenecektim, ama şimdilik her şey onunla ilgiliydi.

Benim

hazinem.

Karım.

"Hiç bilmiyorum. Bana ne yaptın?" diye sordum.

Kristal mavisi gözleri benim koyu renkli gözlerimle buluştu. "Umarım sen de bana yaptığın şeyin aynısını."

"Peki o da ne?"

"Bana hissettiriyorsun." Dudakları yanağıma değdi.

Ellerimi sırtından aşağı kaydırıp dolgun kalçalarını avuçladığımda inledim. "Lanet olsun, mükemmelsin. İçine girmeme izin verir misin, tesoro? Sana ne kadar derinden bana ait olduğunu göstermeme izin verir misin?"

"Lütfen, Matteo." O benim aletime doğru kıvrılırken dudaklarından adımlı duymak beni heyecanlandırdı, buna hiçbir şey hazırlayamazdı. Onu daha sıkı kavradım, keşke daha fazla elim olsaydı da her yerine aynı anda dokunabilseydim diye düşündüm. Onunla bir kez yapmak asla yetmezdi. Onunla bir milyon kez yapmak bile yetmezdi.

Gömleğini ve sütyenini çıkarmak için biraz geri çekildim ve güzel pembe meme uçları olan mükemmel göğüsleri ortaya çıktı. Penisim, onun mükemmelliği karşısında ağrıyordu. Her iki meme ucuna da öpücükler kondurdum ve sonra karnına doğru indim. Sofiya keskin bir nefes aldı ve kıvrandı. Geri çekildim ve o karnını kollarıyla kapattı.

"Üzgünüm, çok iri olduğumu biliyorum. Hareket etmek zordu ve geçen yıl kilo aldım ve..."

Meme ucunu hafifçe ısırdım, dudaklarından şaşkın bir inilti sızdı.

"Bir daha böyle saçma sapan şeyler söylediğini duymak istemiyorum." İyice emin olmak için diğer göğsünü de ısırdım. "Ve benden saklanmaya çalışmayı bırak. Bu kabul edilemez." Kollarını karnından çekip yerlerine ellerimi koydum, yumuşaklığını okşayıp sıkıştırdım.

"Kabul edilemez, ha?"

"Evet. Ve bana itaat etmelisin, unuttun mu?"

Omuzlarıma şakacı bir şekilde itti. "Ah, kes şunu." "Bu pek de itaatkar bir davranış değil, *karıcığım*."

"Ben sanmıyorum biliyorum bunu biliyor
biliyorum bir çok itaatkar ruh

kocam."

Sırıtarak tek bir hızlı hareketle taytını ve iç çamaşırını aşağı çektim. "Oldukça ikna edici olabilirim." Vücudunda aşağı doğru ilerledim, ta ki amına bakana kadar. Gördüğüm en güzel amdı, pembe ve ıslaktı, üzerinde mükemmel bir üçgen şeklinde sarı kıvrımlar vardı. Sofiya boğazının derinliklerinden hafif bir ses çıkardı ve elini amını örtmek için uzattı. Hırıldadım, bileğini tutup nazikçe yatağa bastırdım.

"Sakın benden saklanmaya kalkışma. *Asla*, tesoro. Ne zaman istersem, ne kadar istersem sana bakacağım. Vücudun bana ait."

"O zaman sen de benden saklanmamalısın," dedi dudaklarını bükerek. Şu anda tutulan eliyle gömleğimi çekiştirdi.

Kıkırdadım ve dudaklarını öptüm. "Ah, sen tam bir yaramaz olacaksın." Ama isteğini yerine getirdim, gömleğimi çıkardım ve gözlerini göğsümde gezdirirken gözlerinin nasıl büyüdüğünü keyifle izledim.

"Gördüklerini beğendin mi?"

"Evet," dedi şakacı bir gülümsemeyle. "Şimdi de bunlar." Pantolonumu çekip çekiştirdi, ben de onun uyluğuna bir şaplak attım, ama ona hiçbir şey reddedemezdim. Kalan giysilerimi de çıkardım ve üzerine uzandım, onun teninin benimkine değen sıcaklığının tadını çıkararak

. Yıllar boyunca pek çok kadınla yatmışım, ama hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişim.

"Çok güzelsin." Vücudunda aşağı doğru ilerlerken dudaklarım tenine değdi, amına ulaşana kadar göğüslerine ve karnına ateşli öpücükler kondurdum.

O kaskatı kesildi. "Yapacak mısın... Yani, yapmak zorunda değilsin..."

"Sofiya," dedim sert bir sesle, "Ne zaman istersem amını yalayacağım. Anladın mı?"

Gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırırken bana gözlerini kırıştırdı. "Tamam, kocacığım."

Kokunu içime çekerken inledim, sakallarımın iç uyluklarının hassas cildine süründüm. Ağzım sulandı ve daha fazla dayanamadım. Girişinden klitorisine kadar uzun bir çizgi çizerek yaladım, tatlı ve tuzlu tadı karşısında inledim.

Rahatlaması biraz zaman aldı ama her yalamamda, dilim klitorisini her dolaştığında, biraz daha gevşedi, ta ki saçlarımı kavrayıp neredeyse yüzümün üzerinde zıplamaya başlayana kadar.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için harika bir iş çıkarıyorsun."

Bir elimle kalçalarını kavrayabilmek için pozisyonumu değiştirdim ve onu yukarı doğru kaldırdım; böylece parmağımı onun kaygan, sıcak girişine sokmak için daha uygun bir açı elde ettim. Ne kadar sıkı olduğunu hissettiğimde dudaklarımdan bir küfür kaçtı; içine kayma düşüncesiyle aletim seğirdi.

O yumuşak bir inilti çıkarana kadar onu okşadım ve bunu ikinci parmağımı da içine sokmam için bir işaret olarak aldım. Anında etrafımda gerildi.

"Şşş, tesoro, ben yanıdayım. Korkmana gerek yok."

"Üzgünüm," dedi. "Aptalca davranıyorum."

"Aceleye gerek yok. Ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar zaman ayıracağız." Ağrıyan sikim buna karşı çıkıyordu ama beni öldürse bile bunu onun için güzel hale getirecektim. İçinde başka bir erkeğin varlığını silip, gelecekte başka kimseye kapılarını kapatacaktım.

O benimdi.

Yavaşça gevşedi ve ben parmaklarımı içeri ve dışarı sokup çıkardım. Islaklığı arttı, ta ki elim ve yüzüm onunla sıırılsıklam olana kadar.

“İşte benim kızım,” diye mırıldandım. “Bana çok iyi geliyor. Şu haline bak, beni tamamen ıslatıyorsun.”

Utanmış gibi başka yere baktı.

"Hayır," dedim. "Gözlerini benden ayırma. Paramparça olmanı izlemek istiyorum."

"Aman Tanrım," dedi, saçlarıma, omzuma yapışarak.

"Ben senin tanrınım," diye homurdandım.

Parmaklarımla onu okşamaya devam ettim ve sonra klitorisini ağzıma aldım. Çığlık attı, orgazmının şiddetiyle sırtı yataktan kalkacak gibi oldu.

"Aferin kızım." Sevimli klitorisine bir öpücük daha kondurdum. "Bana çok iyi geliyor." Vücudunda yukarı doğru ilerledim, şaşkın ifadesine bakıp kendimi beğenmiş hissettim. "Ne kadar itaatkar bir karıcık, benim için boşalıyor."

"Kapa çeneni," dedi, gözlerini devirdi, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Yaramaz kız, Don'una böyle konuşmak. Seninle ne yapacağım ben?"

Nefesini tutarak sert sikime doğru kıvrıldı. "Eminim bir yolunu bulursun."

Uyluklarını kavradım, bacaklarını ayırdım ve sikimin başını yavaşça içine ittim. “Evet, öyle görünüyor.” Lanet olsun, ıslak, sıcak ve dardı. Birkaç santim daha içeri girdim ve o keskin bir nefes aldı. Yüzünü avuçladım, gözlerine baktım. “İyi misin? Canını acıtıyor muyum?”

Gözlerini kapattı, başını salladı ve derin nefesler aldı. “Sorun yok. Sadece çok büyük hissediyorum.” Sanki benim kendini beğenmiş ifademi hissedebiliyormuş gibi gözlerini birden açtı. “Şu zehirli erkek zırvalarına hiç başlama.”

Burnunun ucuna öptüm. “Asla yapmam.” Kendimi tutmak beni öldürecekmiş gibi hissetmeme rağmen biraz daha içeri girdim. Aramıza elimi sokup klitorisini okşadım. “Orada

“Devam et,” diye fısıldadım, amcığı içimde gevşerken. “Sadece nefes al ve beni içine al. Beni kaldırabilirsin. Sen benim için yaratılmışsın.”

İçine tamamen girdiğimde ikimiz de inledik. Birbirimizin gözlerine baktık, aramızdaki sessizliği sadece nefes nefese kalışımız bozuyordu. Ama sessizlik soğuk ya da yapmacık gelmiyordu, özellikle de Sofiya parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken. Sanki dünya sadece ikimize, sadece bu ana küçülmüş gibiydi.

"Benim için tekrar gel." Sesim kısık ve çaresizdi. Vücudum onun zevkine can atıyordu, onun orgazmları için çılgına dönmüştü, onun zevkinin sebebi olduğumu biliyordum.

"Ne kadar otoriter," dedi, ama sonra dudakları bir iniltiyle aralandı. O beni sıkıca sarmalayınca kadar, ona girmeye devam ettim, başparmağımı klitorisine sürttüm. Başını geriye attı, ağzı ecstasy içinde açıldı.

İçine boşalırken inlememi tutamadım. Sofiya.

Benim Sofiya'm.

Nefesim ağırlaşmıştı, kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. “Bana bir şey yaptın. Beni büyüledin.”

Dudakları aralıktı, gözleri bana bakarken kocaman açılmıştı. Mükemmeldi. Sonsuza kadar onun içinde kalmak istedim, ama ona iyi bakmam, çok acı çekmediğinden emin olmam gerekiyordu.

İsteksizce içinden çıktım, gözlerim onun mükemmel amından boşaldığım yeri açgözlülükle izliyordu.

“O şey...” Sofiya, dalgın bir ifadeyle sözünü yarıda kesti.

Onu defalarca doldurup, benim çocuğumu taşıyana kadar sürdürdüğümü hayal ederken yüzümde çılgın bir gülümseme yayıldı.

Onun tatlılığını tadını çıkararak dudaklarına nazikçe öptüm, ta ki bir farkındalık göğsüme buzlu bir mızrak gibi saplanana kadar. Ondaki uzaklaştım, ayaklarım yere değdi.

MATTEO

“S vur.”

Yatağın yanında volta atıyordum, içimdeki çılgın enerjiyle bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Sofiya doğruldu, vücudunu örtmek için çarşafı kendine çekti. O mükemmel kıvrımlarını saklamamasını isteyebilirdim, ama kendimi kaybetmemek için tüm gücümü kullanıyordum.

“Matteo?” Sesi tereddütlüyü, fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Boğazım o kadar sıkışmıştı ki cevap veremedim. “Acaba... yanlış bir şey mi yaptım?”

“Ne?” Birden dönüp ona baktım. “Harikaydın.” Sözlerim öfkeli bir homurtu gibi çıktı. Hayatımın en harika deneyimi bu iken, nasıl cüret eder de kendini sorgular?

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve sanki bulutların arasından güneş çıkmış gibiydi. Göğsümdeki sıkışıklık hafifledi.

“O zaman neden volta atıyorsun?”

“Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?” Sorum çok ani oldu, ama sözlerimi onun hak ettiği şekilde yumuşatacak cesareti kendimde bulamadım

Dudakları aralandı ve hızla gözlerini kırptı. “Hayır, kullanmıyorum.

Kullanmam mı gerekiyordu? Özür dilerim.”

Derin bir nefes verdim. “Her şeyi mahvediyorum.” Yatağa tekrar oturdum ve onu kendime doğru çektim.

“Benimle çocuk yapmak istemiyor musun?” Sorusu o kadar hassastı ki, kalbim parçalandı.

Çenesini sıkıca kavradım ve gözlerime bakmasını sağladım. “Tek istediğim, karnın benim çocuğumla dolana kadar seni spermimle doldurmak. Bu bir hayalin gerçekleşmesi olurdu. Ama... güvenli bir şekilde çocuk sahibi olabilir misin?”

Bunu iyice düşünmemiş olduğum için kendime lanet ettim. Ya hamilelik onun için tehlikeli olursa? Bu, ona olan hislerimi değiştirmezdi, ancak mirasımı güvence altına alma konusunda bir komplikasyon olurdu. Hayatımda ilk kez, Mafya'ya olan sadakatim en önemli şey gibi gelmiyordu.

“Oh,” dedi, dudaklarını ısırarak. “Sanırım aslında bilmiyorum.”

Dudaklarını serbest bırakıp, başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. “Yarın doktorla konuşup bir cevap alacağız.” Omuzlarımı silktim. Güzel. Bir plan. Kontrolün bende olduğunu hissetmek için ihtiyacım olan şey buydu.

Sofiya hiçbir şey söylemedi. Parmakları battaniyeyi sıkıca kavradı. Kaşlarımı çattım ve ellerini avuçlarımdan arasına aldım. Benden ne kadar küçük olduğu bir kez daha dikkatimi çekti. Ellerim, onun ellerini kolayca sardı.

“Ya yapamazsam?” diye fısıldadı.

“O zaman yapamazsın.” Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve eğilip yanağına öpücük kondurdum.

“Ama bir varise ihtiyacın var.” Dokunuşumla gerginleşiyordu ve ben kaşlarımı çattım. Ben her şeyi mahvedene kadar tamamen rahat ve zevkten kızarmıştı. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Yataktan tekrar kalktım, ama bu sefer eğilip karımı kucağıma aldım. Sanki onu düşürme riski varmış gibi omuzlarıma sıkıca tutundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni banyoya götürüyorum," dedim ve banyoya doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Lavaboya oturabilir misin? Yoksa sandalyeni getireyim mi?"

"Lavabo tezgahı olur," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Onu yere indirdim ve küvete döndüm. Geçen geceki küvet macerasının bir tekrarını istiyordum, ama bu seferki daha da iyi olacaktı çünkü ona istediğim gibi dokunabilecektim. Su, hissettiği her türlü ağrıyı dindirmeliydi; bu iyi bir şeydi çünkü aletim şimdiden yeniden sertleşmeye başlamıştı.

Sıcak suyu açtım ve lavabonun altındaki banyo malzemelerine baktım. Gözüm bir şişe banyo yağına takıldı. Lavanta kokulu. Sofiya'nın hoşuna gidecek bir şeydi.

Dik durup şişeyi ona uzattım. "Bu olur mu?"

Kaşlarını çatarak başını salladı. Başparmağımı alnında gezdirerek cildini düzelttim. "Ne oldu?"

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim." Kalbim bir an durdu.

"Ne?"

"Çocuk sahibi olamazsam. Ve tüm bunlar yüzünden," bacaklarını belirsiz bir şekilde işaret etti, ama el hareketi gözlerimi amına çekti ve bir an dikkatimi dağıttı. Gözlerimi kırıp bakışlarımı ondan ayırdım.

"Hayal kırıklığı değilsin. Böyle bir şey düşünmeyeceksin bile. Yasaklıyorum." Ona sertçe baktım ve şaşırtıcı bir şekilde, kıkırdadı.

Yetişkin erkekler, onlara öyle baksam diz çöküp merhamet dilenirlerdi. Ama o burada, *gülüyordu*.

Ellerimi bacaklarında yukarı doğru gezdirdim. "Beni ciddiye almıyor gibisin ciddiye almıyorsun, tesoro. Don'una gülmek çok yaramazca."

Gözlerinde bir ateş parladı.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Sikim sertleşirken seğırdi ve ben inleyerek alnımı omzuna dayadım. Cildini ısırdım. “Seni cezalandırmak zorunda kalabilirim.”

Kollarını boynuma doladı, eliyle başımın arkasını kavradı. "Belki de hoşuma gider."

Küfrettim ve kendimi zorlayarak ondan uzaklaştım. “Dikkatimi dağıtmayı kes,” diye tersledim ve küvete döndüm.

Banyo yağını dökerken kahkahası peşimden geldi.

Önce onu küvete yerleştirdim, sonra arkasına girdim. "Rahat mısın, tesoro?"

"Evet," dedi iç çekerek, göğsüme yaslanarak.

Ellerimi göğüslerine doğru kaydurdum, göğüslerinde biraz oyalanıp sonra amını avuçladım. O inledi, ben de eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. "Ne kadar ağrın var?"

"Şey..."

"Dürüst ol," dedim, meme ucunu çimdikleyerek.

O homurdandı ve bacağıma çimdikledi. "Tamam. Senin kocaman sikin yüzünden çok ağrım var. Mutlu oldun mu?"

Ben burun kıvırdım. "Siktir, çok çok tatlısın.

Ama hayır, bebeğim, senin senin acı çekmenden mutlu değilim.”

“O zaman bana bakmak zorunda kalacaksın galiba.”

Yanağına bir öpücük daha kondurdum, elimle nazikçe boynunu kavradım. "Sanırım öyle."

MATTEO

N Sofiya'ya yapılan saldırının sorumlularını yok etme sözü dışında hiçbir şey beni ondan uzaklaştıramazdı. Banyodan sonra uykusu gelmişti ve ben de bacaklarının arasına bir vücut yastığı koyup onu yatağa yatırmıştım ısıtıcı yastıkları sarmış sarmış sarmıştım. O hızla hızla uykuya daldı ve ben ona çok uzun süre baktım,

Ama bulup öldürmem gereken bir hain vardı.

Romeo'ya daireye gelmesi için mesaj attım ve birkaç dakika sonra içeri süzüldü. Sofiya uyanır ve bana ihtiyaç duyarsa diye ayrılmak istemedim.

"Kaçan o piçi bulduğunu söyle," dedim.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu ve Sofiya için bastırdığım öfke bir anda tüm gücüyle üzerime çöktü.

"Onun nerede olduğunu nasıl bildiler? Bunun arkasında Arben olmalı, yani o benim karımın peşinde." Sesim giderek yükseldi, neredeyse bağıırıyordum. Romeo, patlamam karşısında gözlerini genişletti.

Onu uyandırmış olmaktan endişelenerek yatak odamıza doğru baktım. Hiçbir ses duymayınca kanepeye oturdum,

yorgunluk kemiklerime işliyordu.

“O nasıl?” diye sordu Romeo.

Yutkundum. “İyi.” *Bu sefer*. Ama ya bu tekrar olursa ve ona zamanında ulaşamazsam?

Köpek, oturma odasındaki yatağından kafasını kaldırdı ve yanıma gelip elime dokundu. İsteksizce kafasını okşadım. Sofiya bütün akşam onunla ilgilenmiş, yaşadığı travmadan sonra ekstra ödül hak ettiğini söylemişti. Onun isteği üzerine, ona çırpılmış yumurta yapmıştım.

İç geçirdim. “Bianchi’nin hain olduğuna inanamıyorum. Ya da en azından tek başına çalıştığına.”

“Katılıyorum, ama kim olabileceğini bir türlü çözemiyorum.” Romeo yanıma oturdu. “Franco’ya, tuzak operasyonlarını düzenlemenin yanı sıra kendi saflarımızı da araştırmasını söyleyebiliriz.”

Başımı salladım. “Yap. Arnavut tehdidini ortadan kaldırmaktan daha önemli bir şey yok. Yarın tuzak operasyonlarını hazırlayacağım ve hafta sonunda bunları gerçekleştireceğiz.”

“Gerçekten Rustik’ten takviye isteyecek misin?” “Siktir,” I mırıldandım. Asking the Pakhan for takviye istemek, savunmasız olduğumu gösterirdi. İttifakımız olmasına rağmen ona güvenmiyordum. “Şehre gelmek için ısrar ediyor. Ticaret yollarını bizzat incelemek istediğini söylüyor.”

Romeo, bar arabasından bize içki doldurmak için ayağa kalktı. “Saçmalık gibi geliyor.”

Ondan viskiyi aldım. “Katılıyorum. Ama zamanlama iyi olabilir. Onu gelecek hafta davet edersek, hala takviyeye ihtiyacımız olup olmadığını görebiliriz. Eğer öyleyse, bunu yüz yüze tartışabiliriz.”

Romeo onaylayarak bardağını bana doğru kaldırdı.

Bir yorgunluk dalgası beni sardı. Sofiya’nın güvende olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmıştım ki, korkumun derinliğini hissetmeme izin vermemiştim. Ama şimdi, her şey kafamda tekrar canlanıyordu—telefonda ne kadar

telefonda ne kadar korkmuş gibi konuştuğu, ona ulaşana kadar geçen sonsuz dakikalar.

“Şimdi ofise gideceğim,” dedim. “Yem planlarını hazırlayacağım.”

“Hayır, fratello. Bu gece izin al ve karınla vakit geçir.” Omzuma elini koydu ve sıkıca sıktı.

“Ya onu koruyamazsam?” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Zırhımda hiçbir çatlak görünmesine izin veremezdim, birlikte büyüdüğüm bu adam, Romeo’ya bile.

“Yapabilirsin, yapacaksın. Biliyorum. Çünkü sen her zaman yakınlarına göz kulak olursun.”

Başımı sallamaya başladım ama Romeo elini boynuma doladı. “Onları yüzüstü bırakmadın. Senin suçun değildi.”

Kalan içkimi bir dikişte içip ayağa kalktım. “Sabah konuşuruz.”

Romeo içini çekti ve ayağa kalktı. “Ben çıkıyorum.”

Boş bardaklarımızı mutfığa koydum ve tezgâhtaki kaptan bir köpek maması alıp Noodle’a attım. Yıllarca geç saatlere kadar dışarıda şehrimi gözetleyerek ya da ofisimdeki masamın başında kambur oturarak geçirdikten sonra, yatak odama girip uyumak garip geliyordu. Yatağımın boş olmaması ise daha da garipti.

Giysilerimi çıkardım ve yatağa girdim.

“Her şey yolunda mı?” Sofiya gözleri kapalı, bana dönerek mırıldandı.

Elimi saçlarının üzerinden gezdirdim. “Evet, tesoro.” Lavanta kokuyordu ve ben onu içime çekerek, kalçasından kaymış olan ısıtma yastığını yerine yerleştirdim. “Ama Arnavutları yok edene kadar evde kalman gerekiyor.”

“Bugün gerçekten peşimde olduklarını mı düşünüyorsun?”

Gözlerimi kapattım ve onu kendime sıkıca sarıldım. “Evet. Ama ben seni koruyacağım. Söz veriyorum.”

“Zaten beni herkesten daha iyi koruyorsun.”

Sözleri kalbimi sızlattı. Onu göğsüme sıkıca sarıldım, Tanrı’ya bunların doğru olması için dua ettim.

SOFIYA

G Yüzümün yanına konan nazik öpücükler beni uykumdan uyandırdı ve ben hoşnutsuz bir ses çıkardım.

“Üzgünüm, tesoro. Ofise gitmem gerekiyor, ama önce Dr. Amato seni görmeye geldi.”

Başımı salladım. “Uyumak istiyorum.”

Matteo kıkırdadı, dudakları boynuma değdi. “Yataktan kalkmana bile gerek yok. Ben gitmeden önce bize hamilelik hakkında bilgi verecek.”

Bu beni uyandırdı. Oturur pozisyona geçmek için ittim ama çok hızlı hareket etmiş olmalıyım ki dizimden yıldırım gibi keskin bir acı geçti. “Hay aksi.”

“Ne oldu?” Matteo’nun sesi paniklemişti. “Hiçbir şey.” Elini okşadım. “Dizim çıkmak istiyor

. Bugün tekrar sarmam ve üzerine biraz buz koymam lazım.”

“Hemen getireyim.” Neredeyse odadan koşarak çıktı ve onun ilgisi kalbimi sıktı.

Birkaç dakika sonra Matteo, Dr. Amato ve Noodle içeri girdi. Çıplak bedenimi örtmek için çarşafı üzerime çekerek bir çılgılık attım. Matteo küfretti ve dolaba koşarak tişörtlerinden birini

tişörtlerinden birini almak için dolaba koştu. Tişörtü başımdan geçirdi ve sonra çarşafı kenara çekip dizime bir buz torbası bastırdı.

Noodle komodinden ilaç çantamı alıp elime tutuşturdu, sonra yatağa atlayıp başını kucağıma koydu.

"Ne uslu bir çocuk." Kafasını okşadım ve sabah ilaçlarımı yuttum. Noodle'ın yardımıyla ilaçlarımı zamanında almaya çok daha iyi hale gelmiştim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Dr. Amato, iki erkeğimin davranışlarını izlerken gülümseyerek. "Matteo, bana soracak soruların olduğunu söyledi."

"Sofiya'nın bebek sahibi olması ona acı verir mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hemen konuya giriyorsun galiba."

Dr. Amato yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bu benim uzmanlık alanım değil. Biraz araştırma yaptım ve EDS hastalarının bazı gebelik komplikasyonları yaşama riski daha yüksek gibi görünüyor, ama senin bir bebek taşıyamayacağını düşünmek için hiçbir neden yok."

Matteo'nun elini tutup sıkıca sıktım. O da benim elimi sıktı.

"Ne tür komplikasyonlar?" diye sordu.

"Tekrar söylüyorum, bu konuda uzman değilim. Ancak okuduğum araştırmalar, erken doğum, kanama ve sezaryen riskinde artış olabileceğini gösteriyor. Ama aynı araştırmalar, hipermobil EDS'li kadınların hamileliği iyi tolere ettiğini de ortaya koyuyor. Hamile kalırsan, hem senin hem de bebeğinin en iyi şekilde bakılabilmesi için doğru uzman bakımı almanı sağlayacağız."

Matteo kolunu bana doladı ve ben de onun yanına yaslandım. Rahat bir nefes aldım, ta ki aklıma başka bir şey gelene kadar. "Bebeğimde de EDS olur mu?"

Dr. Amato bana düşünceli bir bakış attı. "Okuduklarıma göre, doğacak çocuğunuzun EDS'ye yakalanma olasılığı yaklaşık yüzde elli. Tabii ki, bildiğiniz gibi, semptomların şiddeti büyük ölçüde değişebilir. Bebeğinizin EDS'ye yakalanıp yakalanmayacağını ve bunun onu nasıl etkileyeceğini bilmenin bir yolu yok."

Bana anlattığı her şeyi kafamda sindirmeye çalışırken göğsüm sıkıştı. Her şey o kadar belirsizdi ki, bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Matteo'ya baktım, ama o her zamanki gibi okunması zor bir ifade takınmıştı.

"Teşekkürler, Aria," dedi. "Başka sorularımız olursa sana ulaşırız."

Doktor bana gülümsedi ve veda edip odadan çıktı.

Matteo beni kucağına çekti. "Ne düşünüyorsun, tesoro?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kravatıyla oynadım. "Her zaman anne olmak istemişimdir." Yutkundum. "Ama ya... ya bebeğimiz benim gibi olursa?"

Saçımı okşadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Bebek senin gibi olursa çok şanslı oluruz." Ne demek istediğimi açıklamak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Ve çocuğumuzda EDS varsa, mümkün olan en iyi tıbbi bakımı almasını sağlarız."

Gözlerim yaşlarla dolarken gözlerimi kırptım. "Ama engelliliğimi bebeğe aktarmak beni kötü bir anne yapar mı?" Mila çocuklarla hiç ilgilenmemişti ve benim neden bu kadar çok anne olmak istediğimi hiç anlamamıştı. Ben de tam olarak anlamıyordum, ama her zaman çocuk sahibi olmayı ve onları sevgi dolu, mutlu bir ailede yetiştirmeyi hayal etmişim — bizim büyüdüğümüz aileden çok farklı bir ailede. Matteo'nun bana gösterdiği özen ve dün geceki yakınlığımızdan sonra, *onunla* bir bebek sahibi olmayı çok istedim. Onun baba olduğunu görmek istedim. Bebeğim iyi olduğu sürece, hamilelikte karşılaşılabileceğim her türlü komplikasyonla başa çıkabilirdim.

Matteo ellerini yüzüme koydu ve başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sen asla kötü bir anne olamazsın."

"Tekerlekli sandalye kullanan bir çocuğumuz olsaydı ne düşünürdün? Özellikle de bir oğlumuz olsaydı?" diye ısrar ettim.

Matteo omuz silkti. "O zaman tekerlekli sandalye kullanırdı."

“Peki ya diğlerleri ne düşünür? Onu Don olarak kabul etmezler.”

Matteo kaşlarını çattı. “Tabii ki kabul ederler. Bu onu daha az yetenekli yapmaz ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm.”

Sözleri göğsümdeki sıkışıklığı hafıfletti. Gelecekteki çocuğumuzu savunmasını, tekerlekli sandalye kullanan *beni* savunmasını duymak benim için her şey demekti. Ona daha da sokuldum. “Ne kadar da katilsin.”

“Senin için her şeyi yaparım. Ya da sahip olacağımız bebekler için.” Eli karnıma indi ve bir kez olsun, karnımdaki yağ katmanları konusunda endişelenmedim. Vücudumun yeni bir hayatla şiştiğini hayal ettim ve belki de Hayal Listem gerçeğe dönüşebilir mi diye merak ettim.

MATTEO

"Ah," diye inleyerek masamdan uzaklaştım. Ofisimde bütün lanet , planlar plan yapmak Romeo ve Domenico ile Romeo ve Domenico ile sahte sevkiyatlar için planlar yapıyorduk. Askerlerimize, kaybolan sevkiyatı telafi etmek için kuzeydeki depomuzdan şehre ek silahlar sokma planımızdan bahsedecektik, ama her grup yapacaktı söylenecek söylenecek bir beş beş farklı yol Biz yol izleyeceğiz hangi yol tarafından Arnavutlar tarafından bize hangi adamların soru.

Hala planlarımızı kesinleştirmek için çalışıyorduk, ama bu sabah Sofiya'ya veda edeli saatler olmuştu. Karımla ilgili yavaş yavaş büyüyen takıntım, onun içine girdikten sonra orman yangını gibi hızlanmıştı. Ona dokunmam, onu kucaklamam, güvende olduğunu teyit etmem gerekiyordu.

Domenico ve Romeo'ya, akşam yemeğini bahane göstererek bugünkü işimizin bittiğini aniden bildirip onları ofisimden kovmuştum. Sofiya ile akşamı geçireceğim düşüncesi içimi heyecanla doldururken, büyük hediye çantasını toplayıp üst kattaki dairemize doğru yola çıktım. Onu mutfakta üç adamımla birlikte görünce aniden durdum. Angelo, Enzo

ve Romeo mutfak adasının etrafında toplanmışken, Sofiya yüzünde güzel bir gülümsemeyle yürüteç koltuğuna oturmuştu.

Gözüm *karardı*.

O gülümseme sadece *benim* içindi ve şimdi onu başka erkeklere harcıyordu.

Angelo gözümün gördü gördü beni beni beni
hemen dikleştı, gözleri büyüdü. "Patron."

Enzo bir anda ayağa fırladı, yüzünde suçluluk dolu bir ifadeyle, ama Romeo tezgâhın üzerine eğilmiş halde kalarak bana alaycı bir sırıtış attı. Benim ölümcül öfkemi hissetmemiş gibi görünen tek kişi, ayağa kalkmak için kıpırdayan Sofiya'ydı.

Sinirli bir şekilde homurdandım. Özellikle dünkü gününden sonra, *ona* doğru yürüyen kişi ben olmalıydım. Ben odayı geçene kadar ayağa kalkmayı başarmıştı ve kollarım hemen kollarımı sarmaladım. Ben istiyordum onu onu yapmadığı

Beni bekliyorlardı, ama önce öldürmem gereken üç adam vardı. Sofiya'yı kollarımda tutarken onlara doğru döndüm.

"Neden evimdesiniz?" diye sordum, sesim buz gibi soğuktu.

"Sevimli Sofiya bizi davet etti," dedi Romeo, ayağa kalkıp ve kollarını başının üstünde gererek. O pisliğin burada ne işi vardı bilmiyordum. Benim ofisimden çıkmamdan sadece birkaç dakika önce o da çıkmıştı.

"Yeni kurabiye tarifleri deniyorum ve onları tadımcı olarak davet ettim," dedi Sofiya.

Güzel karıma baktım. Saçları başının etrafında taç şeklinde örülmüştü ve gözleri parlak ve mutluydu.

Mutfağımızda üç adamı öldürmek muhtemelen onu mutsuz ederdi.

Gözlerimi, üzerinde hiçbir pişmiş ürün görünmeyen, tertemiz tezgahlara diktım. "Peki bu kurabiyeler nerede?" diye sordum, karımın başının üzerinden adamlarıma kaşlarını çatarken sesime sıcaklık katmaya özen göstererek.

"Ah," dedi, gözleri hüznle parlıyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, onu üzen her kim ya da her ne ise ortadan kaldırmaya hazırdım. "Korkarım hepsini yedik."

Gözlerimi kapattım ve öfkemi bastırmak için derin nefes aldım. Bu piçler evime girip karımla vakit geçirdiler ve şimdi de bütün kurabiyelerimi mi yediler? Elim, belime sıkıştırdığım silaha doğru kaydı.

"Sadece şaka yapıyordum!" dedi Sofiya kıkırdayarak. "Sana bunu yapmazdım."

Gözlerim birden açıldı. "Bunu komik mi buluyorsun, tesoro?"

"Sadece birazcık," dedi.

Elim vücudunda aşağı doğru kaydı ve adamlarımın hâlâ burada olduğunu hatırlayana kadar neredeyse onun sıcak küçük amcığını avuçlayacaktım. "Gidin," diye bağırdım onlara. Enzo ve Angelo buradan çıkabildikleri için rahatlamış görünüyordular, ama Romeo bize doğru yürürken sırttı ve Sofiya'nın başının üstüne bir öpücük kondurdu. Karımı incitmeden onu nasıl öldüreceğimi düşünmeye çalışırken hırıldadım.

"Bugün tatlılığını bizimle paylaştığın için teşekkürler," dedi ve kapıya doğru yavaşça yürüdü.

"Yardımanın için teşekkürler," diye seslendi karım. "Yarın birkaç pasta tarifi denemeliyiz."

Kapı kapandı ve bizi yalnız bıraktı.

Sofiya'yı mutfak tezgahına kaldırdım. "Onlar seni korumak için buradalar, kurabiye yemek için değil." Kollarımı onun etrafında tuttum. "Ve eğer tatma görevlisine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Ama sen işindesin," dedi, parmaklarını yüzümün yanından aşağı doğru gezdirerek.

Herhangi bir şeyin beni ondan uzaklaştırabileceğini hatırlatmasından nefret ederek kaşlarımı çattım. Ellerim kalçalarında gerildi. "Tatma görevlisine ihtiyacın olduğunda mutfaktan çalışırım."

Sofiya gülümsedi ama sonra gülümsemesi kayboldu, sanki dünya kararmış gibi hissettim.

“Çok tatlısın.” Çenemi öptü ve o anda karımın bana *tatlı* demesinin hiç de fena olmadığını düşündüm. “Ama her zaman burada olamayacağını biliyorum.”

"O adamlar seni korumak için buradalar, tesoro. Senden faydalanmamaları gerekiyor."

Kaşlarını çattı ve parlak mavi gözleriyle bakışlarımı karşıladı. “Onları ben davet ettim.” Sesi yumuşaktı, tereddütlüyordu. “Başta gelmek istemediler, ama ben sorun olmadığını söyledim. Yanlış mı yaptım?”

Yüzündeki o kararsız ifadeyi hiç sevmiyordum. Kollarımdayken hiçbir şeyden emin olamaması gerekmezdi.

“Hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın.” Alnına bir öpücük daha kondururken iç geçirdim.

"Ama onların burada olmasını istemedin." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Cevap olarak hiçbir şey söylemedim.

"Tamam," dedi, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle. "Neye tamam?" diye sordum.

"Artık onları buraya getirmeyeceğim. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben sadece... Sen yokken burası boş kalıyor. Ama sorun değil."

Yüzüne zorla bir gülümseme takınmasından nefret ediyordum, utanıyormuş gibi gözlerini kaçırmamasından nefret ediyordum.

Bunu kabul edemezdim.

Yine çenesini tuttum ve gözlerime bakmasını sağladım. "Özür dileme," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Bana yalnız olduğunu söylemeliydin."

“Ama bu senin sorunun değil,” dedi.

Onunla ilgili her şeyin benim sorunum olduğunu ne zaman anlayacaktı? Hayır, düzeltmek benim *onurumdu*.

"Yarın benimle işe geleceksin," dedim.

"Muhafızların daireye girebilir, ama sadece sen davet edersen. Ve eğer içlerinden biri seni üzecek ya da rahatsız edecek bir şey yaparsa bana söyleyeceksin."

Onu kucağıma aldım; bir elimle kalçasının altından, diğer elimle de belinden tutarak ağırlığını destekledim. Hediye poşetini elime sarmayı başardım. Takım elbisemi çıkarmak istiyordum ama ondan bir saniye bile uzak kalmaya niyetim yoktu.

Kollarını boynuma sıkıca doladı, dudakları cildime yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Ama tesoro?" dedim yatak odama girerken. *Bizim* yatak odamız, çünkü o bir daha asla o lanet misafir odasında yatmayacaktı. "Eğer karımın benim için yaptığı pastalarını yerlerse, onların cinayetinden sorumlu tutulamam."

Sofiya, onu nazıkçe yatağa yatırdığımda kıkırdadı. Kaşlarını çatarak ona doğru eğildim. Tehdidimi yeterince ciddiye almıyordu.

"Merak etme. Sanki onlara bunu yapmalarına izin verecekmişim gibi." Beni öpmek için kendine çekti — bugün onun başlattığı ikinci öpücük — ve göğsümdeki bir şey yumuşadı. "Şimdi, üstünü değiştir de sana sarılayım."

Onun isteği üzerine aletim seğirdi. Kaşımı kaldırdım. "Kocana böyle mi konuşursun?"

Yanakları kızardı ve elini saçlarımin arasından geçirdi. "Bence hoşuna gidebilir."

Hırıldadım ve yüzümü boynuna bastırdım. Cildi çok yumuşaktı ve şeker ve vanilya gibi kokuyordu. Kıkırdadı ve beni kendinden itti. "Takım elbiseni giymiş halde seni bu yatağa hapsedmemi istemiyorsan önce üstünü değiştir." Parmakları, beni bırakmak istediğinden emin değilmiş gibi kravatımın üzerinde gezindi.

"Daha iyi bir fikrim var." Giysilerimi çıkarmak için ondan biraz uzaklaştım ve kravatımı odanın diğer ucuna fırlattım. Sonra sanki bir hediye açar gibi giysilerini çıkardım, ortaya çıkan her santim cildi tadını çıkararak.

"Bugün kafan iyi fikirlerle dolu," diye alay etti.

"O zaman benimle işe gelir misin?" Boynundan göğsüne doğru bir çizgi çizerek öptüm, yumuşak karnına ulaşana kadar.

Orayı yaladım ve öptüm, bana güvensizliklerini anlattıktan sonra o bölgeye özellikle dikkat ettim.

Biraz kıvrandı ama beni itmedi. "Oh, bir seçeneğim var, değil mi?"

"Hayır," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

O sadece mırıldandı ve başımı aşağı doğru itti. Beklenmedik özgüvenini severek sırttım.

"Çantada ne var?" diye sordu, sesinde heyecan vardı.

"Denememiz için bir şey." Aşağı doğru ilerlemeye devam ettim

Vücudunu, amına denk gelene kadar yaladım ve sonra daldım.

Uzun, yavaş bir yalamayla, kokusu ve tadı beni sararken inledim. Parmakları saçlarımı okşadı ve bu beni lanet olası bir şekilde *mırıldanmak* istememe neden oldu. Doyamıyordum. Yaladım ve emdim, onu kıvrandıran ve inlemesine neden olan şeyleri tam olarak not ettim. Vücudu hakkında her şeyi öğrenmeye kararlıyım. Onun da bana benim ona bağımlı olduğum kadar bağımlı olmasını istiyordum. Düşüncelerimi tamamen ele geçirmişti ve bu, onun içinde geçirdiğim tek bir geceden sonra olmuştu. Mantıklı tarafım *tehlike diye* bağırıyor, gardımı düşürmemem, onun beni etkilemesine izin vermemem için beni uyarıyordu. Ama dudaklarımda amının tatlı tadı varken bunu umursamak zordu.

"Nasıl deneyeceğim?"

Sorusunu görmezden geldim, onun tatlılığı beni o kadar sarmıştı ki, cevap verecek kadar uzaklaşmadım. O bana karşı kıvranırken, dilimle klitorisini daireler çizerek sabit bir ritim tuttum.

"*Matteo.*" Sofiya'nın sesi nefes nefese ve çaresizdi, saçlarımı daha sıkı kavradı.

"Boşaldığında sana gösteririm." İki parmağımı içine soktum, ne kadar sıcak ve kaygan olduğuna hayranlıkla inledim. Sikim seğirdi, onun sıcaklığıyla sarılmak için can atıyordu. Her zaman onun içinde kalmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir inilti çıkardı; ben onun sevimli minik klitorisini ağzıma alırken bu inilti bir çığlığa dönüştü. Parmaklarımı sıkıca

parmaklarımın etrafında sıkıştı ve ben de sikimi çarşaflara sürtmekten kendimi alamadım. Uçtan ön sıvı sızıyordu, sanki o da benim kadar onun içine girmek için can atıyormuş gibi.

Sofiya orgazmın etkisinden çıkarken nefes nefeseydi, yüz ifadesi yumuşak ve rahattı. Onu temizlemek için yaladım, küçük inlemelerini ve dokunuşum altında nasıl seğirdiğini tadını çıkardım.

Burnumu onun yarık boyunca gezdirdim, her şeye yeniden başlamak için can atıyordum, ama o başımı itti. "Çantada ne var görmek istiyorum."

Sesindeki hafif sızlanmaya gülümsedim. Onu şımartmaktan keyif alacaktım.

Çantayı yatağın üzerine koydum ve o heyecanla oturur pozisyona geçti. Kollarını çıplak göğüslerini örtmek için kaldırdı, ben de onları çekip uzaklaştırdım. Vücudunun hiçbir parçasını, özellikle de mükemmel pembe meme uçlarını saklamasına izin vermedim.

Kocaman bir köpük yastığı çıkarırken kaşlarını çatı.

"Bu bir seks yastığı," dedim, onun şaşkın ifadesini görünce. "Birkaç tane daha sipariş ettim. Yarın burada olacaklar." Onu sık sık becermek niyetindeydim ve bu tür yastıkların eklemlerine daha az yük bindireceğini okumuştum.

Dudakları aralandı. "Ne kadar düşüncelisin."

Burnumdan soludum. "Evet, çok düşünceli." *Bunda hiç bencil bir niyet yoktu.*

O sırtı. "Peki, sanırım denemeliyim." Elini elini yastığın üzerinde gezdirdi. "Şey, nasıl kullanılıyor?"

Yüzümü saçlarına gömdüm ve kıkırdadım. Günümün tüm stresi bir şekilde eriyip gitmişti. "Sana yardım edeyim."

Onu büyük kama yastığın üzerine nazikçe yerleştirdim, ellerim onun teninden ayrılmak istemiyordu. Dolgun küçük poposu havada yükselmişti, göğsü eğimli yastığa bastırılmıştı ve kolları önünde uzanmıştı. Bacaklarını kavradım, onları ayırarak am dudaklarını ortaya çıkardım.

biraz salladı ve ben boşalmamak için sikimi sıkamak zorunda kaldım.

"Bunu seviyorum," dedi. Dizlerinin üzerine oturur pozisyona geldi, vücudunu bana dönük olacak şekilde eğdi. "Ve... bir fikrim var." Yine dudağını ısırıyordu, ben de onu dişlerinden kurtarıırken kaşlarımı çattım.

"Fikriniz nedir, tesoro?" "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Ona sert bir ifadeyle baktım.

"Tamam, peki," diye homurdandı. "Başlığa yaslanıp bacaklarını açabilir misin?"

Ona ne yapmak istediğinin her ayrıntısını anlatmasını talep etmek istedim, ama kendimi en azından şu an için kontrolü ona bırakmaya zorladım. Başlığa doğru kayarak bacaklarımı iyice açtım.

Bacaklarımın arasına kama yerleştirirken kararlı görünüyordu. Ne planladığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

Sonra yastığın üzerine uzandı ve yüzünü *tam penisimin yanına* yerleştirdi.

Gözleri kararsızca benimkilere kayd, sonra küçük elini uzattı ve penisimi kavradı. Onu cesaretlendirmeli, rahatlatacak *bir şeyler* söylemeliydim, ama utanç verici bir şekilde çabuk boşalmamak için tüm zihinsel gücümü buna odaklamakla meşguldüm.

Sonra küçük pembe dili dışarı çıktı ve *yaladı*. Yüksek sesle küfrettim ve kalçalarım iznim olmadan seğirdi. Kıkırdadı.

Lanet olsun, *kıkırdadı*.

"Bana mı gülüyorsun?" diye homurdandım.

Geniş gözleri benimkilerle buluştu. "Asla." Ben cevap veremedim, ağzı yine üzerimdeydi, ama bu sefer penisimin başını ağzına alıp emmeye başladı.

Çarşafı yumrukladım ve çenemi sıktım. Bir dakikadan az bir sürede boşalmayacaktım. *Reddettim*.

Gözlerimi kapattım; Sofiya'nın sikimi açgözlülükle emişinin baştan çıkarıcı görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Kalçalarım tekrar sarsıldı, sikimi ağzının daha derinliklerine sokmaya çalışıyordum.

Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey. İşkence.

Kan.

Masamdaki fatura yığını.

Fayda etmedi. Ağzı çok iyi hissettiriyordu.

"Siktir. Siktir," diye inledim.

Sofiya benden çekildi ve vücudum onu . "İyi mi yapıyorum?"

"Evet," dedim kısaca. Saçlarını elime doladım ve onu tekrar sikime doğru ittim.

O sıırttı. "Sabırsızlanıyor musun, kocacığım?"

"Benimle oyun oynama, karıcığım," diye homurdandım. O kıkırdayıp durdu, ta ki ben şunu ekleyene kadar: "Yoksa bir dahaki sefere seni defalarca doruğa çıkaracağım, ama ağlayıp yalvarsan bile asla boşalmana izin vermeyeceğim."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra neredeyse penise atladı, öğürene kadar ağzının en derinine aldı. Geri çekildi, gözlerinden yaşları silerek. Başparmağımı yanaklarında gezdirdim. "Aferin kızıma. Beni alabilirsin." Gözlerini kırıştırdı, ben onu sikime geri yönlendirirken bakışları güven doluydu. Bu sefer, beni derinlemesine emdiğinde, boğazının en derinlerine alırken sadece hafifçe öğürdü.

Boşalmak üzere olduğumu hissedince onu daha sıkı kavradım. Masum küçük karıma bundan daha fazla dayanıklılığım olduğunu kanıtlamak için kendimi tutmaya çalıştım, ama sonra yanakları çöktü, eli sikimin dibini sıktı ve her şey bitti.

Ağzına boşalırken bir çığlık attım. Başım yatak başlığına düştü ve nefesim kesik kesikti. Bu hayatımın en iyi oral seksiydi.

Sofiya başını eğdi. "Tadı nasıl olur bilemedim, ama fena değilmiş."

Yüzümü ellerimle kapattım. Az önce beni mahvetmiş, ruhumu sikimden emip çıkarmıştı, ama şimdi karşımda durmuş, bu deneyimi sanki sıradan bir şeymiş gibi analiz ediyordu.

"Genelde bu kadar çabuk olur mu?" diye düşündü.

Kolumu yüzümden çektim ve karıma baktım. "Ne dedin?" Sesim alçak ve karanlıktı.

Gözlerini kocaman açarak bakışlarımı karşıladı, ama dudaklarında hafif bir seğirme vardı.

O...

Siktir. Benimle dalga geçiyordu.

Dudaklarından bir kahkaha patladı ve ben homurdandım. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Belki birazcık."

Öne doğru eğildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Buna pişman olacaksın, tesoro."

"Öyle mi?"

Başımı salladım, dudaklarımdan gülümseme kaçmasın diye çaba sarf ederken ağzım büküldü. Yastığın üzerinden kalkmak istedi ama onu tuttum, dokunuşum sert ama nazikti.

"Ne yapıyorsun..."

Elimi kışına indirerek sorusunu kesip attım. Bana dönüp, dudakları aralık kalmış bir şekilde bana baktı. "Az önce bana şaplak mı attın?"

Sırıttım ve elim diğer kalçasına indi. "Belki de kocanı kızdırmaman gerektiğini öğrenirsin."

Onu tekrar tokatladığımda nefesini tuttu. "Beni caydırmak istiyorsan bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum."

Bundan *hoşlandığını* fark edince sikim tekrar sertleşti.

Elimi kışına iki kez daha indirdim, sonra

Ellerimi onun pembe, ateşli teninde gezdirdim. Parmaklarım bacaklarının arasına daldı. Amcığı sırılsıklamdı. "Mmm, benim yaramaz kızım bunu seviyor."

Kafasını salladı ve itiraz eden bir ses çıkardı, ama bu sadece yüzümde vahşi bir gülümseme belirmesine neden oldu.

Tamamen arkasına geçtim, elimi sırtında gezdirdim. "Hala rahat mısın?"

"Evet," diye iç geçirdi.

"Rahat olmasaydın bana söylerdin, değil mi?" "Söz."

Bununla birlikte, artık kendimi tutamazdım. Kalçalarını daha sıkı kavradım ve içine girdim. Gerilmeyle birlikte keskin bir nefes aldı ve muhtemelen dün gecedan beri hala ağrısı olduğunu anladım. Hareketlerimi yavaşlattım ve diğer elimi teninde gezdirerek onu sakinleştirdim. "Aferin kızım, sana ne verirsem kabul ediyorsun."

Her itişte kalçaları sallanıyordu ve birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, orgazmımı tutarken omurgamda bir karıncalanma hissettim. Her itişte klitorisinin kama kısmına sürtünmesi için pozisyonumuzu değiştirdim ve her inlemesini ve çığlığını beynime kazımaya çalıştım.

Sonunda, *sonunda* o beni sıkıca sardı ve ikimiz de boşalırken çığlık attık.

Alnımı onun omurgasına dayadım, kokusunu içime çektim.

Bu anın her ayrıntısını hafızama kazıdım.

SOFIYA

“W "On dakika sonra ofise gidiyoruz." Matteo'nun emri ani oldu, ama gözleri yüzüme kayd

sanki hayır diyeceğimden korkuyormuş gibi.

Yatağın yanında duruyordu — *bizim* yatağımızın — siyah takım elbisesini ve kravatını çoktan giymişti. Ve çok seksi görünüyordu.

Kollarımı başımın üstüne uzattım, bu hareketle omuzlarımın çıkardığı sesi görmezden geldim.

“Tamam, kocacığım.” Omuzları gevşediğinde gülümsememi sakladım.

Sanki onunla vakit geçirmeyi reddedecekmişim gibi. Sanki ona herhangi bir şeyi reddedecekmişim gibi.

Kahretsin, işler çok çığırından çıkmıştı.

Matteo eğildi ve tek bir hızlı hareketle üzerimdeki yorganı çekti. Çıplak tenime çarpan soğuk havaya çığlık attım, ama o sadece sıırttı. Ellerini uyluklarımdan yukarı doğru kaydır

di, parmakları amımı hafifçe okşarken bile yırtıcı bakışları yüzümden ayrılmadı. Islandım ve daha fazlasını istedim.

Dudakları benimkilerle nazikçe buluştu, ama onu kendime çekmek için kollarımı boynuna doladığımda, alçak bir kahkaha atarak geri çekildi. Dudaklarımı büzer

içim öfkeyle doldu. İç çamaşırlarımı yırtıp atmasını ve ağzıyla, parmaklarıyla ya da sikiyle bana orgazm yaşatmasını istiyordum. Seçici değildim. Ama işleri daha ileriye götürmek yerine, sadece kalçama nazıkçe bir şaplak attı ve sonra doğruldu.

"Matteo," diye sızlandım.

"Giyin, tesoro. On dakika."

"Ama..." Zihnim tahrikten dolayı bulanıklaşmıştı, ama yine de kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar utangaçtım, benden orgazm olmasını talep edemeyecek kadar.

Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi, ben de kaşlarımı çattım. Ne yaptığının tam olarak farkındaydı. "Benim için uslu bir kız ol, ödüllendirilirsin." Sözleri tüylerimi diken diken etti. Sonra göz kırptı ve odadan çıktı.

Bir an için, onun başlattığı şeyi bitirmek istedim, ama vaktim yoktu. Ve oyunu ne kadar işkence dolu olursa olsun, oynamak için yeterince meraklanmıştım.

Dizlerimin birkaç santim üstünde biten mavi ekose eteği ve krem rengi ipek bluzu giydim. Tekerlekli sandalyeme baktım ama onun yerine yürüteçimi almaya karar verdim. Bugün dizlerim ve kalçalarım sağlamdı ve asansöre gidip geri dönebileceğime emindim.

Matteo mutfak tezgahına yaslanmış, telefonuna kaşlarını çatmış bir şekilde bakıyordu ve Noodle ayaklarının dibinde kıvrılmıştı. İçeri girdiğimde ikisi de başlarını kaldırdı. İki oğlumun da bana tüm dikkatlerini vermesi karşısında gülümsememi engelleyemedim. Noodle hemen yanıma geldi, başım dönerse diye yanımda sağlam bir şekilde durdu. Hizmet köpeği uzmanları, Noodle'ın bana yakın durup dengemi korumama yardım etmek için nasıl eğitildiğini açıklamışlardı.

Matteo da bize katıldı, odayı geçip yanıma geldi ve saçlarımı yüzümden çekip aldı. "Bugün bacakların ağrımıyor mu?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Önemli mafya işlerine hazırım."

Ağzı seğirdi. "Gerçekten de önemli bir mafya işi." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra beni

popoma bir şaplak atarak beni şaşırttı. Gülümsedi ve bana Noodle'ın tasmaını ve koşum takımını uzattı.

"Bugün keyfin yerinde," dedim.

Matteo sadece mırıldandı, asansöre binip onun ofisi o katta tek başına duruyordu; tavandan tabana pencereleri olan devasa bir odaydı. Üç kat aşağıda ise diğerk çalışanları bulunuyordu.

"Burada tek başına kalmak seni yalnız hissettirmiyor mu?"

Matteo burnunu çekti. "Hayır. Ayrıca, bu kat esas olarak senin deyiminle mafya işleri için. Alt katlar ise yasal işlerimiz için; çeşitli otellerimiz ve gayrimenkul varlıklarımız için idari ofisler."

Odaya bakınarak başımı salladım, köşede bir köpek yatağı görünce kalbim sevinçle doldu. "Noodle için bir yatak mı aldın?"

Matteo hiçbir şey söylemedi, ama yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü sandım. Gülümsememi bastırmak için dudagımı ısırdım, Noodle'ın tasmaını çıkardım, yüzünü okşadım ve ona bir öpücük verdim. "Annen çalışırken sen biraz kestir." Noodle kuyruğunu sallayarak yatağına doğru yürüdü ve hemen yastığın üzerine kıvrıldı.

Kocama döndüm ve kaşıımı kaldırdım. "Sadece bir sandalye var." Heybetli masasının arkasında tek bir büyük deri koltuk duruyordu.

"Diğerkini kaldırdım. İnsanlar burada fazla rahat ediyordu."

"İnsanların senin yanında rahatsız olmasını mı istiyorsun?"
Noodle'ın rahat etmesini istediğı ortada olmasına rağmen, bunu dile getirmedi.

"Ben Don'um, Sofiya." Koltuğına oturdu. Oturmuş haldeyken bile, şehrin kralı gibi heybetli görünüyordu. Başparmağını alt dudagının üzerinde gezdirirken yanaklarım kızardı.

Yaklaştım. “Bu, benim rahatsız olmamı istediğin anlamına mı geliyor?”

Matteo, bakışlarını yavaşça vücudumda gezdirirken gözleri karardı. “Asla. Sen benim kraliçemsin.” Beni belimden yakalayıp kucağına çekti, sırtım göğsüne yapıştı. “Şimdi rahat mısın, karım?” Dudakları kulak mememe değdi ve ben titredim, dün gecenin anıları—dudaklarının vücudumun diğerk bölgelerine değdiği anılar—zihnimi doldurdu.

“Evet,” dedim, sesim nefes nefeseydi.

"Güzel. Çalışırken ofisim için mükemmel bir süslüsün."

Onun sözleri karşısında, bana bir nesneymişim gibi davranması karşısında heyecanlanmamalıydım, ama kucağında kıpırdamaktan kendimi alamadım. Kolu belimi sardı ve beni sıkıca tuttu.

"Ama bana bir ödöl vereceğini söylemiştin," dedim.

“Sadece uslu bir kız olup, ben çalışırken kıpırdamadan ve sessiz kalırsan.”

Dudaklarımdan bir inilti sızdı ve o kıkırdadı; dizüstü bilgisayarını açıp e-postalarına girdi. Ne yazdığına, açtığı sayısız tabloya dikkat etmeye çalıştım, ama vücudum giderek daha da huzursuz ve arzulu hale geliyordu. Matteo hiçbir şey söylemedi, işini özenle sürdürdü, ama sırtıma bastırđğı sert penisini gizleyemedi. Ona karşı kıvranırken külotum tamamen ıslanmıştı. Matteo elini karnımdan aşağı kaydırđ ve amımı avuçladı. İnledim, yanma hissi veren arzumu dindirmek için eline sürtünmek amacıyla sırtımı kavisledim.

"Uslu bir kız olmuyorsun, tesoro. Küçük amcığın çok sıcak ve arzulu. Dikkatimi işimden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım.

"Mmm, sana inanmıyorum. Sanırım seni yerinde tutacak bir şeye ihtiyacın var."

Nefesim hızlandı. Ne yapacaktı?

"Benim için masaya tutun."

Beni kucağından kaydırđı, ellerini dengemi sağlamak için kalçalarımđda tuttu. Sonra eteğimin altına elini soktu ve iç çamaşırımı aşığı sıyırdı. Fermuarın sesini duydum ve sonra tekrar kucağına oturdum. Düşüncelerim karmakarışıkta ve beni kalçalarımđdan kaldırıp penisinin başını girişime dayayana kadar ne yaptığını anlamadım. Beni tek bir hızlı hareketle aşığı indirdi ve onun genişliği yüzünden yüksek sesle inledim. İslanmıştım ama yine de hoş bir acı ve dolgunluk hissi vardı. Bana tekrar girmesini bekledim ama o sadece kolunu belime doladı ve e-postalarına geri döndü.

"Ne... sen..." Sesim kesildi, çok tahrik olmuştum ve mantıklı cümleler kuramayacak kadar çaresizdim.

"Seni uyarmıştım, tesoro. Hareketsiz oturmayı öğrenmelisin. Şimdi ben çalışırken penisim seni yerinde tutacak."

"Ama..."

"Şşşş, konsantre olmam lazım, Sofiya."

Onun sert azarlaması yanaklarımı kızarttı, ama yine de ıslanmaya devam ettim. Hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım ama dudaklarımđan yumuşak inlemelerin sızmasını engelleyemedim. Matteo'nun bilgisayarında dakikaların akıp gitmesini izlerken zaman yavaşladı; her dakika sonsuzluk gibi geldi, ta ki kalçalarımı kıpırdatmayı durduramayana kadar. Boşalmam gerekiyordu.

"Matteo, lütfen."

Elini uyluklarıma vurdu. "Uslu dur."

Sesindeki hırıltı, bu durumdan görüldüğü kadar etkilenmediğini gösteren tek şeydi. Tekrar şikayet etmek üzereydim ki telefonu çaldı. O telefonu açtığında ağzım açık kaldı. Başımı omzuna yasladım, çığlık atmak mı yoksa ağlamak mı istediğimden emin değildim. Amım daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Sevkiyat yarın depoya ulaşmalı, Enzo. Esneklik yok." Matteo'nun sesi sertti, ama eli vücudumda yukarı doğru kaydı ve göğsümü avuçladı. "Tedarikçiye, ya

ya da zamanında teslim etmesini söyle, yoksa zamanında teslim etmenin ne demek olduğunu ona bizzat ben öğretirim."

Matteo gömleğimin üstünden meme ucumu çimdikleyince nefesim kesildi. Benimle oynarken birini tehdit ettiği için söylediklerinden dehşete kapılmam gerekirdi, ama o diğer meme ucumu büküp çevirirken kendimi bunu umursayacak durumda bulamadım. Acı doğrudan klitorisime yayıldı ve artık dayanamıyordum. Ellerimi masaya dayadım, tutuşumu kaldıraç gibi kullanarak kendimi onun penisinden birkaç santim yukarı kaldırdım ve tekrar aşağıya çaktım.

"Sen hallet, Enzo. Benim de vereceğim bir ceza var."

Kocam telefonu kapattığında tüylerim diken diken oldu. Odayı ağır bir sessizlik kapladı ve ben dudağımı ısırdım.

"Bu çok yaramazcaydı, tesoro." Sesi ölümcül, tam bir mafya babası gibiydi. Titredim, tahrik olmama hafif bir korku karıştı. "Söyleneni yapmayı öğrenmek için çok fazla eğitime ihtiyacın olacak gibi görünüyor. Merak etme, disiplin öğrenene kadar ısrarcı olacağım."

Aman Tanrım, aman Tanrım.

İtiraz etmeliydim, benimle bu şekilde konuşmasına izin vermemeliydim, ama vücudum beni yüzüstü bıraktı. İhtiyacımı ifade eden bir inilti çıkardım ve koluna sarıldım.

Matteo yüzünü boynuma bastırdı, derin bir nefes aldı. "Ama şu anda, cezayı halletmemiz gerekiyor."

"Cezam mı?"

"Evet, Sofiya. İnsanların istediklerini yapmalarına izin versem, iyi bir Don olamazdım." Beni masaya yaklaştırdı, karnım masanın kenarına değene kadar. Sonra elini sırtıma bastırdı, göğsüm sert ahşap yüzeye yapışana kadar.

"Elini uzat ve masanın kenarını tut."

Onun emrettiği gibi yaptım. Sandalyesini geriye çekti, bu da penisinin içimden çıkmasına neden oldu, beni boş ve

acı içinde bıraktı. Masa gövdemın ağırlığını taşıyordu, ama masanın yüzeyi uyluklarımdın üst kısmına baskı uyguladığı için uyluklarımda ağrıyordu. Acı uzun sürmedi çünkü kocam beni kaldırıp kalçalarımdın altına bir yastık sıkıştırdı.

Dudakları kulağıma değdi. "Bu pozisyon rahat mı, bebeğim?" Başımı salladım. Anlaşılan kocam bir dükkan dolusu seks yastığı satın almıştı ve bu bana kendimi çok özel hissettirdi.

"Bir şey acı vermeye başlar başlamaz söyle bana. Tabii, kıcın hariç her şey."

Geri adım atarken sırtımı sıkıca kavrayan eliyle beni yerinde tuttu; kahkahası karanlık ve alaycıydı. Diğer eli hiç uyarmadan kalçama indi ve o acıyla çığlık attım. Nefes almama fırsat vermeden diğer kalçama da vurdu. Avucunun her vuruşu içimden bir zevk dalgası geçirdi ve iç uyluklarımda ıslandı. Cildim ısınana ve klitorisim yanıp tutuşana kadar hızla sırayla vurmaya devam etti. Arkama uzanma isteğıyle mücadele ederken parmaklarımda masanın kenarına sıkıca tutundu; kıcımı korumak mı yoksa onu kendime çekmek mi istediğımden emin değildim.

"Bu çok fazla," diye bağırdım.

"Yapabilirsin." Elini sırtımda yukarı doğru gezdirdi, dokunuşu yatıştırıcıydı. Kendimi tamamen yüzeye bıraktım.

"Aferin kızım. İşte böyle, kendini buna bırak."

Şaplakları hafifledi, ta ki cildime nazik bir okşama haline gelene kadar. Eteğimi ve bluzumu çıkarırken sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Parmakları sonunda klitorisime bastırdı.

"Benim için sırılsıklamsın karıcığım. Bu güzel küçük amcığı seviyorum."

"Lütfen," diye yalvardım.

"Şşş, benim için çok uslu bir kız oldun. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Sikini deliğıme bastırdı ve içeri girerken inledim, ama bu sefer bana işkence etmedi.

içeri ve dışarı, hareketleri benim çaresizliğime uyuyordu. Orgazmım üzerimde patladığında masaya sarıldım, dudaklarımdan yüksek bir inilti kopardı.

“Kahretsin, o sesi kaydetmek istiyorum,” diye inledi Matteo. İçime boşalmadan önce birkaç kez daha ileri geri hareket etti. Vücudunu benimkine sıkıca bastırdı; ben de sırtımda hissettiğim ağırlığını, hızlı kalp atışlarının titreşimlerini ve hırıltılı nefes alıp verişlerinin sesini içime çektim.

"Benim için çok iyi iş çıkardın, tesoro."

Zevk, sözlerimi benden çalmıştı ama ben onun övgülerine kendimi kaptırdım.

Eğer önemli mafya işi buysa, ben de varım.

Ayağa kalktı, giysilerimi giydirdi ve sonra beni kollarına aldı. Kocamın vücudunu ne kadar sevdiysem de, beni göğsüne kıvrılmaya ve fısıldadığı övgüleriyle ısınmaya iten şey, bana olan tek amaçlı ilgisiydi.

MATTEO

“Y “Birkaç dakika sonra ofise gitmeye hazır mısın?”
Sofiya’nın yanından geçerken başının üstüne bir öpücük
kondurdum
mutfaktan geçerken Sofiya’nın tepesine bir öpücük kondurdum.
“Sana bir fincan hazırladım bile,” dedi, önündeki kupayı
işaret ederek.
Dudaklarım kıvrıldı. “Bu ne, tesoro?”
“Karamelli latte.”
“Golden retriever fincanında mı?” Fincanın etrafında, hepsi
de absürt kıyafetler giymiş küçük golden retrieverlar vardı.
Ayağının dibinde dinlenen köpeğe baktı. “Noodle’a kıyafet
almaya gitmeliyiz.”
Yüzümü buruşturdum, onu reddedemeyeceğimi biliyordum
ama Romeo’nun, köpeği lanet olası bir yağmurluk ya da
Sofiya’nın aklındaki her neyse onun içinde gördüğünde
yüzündeki ifadeyi düşününce içim sızladı.
“Alışveriş demişken, sana kredi kartını kullanmanı
söylediğimi sanıyordum.”
“Kullandım!”
Telefonumu çıkardım ve kredi kartı harcamalarını okudum:
bir öğle yemeği siparişi ve şeffaf bir telefon kılıfı.
“Gördün mü, kullandım.”

"Yetmiş dolar harcamışsın."

Dudaklarını ısırdı, kararsız görünüyordu, sanki gerçekten ona kızgın olduğumu düşünüyormuş gibi. İç geçirdim ve onu göğsüme çekebilmek için mutfak adasının etrafından dolaşım. "Bebeğim, ayda en az elli bin dolar harcaman gerekiyor. Tercihen yüz bine yakın bir rakam. Eğer harcamazsan, sanki kocan olarak, Don olarak sana bakamıyormuşum gibi görünür. Anlıyor musun?"

"Sanırım birkaç pasta daha yemem gerek," diye fısıldadı.

Gülünce, sanki yüzümdeki gülümsemeyi yakalamaya çalışır gibi hızla benden uzaklaştı. Ona kaşlarımı kaldırdım ve o da tekrar göğsüme sokuldu.

"Daireden çıkamadığım için para harcamak zor."

Onu hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ederek, başının üstüne bir öpücük kondurdum. Arnavut tehdidini ortadan kaldırına kadar güvende olamazdı. "Bu geçici bir durum, tesoro. Söz veriyorum." Bunun tek yararı, onu her zaman yanımda tutmak için bir bahanem olmasıydı. "Bu sabah yapmamız gereken işler var." Latte'mi alabilmek için ondan biraz uzaklaştım ve köpükten yaptığı küçük kalbi bozmak istememe rağmen bir yudum aldım.

"Bir sürü önemli mafya işi mi?"

Elimi saçlarının arasına geçirdim ve sıkıca tutarak başını geriye doğru eğdim. "Yüzsüz. Ama evet, yapılacak çok önemli mafya işi var. Ama daha da önemlisi, eğitime devam etmemiz gerekiyor."

Dudakları hafif bir iniltiyle aralandı. Yüzümde geniş bir gülümsemenin yayılmasını engelleyemedim.

Dudaklarını büzerek somurtmaya başladı. "Eğitime ihtiyacım yok."

"Kesinlikle ihtiyacın var. Ama merak etme, iyi ve itaatkar bir eş olmana yardım edeceğim."

Gözlerinde ateş ve tahrik parladı. Onunla oynamamı, onu aşağılamamı seviyordu.

Ofise doğru yola çıktık. Sikim çoktan sertleşmeye başlamıştı. Bu Sofiya'nın eğitim zamanı olabilir, ama benim

sikim o kadar şartlanmıştı ki, ereksiyon olmadan asansöre binemiyordum.

"Sanırım bu mafya işini kavramaya başlıyorum. Belki de beni CEO yapmalısın," dedi Sofiya, sikimin üzerinde hafifçe zıplayarak.

"Mafya işinin CEO'su mu?" diye sordum alaycı bir sesle.

"Evet." Sofiya penisimi sıkıca kavradı ve dudaklarımdan istem dışı bir inilti çıktı. Dudaklarım yüzünün yanından aşağı kayarken elimi kaldırıp boynunu kavradım. "Peki sen CEO olursan ben ne yapacağım?"

"Hmm," dedi, parmaklarıyla masaya vurarak. "Asistanım olabilirsin. Böylece bana *itaat etmek* zorunda kalırsın."

Düğünümüzdeki küçük isyanını hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı, ardından o günün onun hak ettiği gibi geçmediğini hatırlayınca göğsümde sıkışma hissettim.

"Balayı ister misin?" diye patladım.

Yüzümü görmek için dönmeye çalıştı, ama bu hareket pozisyonumuzun değişmesine neden oldu ve ikimiz de inledik. Sofiya bana sürtünmeye çalışarak kıvrandı. Kalçalarını sıkıca tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu ikimiz için de işkence gibiydi, ama onu tamamen merhametime teslim etmiş olmanın verdiği his o kadar baş döndürücüydü ki, bu kadar çabuk vazgeçemezdim.

"Benimle... bir tanesine çıkmak ister misin?"

Ben homurdandım. "Başka biriyle gitmek kesinlikle istemem."

"Evet," dedi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bunu çok isterim."

Beni parmağında ne kadar oynattığının farkında değildi. Bu his hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Daha fazla e-postayı okudum, onun küçük inlemelerinin tadını çıkardım.

"Dur, dur," dedi aniden. "O ne?"

Okuduğum e-postayı işaret etti, planımın yolunda gittiğini teyit ederek.

"Hmm?" dedim, bilmiyormuş gibi davranarak.

Bana döndü, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu e-postada neden Yuri Kozlov'un mal varlıklarına el koyduğunuz yazıyor?"

Omuz silktim. "Mafya işlerinin bir parçası işte."

"Benim bekaretimi alan adamın mal varlıklarına el koymak da mafya işlerinin olağan bir parçası mı?"

Bu adamın onun içine girmiş olduğunu hatırlayınca çenem sıkıldı ve onu daha da derine itmeye çalışarak tutuşumu sıkılaştırdım.

"Evet." Bir kaşımı kaldırdım, itiraz etmesini bekledim.

O e-postaya geri döndü ve geri kalanını okudu. "Parayı hareket yardımları sağlayan bir hayır kurumuna mı bağışladın?"

Boynuna burnumu sürttüm, tatlı kokusunu içime çektim. Daha fazlasını yapmak istemiştim. Kozlov'u öldürmeyi, Chicago'ya gidip bunu kendim yapmayı düşünmüştüm. Ama onu öldürmek ittifakı tehlikeye atardı.

Bu yüzden, isimsiz bir şekilde parasını ve evini elinden almaya karar verdim.

Karısına, onun ilişkisine dair kanıtlar göndermekle yetindim.

Ya dün gece eve giderken yol üzerinde bir soyguncu tarafından saldırıya uğramışsa? Büyük şehirlerde bu tür şeyler her zaman olur.

Sofiya sessiz kaldı ve ben, yaptıklarımla onu üzdüm mü diye merak ettim. Kozlov'u umursamıyor muydu? Ona karşı bir sadakat duygusu hissetmiyor muydu? Öfkem artmadan önce, Sofiya elimi tuttu.

"Siktir."

"Ne?"

"Beni sikmen gerek, kocacığım."

Çenesini kavradım ve yüzünü bana doğru çevirdim. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. Küçük karım, yaptıklarımın tahrik olmuştu.

"Bekle, tesoro. Günün geri kalanında beni hissettiğinden emin olacağım. Ve sikimin hissi o güzel küçük amından kaybolduğu anda, tekrar içine gireceğim. Kime ait olduğundan asla şüphe duymayacaksın."

"Evet," diye nefes nefese söyledi, ben sertçe içine girerken.

MATTEO

“T Bu iş çok uzun sürdü," dedim, Romeo'nun bana doldurduğu viskiyi bir dikişte içerek. "Bizim hain'i bulmalıyız."

Franco *hâlâ* Arben'in izini sürememişti. Brooklyn'de görüldüğüne dair bir ihbarın ardından bütün gece ipuçlarını takip etmekle geçirdik, ama sonuç alamadık. Sonra da bütün sabahı ofiste şifreli e-postaları inceleyerek geçirdim.

Derimin altında yanan öfkeyi nefes alarak bastırdım. Aile'den biri bana ihanet ediyordu ve bu süreçte beni aptal durumuna düşürüyordu.

"Lanet olsun, biliyorum fratello," dedi Romeo, yüzünü ellerinin arasına gömerek.

"Birisi ona saklanmasına yardım ediyor olmalı. O aptalın tüm bunları tek başına yapması imkansız."

"Hâlâ İrlandalıları mı şüpheli görüyorsun?"

"Franco, Finnegan'ı izliyor ama bir şey bulamadı. Onunla bir telefon görüşmesi ya da hatta bir buluşma ayarlamayı düşünüyordum. Onu yoklayayım diye."

Romeo şüpheci bir ifadeyle baktı. "Arnavutlarla ittifak halindeler ise tehlikeli olabilir."

Başımı salladım ve kendime bir içki daha doldurdum. “Başka fikrimiz kalmadıkça bunu yapmayacağım. Ama o noktaya gelebiliriz.”

“Biliyorsun, Lombardi yarın kızı için nişan partisi veriyor. Bütün mafya babaları orada olacak.”

"Kahretsin, bunu unutmuşum."

"Bence gitmelisin. Şüpheli davranan biri var mı diye bak. Yeterince alkol alınca, biri ağzından kaçırıp bir şey söyleyebilir. Ayrıca Sofiya ile birlikte görünmek, evliliğinizin sağlam olduğunu göstermek için de iyi bir fırsat."

İnledim. Sofiya'yı Aile'den çok uzun süre saklamıştım. Onu göstermek, onu karım olarak sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu herkesin bilmesini istiyordum, ama aynı zamanda onu kendime saklamak da istiyordum. Onu korumak ve erkeklerin ona bakmasını engellemek için tek yol buydu. Ama Romeo haklıydı.

“Düzenle,” dedim. “Ekstra koruma istiyorum.”

Noodle kuyruğunu sallayarak mutfığa girdi ve Sofiya, tekerlekli sandalyesinde onun arkasından köşeyi döndü, çok çekici bir şekilde dağınık görünüyordu. Onu görünce kalbim bir an durdu. Yüzünde makyaj yoktu ve saçları biraz dağınıktı, ama dinlenmiş görünüyordu. Dün akşam şehirdeki ipuçlarını takip etmek için onu bırakmak zorunda kalmıştım ve bu sabah döndüğümde onu sadece bir dakika görmüştüm. O kadar yorgundu ki, benimle ofise gelmek yerine yatakta kalmasını sağlamıştım. Bundan pek memnun olmamıştı, ben de öyle. Ondan ayrı kalmak acı vericiydi, ama sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım.

"İyi günler, tesoro. Nasıl hissediyorsun?"

Legging ve kazak giymişti ve sırf onu çalabilsin diye kendime bir sweatshirt almam gerektiğini hissettim. Göğsümdeki sahiplenici canavar, onu benim kıyafetlerimi giymesini istiyordu.

“Daha iyi,” dedi yumuşak bir gülümsemeyle mutfığa girerken. “Son zamanlarda neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum. Hey Romeo, nasılsın?”

“İyiym, açlıktan *ölmek* dışında. Matteo, son zamanlarda hiçbir şey pişirmediğini söyledi.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Huh, dün yaptığım çilekli pastayı unutmuş olmalı. Buzdolabında.”

“Oh, gerçekten mi?” dedi Romeo, bana dönerek. “Hafıza sorunlarını bir doktora baktırmalısın. Muhtemelen kafana aldığın onca darbe yüzünden.”

“Kafana bir şaplak atacağım,” diye mırıldandım.

Sofiya bana doğru yuvarlandı ve elimi tuttu. “Nazik ol. Paylaşmayı öğrenmelisin.”

Onu tekerlekli sandalyesinden kaldırıp mutfak tezgahına oturttum. “Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, tesoro. Ben Don'um.” Kollarımı ona doladım ve ona nazikçe bir öpücük verdim. Bana karşı çok yumuşak ve sıcaktı.

“Hayır, sen benim *kocamsın*. Bu da bana nazik davranman gerektiği anlamına gelir.” Elini saçlarımin arasından geçirdi. Her fırsatta bunu yapardı.

Cildine karşı kıkırdadım ve boynuna doğru bir çizgi çizerek öptüm. “Sana nazik davranabileceğim pek çok yol aklıma geliyor.”

“Merhaba, ben hâlâ buradayım,” dedi Romeo, ağzında bir parça çilekli kek varken bize çatalını sallayarak.

Sofiya, ona ters cevap veremedi elini ağzıma kapattı. “Kibar ol,” diye tısladı, kaşlarını çatarak. Elini ısırdım, o da elini çekti, dudakları gülümsemeye çalışıyordu.

“Beğendin mi?” diye sordu Romeo'ya, tatlıyı işaret ederek.

“Lanet olsun, çok lezzetli. Ama sanırım çikolatalı pasta hâlâ en sevdiğim. Yakında doğum günüm var, biliyorsun. Bana bir tane daha yapman gerekebilir.”

“Doğum günün ne zaman?”

Ben burun kıvırdım. “Temmuzda. Üç ay var.”

Sofiya sırtıttı. “O zamana kadar sana bir tane daha yaparım.
“Bana karşı nazik olduğun sürece.”

“Sana *her zaman* iyi davranırım,” dedi Romeo, ses tonu şüphe uyandıracak kadar sızlanma gibiydi.

Sofiya'nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Dün gece ne yaptın, tesoro?"

“Angelo ve arkadaşlarıyla poker oynadım.”

Kalçalarını daha sıkı kavradım. “*Ne* yaptın?”

Yüzümü avuçladı. “Huysuzlanacak mısın?”

“Ben asla huysuzlanmam.”

"Ahh, özür dilerim. Şöyle demeliydim: 'Angelo ve arkadaşlarını öldürmekle tehdit edecek misin?'"

Kollarımı kavuşturdum ve o güldü. “Eğlendim. Angelo bana nasıl oynanacağını öğretiyor.”

Romeo burnunu çektirdi. “Bunu görmek için para verirdim. Dünyadaki en ifade dolu yüze sahipsin. Bunun sana göre bir oyun olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, oldukça iyiye gidiyorum,” diye ısrar etti. “Hangi kartların şu anda en iyi olduğunu bile hatırlayabiliyorum.”

Aklıma bir şey geldi. “Neyle oynadınız?”

Kafasını yana eğdi. “Ne demek istiyorsun? Fişlerle oynadık.”

Onun başının üzerinden Romeo'nun bakışlarıyla karşılaştım ve o, gülmemek için ağzını kapattı. Angelo'nun poker gecelerinin giriş ücreti iki bin dolardı ve kazanan pot genellikle on bin dolara ulaşıyordu. Masum küçük karım, *fişlerin* gerçek parayı temsil ettiğini belli ki fark etmemişti.

Onu poker gecesine getirdiği için Angelo'yu dövdükten sonra, ona ne kadar borcu olduğunu sormam gerekiyordu. Ben olmadan başka erkeklerin yanında olması fikrini sevmesem de, borcundan bahsederek onun eğlencesini mahvetmek istemedim. Çenemdeki bir kas seğirdi ve ona daha sıkı sarıldım.

"Hepsi beyefendiydi," dedi, beni bir kitap gibi okuyarak.
Sadece homurdandım.

"Bunun geri kalanını alıyorum," dedi Romeo, çilekli kek tabağını kaldırarak.

"Seni öldürürüm," dedim. Tabii silahıma ulaşmak için Sofiya'dan bir elimi çekmem gerekecekti.

"Afiyet olsun, Romeo," dedi, ona bir öpücük göndererek.

Piç kurusu onu yakaladı ve ona göz kırptı. "Yarın akşam görüşürüz." Elinde tatlıyla kapıdan dışarı koştu ve Sofiya bana döndü.

"Yarın gece ne var?"

İnledim ve alnımı onun alnına dayadım. "Seni yatağa bağlayıp her gün, her saat istediğim gibi davranmamı engelleyecek başka bir şey daha."

Dudaklarımı ısırdı. "Sadece oda arkadaşı olduğumuzu ısrarla söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Bunu hiç hatırlamıyorum."

Dudaklarımı daha sert ısırdı. "Romeo haklıymış. Gerçekten hafızanı kontrol ettirmelisin. Yarın ne var?"

"Kapolarımdan biri kızı için nişan partisi düzenliyor." Bir hain hakkında şüphelendiğim şeyi ona söylemeli miyim diye tereddüt ettim. Sofiya güvenilir biriydi, bunu *biliyordum*, ama içimden bir şey beni engelliyordu. Daha önce güvenme hatasına düşmüştüm ve bu bana her şeyime mal olmuştu.

Elini ceketimin üzerine sıkıca koydu. "Seninle gelmemi mi istiyorsun?" Sesi şok olmuş gibiydi, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi.

"Neden olmasın ki?"

"Şey... Benimle birlikte ortalıkta görünmek isteyip istemediğinden emin olamadım."

Göğsüm sıkıştı. "Neden istemem ki?" Sesim alçaktı, içinde bir uyarı vardı.

Karım kıvrandı ve göz teması kurmaktan kaçındı. Çenesini kavradım ve gözlerime bakmasını sağladım.

“Sofiya.”

"Yürüteç almaya başladığımdan beri babam benimle görülmek istemedi. Ve şimdi tekerlekli sandalyedeyim."

"Ben senin lanet baban değilim," diye tırmandım.

Şaşkınlıkla irkildi ve hızla gözlerini kırptı. “Biliyorum. Özür dilerim.” Alt dudağı titremeye başladı ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

“Tesoro mio.” Onu kollarıma sardım, kucağıma alıp kanepeye taşıdım. “Senden utanacağımı bir an bile olsa düşünebilmene çok kızıyorum. Sen en güzelsin”—alnını öptüm —"tatlı"—burnunu öptüm—"mükemmel eşisin." Dudaklarını öptüm. "Seni yanımda istemememin tek nedeni, diğer erkeklerin benim olan şeye bakacak olması."

Yanakları güzel bir pembeye boyandı. “Saçmalıyorsun.”

Onu kendime çekip öptüm, ağzını yaladım ve tatlılığından inledim. Beni istediği kadar saçma bulabilirdi, ama karıma bakışlarını dikmiş herhangi bir erkeğin gözlerini çıkarmaktan çekinmezdim.

SOFIYA

Aynaya bakarken elbisemi düzelttim; kumaşın karnımın ve kalçalarımın etrafında garip bir şekilde toplanmasından nefret ediyordum, bu da beni olduğumdan daha da iri gösteriyordu. Bu gece önemliydi. Matteo ile ilk kez bir aile etkinliğine gidecektik ve onu utandırmak istemiyordum. Sienna'nın bana aldığı elbiselerden birini giyiyordum — o ışıltılı, gümüş rengi olanı. O anda bana büyülü ve mükemmel gelmişti. Onunla birlikte soyunma odasına girmiştik, ama şimdi gerçeklik yavaş yavaş yüzüme çarpıyordu.

Babamın acımasız sözleri, ne kadar acınası bir yer kapladığımı söyleyerek zihnimde yankılanıp duruyordu. Annemin, Matteo ve muhafızlar için geçirdiğim onca öğleden sonra pişirme işinden sonra oluşan yeni yağ katmanlarımı işaret ettiğini duydum. Kocam, etkinliklerde yanımda olmaktan utanır mıydı? Bratva eşleri, kocalarının yanında dururken her zaman mükemmel derecede zayıf ve göz alıcıydılar. Bu akşam yemeğinde kendime güvenen ve zarif hissetmeyi ummuştum, ama bunun yerine sadece biraz üzgün ve pasaklı hissettim.

Noodle'ın kafasını okşadım. “Çantamı getir.” Yatağın yanındaki yerinden ilaç çantamı almak için zıplayarak gitti ve geri döndüğünde onu kucağıma koydu. Ona bir ödül verdim ve sonra ağrı kesicilerimi çıkardım, iki hapi yutmadan yuttum.

Aynada arkamda Matteo'nun yansıması belirlediğinde irkildim; koyu renkli gözleriyle bakışlarımla buluştu. Yüz ifadesi her zamanki gibi ciddiydi, ama kocamın yüzündeki küçük mikro ifadeleri yakalamakta giderek daha iyi olduğumu düşünüyordum. Kaslı göğsüne gerilen mükemmel dikilmiş siyah takım elbisesini ve saçlarının yüzüne tembelce düşüşünü inceledim. Ellerimi saçlarının arasından geçirmek istedim.

Tek kelime etmeden, ceketinin cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı ve onu kucağıma koydu. Sandalyemin üzerine eğilirken dudakları başımın üstüne değdi.

"Benim için mi?" diye sordum, sanki içim eriyip gitmiyormuş gibi sesimi soğukkanlı tutmaya çalışarak.

O sadece aynadan bana bir bakış attı.

Gülümsedim ve hafifçe zıpladım. "Bu benim için."

Parmaklarımı pürüzsüz kadife üzerinde gezdirdim ve kutuyu açtım. İçinde, kenarlarına çiçekler işlenmiş narin bir gümüş madalyon vardı.

"Çok güzel." Başımı geriye eğdim, kravatını kavradım ve onu aşağı çekerek ters bir öpücükle dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde.

Kocam tekrar ayağa kalktı, kravatını düzeltirken boğazını temizledi. Gülümsememi zor tuttum. Onu utandırmıştım.

Kolyeyi aldı ve boynuma taktı. Takıldıktan sonra bile elleri orada kaldı. "Bu, büyükanneme aitti."

Elim madalyona uzandı ve onu sıkıca tuttum. "Teşekkür ederim," dedim yine. Boğazım düğümlenmişti. Beni böyle bir hediyeye layık göreceğine inanamıyordum.

"Çıkarma," dedi sert bir sesle. Çenesi ve omuzları gergin ve hareketsizdi; bunun onun bir işaret olduğunu öğrenmiştim. *Gergindi.*

Başımı yana eğdim, hâlâ aynadan ona bakıyordum. "Neden? İçinde takip cihazı falan mı var?"

Şaka yaptım.

Çenesi gerildi. "Evet." Kollarını kavuşturup, sanki bana meydan okurcasına sert bir bakışla gözlerime bakarken söylediği tek şey buydu.

"Tamam," dedim, gülümsememek için yanağımın içini ısırarak.

Koruyucu kocam.

Gözlerini kırptı. "Evet, tamam. Doğru." Yine boğazını temizledi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım," dedim, aynaya son bir kez baktım. Madalyonu taktığım için artık elbisemden utanmıyordum.

Sandalyeyi, Matteo'ya bakacak şekilde çevirdim. Bir kez daha eğildi, ama bu sefer elleri yanlarımdan ve kalçalarımdan aşağı doğru kaydı. Dokunuşu yavaştı, şehvetliydi, sahipleniciydi. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı. "Muhteşem görünüyorsun, tesoro," diye mırıldandı ve öne eğilip alnımı öptü.

Bu sefer gülümsememi engelleyemedim.

SOFIYA

MMidem endişeden kıpır kıpırdı. Matteo'nun elini sıkıca sıktım, gözlerim, arabayla ilerlediğimiz ağaçlıklı yolu aydınlatan ışıklara sabitlenmişti. Capo'nun evi şehrin yaklaşık bir saat dışında bulunuyordu.

Matteo kolunu omzuma doladı ve emniyet kemerimin izin verdiği ölçüde beni yanına çekti. “Neden bu kadar gerginsin, tesoro?” Burnu yüzümün yanına değdi ve yanağıma fısıltı gibi bir öpücük kondurdu.

"Böyle halka açık bir yerde, bir partide bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Buraya ait olduğumdan emin misin?"

Matteo, onaylamayan ifadesini görebilmem için biraz geri çekildi. “Sen benim yanımda olmalısın, ben neredeysem, ve aksini söyleyen herkesi öldürürüm.”

"Cinayetin bu duruma pek bir faydası olacağını sanmıyorum."

Matteo, sanki cinayet her şeyi çözüyormuş gibi sadece homurdandı. Sinirlenerek dirseğimi kaburgalarına vurdum.

“Don’una vurmak. Bu bir cezayı hak ediyor, Sofiya.” Sert ses tonu, alaycı gülümsemesi ve elinin uyluklarımdan yukarı doğru kayışı içimi ısıttı.

İstem dışı bir inilti çıkardım ve Matteo kıkırdadı, nefesi saçlarımı dalgalandırdı. Dudakları kulağıma yaklaştı,

sözleri sadece bana yönelikti. “Benim için ıslandın mı, tesoro? Bu muhtaç küçük amcığ1 okşamamı ister misin?” Uyluklarımı tutuşu sıkılaştı, bu da tahrikimi artırdı.

Önde oturan Enzo ve Angelo'ya, ayaklarımın dibinde kıvrılmış duran Noodle'a baktım, sonra kocama hafifçe başımı salladım.

"Mmm." Elbisenin üzerinden amımı avuçladı. "Ne yazık ki çoktan geldik."

Pencereden dışarı baktım. Devasa bir malikanenin önünde durmuştuk. Kafamı hızla kocama çevirdim. “Ama...”

Angelo ve Enzo arabadan indi, bizi yalnız bıraktılar.

Matteo sırtıttı ve beni nazikçe öptü. "Sanırım uslu bir kız olup eve varana kadar beklemek zorundasın."

"Hayır," diye sızlandım.

Çenemi kavradı. “Eğer bana uslu durursan, eve gittiğimizde o tatlı amcığını yalayacağım. Seni dilimle, parmaklarımla ve sikimle boşaltacağım. Ama” — Parmaklarını saçlarımla arasından geçirdi ve sonra sıkıca kavradı, başımı geriye doğru eğerek sıcak bakışlarıyla gözlerime baktı — "eğer yaramaz bir kız olursan, sana şaplak atıp sikeceğim, boşalmana izin vermeden vücudundan kendi zevkimi alacağım."

Koltuğumda kıvrandım, ıslak iç çamaşırla uyluklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

“İşte, karımda görmek istediğim ifade bu. İhtiyacı olan ve yalvaran, iyi bir kız olması ve itaat etmesi gerektiğini bilen.”

Derin bir nefes aldım. “Sen çok acımasızsın.”

Saçımı çekti, dudaklarım aralandı. “Aynen öyle, tesoro. Kötü, acımasız ve tehlikeli. Bunu unutma.” Bana sert, sahiplenici bir öpücük verdi ve sonra arabadan indi, arabayı dolaşıp kapımı açtı.

Enzo tekerlekli sandalyemi çoktan dışarı çıkarmıştı, ama Matteo malikaneye çıkan merdivenlere sanki onları parçalayacakmış gibi bakıyordu.

“Bana yardım edersen yürüyebilirim,” dedim.

Matteo homurdanarak elini saçlarının arasından geçirdi. “Hayır, yürümeyeceksin. Seni taşıyacağım ve sonra Lombardi ile konuşacağım.”

"Miliy, evlerinin tekerlekli sandalye erişimine uygun olmaması için kapolarına kızamazsın."

Bu sevgi dolu hitap karşısında gözleri parladı. Bunu söylemek niyetinde değildim, ama dudaklarımdan döküldüğünde doğru gelmişti. Gerçek hayatta hiç duyduğum bir terim değildi — annem Pakhan'a kesinlikle "*darling*" demezdi — ama ulaşabildiğim birkaç Rus romantik romanından birinde okumuştum. Kocama sadece benim kullanmama izin verilen bir isim olması hoşuma gidiyordu. Bu, onun gerçekten bana ait olduğunu hissettiriyordu.

Matteo'nun kolları arabanın kapısını çerçevesiyordu, vücudu beni hapsetmişti. "Bugün taleplerinde çok cömertsin, karım."

Omuz silkтім. “Çünkü ben zekiyim ve sen her zaman beni dinlemelisin.”

Elini çenesine götürdü ve gülümsememeye çalıştığını anladım. Bu fırsatı değerlendirip gözlerimi vücudunda gezdirdim. Matteo siyah takım elbisesiyle dik ve güçlü duruyordu; her yanından saf bir güç yayılıyordu.

Dolaşan bakışlarımı yakaladı ve sorgulayan bir şekilde kaşını kaldırdı.

"Sadece kocamı hayranlıkla seyrediyordum," dedim. "Ya da beni tatmin etmediği için onu öldürüp öldürmeyeceğime karar veriyordum."

"Sesin vahşi bir kedi yavrusu gibi olmasaydı, tehdidinden endişe ederdim."

Gözlerimi devirdim. “Sana sürekli harika bir nişancı olduğumu söylüyorum. Bir atış yarışmasında muhtemelen tüm adamlarını kolayca yok edebilirim.”

Matteo eğilip yüzümden bir tutam saçı çekip aldı. “Sen ne dersen o, tesoro. Hadi şu sıkıcı partiyi bitirelim. Eve döndüğümüzde bizi yoğun bir gece bekliyor.”

Enzo, kocamın sözlerini açıkça duymuş olmalı ki hafifçe öksürdü ve yanaklarım kızardı.

"Hadi," dedi Matteo. Beni arabadan indirip kollarına aldı. Noodle'ın tasmaını Angelo'ya uzattım.

"Belki de bütün gece kollarımda kalmalısın." "Kolların yorulur."

Beni kollarında hafifçe salladı, bu da beni güldürdü. "Sanki."

Gülümsedim, gülümsememi boğazına bastırdım. Deri, duman ve yağmur gibi çok güzel kokuyordu. "Sakalını sevdiğimi söylemiş miydin?" Parmaklarımı keskin, tıraşsız çenesinden aşağı kaydurdım.

"Söylemiş olabilirsin." Matteo evin merdivenlerini rahatlıkla çıktı.

Ağır ön kapının iki yanında dört muhafız duruyordu; hepsi Matteo'yu görünce başlarını eğip "Patron" diye mırıldandılar. Matteo onlara kısa bir baş selamı verdi ve ardından uşak ön kapıyı bizim için açtı; gözlerimi kamaştıracak kadar lüks bir giriş holü ortaya çıktı. Her yüzey gerçek altın gibi görünen bir malzemeye kaplanmıştı ve duvarlarda devasa çerçeveli yağlı boya tablolar asılıydı.

"Hmm... Altını gerçekten seviyorlar," dedim.

Matteo burnunu çekti. "Dairemizi yenilemek için ilham mı aldın?"

"Her zaman derim ki, bir odayı güneş gözlüğü takmadan görebiliyorsan, yanlış yapıyorsun demektir. Ne dersin, Angelo? Senin dairende altın açıkça eksik."

Siyah smokin giymiş kısa boylu bir adam bize yaklaşıırken, Angelo boğuk bir öksürükle kahkahasını bastırdı.

"Don Rossi! Evime hoş geldiniz. Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz. Herkes bahçede toplanıyor." Beş Aile'nin liderlerinden biri olduğunu düşündüğüm Riccardo Lombardi adlı adam, Matteo'nun beni nasıl tuttuğuna, sonra da Enzo'nun önündeki tekerlekli sandalyeye bir göz attı.

"Eviniz tekerlekli sandalyeyle erişilebilir değil," dedi Matteo selam olarak. "Bunu düzeltin." Lombardi'yi geçip oturma odasından geçerek avluya açılan açık Fransız kapılardan dışarı çıktı

bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı. Buradaki düzenleme de iç mekan kadar görkemliydi: keten örtülü masaların üzerinde altın şamdanlar, binlerce dolara mal olmuş olmalı çiçek aranjmanları ve Aile'nin zarif giyimli üyelerinden oluşan bir kalabalık.

Herkes bizim girişimizi izlemek için dönünce yanaklarım yandı. "Beni yere indirebilir misin?" diye fısıldadım. Tekerlekli sandalyede görülmekten yeterince utanıyordum, ama Matteo'nun kollarında taşınmak çok daha kötüydü. Kollarında, göze çarpıyor ve dikkat çekiyordum. Sandalyemde ise görünmez oluyordum.

Matteo sesimdeki sıkıntıyı duymuş olmalıydı ki, itiraz etmeden tekerlekli sandalyeye binmeme yardım etti. Yine de yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı; artık bunun bana kızgın olduğu için değil, artık beni kucağında tutamadığı için hayal kırıklığına uğradığı anlamına geldiğini anlıyordum.

"Hadi," dedi, elimi sıkıca tutarak. "İnsanlarla insanlarla *konuşmam gerek.*"

"Sanki işkence çekmeyi tercih ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedim gülümseyerek.

"Muhtemelen yapardı," dedi Angelo.

Burnumu çektim ve köpek tasmaını ondan aldım. Matteo beni avlunun içlerine doğru götürürken Noodle yanımda kaldı.

Made Men üyeleri, Matteo'ya ilk ulaşmak için neredeyse birbirlerini itip kakıyorlardı; etkileyici görünmek için göğüslerini şişirerek tavus kuşu gibi duruyorlardı. Hepsi bana oldukça nazık davrandılar, ama dikkatleri hemen Don'larına geri döndü.

Nakliye rotaları, silah üretimi ve uyuşturucu kaçakçılığı hakkında otuz dakika boyunca sıkıcı konuşmaları dinledikten sonra, hem bunalmış hem de sıkılmışım. Tüm o gürültü, insanların koşturması ve yargılanma korkum yüzünden kimsenin söylediklerine odaklanamıyordum. Noodle başını bacağıma dayadı ve ağırlığı beni sakinleştirdi, ama yine de sınıırıma ulaşmışım.

Matteo'nun elini çektim. Hemen elini kaldırarak önündeki adamı sözünün ortasında durdurdu ve dikkatini bana çevirdi.

"Ne istiyorsun, tesoro?" Eğilip yüzümü avuçladı.

"Angelo'yla gidip bir şeyler içeceğim. Sen bir şey ister misin?"

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Buraya geldiğimizde sana bir şeyler almalıydım."

"Yapman gereken önemli işlerin var."

Kaşlarını çattı. "Sana bakmaktan daha önemli hiçbir şey yok."

Gülümsedim ve başparmağımı onun çatık kaşının üzerinde gezdirdim. "Bana gerçekten bakıyorsun, miliy. Peki, bir içki ister misin?"

"Sen kendine bir tane al. Ben de birazdan gelirim." Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, isteksizce önündeki adama döndü; adam, aramızdaki bu anı şaşkınlıkla izliyordu.

Angelo ve ben açık hava barına doğru yola çıktık. "O adam neden o kadar şok olmuş görünüyordu?" diye sordum ona.

"Patron bunca yıldır hiç bir kadınla görülmemiştii," dedi. "Ve kesinlikle onun sana davrandığı gibi birine davrandığını hiç görmemişlerdi."

Sözleri beni ne kadar özel hissettirdiği için yanaklarım kızardı. Angelo'nun içkimi getirmesini beklerken Noodle'a bir ödül verdim. Bahçenin kenarında, saçları mükemmel bir şekilde yapılmış, zarif elbiseler giymiş ve pahalı mücevherlerle adeta süslenmiş bir grup mafya eşi duruyordu. Baktığımı fark ettiklerinde, hepsi hızla başka yöne döndü. Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı, ama kendimi dik oturmaya zorladım ve kocamın sözlerini kalbime kazımaya çalıştım. Ben bir kraliçeydim ve en az onlar kadar buraya aittim.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Angelo, elinde içkimle.

"Şuraya ne dersin?" Çimlerin kenarındaki sakın bir yeri işaret ettim. Bahçenin bu bölümünde başımızın üzerinde parıldayan ışıklar asılıydı ve ortama neredeyse sıcak bir hava katıyordu. Oraya doğru yola çıktık, yeni tekerlekli sandalyem araziye kolayca aşıyordu.

"Acaba durumumun bulaşıcı olduğundan mı endişeleniyorlar?" diye espri yaptım, bana gizlice bakan kadınlara başımı sallayarak.

"Onları boş ver, güzelim. Akılları olsaydı, gözüne girmek için peşine düşerlerdi."

Angelo'dan içkimi alırken mırıldandım. Benden uzak durdukları için minnettar olmalıyım. Bu gece havadan sudan konuşacak enerjim yoktu, ama hayatımın büyük bir bölümünde hissettiğim, her zaman istenmeyen ve dışlanmış olma duygusu boğazıma kadar yükseldi. Gözlerimi kırıp onlardan başka bir yere baktım.

Noodle, sanki biraz daha desteğe ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi başını tekrar kucağıma koydu. Kalabalığı izlerken dalgın dalgın başını okşadım.

Burada en az elli kişi vardı. Erkeklerin çoğu Matteo'dan oldukça yaşlıydı, bu da Don'u devraldığında ne kadar genç olduğunu ve bunca yıldır ne kadar başarılı olduğunu düşününce içimi bir gururla doldurdu. İnsanlar içip gülüyordu, atmosfer canlıydı, ama katıldığım Bratva toplantılarından tanıdığım bir gerginlik havası da vardı. Her köşede hainler ve tehditler pusuda olabiliormuş gibi bir his.

"Kahretsin," dedi Angelo, saatine bakarak. "Enzo'nun içeride desteğe ihtiyacı var." Ne yapacağını bilemeden tereddüt ederken çenesinde gerginlik belirmişti.

"Ben burada idare ederim. Noodle yanımda ve Matteo da hemen şurada."

Yine saatine baktı ve Enzo'nun gönderdiği mesaj ne olursa olsun ona küfretti. "Bu yerden kıpırdama Sofiya. Ciddiyim."

"Kıpırdamayacağım," diye söz verdim.

Koruma görevlim bana kısa bir baş sallama yaptı ve sonra hızlı adımlarla Fransız kapılara doğru yürüdü. Matteo onun hareketini fark etti ve bana baktı, yüzü fırtına gibiydi. Ona garip bir şekilde el salladım ve başparmağımı kaldırdım. Saatine baktı, yüzündeki ifade gerginleşti.

İçeride her şeyin yolunda olmasını umuyordum. Enzo'nun desteğe ihtiyacı varsa, önemli bir şey olmalıydı.

İçkime geri döndüm, dibindeki maraschino kirazlarına göz attım. Onları dikkat çekmeden çıkarmaya çalışırken, yanıma muhteşem bir kadın oturdu. Biri bana yaklaştığı için şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Noodle kuyruğunu salladı ama dikkatini benden ayırmadı.

Kadın yirmili yaşlarında görünüyordu; mükemmel kıvrımlı, ateş kırmızısı saçları ve burun köprüsünde dağınık çiller vardı. Üzerinde dar kesimli yeşil bir ipek elbise vardı ve bir anlığına onun ince vücudu ve zarif hareketlerini kısılandım.

"Tanrım, bu partiler çok sıkıcı, değil mi?" Sandalyesinde bana doğru döndü, yüzünde parlak bir gülümseme vardı. "Ben Leona."

"Sofiya," diye cevap verdim.

"Oh, biliyorum," dedi göz kırparak. "Don'un kalbini çalan gizemli Bratva prensesi."

Yüzüm kızardı. "Bundan emin değilim."

"Oh, ama ben eminim." Leona'nın sesi şehvetliydi, uzanıp saçımın bir buklesini parmağına doladı. Koyu renkli gözlerine baktım. Varlığı hem çekici hem de tehlikeliydi. "Bütün bu adamlar kendilerini çok güçlü sanıyorlar, burada silahlarıyla ve erkeklikleriyle hava atıyorlar. Bu da bizim varlığımızı gözden kaçırmalarını kolaylaştırıyor," diye devam etti.

Kaşımı kaldırdım. "Kimsenin seni gözden kaçırabileceğinden emin değilim."

Leona sandalyesine yaslanıp bacaklarını çaprazlarken kıkırdadı. "Bu çünkü sen zeki ve

gözlemcisin. Ben de öyleyim, bu yüzden bu odada en fazla güce sahip olanın *sen* olduğunu biliyorum. Ve hepsi” —takım elbiseleriyle poz veren erkeklerle dolu çimleri işaret etti—“bunu göremeyecek kadar körler.”

“Bundan emin değilim. Hayatımın çoğunu zayıf ve görünmez hissederek geçirdim.” Sözler, durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Leona, sadece birkaç dakika içinde savunmamı yıkmıştı. Ya da belki de o kadar uzun yıllar yalnız kalmıştım ki, savunmam da benim kadar acınası ve savunmasız hale gelmişti.

Leona’nın yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. Yüzü benimkine yaklaşıp bana doğru eğildi. Gözleri dudaklarıma kaydı. “Gücünü ele geçirdiğinde ne kadar tehlikeli olacaksın. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir avcı tarafından köşeye sıkıştırılmış gibi hissettim ve beni öpecek mi yoksa öldürecek mi bilemedim.

“Leona.” Matteo’nun öfkeli sesi yankılandı ve ben başımı hızla kaldırıp, öfke bulutları içinde üzerime doğru fırlayan kocama baktım.

"Don Rossi." Kadın sandalyesine yaslandı, son derece rahat görünüyordu. "Seni görmek ne güzel."

"Seni burada öldürmemem için bana tek bir neden söyle." Matteo, vücudunu benimkine doğru eğerek soğuk bir öfkeyle titriyordu.

Leona burnunu çektirdi. “Lanet olsun, bu replik *çok* tahmin edilebilirdi.” Matteo’nun arkasından bakarak gözlerimi aradı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sofiya. Eminim gelecekte yollarımız yine kesişecektir.” Yüzümü okşamak istercesine elini uzattı, ama Matteo bileğini yakaladı. Parlak bir kahkaha attı, elini kurtarmak için bir hareket yaptı ve bahçenin kenarındaki gölgelere doğru kayboldu.

Matteo onu kovalayacakmış gibi hareket etti, ama ben elini tuttum.

Parmaklarımızın birleştiği yere baktı.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. O sadece nazik davranıyordu."

"Nazik mi?" Elini yüzüne götürdü. "Yemin ederim Sofiya. Nereye gidersen git nasıl bu kadar belaya bulaşıyorsun? Leona Byrne, Boston'daki İrlanda Mafyası'nın en iyi suikastçısı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Cidden mi?"

Matteo, Leona'nın az önce boşalttığı koltuğa oturdu. "Evet, ciddiym. Seninle ne yapacağım ben, tesoro? Seni yalnız bıraktığı için Angelo'yu öldürmeliyim."

"İçeride bir şeyler oluyordu. Ona gitmesini söyledim, o yüzden ona kızma."

Kocamın ateşli bakışları beni yine tedirgin etti. "Ceza üstüne ceza biriktiriyorsun." Elimi dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "İkiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Bana burada en güçlü kişinin ben olduğumu söylüyordu," dedim gülümseyerek.

"Bu konuda haklı," diye mırıldandı Matteo. "Buraya gel. İçeri girip korumanı öldürmemek için sana yakın olmalıyım."

Beni sandalyemden kaldırıp kucağına oturttu. Ona sokuldum, kokusunu ve sıcaklığını içime çektim. "Konuşacak başka insanlar yok mu?"

"Onlar bekleyebilir." Alnımı öptü.

Kalabalığın üzerine gergin bir sessizlik çökmüştü; herkes Don'un alışılmadık davranışını gözlemlemeye çalışıyordu. "Bu, imajını zedelemes mi? Seni daha az korkutucu göstermez mi?"

Ben oturmaya çalışırken Matteo beni daha sıkı tuttu. Onun bu kadar uğraşarak kazandığı otoritesini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemedim.

"Sana hareket etme izni vermedim, Sofiya."

Heyecan beni sararken parmaklarım ceketini daha sıkı kavradı.

“Kraliçemi sevdiğim için benim gücümün azaldığını düşünen herkese, yanıldıklarını seve seve gösteririm.” Bu sözler alçak sesli bir tehdit gibiydi ve içimi bir kez daha titreme kapladı.

Angelo ve Enzo bize doğru yürürken bir hareket gözüme çarptı. Elimi Matteo’nun ensesine doladım. “Onları öldüremezsın.”

“Ben Don’um. Ne istersem yaparım,” dedi tek cevap olarak. Uzun bir nefes verdim, onun kucağında olduğum için mutluydum, böylece korumalarımı kolayca saldıramazdı.

“Patron, ben...” diye başladı Angelo.

Matteo elini kaldırarak onu susturdu. “Yarın ringde, sen ve ben.”

Angelo ona kısa bir baş sallama yaptıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. “İyi misiniz, Bayan Rossi?”

“Sana kızan Matteo, ben değilim, o yüzden Bayan Rossi zırvalarını kes,” dedim, gözlerimi devirerek. “Ben gayet iyiyim. Kocam, İrlandalı bir suikastçıyla çok hoş bir sohbet yaptığım için sinirli.”

Angelo'nun çenesi gerildi. "Leona Byrne mi?"

Matteo başını salladı.

“Kahretsin,” dedi Enzo.

"Leona İrlandalı bir isim değil, değil mi?" diye sordum.

"İtalyanca," dedi Matteo. "Annesi, bizim mafya babalarından birinin kızıydı. Boston Mafyası'nın ikinci adamı olan Leona'nın babasıyla birlikte olmak için evden kaçmıştı. Leona, İtalyan kökenini sadece işine geldiğinde öne sürüyor. Franco'ya, benim şehrimde ne yaptığını araştırmasını söyle ve ona, onun burada olduğunu neden bilmediğimizi sor."

Romeo onaylayarak başını salladı ve telefonunu çıkardı.

"İçeride neler oluyordu?" diye sordum Angelo'ya. "Görünüşe göre, Lombardi'nin kızı nişanlısından pek memnun değil nişanlısından pek hoşlanmıyor,"

dedi yüzünü buruşturarak. “Ne demek istiyorsun?”

“Riccardo’nun adamlarından birine aşık, en azından Riccardo onu geri almaya geldiğinde anladığım kadarıyla öyle,” dedi Angelo.

Matteo’ya döndüm. "Başka birine aşık ise babası onu nişanlısıyla evlenmeye zorlayamaz." Asla seçmeyeceğim, ama artık asla vazgeçmeyeceğim kocamın kucağında otururken sözlerimin ne kadar saçma geldiğini duyabiliyordum.

“O onun babası, tesoro. İşler böyle yürür.” “Bu adil değil,” dedim sessizce.

Matteo elini saçlarımın arasından geçirdi.

"En azından diğer adama bir şey olmamasını sağlayabilir misin? Asker olan adama?"

“O, patronunu aşağıladı,” dedi Matteo.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp koyu renkli gözlerine baktım.

“Lütfen.

Onu sevdiği için ölmeyi hak etmiyor.”

Matteo içini çekti ve Romeo’ya döndü. "İşin halledildiğinden emin ol."

“Evet, Patron,” dedi Romeo ve içeri doğru yöneldi.

“Gitme zamanı,” dedi Matteo. Beni kollarında tuttu, sıkıca sarılıp partiden büyük adımlarla çıkarken dikkatini çekmeye çalışan herkesi görmezden geldi. Angelo, Noodle ve tekerlekli sandalyemle peşinden geldi.

Matteo beni arabanın arkasına yerleştirdi ve arabaya biner binmez beni vücuduna sıkıca çekti. Başparmağını yanağımdan geçirdi, bu hareket acı verecek kadar şefkatliydi.

"Yararlı bir bilgi edindin mi?" diye sordum yola çıkarken.

"Kesinlikle bir sürü işe yaramaz bilgi edindim," dedi.

Cevap vermemesi kalbimi biraz sızlattı. Bana daha fazla açılıyordu, bana olan ilgisini gösteriyordu, ama yine de Aile işleri konusunda bana tam olarak güvenmiyordu. Tam o anda dudakları alnıma değdi ve kendime bunun önemi olmadığını söyledim. Onu sevdiğim için, bana sunmaya hazır olduğu her şeyi kabul edecektim.

Onu seviyordum.

Kocama aşık olduğumu fark etmek, beni bir duygu seliyle sardı. Matteo'ya yavaş yavaş aşık olmuştum; bana gösterdiği her nezaketle, gerçek yüzünü bana her gösterdiği an kalbim genişliyordu.

Matteo'nun beni sevecek mi, *sevebilecek* mi emin değildim. Ailesinin öldürülmesinden sonra kalbini kilitlemişti ve ben de onun kalbini asla açmayabileceğini kabul etmek zorundaydım. Ama onun yanına kıvrılıp, mutlu, güvende ve kabul edilmiş hissederken, isteyebileceğimden çok daha fazlasını aldığımı biliyordum.

SOFIYA

"Seni beslemem lazım," dedi Matteo, parmaklarını kolumdan aşağı kaydırarak. Eve giderken arabanın içi karanlıktı.

"Geri döndüğümüzde bir şeyler sipariş etmek ister misin?"

B Otoyoldaki bir tabela beni hayrete düşürdü, onu işaret ettim.

"Aman Tanrım. Sonic'e gidebilir miyiz? Mila ve ben eskiden televizyonda reklamlarını görürdük."

"Sonic nedir?" diye sordu Romeo.

N "Bir drive-in. Yani arabanda yiyorsun," dedim, heyecanla zıplayarak. "Çok eğlenceli görünüyor."

Matteo elini yüzüne götürdü. "Tesoro, lütfen, sana yalvarıyorum. Senin için bir yemeğe birkaç dolardan fazlasını harcamama izin ver."

Öne eğilip onun dikenli yanağına bir öpücük kondurdum. "Bu muhtemelen sosisli sandviçten daha pahalıya mal olacak."

Homurdandı ama Romeo'nun çıkışa girmesini engellemedi. Birkaç dakika sonra restorana girdik ve ışıklı menünün yanına park ettik. Matteo daha yakındaydı, ben de kemerimi çözdüm ve daha iyi görebilmek için onun üzerinden geçtim. Eli kığıma kondu ve sertçe sıktı, ben de omzuna bir şaplak attım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Yemek yiyebileceğimiz bir masa," dedi Matteo.

Gülümsedim. "O zaman sizin için sipariş vereceğim. Romeo, Angelo... Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Oh, evet," dedi Angelo. "Bu, o gösterişli parti yemeklerinden çok daha iyi."

"İşte bu ruh."

Romeo benim için camı indirdi ve ben siparişimizi verdim, erkekler tatlı istemediğini ısrar etseler de hepimize yetecek kadar milkshake aldığımdan emin oldum. Aptal mafya adamları. Noodle için de sade bir hamburger aldım. Partide çok uslu bir çocuk olmuştı. O yanımda olduğu için kendimi daha rahat hissediyordum.

"Mutlu musun?" Matteo, yemeklerimizi aldıktan sonra sordu.

"Evet." Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Ve bu, eve döndüğümüzde yapmamız gereken başka bir şey kalmayacağı anlamına geliyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Seni kurnaz, yaramaz kız."

MATTEO beni asansörden dışarı taşıdı, vücudu adeta enerjiyle titriyordu. Enzo kapımızın önünde yerini aldı ve yanından hızla geçerken ona hafifçe el salladım. Angelo, Noodle'ın akşam rutinini üstlenmeyi teklif etmişti, bu sayede kocam ve ben doğrudan odamıza gidebilecektik.

Matteo beni yatağa yatırdı, üzerime eğilirken kollarını bana doladı. "Denemek istediğim bir şey var." Sesi alçak ve şehvetliydi, içimi bir titreme sardı.

"Nedir o?"

Dudakları aralandı, sonra bir an tereddüt etti. Bu durum dikkatimi çekti; kocamın bir şeyden şüphe duyması çok nadir bir şeydi.

"Gençken bir kulübün üyesiydim. Bir BDSM kulübü," diye açıkladı.

Kalbim hızlandı.

"Rope'u hiç duydun mu?" Bana ateşli bakışlarıyla dik dik baktı.

"Birini bağlamak gibi mi?"

Başını salladı. "Bu benim hoşuma giden bir şey ve bunu seninle paylaşmak istiyorum. Senin için güvenli olması için nasıl uyarlayabileceğimi araştırdım."

"Beni bağlamak mı istiyorsun?" Nefes nefeseydim, bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, sadece düşüncesi bile beni ıslatmıştı.

"Bence hoşuna gidecek." Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi, ben de dudaklarımı araladım, parmağını ağzıma alıp emmeye başladım. "Aferin kızım," diye mırıldandı. "Bana çok iyi geliyor." Başparmağını çıkardı ve alt dudağım boyunca gezdirdi.

"Bunun nesini seviyorsun?" diye sordum.

"Mmm, pek çok şey. Partnerlerimin boyun eğmeye daha da derinlemesine kapılmasını izlemeyi seviyorum. İp, güven, iletişim ve beden dilidir. Acı ile zevkin, hakimiyet ile boyun eğmenin birbiriyle etkileşimidir. Bana özlem duyduğum bir kontrol hissi veriyor."

Karnımda bir heyecan kıvılcımı çaktı, ama aynı zamanda göğsümü sıkıştıran rahatsız edici, kıskanç bir duygu da hissettim.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşlarını çatarak benim somurtkan bakışımı fark etti.

Küçük ve olgunlaşmamış biri gibi görünmek istemediğim için cevap vermekte tereddüt ettim. Boğazımı kavradı, beni gözlerine bakmaya zorlarken tutuşu tam bir hakimiyet göstergesiydi.

"Seni başka kadınlarla düşünmekten hoşlanmıyorum." Onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak sözleri tükürdüm. O bunu kabul etmedi. Ellerimi yere bastırdı, hareket etmeme izin vermedi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu da öfkemi daha da artırdı.

"Bana gülme," diye bağırdım.

"Asla," dedi, yüzündeki ifade ciddileşti. "Gülümsüyordum çünkü bana karşı sahiplenici olmanı seviyorum." Dudakları

derime değdi. "Endişelenecek bir şey yok, tesoro. O kadınların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyordu. Onlarla sahnede yaptıklarımızdan öte bir bağım yoktu. Seninle oynamak tamamen farklı olurdu."

"Neden?" diye sordum, hâlâ biraz huysuz bir şekilde.

"ünkü seni onemsiyorum. Çünkü zevkten kendinden gemeni izlemek, hayatımda gördüğüm en güzel şey. Çünkü bunun tek seferlik bir sahne olmasını istemiyorum. Seninle daha fazlasını istiyorum. Her şeye *ihtiyacım var*."

Yüzümü boynuna gömdüm, sözlerini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. O, yatıştırıcı ve sabırlı bir ritimle saçlarımı okşadı.

"Nasıl olur?" diye sordum sonunda.

"Yavaş yavaş başlarız. Vücudunun nasıl tepki verdiğini, neleri sevip neleri sevmediğini keşfederiz."

"Peki ya hoşuma gitmezse?" "O zaman yapmayız."

"Bu demek oluyor ki..." Sözlerimi yarım bıraktım, bunları yüksek sesle söylemek bile istemiyordum. Çenemi kavradı ve tek kaşını kaldırdı. Ben de öfkeyle nefes verdim. "Eğer hoşuma gitmezse, kulübe gidip bağlayacak başka kadınlar mı bulacaksın?"

Matteo'nun yüzü bir anda bulutlar gibi karardı. "Hayır, karıcığım. Başka kadınlar aramayacağım."

Sesinde sert bir kınama olsa da, bu sözler göğsümdeki sıkışıklığı hafifletti. Dudaklarımı ısırdım. "İtaatkar biriyle birlikte olmaktan hoşlandığını ne demek istiyorsun? Bunu yapabilir miyim, öyle olabilir miyim bilmiyorum. Paspas olmak istemiyorum."

Matteo'nun boğazından hırıldı gibi bir ses ıktı. "Asla lanet bir paspas olmayacaksın. Sen benim kraliemsin. İtaatın, zgr iradenle verdiğin bir şey ve bunu bana çoktan verdin. Ofiste seni eğittiğimde nasıl hissediyorsun? Seks sırasında seni kontrol ettiğimde?"

Yanaklarım yandı. "Kötü bir şekilde iyi hissettiriyor." Matteo başını salladı, yüzünde yargılayıcı bir ifade yoktu.

"Orada sen , tesoro. Sen hediyen bana bana teslimiyetini

zaten çok güzel bir şekilde verdin. Ben kontrol arzuluyorum. Sen ise bırakmayı arzuluyorsun.” “Oh. Sanırım sanırım sanırım düşündüm boyun eğme bir farklı şey

“Seni sınırlarına kadar zorlayabilirim. Ben dominant, emir veren bir pisliğim. Ama güç her zaman sende. Eğer bir şey ters giderse ve durmamız gerekirse, bana söyle ya da sarı de. Ve eğer korkarsan, canın yanarsa ya da herhangi bir nedenle durmak istersen, kırmızı de.”

Parmaklarımı çenesinden aşağıya doğru gezdirdim ve başımı salladım. Üzerime ağırlığını yüklemeyen kalçalarımın üzerine oturacak şekilde pozisyonunu değiştirdi.

“Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum.” Bakışları üzerimde kaldı ve bu beni utangaç değil, seksi hissettirdi.

Yanaklarımı avuçladı, sonra ellerini yavaşça köprücük kemiğimden kollarımdan geçirdi ve tekrar yukarı doğru, gövdemde yukarı aşağı bir desen çizerek gezdirdi. Göğüslerimi avuçladığında keskin bir nefes aldım, ama o dokunuşunu sinir bozucu derecede hafif tuttu. Dokunuşuna doğru kendimi uzatmaya çalıştım ve dudaklarında beliren o alaycı gülümseme, ne yaptığımı tam olarak bildiğini gösteriyordu.

"Biri muhtaç mı hissediyor?" Dudakları kulağıma değdi ve içimden bir titreme geçti.

Elleri vücudumda aşağı doğru yoluna devam etti, kalçalarımı ve uyluklarımı sıktı. Elbisenin eteğini okşadı, bacaklarımdan yukarı doğru itti ve sonra tamamen çıkardı. Derin bir nefes aldım. Henüz neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ama tenim çoktan alev almıştı.

Bacağımı kaldırdı ve dudaklarını ayak bileğime bastırdı. Parmaklarının, dudaklarının ve nefesinin tenime değmesi içimde bir ısı yarattı, özellikle de bacağımdan yukarı doğru ilerlerken. Ama amıma geldiğinde, tek yaptığı dantel iç çamaşırımın üzerinden klitorisime tüy kadar hafif bir öpücük kondurmak oldu, sonra da diğer bacağıma doğru öperek yukarı çıktı.

"Matteo," diye sızlandım, o tekrar cinsel organıma döndüğünde, bu sefer sadece üzerine nefesini üflerken. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Otururken karanlık bir kahkaha attı. "Sana ne verirsem onu alacaksın, tesoro." Cildi benimkine değdiğinde her yerim ısındı.

O sütyenimi çıkarırken ve meme ucumu ağzına alırken, ben kıvranıp duruyordum.

Yataktan kalktığıında, öfkeli bir ses çıkardım ve ona uzandım.

"Ne kadar muhtaçsın," diye gülerek cevap verdi.

Dolaba girip siyah bir çanta ile çıktı. Yatağa geri dönüp beni oturur pozisyona getirmeden önce bir ip çıkardı. Arkama oturdu, göğsünü sırtıma sıkıca bastırarak beni destekledi ve kendimi sevilen ve korunan hissettirdi. Sonra elindeki ip, tenimde izler bırakarak kaymaya başladı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sözleri boynumda titreşti.

"İyi," dedim. İp sağlam ve dokulu, ama çok sert değildi.

İpi göğsümün etrafına sarmaya başlarken mırıldandı. Göğüslerimi kaldırdı, her birini iri elleriyle sıkıştırdıktan sonra ipi göğüslerimin altından geçirdi. Eli boğazımı sardı ve ben titredim. "Benim için çok iyi gidiyorsun." Elini çektiğinde, göğsümdeki elmas desenli ipi inceledim. Beni sıkıca tutuyordu, sanki Matteo'nun dokunuşunun bir uzantısı gibiydi. "Nasıl hissediyorsun?"

Başımı çevirip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "İyi."

O da benim öpücüğüme sert bir öpücükle karşılık verdi, sonra arkamdan çekilip beni yatağa yatırdı. Bu hareketle ip cildimde kaydı, ipin sürtünmesi yatağın yumuşaklığıyla tezat oluşturdu. Sonra kolumu yana doğru çekti ve bileklerimi geniş, yastıklı kelepçelerle bağladı. Gözlerimi kocaman açarak onun bakışlarıyla buluştum.

"Kollarını sıkı bağlamayacağım, sadece hissedebileceğin kadar."

"Neyi hissetmemi?" diye fısıldadım. "Senin üzerimdeki kontrolümü hissetmeni."

Bilek kelepçesine bir ip bağıladı ve onu yatak çerçevesinin bir tarafına tutturdu, ardından aynı işlemi diğer tarafta da tekrarladı. İpi çektim; hareket edemediğimi, kalkamadığımı fark ettiğimde içimden bir anlık panik geçti. Tüm bu hislere alışmaya çalışırken o sabırla beni izliyordu; elleri karnımın üzerinde ağır bir şekilde duruyordu.

Dokunuşu beni sakinleştirdi. Derin bir nefes aldım ve kaslarım gevşedi.

"Çok güzel," diye fısıldadı tenime. "Çok cesur, çok güzel."

Sözleri, içimdeki asla yeterli gelmeyen o acı dolu yeri doldurdu, uzun süredir taşıdığım yaranın kanayan kenarlarını iyileştirdi. Cesur ya da güzel olduğuma tam olarak inanmıyordum, en azından henüz, ama onun bunu söylemesini dinlemekten asla bıkmazdım.

MATTEO

M Küçük karım ipin sarhoşluğuyla, zihni tamamen kendini bırakabileceği o tatlı alana doğru gidiyordu. Onun vücudu gevşemişti, bağlarına mükemmel bir şekilde teslim olmuştu.

Öne eğildim ve alnına, burnuna ve dudaklarına nazik öpücükler kondurdum. Karşılığında küçük bir inilti duydum. Hayatımda duyduğum en tatlı ses.

Elim göğsünden aşağı kayd, kan dolaşımını engellemediğinden emin olduktan sonra ipi bir kez daha tuttum. "Bacaklarını bağlayacağım, bebeğim."

En azından sevgilimle, uzun zamandır ip kullanmamıştım. Düşmanlarımı işkence etmek için becerilerimi sık sık kullanırdım.

Ama Sofiya'yı bağlamanın yoğunluğuna hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Ehlers-Danlos sendromu (EDS) için ipleri nasıl uyarlayabileceğimi araştırmıştım; hatta kulüpte EDS konusunda deneyimi olan bir donanımcıyla bile konuşmuştum. Sofiya'nın EDS'si, onun aşırı esnek olduğu anlamına geliyordu, ancak vücudunu kaslarına yük bindirecek ya da eklemlerinde çıkık veya iltihaplanma riski yaratacak pozisyonlara zorlamamaya dikkat etmem gerekiyordu.

onu tokatladığımda morluklar oluşmuştu—bu yüzden bilekleri için yumuşak deri kelepçeler kullandım. Yapmak istediğim son bağ, bacaklarını bir arada tutacak olan uyluklarına bir denizkızı bağıydı.

Sikim taş gibi sertleşmiş ve pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyor olsa da, yaptığım işe odaklanmaya devam ettim. Sofiya göğüs kemeriyle tam bir tanrıça gibi görünüyordu ve ben de onda herhangi bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol etmeye devam ediyordum. Hem heyecanım hem de tahrik olmaktan, hem de içimde taşıdığım endişenin sınırından — yanlış bir şey yapıp ona zarar verme korkusundan — kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bacaklarını bağlamayı bitirdim, desen kremsi uyluklarını vurguluyordu.

"Mükemmelsin," diye mırıldandım.

Ellerimi muhteşem bacaklarının arasına sıkıştırdım ve amını avuçladım. Elimi ıslatan kaygan sıcaklığını hissedince sikim daha da sertleşti. "Benim için sırılsıklamsın."

Yine inledi ve dokunuşuma karşı kıvrılmaya çalıştı, ama ipler onu sıkıca tutuyordu. "Lütfen. Lütfen, Matteo. İhtiyacım var..." Elimin avuç içini amına bastırdığımda inledi.

"Yalvarmanı duymaya bayılıyorum. Bana bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu duymaya bayılıyorum." Bir parmağımı içine ittim, beni sıkıca sarmaladığı için inledim. "Seni bu şekilde alacağım. Tatlı bacakların birbirine bağlı, beni uzak tutmaya çalışırken." Burnumu boğazına doğru kaydurdım, tuzla karışık tatlı kokusunu içime çektim. "Ve sen orada yatıp bunu kabul edeceksin, çünkü başka seçeneğin yok." Kalçalarını kavradım ve sertçe sıktım. "Ama bunu çok seveceksin."

O titredi, inledi ve ben ona merhamet edene kadar bağlarından kurtulmaya çalıştı. Kalçalarını sıkıca kavradım, ipin kan dolaşımını engellemediğinden veya kesmediğinden bir kez daha emin olduktan sonra, içini tamamen doldurdum.

Sofiya boğuk bir çığlık attı.

“Aynen öyle, benim için çığlık at, tesoro. Sikimin amına zorla girmesine karşı çığlık at.” Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. Hiç bu kadar sıkı hissetmemiştim, ilk seferimizden bile daha sıkıydı. Sırtımdan ter damlarken, içime tamamen girmeye çalışarak tekrar ittim.

"Matteo," diye bağırdı. "Daha fazla."

Küfrettim ve eğildim, dudaklarımız çaresizlikle birleşti.

"Siktir, bebeğim, utanç verici derecede çabuk boşalacağım. Senin de benimle birlikte boşalmanı istiyorum."

Meme uçlarını sıkarken inledi, amcığı sikimi sıkıca sardı. Başparmağımla klitorisini daireler çizerek, kendimi rezil etmeden önce boşalması için sessizce yalvardım. Tam omurgam karıncalanırken ve boşalmama saniyeler kalmışken, o bir çığlık atarak boşaldı. Rahatlamış bir nefes aldım ve kendimi bıraktım, sıkı, sıcak amcığını spermimle doldurdum.

Gözleri benimkilerle buluştu, zevkten genişlemiş ve cam gibi parlıyordu. Aynı havayı soluyorduk, kalplerimiz aynı ritimde atıyordu ve hayatım boyunca başka biriyle hiç bu kadar bağlantılı hissetmemiştim.

Ben içinden çıkıp ipi çıkardığımda, yumuşak tenine losyon sürdüğümde ve onu sıkıca sarıldığımda bile o trans halinde kaldık.

"Beni bu kadar güvende hissettirdiğin için teşekkür ederim," dedi, dudakları göğsümdeki "lealtà" dövmesine değiyordu.

Yüzümü başının üstüne bastırdım ve derin bir nefes aldım. Bunu yüksek sesle söyleyemezdim, *söyleyemezdim*, ama o da beni güvende hissettiriyordu.

SOFIYA

T o sabah ışığı ışıık içinden banyo . Küvette geriye yaslandım, ılık su üzerime akarken kahvemi yudumladım.

Kocamın benim için hazırladığı kahve, üstünde şekilsiz bir köpük yığınıyla birlikte. Bana uzatırken nasıl somurtup, “işbirliği eksikliği” hakkında mırıldanmıştı.

Dün geceki ip macerasından sonra vücudumun ağrıyacağını düşünüyordum ama uyandığımda garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Muhtemelen kocamın bana bu kadar ilgi göstermesinden kaynaklanıyordu. İpin cildimde birkaç iz bıraktığını görünce gözleri kan çanağına dönmüştü ve her birini öptükten sonra ısrarla losyon sürmüştü.

Ama onun tarafından işaretlenmek hoşuma *gidiyordu*.

Dün gece bana uzun bir masaj yapmıştı ve bu sabah Epsom tuzu banyosu yapmam için ısrar etmişti. Onu benimle birlikte banyoya girmeye ikna etmeye çalıştım ama o ve Romeo bir şeyle meşguldü ve zamanı yoktu. Bugün ofis eğitimimizi yapamayacağımız için... günü onunla geçiremeyeceğim için çok üzölmemeye çalıştım.

Matteo takım elbise giymiş olarak banyoya girdi ve küvetin yanına çömeldi. Kahve fincanımı bıraktım ve parmaklarımı hafifçe çenesine dokundurttum. Dudaklarım, gece geç saatlere kadar onu öpmekten dolayı hâlâ şişmişti.

"Benimle gelemeyeceğinden emin misin?"

Elini suyun altına soktu ve meme ucumu okşadı. "Seni orada ıslak, yumuşak ve lanet olası güzel halinle görmek, hayatımın en büyük cazibesi. Ama gitmem gerek." Çenemi kavradı, başımı yukarı kaldırıp bana bir öpücük verdi. "Çıktığında dolapta seni bekleyen bir şey var."

Kalbim bir an durdu. Bana bir hediye mi almıştı? "Nedir o?"

Matteo ayağa kalkarken kıkırdadı. "Sabırsız, açgözlü kızım. Gidip bakman gerek."

O gitmeden önce elini tuttum. "Bu gece geri dönecek misin?" Sorumun fazla muhtaçça olup olmadığından emin olamadığım için dudağımı ısırdım, ama o yokken onu özliyordum. O benimle yatakta olduğunda çok daha iyi uyuyordum.

"Evet, bebeğim. Bu gece döneceğim. Benim için uslu dur." Ayağa kalkmadan önce eğilip bana son bir öpücük verdi.

Küvete yaslandım, parmaklarımı suda gezdirdim. Son birkaç gün içinde kocamla aramızda çok şey değişmişti. Keşke tüm bunları Mila'ya anlatabilseydim—son gelişmelere karşı heyecanla çığlık attığını neredeyse duyabiliyordum—ama yine haber kesmişti. Panik yapmamak için elimden geleni yapıyordum, ama içimdeki o sürekli endişe hâlâ oradaydı.

Sonunda meraktan dayanamadım; Matteo'nun dolaba ne koyduğunu görmem gerekiyordu. Noodle'ı yanıma çağırdım ve küvetten çıkarken ona yaslandım.

"Sence sürpriz ne olabilir, malysh?"

Hızla kurulandım, bornozumu üstüme sardım ve dolabın kapısını iterek açtım.

Birden durdum.

Matteo'nun giyinme odası devasa boyuttaydı — çocukluk odam kadar büyüktü — ve şimdiye kadar bir tarafında uzun bir sıra halinde onun takım elbiseleri, diğer tarafında ise Sienna'nın bana aldığı kıyafetler duruyordu. Ama şimdi arka duvar, sanki bir filmde çıkmış gibi görünen büyük bir mücevher vitriniyle doluydu. Yaklaştıkça kalbim hızla çarpmaya başladı. Duvar aydınlatılmıştı ve gökkuşağı rengindeki değerli taşlarla süslenmiş bilezikler, kolyeler ve küpeler öne çıkıyordu; ortada ise bir elmas taç vardı.

"Vay canına."

Sanki çok yaklaşırsam alarm çalar gibi, vitrine yavaşça yaklaştım. Taçın arkasına bir not sıkıştırılmıştı. Titreyen parmaklarımla onu aldım.

Kraliçeme

Kartı ters çevirdim, daha fazla yazı, kocamın ani ve abartılı hediye verme davranışına dair bir açıklama arıyordum, ama hiçbir şey yoktu.

Yürüteçimin koltuğuna oturdum ve mücevherlere baktım. Sanki gerçekten benimmiş gibi gelmiyordu. Ama zaten şu anki hayatımda hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Parmaklarımı kartın kenarından gezdirerek Matteo'nun el yazısının tüm detaylarını, harflerindeki beklenmedik kıvrımları ve süslemeleri inceledim, sonra kartı göğsüme bastırdım. İçimde bir sıcaklık yayıldı çünkü ne olursa olsun, bu kart gerçektir. Her ne kadar bunun anlamını derinlemesine düşünmesem de, kocamın hediyelerinin *aşk* anlamına geldiğine inanmasam da, *bir* anlamı vardı.

Parmaklarımı elmas taç üzerinde gezdirirken gülümsedim.

SOFIYA

Mutfak taburesinde oturmuş, kilerin arka köşesinde
bulduğum makarna makinesini kullanıyordum ki kapı açıldı
ve
Sienna içeriye zıpladı.

"Sofiya! Seni seni ! Matteo hala sana
sana kendine

Ben tanıştım ona kucaklaması, kucakladım elimi
unlu ellerimi ve bilekliklerimi havada
tutuyordum ki sevimli kıyafetine bulaştırmayayım.

"Saldırıdan beri çok koruyucu davranıyor," dedim.

"Bazıları koruyucu diyor, bazıları ise otoriter bir canavar."

Gülümsedim. Son birkaç gündür Matteo ile aramızdaki
ilişkinin bu kadar yoğun olmasından çok hoşlanıyordum, ama
Sienna'yı özlemiştim.

"Öğle yemeğinde ev yapımı makarna mı? Kızım, beni kötü
gösteriyorsun. Neredeyse benden daha İtalyan gibisin."

"Çabalıyorum," dedim omuzlarımı hafifçe silkerek. "Yemek
pişirmek her zaman iyi olduğum tek şey." Bugün makarna
makinesini kullanırken bileklerimi sabit tutmak için
bilekliklerimi takmışım.

"Eminim bir milyon şeyde yeteneklisindir," dedi Sienna.

Bunu söylemesi çok tatlıydı, ama doğru değildi. Çok zeki
değildim ve neredeyse hiç becerim yoktu, ama başkalarına
yemek vermek

bana dünyaya biraz iyilik kattığımı hissettiriyordu.

Yanımdaki koltuğa atladı. "Dün geceki parti nasıldı?"

Makineye bir tabak makarna daha geçirdim. "Şey... pek emin değilim. Matteo erkeklerle mafya işleri hakkında konuştu. Kadınların çoğu oldukça mesafeliydi." Bratva eşlerinin bakışlarına ve fısıltılarına alışkındım, ama burada durumun farklı olacağını ummuştum. "Ama Leona adında bir kadınla tanıştım."

Sienna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Leona Byrne mi?" "Evet. Onu tanıyor musun?"

"Vay canına. Şehre döndüğünü bilmiyordum." Sienna bana bir sonraki hamur tabakasını uzattı. "Arkadaştık, ama onu yıllardır görmemiştim. Annesi Aurora, annemin en yakın arkadaşıydı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama anladığım kadarıyla annem Aurora'nın Aile'den ayrılıp İrlandalı erkek arkadaşıyla evlenmesine yardım etmiş. Amcam iktidara gelene kadar mutlu bir hayat sürmüşlerdi sanırım. Aurora'yı ihanet ettiği için öldürdü." Boğazını temizledi ve kalbim sıkıştı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, şey... Neyse, Leona Boston'da büyüdü, ama üniversite için NYU'ya gitmek istedi."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Soracak o kadar çok şeyim vardı ki. "Üniversiteye mi gitti?"

"Evet. Şehre girebilmek için Matteo'dan özel izin alması gerekiyordu, ama programımda bir arkadaşım olsun diye onu kabul etmeye zorladım. İkimiz de işletme okuduk ve okulda çok yakındık. Ama mezun olduktan sonra resmen İrlandalı mafyaya katıldı, yani New York'ta olmaması gerekiyor."

"Matteo, onu partide görünce pek sevinmedi."

Sienna burnunu çektirdi. "Eminim öyledir. Sana ne iş yaptığını söyledi mi?" "Şey, suikastçı olduğunu söyledi?"

Sienna sırtıttı. “Evet. Oldukça havalı. İrlandalıları kızlarına dövüşmeyi ve savaşmayı öğretir, Leona da bu konuda her zaman yetenekliydi.”

Buna inanmak zor değildi. Leona'nın tüm enerjisi *tehlikeyi* haykırıyordu.

“Sana da dövüş ve benzeri şeyler öğretildi mi?”

Sienna başını salladı. “Acil durumda silah kullanabilirim ve Angelo bana biraz kendini savunma öğretti, ama hepsi bu kadar.”

“İstersen sana ateş etmeyi öğretebilirim,” dedim, iyi olduğum *iki* şeyin olduğunu hatırlayarak: yemek pişirmek ve ateş etmek.

Kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

"Evet, kardeşim öğretti. Hâlâ Matteo'nun beni atış poligonuna gitmeme izin vermesini sağlamaya çalışıyorum, ama sanırım Arnavut tehdidi ortadan kalkana kadar beklememiz gerekecek."

“Öyle olur olmaz, yapalım! Eminim Angelo sana kendini savunma tekniklerini de öğretir.”

Matteo'nun ne yapacağını hayal ederken dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı düşünceğini düşünceğini .

“Ben bunu bunu Ben taşındım makarnayı makarnayı şeritler halinde kesmeye başladım.

“Üniversiteye gittiğini bilmiyordum. Ailede kızların okula gitmesi normal mi?” “Babam eskiden buna izin vermeye başlamıştı. Annem İtalyan Edebiyatı okumak istiyordu ve babam ona asla hayır diyemezdi.” Sienna gülümsedi, ama

gülümsemesinde bir parça hüznü vardı. “Aria’nın tıp okumasına izin verdi ve yavaş yavaş bu daha yaygın hale

geldi. Sanırım

de durum böyle değil mi?”

“Hiç de değil. Üniversiteye giden hiçbir kadın tanımıyorum. Mila ve ben normal okula bile gidemedik.” Utançtan yanaklarım kızardı. “Eve özel öğretmenler gelirdi, ama o da birkaç yıl önce bitti. Gerçek bir sınıfa girsem kesinlikle başarısız olurum.”

Sienna elimi sıktı. “Eminim harika başarısın. Eğer ilgilenirsen derslere kaydolmana yardım edebilirim.”

Kafamda düşünceler dönüp duruyordu. Matteo gerçekten ders almama izin verir miydi? Okuma yazma konusunda oldukça iyiydim, ama bunun dışında eğitimim ciddi şekilde yetersizdi. “Her zaman aşçılık dersleri almanın eğlenceli olacağını düşünmüşümdür,” diye fısıldadım.

“Oh, bu eğlenceli olur. Belki ben de sana katılabilirim. Yemek pişirme veya pasta yapma konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Matteo ve ben, anne babamız öldükten sonra neredeyse tamamen mikrodalga yemekleriyle idare ettik. Matteo tekrar Don olduktan sonra Giana’yı işe aldı ve o da bunca yıldır bizim için yemek pişiriyor. Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Seni çok sevecek.”

Sienna ve Matteo için bu kadar önemli olduğu belli olan bu kadınla tanışmak beni biraz gerginleştiriyordu, ama daha fazla arkadaşımın olması da hoş olurdu.

Tabureden indim ve yürüteçimi aldım. Alt dolaba doğru ilerledim, bir tencere almak için eğildiğimde başım dönmeye başladı. Noodle anında yanıma geldi, ben de ona yaslandım, oda dönüyordu.

“Sofiya?” Sienna’nın sesi bulanıktı, sanki suyun içinden geliyormuş gibi.

Derin bir nefes aldım ve görüşüm netleşene kadar Noodle’a sarıldım. Rollatoruma oturana kadar beni itekledi.

“İyi misin?” Sienna yanımdaydı. “Matteo’yu mu, Aria’yı mı arayayım?”

Noodle’ın kafasını okşarken gülümsedim. “Her şey yolunda. Sadece başım döndü.”

“Ne yapabilirim?”

“Oradan bir tencere alabilir misin?” Alt dolabı işaret ettim. “Sana uygunsu cacio e pepe yapacaktım.”

Sienna tencereyi alıp doldurdu, endişeli bakışlar atarak bana baktı. “Bana sade makarna yedersen de benim için sorun olmaz, ama cacio e pepe kulağa harika geliyor. Yapabileceğinden emin misin? Değilsen, ne yapmam gerektiğini söyle, ben de mutfağı yakmamaya çalışırım.”

Burun kıvırdım. “Hayır, artık gerçekten iyiyim.” Tezgâhtan su bardağımı alıp kalanını içtim. Sıvı almam gerekiyordu.

Sienna tencereyi ocağın üstüne koydu. Tekrar ayağa kalktım, bu sefer yavaşça, ama baş dönmem geçmişti. Makarna hazırlıklarıyla meşgul oldum.

“Çok güzel kokuyor,” dedi Sienna, omzumun üzerinden ne yaptığımı izleyerek. “Bence her gün birlikte öğle yemeği yemeliyiz.”

Gülümsedim. “Matteo’nun bu düzenlemeden pek hoşlanacağını sanmıyorum.”

"Hepimiz onun iradesine boyun eğemeyiz," dedi, gözlerini devirerek. "Bu arada, Leona'yı görünce nasıl tepki verdi?"

"Pek de sevinmedi, ama ona bir şey yapmadı."

Sienna alaycı bir gülümseme attı. “Merak etme, Leona başının çaresine bakar.”

Eminim başa çıkabilir. Ama yine de Matteo'ya çantamın içinde onun telefon numarasının yazılı olduğu bir kart bulduğumu söylemeyeceğim.

“İkiniz arasında işler nasıl gidiyor?” diye sordu Sienna.

Yüzüm kızardı. “Matteo ve ben mi? İyi.”

"O benim kardeşim olmasaydı, tüm müstehcen detayları öğrenmek isterdim, çünkü o kızarman her şeyi anlatıyor."

Gülerek, “Müstehcen detay yok, söz veriyorum,” dedim. Bir an tereddüt ettikten sonra, “Bu sabah bana bir hediye verdi,” diye ekledim.

"Ooh, neymiş o?"

“Şey... bir dolap dolusu mücevher,” diye mırıldandım, yüzüm daha da kızardı. Sienna bunun fazla olduğunu mu düşünecekti? Bunu hak etmediğimi mi?

Sienna nefesini tuttu. “Görebilir miyim?”

Başımı salladım ve ben öğle yemeğimi bitirirken o dolaba doğru koştu. Geri döndüğünde gözleri parlıyordu.

“Vay canına, kardeşim iyi iş çıkarmış. Aslında, o eşyaları seçmek için kimi tutmuşsa, o da iyi iş çıkarmış. Hepsini giydiğinde muhteşem görüneceksin.” “Sence gerçekten giymeli miyim? Hepsi çok...

aşırı geliyor.”

“Amaç da bu,” dedi Sienna göz kırparak. “Artık mafiyadasın. Biz aşırılık için yaşıyoruz.”

“Sen ve Sienna bugün iyi vakit geçirdiniz mi?” diye sordu Matteo.

Kanepede kıvrılmıştık. Neredeyse gece yarısıydı ama ikimiz de yatmak istemiyorduk. Eve geleli sadece birkaç dakika olmuştu ve ben onunla olabildiğince fazla zaman geçirmek istiyordum.

"Evet, iyi vakit geçirdik. Makarna yaptım ve o da bundan sonra her gün öğle yemeğine gelmek istedi."

Matteo alaycı bir şekilde güldü ve elini kalçamın üzerinde gezdirdi. Eve geldiğinde ısıtıcıyı açmış olmalıydı çünkü ben bir kaşkorse ve dantelli şortla rahattım, o ise gömleksizdi. Parmaklarımı göğsündeki dövmelemler üzerinde gezdirdim. Göğsündeki kelimelerin İtalyanca anlamlarını araştırmıştım: aile, onur, sadakat. Bu denkleme nasıl uyduğumu merak ettim.

“Neden bana bir dolap dolusu mücevher verdin?” diye fısıldadım.

"Vermedim. Sadece arka duvar."

Meme ucunu çimdikledim ve o sıçradığında güldüm. Kıçımı sertçe tokatladı ama dudaklarının seğirmesini gizleyemedi.

"Neden?" diye sordum yine.

"Çünkü bunu hak ediyorsun."

"Bu çok fazla."

"Hayır, değil. Benimle tartışma, tesoro."

Gülümsememi göğsüne bastırdım. "Tamam, miliy."

Matteo, ona taktığım takma adı duyunca yüzünde memnuniyet dolu küçük bir gülümseme belirdi. Gözleri kapalı, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu ifadeyle saçlarımla oynuyordu. Açtığımız film arka planda sessizce devam ediyordu,

, unutulmuş gibiydi. İşte böyle anlarda, onun mafya babası, benim de Bratva prensesi olmamamı dilerdim. Keşke sadece Matteo ve Sofiya olabilseydik.

"Bugün mafya işleri nasıldı?"

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. "Berbat. Beni senden uzaklaştırdı."

"Sen tatlı dilli." Yüzünü avuçlarımın arasına alıp yanağına öptüm. "Ah, bugün biraz okuma yapıyordum ve yeni bir kelime öğrendim." Giderek büyüyen romantik kitap koleksiyonuma ek olarak birkaç kişisel gelişim kitabı da satın almıştım. Kişisel gelişim falan filan.

"Ne kelimesi?" "Alexithymia."

Matteo kaşlarını kaldırdı.

"Bu, duygularını hissetmekte ve adlandırmakta zorlandığın durumdur. Görünüşe göre çocukluk travması yaşayan pek çok kişi bu sorunu yaşıyor." Sesi, sanki sadece ilginç bir bilgiyi paylaşıyormuşum gibi tarafsız tutmaya çalıştım, ama gözlerimin onun yüzüne kayıp sonra tekrar ellerime dönmesini engelleyemedim.

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece ilginç geldi."

Matteo hızlıca hareket etti, vücudunu bana doğru eğdi ve beni kuşatarak vücuduyla beni yastıklara sıkıştırdı.

"Bana teşhis mi koymaya çalışıyorsun, tesoro?"

Gözlerimi kocaman ve masum tutarak ona baktım, ama dudaklarımın hafifçe seğirmesini engelleyemedim. "Bunu asla yapmam, miliy."

"Elbette yapmazsın," dedi, başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi kavrayarak.

"Her neyse, duygularınla çok iç içesin," dedim ciddi bir ifadeyle.

Matteo, dudakları istem dışı bir gülümsemeye dönüşürken küfretti. "Yaramaz."

"Senin velet." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, parmaklarımı saçlarında gezdirip onu kendime doğru çektim. Dudaklarını ısırdım ve dilimi onun diline bastırdım, tadını çok sevdim.

Boynumu kavradı, ama öpücüğü derinleştirmek yerine geri çekildi ve beni soğukta bıraktı. İçimde bir reddedilme hissi uyandı.

"Bana öyle bakma, tesoro. Karşı konulamazsın. Ama seninle bir şey konuşmam gerek." Ciddi sesi midemi altüst etti.

Parmağına saçımdan bir tutam doladı. "Yarın bir akşam yemeği ayarladık. Babanla. Şehre geliyor."

Donakaldım, ama kalbim kesinlikle donakalmamıştı. Sanki yakında babamdan birkaç kilometre uzaklıkta olacağımı biliyormuş gibi hızlandı. Bunun gerçekçi olmadığını biliyordum, ama onu bir daha asla görmemek umuduyla yaşıyordum.

"Biliyorum, tesoro." Beni kucağına çekti, göğsüne yasladı. "Hoşuma gitmiyor. Ama Arnavutlarla olan bu savaşta onun desteğine ihtiyacımız var. Arben biriyle ittifak kurdu, ama kim olduğunu anlayamıyorum. Bunu haftalar önce bitirebilmeliydim."

Gözlerinde gördüğüm kendini suçlama duygusundan nefret ediyordum. "Senin suçun değil." Başımı göğsüne dayadım. Neler olup bittiğinin tam boyutunu bilmiyordum, ama Pakhan ile ortaklık kurmak kocama düşmanlarını daha hızlı yok etmesine yardımcı olacaksa, işini zorlaştırmayacaktım. "Akşam yemeğine gelmemi ister misin?"

O içini çekti ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni zorlamayacağım. Ama eşler de orada olacak."

"Annem de mi?"

"Evet, sanırım."

Bundan kaçınmamın imkânı yoktu. Gelmemem sorgulanırdı ve Matteo'nun otoritesi de sorgulanırdı. "O zaman geleceğim," diye fısıldadım. "Nerede?"

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Kuzenimin restoranı. Orada sadece biz olacağız."

"Mila da geliyor mu?"

"Sanmıyorum." Üzgün ifademi görünce parmaklarını yanağıma dokundurdu. "Bu iş hallolduğunda onu da davet ederiz

Tamam mı, tesoro?"

Başımı salladım. "Evet. Onu özlüyorum da. Ve Pakhan'ın ona zarar verecek bir şey yapacağından korkuyorum."

Matteo'nun yüzü asıldı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Kahretsin. Babamla yapacağı görüşmeye cinayet işlemeye hazır bir şekilde girmesine izin veremezdim. "Sebebi yok."

"Bana söyle. Sana zarar mı verdi? Sana el kaldırdı mı?"

Dudaklarımı ısırdım. "Buna cevap vermemem gerektiğini düşünüyorum."

Karanlık gözlerinde ateş parladı. "Onu öldüreceğim, Sofiya. Yemin ederim, onu lanet olasıca bitireceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin. Onunla ittifak içindesin. Onun desteğine ihtiyacın var."

"Kimse sana zarar verip paçayı kurtaramaz."

"O paçayı kurtarmadı." Parmaklarımla çatık kaşlarındaki çizgileri düzelttim. "Paçayı kurtaran benim. Seninle birlikte yeni, muhteşem hayatıma."

Yutkundum. "Onu öldürmeyeceğim... şimdilik. Ama Tanrı'ya yemin ederim ki, tesoro, bedelini ödeyecek. Yarın gece gelmeyeceksin."

"Evet, geleceğim. Gelmek zorundayım, yoksa zayıf görürsün." Orada olmazsam, bu Matteo'nun evinin kontrolünü elinde tutamadığı anlamına gelir.

Haklı olduğumu biliyordu çünkü boğazının derinliklerinden hoşnutsuz bir ses çıkardıktan sonra çenemi kavradı ve beni kendine çekerek sertçe öptü. "Seni koruyacağım. Yemin ederim. Ve bir gün sana yaşattığı her acının bedelini ona ödeteceğim."

Birbirimize baktık, sessizlik aramızdaki söylenmemiş tüm sözleri barındırıyordu—özlemimi, ona olan aşkı. Göğsüne yaslandım ve film devam ederken birbirimize sarılmış halde öylece kaldık.

SOFIYA

M Babam geç kalmıştı.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi; bu, Matteo'ya ince bir şekilde saygısızlık göstererek her durumda gücünü ortaya koymaya çalışmasının bir başka yoluydu; oysa bu ittifaka, kocam kadar kendisinin de ihtiyaı vardı. Pakhan'ın iş ilişkileri hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama yıllardır New York ticaret yollarını gözüne kestirdiğini biliyordum. Gururunun kendi çıkarlarını gözetmesini engellemesine izin vermek, tam da babama yakışır bir davranıştı.

Matteo'nun eli ensemdeydi, onun tutuşu beni biraz olsun sakin tutan tek şeydi. Babam artık bana zarar veremezdi. Deneyebilirdi, ama artık benim tarafımda olan insanlar vardı. Angelo, Romeo ve Domenico restoranın çevresinde konuşlanmıştı, arka tarafta ve çevrede ise daha fazla adam vardı. Pakhan'ın yapabileceği en kötü şey beni küçük dşrmekti, ama babamın hakkımda söylediği her türlü sert sözlere kocamın aldırmayacağına güveniyordum.

Yeni elmas bileziğimi parmaklarımla oynuyordum. Eşleşen küpeler cildime hafifçe sallanıyordu. Çok gzellerdi, ama benim en sevdiğim hala narin madalyon

Matteo'nun bana verdiği. Boynuma değdiğinde sıcak geliyordu. Mcevhherler, orada olacağını bildiğim Bratva kadınlarına karşı bir zırh gibiydi.

Restoranın önüne  siyah G-Wagon park etti ve Matteo beni bırakmadan önce bana biraz daha sıkı sarıldı. O ayağa kalkarken elini tuttum. "Sırf benim için ittifakı bozacak bir şey yapma, tamam mı?"

Yüzünde bir anlık öfke belirdi ve eğilip ellerini tekerlekli sandalyemin yanlarına dayayarak beni sıkıştırdı. "*Sadece* senin için mi, tesoro? Bunun, senin buna değmeyeceğini, benim önceliğim olmadığını ima etmediğini biliyorum. Çünkü yle olsaydın, seni burada dizimin üzerine yatırmak zorunda kalırdım."

Yanaklarım kızardı. "Hayır, kesinlikle öyle demek istemedim."

Sert bir bakışla dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve n kapı açılırken doğruldu.

İtalyan muhafızlardan biri kapıyı açık tuttu ve Pakhan içeri girdi. Alaycı bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü, ben de yumruklarımı sıktım. Arkasında, babamla yaşıt, acımasız bir adam olan yardımcısı Bogdan geliyordu. Çocukluğum boyunca ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. O, başkalarına acı çektirmeyi seven bir adamdı. Onun ardından, Igor ve Arkadi olarak tanıdığım iki muhafızı geliyordu. Kendimi küçülürken hissedebiliyordum, alaylarına maruz kalmamak için kendimi daha küçük bir hedef haline getirmeye çalışıyordum.

Kadınlar erkeklerin arkasından içeri girdi. Annem, geniş etekli bezelye yeşili bir saten elbise giymişti; Bogdan'ın karısı Yulia ve muhafızlarla evli olmaları gereken iki genç kadın da vardı. Güzel kahverengi saçlı olanın adı Liliya olabilir diye düşündüm.

Keşke Noodle yanımda olsaydı. Hayatımda çok kısa bir süredir vardı, ama artık onsuz olmayı hayal edemiyordum. Enzo onu o akşam yanına almıştı ve onu zlesem de, Noodle'ı babama yaklaştırarak onu asla tehlikeye atmazdım

Altı yaşındayken, evimizin yanındaki bir hendekte minik bir kedi yavrusu bulmuştum. Ona Zvezda —Yıldız— adını vermiştim ve haftalarca odamda bakmışım. Benim bakımım altında güçlenmişti, odamızdaki küçük yaramazlıklarıyla Mila'yı ve beni sevindiriyordu, ta ki Pakhan onu keşfedip gözümün önünde boğana kadar.

Noodle'ın ona yaklaşmasına asla izin veremezdim.

Matteo, misafirlerimizi karşılarken rahat ve duygusuz bir ifade takınmıştı. Yüzeyin altında kaynayan beyaz sıcak öfkeyi fark eden tek kişi ben miydim?

"Hadi, yemek yiyelim," dedi ve herkesi restoranın ortasındaki büyük masaya yönlendirdi. Masa, yanan şamdanlar, çiçekler ve şaraplarla çok güzel bir şekilde süslenmişti.

"Şu tarafa oturun," dedi Pakhan anneme, elini sallayarak onu uğurladı.

Matteo masanın başındaki onur koltuğuna oturdu ve beni sağındaki koltuğa yönlendirdi.

"Bah, karınızı diğer uca oturtun, Don Rossi. Böylece biz erkekler gerçek bir sohbet edebiliriz."

Karın mı? Klasik. Benimle olan ilişkisini hatırlatan her şeyi ne kadar çabuk ortadan kaldırmıştı.

"Karım yanımda oturur," dedi Matteo, sesi buz gibiydi. "Eh, kesinlikle yanında *durmuyor*,"

'de Rusça, her ses just loud enough to ensure I duyduğumdan emin olmak için.

Ona mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümseme attım ve Rusça cevap verdim. "Kocası ondan yeterince hızlı kaçamayan bir kadından cesur sözler. Dün gece mi geldin? Bu, onun şimdiden en az üç kadın bulup sikişmiş olması gerektiği anlamına gelir."

Bu alçakça bir darbeydi ve kendimi biraz suçlu hissettim, ama Yulia'nın öfkeli ifadesi bana da biraz zevk verdi.

Matteo gözlerime baktı, ben de hafifçe başımı salladım. Bratva kadınlarına karşı kendimi savunabilirdim. Elimi tuttu

elimi tuttu ve sandalyeye oturmamı sağladı, sonra arkamda durdu, ellerini omuzlarıma koydu ve babama dik dik bakarak ona bir şey söylemeye cesaret etmesini bekledi.

Pakhan kahkahayı bastı. “Gençlik aşkı! O günleri hepimiz ne kadar da iyi hatırlıyoruz.”

Adamlarından hiçbiri gülümsemedi. Aşkın ne olduğunu, yüzlerine çarpsa bile anlayabileceklerini sanmıyordum.

Herkes yerlerine oturdu, Bratva eşleri masanın karşı ucuna gönderilmişti. Yeni muhafızlardan biri yanıma oturdu, bunun için minnettardım. Pakhan ve Bogdan'a bakmak yeterince kötüydü, yanlarında oturmaya tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

Akşam yemeği, kibar ve sıkıcı sohbetlerle dolu bir şekilde yavaşça geçti. Matteo’nun eli bir an olsun benden ayrılmadı; ya masanın altında bacağıma dokunuyordu ya da üstünden elimi tutuyordu. Birkaç kez, babamın bakışlarının kocamla temas ettiğimiz yere kaymasını yakaladım ve içimi bir tür iğrenç bir tatmin duygusu kapladı. Beni İtalyanlara, iyiliğimi hiç düşünmeden satmıştı ve bu, muhteşem bir şekilde geri tepti. Angelo, babamın omzunun üzerinden gözlerimi yakaladı ve göz kırptı. Karnımda bir sıcaklık hissettim. Sonunda bana özen ve koruma sunan gerçek bir ailem vardı.

Annem sessiz kaldı, ama tabağımdaki yemeğe bakıyordu. Yüzündeki ifade o kadar netti ki, kilo aldığım için beni azarlayan sözlerini adeta duyabiliyordum. Onu baştan aşağı süzerken fettuccine'den bir lokma daha aldım. O ise iğrenmeyle dudaklarını bükerek başka yere baktı.

Akşam yemeği sona yaklaşırken, tiramisu ve Sambuca servis edildi. Angelo, duvar kenarındaki yerinden büyük tatlı tepsilerine bakarken karnını ovuşturdu. Daha sonra ona da bir parça ayırmam gerekiyordu.

Babam ayağa kalktı ve erkeklerin getirdiği votkayı denemeleri gerektiğini söyledi. Restoranın şöminesi ve büyük deri koltukları olan kısmına geçtiler. Bu sefer Matteo'nun elini sıktım ve ona cesaret verici bir bakış attım. Diğer erkeklerle birlikte gitmesi gerekiyordu.

babamı yatıştırmak için. Eğilip yanağıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "Uslu dur."

Gözlerimi devirdim. "Sen uslu dur," diye tısladım.

Karanlık bakışları, bana şaplak atmayı hayal ettiğini gösteriyordu. Başını Angelo'ya doğru salladı; Angelo hemen yanıma geldi ve beni diğer kadınların oturduğu kanepelere götürdü. Ama benim gözüm sadece annemden başka bir şeyi görmüyordu. Elbisesi, çöp gibi ince vücuduna yapışmıştı ve gözleri, onu son gördüğümünden beri daha da boş bakıyordu. Elimi uzattım ve elini tuttum. Cildi dokunulduğunda soğuktu.

"Anne, iyi misin?" Annemle ilgili duygularım son derece karmaşıktı. Mila'yı ve beni defalarca hayal kırıklığına uğratmıştı ve içinde hiç şefkat yoktu. Ama aynı zamanda onun Pakhan'ın kurbanı olduğunu da biliyordum ve bir gün bu sisin içinden çıkabileceğine dair umutsuz bir umut besliyordum.

Endişeli bakışlarıma boş bir bakışla karşılık verdi.

"Anne, lütfen," diye fısıldadım, diğer eşlerin duyma mesafesinde olmamasını dileyerek. Bunun Bratva'nın iç çevrelerinde dedikodu konusu olacağından emindim. "Konuş benimle."

"Sen o haldeyken ne söyleyebilir ki?" dedi Yulia, sesinde alaycı bir tonla tekerlekli sandalyemi işaret ederek.

Annemin elini bıraktım ve boğazımı yuttum. Utanmayı reddettim. Yeni ailem tarafından kabul edildiğimi hissetmek, yavaş yavaş kendimi kabullenmeme yardımcı oluyordu. Bu kadınlar ne cüretle tekerlekli sandalye kullandığım için kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışıyorlardı?

"Harika değil mi? Kocam benim için aldı." "Sanki bu durumu daha iyi hale getiriyormuş gibi," diye alaycı bir şekilde dedi.

Annem sessizce oturdu. Keşke ona nasıl ulaşabileceğimi bilseydim. "Bize bize bize nasıl durumun durum nasıl nasıl kocanla

kocanla nasıl gidiyor?" diye sordu Liliya. "Kesinlikle yeterince yakışıklı." Kaşımı kaldırdım. "Harikalar. Peki sen yeni evlendin mi?" O elini dönüyordu yüzüğünü yüzüğünü çeviriyordu parmağında

parmağında

“Arkadi’ye,” dedi, şu anda Pakhan’ın arkasında duran siyah saçlı muhafızı işaret ederek, gülümsemesi sertleşti. “Bir başka yakışıklı adam.”

Başımı eğdim.

Tanımadığım diğer genç kadın konuştu. “O senin yüzüğün mü?” Sesinde sahte bir öfke vardı.

Altın yüzüğüme baktım, özellikle Bratva eşlerinin üç şeritli süslü elmas yüzüklerine kıyasla çok sadeydi. Bu, kocamın beni istemediğinde bana verdiği yüzük. Daha mutlu bir anıya bağlı bir yüzüğe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

“Mafyanın elmas ticareti yaptığını sanıyordum,” dedi Yulia. “Sanırım bu *harika* kocan seni bir elmasa layık görmedi.”

Hiçbir şey söylemedim ama bileğimi salladım, ışığın bileziğimdeki elmaslara vurmasını sağladım. Yulia gözlerini devirdi, ben de sııttım.

Omzumun üzerinden odanın diğer ucundaki Matteo’ya baktım. Erkekler içkilerini yudumlarken, purolarından çıkan duman etraflarında kıvrılıyordu. Onu bensiz oraya gitmesi için zorlayan kişinin ben olduğumu biliyordum, ama şimdi onu yanımda olmasını çaresizce istiyordum. Aslında, tüm bu iğrenç insanlardan uzak, evimizdeki kanepede kucağına kıvrılmak istiyordum. Bakışları aniden benimkilere kilitlendi; bakışları her zamanki gibi yoğundu. Tüm görgü kurallarını çiğnedim ve ona bir öpücük yolladım. hafif eğilme bir dudaklarındadudaklarında önce dönmeden dönmeden dönmeden konuşmaya konuşmasına

MATTEO

Yıllar boyunca pek çok erkeğe işkence etmiştim. Birçoğunu da öldürmüştüm. İnsanlıktan yoksun o soğuk, karanlık yere, içimdeki derinliklere inmeyi çoktan öğrenmiştim. Ama Rustik Ivanov'un karşısında masada otururken bende duygusuzluğa yer yoktu. Sofiya, babasının kendisine ne yaptığını anlatmayı hâlâ reddediyordu ve bu bana şunu gösteriyordu bilmem gereken her şeyi anladım.

Rustik kadeh kaldırırken ben de kadehimi kaldırdım. Günleri sayılıydı.

"Şehrinizde bazı sorunlar olduğu konusunda söylentiler duydum," dedi Rustik, bir shot daha votka içerek.

Başımı eğdim. "Arnavutlar cesaretleniyor." Fazla ipucu vermek istemedim, bu adamların önünde hiçbir zayıflık göstermeyi reddettim, ama onların ne kadarını bildiklerini görmem gerekiyordu.

Ruslar birbirlerine baktılar. "Biz de öyle duyduk," dedi Rustik. "Arben babasından bile daha pervasız."

"Uyuşturucu rotalarına müdahale ediyorlar mı?" diye sordu Bogdan, ağır aksanlı sesi peltek çıkıyordu. Gözleri donuktu ve ben onun sadece sarhoş mu olduğunu yoksa uyuşturucu da işin içinde mi olduğunu merak ettim.

"Hayır," diye cevapladı Romeo. "Ticaret rotalarımız kontrolümüz altında. Bizim endişemiz, Arnavutların şehre sokmaya çalıştıkları ticaret."

Rustik kaşlarını kaldırdı. "İnsan ticareti mi?"

Başımı salladım. Babamın ve benim bu ticarete karşı ne kadar tiksindiğimizi herkes biliyordu. Şu ana kadar Rustik bu ticarete bulaşmamıştı, bu ittifaka razı olmamın tek nedenlerinden biri de buydu. Rustik'in neden bu ticaretten kaçındığını tam olarak bilmiyordum; bunun insanlık onuru ile bir ilgisi olmadığı kesindi.

"Arben'e bir ders verilmesi gerekiyor," dedim.

"Bir tur daha!" diye bağırdı Rustik. Garson koşarak geldi ve shot bardaklarımızı doldurdu. Rustik bardağını kaldırdı. "Derslere."

Başımı ona doğru eğdim ve shot'ı içtim. Votka boğazımdan geçerken yakıyordu.

Votkadan nefret ediyordum.

"Yarın sabah limandaki depoları inceleyeceğiz," dedi Rustik. "Sonra da gözümüzü Arnavut sorununa çevirebiliriz. Artık iş konuşmayı bırakalım." Aniden neşeli bir tavırla ellerini uyluklarına vurdu. "Karından memnun musun?"

Çenemi dişlerimi kıracak kadar sıkı sıkı kapattım. Eğer bu piç Sofiya hakkında kötü bir şey söylerse...

Bogdan bir shot daha içip burnunu çekerek güldü. "Sana sorun olmayacağını söylemişim, Pakhan. Sakat olsa da çok güzel bir kadın."

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı, öfkeli kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Rustik'e bakmama bile gerek yoktu, kızını savunmak için hiçbir şey yapmayacağını, hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum.

Bogdan eğilip sesini alçaltmış olsa da, odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu. "Sanırım orospu orospudur. Bacaklarını kullanamasa da fark etmez."

Hareket etmeyi düşünmeden önce silahım elimdeydi, vücudum tamamen içgüdüsel olarak hareket etmişti. Diz kapağına nişan aldım

ve tetiği çektim.

Çığlığı havayı yırttı ve yarasından kan fışkırdı. Odanın diğer ucundaki Sofiya ile göz göze geldim. Kaşları kalkmış, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Adam yere düşerken Rustik küfretti. Muhafızlarının hepsi bana silahlarını doğrulttu, adamlarım da onlara aynı şeyi yaptı.

Sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi sandalyeme yaslandım. “Özür dilerim.” Çığlık atan Bogdan’ı görmezden gelerek Rustik’e döndüm. “Ona hakaret ettiği kişi senin kızın olduğu için, atışı yapma ayrıcalığını sana vermeliydim.”

Rustik yumruğunu sıktı, gözleri öfkeyle doldu ve ikimiz de özrümün sadece göstermelik olduğunu biliyorduk. Ona saygı gösterirken, aynı zamanda kendi kanını savunmadaki başarısızlığını da işaret ediyordum. Onu da vurma dürtüsüyle parmaklarım seğirdi ve gözlerinin silahıma kayışını görüncü, bunu hissetmiş mi diye merak ettim. Ama sadece sııttım ve silahı göğüs kılıfına geri koydum.

Başını bana doğru eğdi. “Beni bir kurşundan kurtardın.”

Kalan içkimi bir dikişte içip ayağa kalktım. “Geç oluyor. Yarın sabah depoda görüşürüz.” O bir şey söyleyemeden arkasını döndüm, onu fiilen başımdan savmış oldum ve karıma doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Eğildim ve çenesini tuttum. Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu.

“Gitme zamanı, tesoro.” O başını salladı ve kapıya doğru yürüdü, ama sessiz kaldı. Sakin ve kendinden emin bir ifade takındım, ama içim içime sığmıyordu. Artık benden korkuyor muydu?

SOFIYA

Matteo eve dönerken arabada hiç konuşmadı. Elimi sıkıca tuttu, eve vardığımızda bile bırakmak istemedi. ve dairemize çıkarken bile bırakmadı.

“Enzo’ya gidip Noodle’ı bu geceye kadar alacağım,” dedi Angelo asansörden çıkarken.

Ben zar zor yeterince fırsat fırsat bunu
“teşekkür “teşekkür şans demek için
O bıraktı elimibıraktı ve elimi bir adım adım
uzaklaştı, yüzünde ne anlama geldiği belli olmayan bir ifadeyle.

“Peki...” dedim, sessizliği bozarak. “Babamın sağ kolunu vurdun. Hem de bir restoranda.”

Matteo kollarını kavuşturdu, yüzündeki somurtkan ifade sertleşti. “Yine yapardım.”

"Öyle mi?"

"Evet."

Ona parmağımı salladım. "Buraya gel."

Çenesindeki kas seğirdi ve uzun bir nefes aldı. Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. Birkaç saniye bekledikten sonra bana doğru yürüdü. Kollarımı kaldırdım ve o eğilerek boynuna sarılmama izin verdi. Tek bir hızlı hareketle beni kaldırdı, elleri kalçalarımı kavradı.

Burnumu yüzünde gezdirip kokusunu içime çektim. “Kocam, yaptığın şeyden dolayı üzöldüğüm gibi bir yanılgıya kapılmış gibisin.” Yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümsedim. “Hayatımda beni savunan çok az insan oldu, hiçbirisi de bu şekilde değildi.” Yüzünü avuçladım, başparmaklarımı yanağında gezdirdikten sonra dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. “Kendine bir ödöl kazandın.”

Beni duvara yasladı ve penisi içime girip çıkarken inledim. "Peki ödölüm ne olacak, karım?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. “Ne istersen. Bana ne istersen yap.”

"Bu oldukça tehlikeli bir teklif."

"Neden öyle?"

"Az önce bana, ödölümü alabilmek için bir sürü adamı vurmam için güçlü bir neden verdin, tesoro."

Onun tenine yaslanarak güldüm. “Neyse ki beni istediğin zaman alabilirsin—mermi gerekmez—o yüzden lütfen benim yüzümden başka kimseyi vurma.”

“Ne uygun görürsem onu yaparım.” Sesi hoşnutsuzdu ve beni odamıza taşıırken ona sıkıca sarıldım.

Yatağımızın yanındaki lambayı yaktı, beni yatağa yatırırken yumuşak ışık yatağı aydınlattı.

“Ne kadar güzel göründüğünü sana söylemiş miydim?” Boynumu ve köprücük kemiğimi öptü.

"Bunu daha önce söylemiş olabilirsin."

“Bunu ne kadar söylesem azdır. Hiçbir kelime senin güzelliğini tarif etmeye yetmez.”

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. Onun tatlı sözlerine ağlamayacaktım. Dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdı, öpüşmemizi derinleştirdi ve ben kendimi ona sardım, bedenlerimizi birleştirmek için elimden ne gelirse yapmak istiyordum. Sert elleri tenimde dolaşırken tadı ve kokusu beni sardı. Küfrederek uzaklaştı.

“Bunu senden çıkarmam lazım,” dedi, elbisemi çekiştirerek.

Fermuara ulaşabilmesi için yuvarlandım. Fermuarı aşağı çekti, sıcak öpücüklerini omurgama bastırırken nefesi tenimde kayıyordu. Elbisemi yavaşça çıkardı, minik siyah tangamı görünce inledi.

"Siktir." Her iki kalçamı da ısırdı, ben de çığlık attım, ama tangamı çıkarmadı. "Yan dön, bebeğim."

Ben dediğini yaparken elleri tenimi okşadı, başparmakları boncuk gibi kabarık meme uçlarımı daireler çizerek okşadı. Ceketini çıkarmak ve kollarını sıvamak için biraz geri çekildi, kalın, kaslı ön kollarını ortaya çıkardı. Ona uzandım, ona dokunmam gerekiyordu, ama o tek eliyle iki bileğimi de yakaladı. "Bu gece kontrol bende olmalı."

Gözlerindeki savunmasızlık göğsümü sıkıştırdı. "Neye ihtiyacın varsa, miliy."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve oturmam için bana yardım etti, sırtımı desteklemek için arkamın arkasına bir yastık yerleştirdi. Odanın diğer ucuna geçip şifonyerinden uzun bir ip çıkardı. Dün gece babamı görmek zorunda kalacağımı öğrendiğimden beri içimde biriken gerginlik, kocam kravatını gevşeterek bana doğru yürürken azaldı. Belki de bu gece kontrolü ona bırakmam gerekiyordu, tıpkı onun kontrolü ele alması gerektiği kadar.

Matteo ipi tenimin üzerinde gezdirdi; kenevirin hafif pürüzlü kenarı içimi bir titremeye sardı. Göğüs bağını bağlarken acele etmedi; ipi göğüslerimin etrafına dolayarak ve gövdemden aşağıya doğru elmas deseninde sarmalarken beni öpüp klitorisimi okşadı. İpin sıkı tutuşu, parmaklarının tenime dokunduğu nazik ve baştan çıkarıcı hareketle tezat oluşturuyordu; bu da bende daha fazlasını isteme hissi uyandırıyordu.

"Benim için çok iyi iş çıkarıyorsun. Seni bağlamama, istediğim gibi kullanmama izin veriyorsun." Sözleri tenime fısıldanıyordu ve ben ona daha yakın olmaya çalışarak sallandım.

Beni sıkıca tuttu ve ipin ucunu alıp bacaklarımın arasından geçirebilmek için beni ayarladı. İpi am dudaklarımın arasına sıkıca çektiğinde inledim. Dantel iç çamaşırım küçük bir koruma katmanı sağlıyordu, ama ip klitorisime sürtünerek beni ateşe verdi. İpi

kıçımın iki yanağı arasına geçirdi ve ipi sıkıca çekip göğüs kemerimin arkasına bağladığında nefesim kesildi.

Dudaklarım aralanmıştı ve nefes nefeseydim. Klitorisim şişmiş ve açtı, sürtünmeye can atıyordu ve sıkı koşum takımı, Matteo'nun kontrolü altında olduğumu sürekli hatırlatıyordu.

"Gözlerini benden ayırma," dedi, sesi alçaktı. Onun karanlık bakışlarıyla karşılaştığımda kendimi daha da derin bir itaat haline girerken buldum.

"Lütfen," diye yalvardım.

Beni ona dönük, bacaklarım onun uyluklarını sarmış şekilde yerleştirdi. Kravatı ve ceketini yerde unutulmuş duruyordu, ama onun dışında tamamen giyinikti. Savunmasızdım ve onun merhametine kalmıştım, ama kendimi tamamen güvende hissediyordum.

Göğüs kemerini tuttu ve beni ileri geri salladı; her hareketinde iplere ve bacağına sürtünmemle birlikte içimden bir zevk dalgası geçiyordu. Daha hızlı hareket etmeye çalıştım, ama kontrol tamamen ondaydı; kollarında inleyip sızlanana kadar zevkimi uzatıp durdu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı.

Nefeslerimiz birbirine uyumluydu, kalp atışlarımız senkronize olmuştu ve ben onun büyümesine daha da kapılıyordum. Sanki uçuyordum — sadece onun dokunuşuyla yere bağlıydım. Birkaç kez göz kapaklarım kapanınca, cezalandırmak için uyluklarıma şaplak attı.

"Senin benim için parçalanışını izleyeceğim, tesoro. Vücudun tamamen bana ait. Dokunmak benim, emretmek benim, kontrol etmek benim."

"Evet," diye fısıldadım.

"Başka kimse sana dokunmayacak. Kimse benim için ne kadar ıslandığımı asla hissetmeyecek."

"Sadece sen." Sis artık daha yoğun bir şekilde çöküyordu, zihnim sadece onun beni götürebileceği o lezzetli yere süzülüyordu. Tamamen teslim olmuştum, çünkü evrende onun kollarının kadar güvenli bir yer olmadığını biliyordum.

Hırladı ve hareketlerini hızlandırdı, ben çığlık atana kadar meme ucumu çimdikledi. Orgazmım patladı, dalgalar gibi

. Kendimi uzaklara sürüklenmekten alıkoymak için omuzlarına sarıldım, parmaklarımı derine batırdım.

“Aferin kızım, bunu benim için çok güzel yaptın.” Övgü dolu sözler fısıldamaya devam ederken dudakları kulak kepçeme değdi. Beni yatağa yatırdı, ipi çözdü ve kızarana kadar ovulan tenimin her yerine öpücükler kondurduktan sonra beni göğsüne çekti. Elini başımın arkasına koydu, parmaklarıyla saçlarımı nazikçe okşadı. “Lanet olsun Sofiya, *lanet olsun*. Sonsuza kadar sadece sen ve ben varız.”

Boynunu emdim, ona da izimi bırakmak istiyordum, *buna ihtiyacım vardı*. Aramızdaki sessizlik rahattı, bizi nazikçe sarmalıyordu.

"Muhtemelen pantolonunda ıslak bir leke bıraktım," diye fısıldadım. "İyi. Sahip olduğum her pantolonda senin kokuna ihtiyacım var."

“Saçmalıyorsun.”

Ellerimi göğsünden aşağı kaydırđım, gömleğinin düğmelerini açıp daha aşağı indim. Pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini sıktım ve o inleyerek bana doğru itti. Tanrım, o sesi tekrar tekrar duymak istiyordum. Pantolonunun fermuarını açtım ve o kalçalarını kaldırarak, parmaklarım sıcak, pürüzsüz sikini kavrayana kadar pantolonunu aşağı çekmeme yardım etti.

Derin bir nefes aldı ve kalçalarımı avuçlayarak sıkıca sıktı. Beni yukarı kaldırıp sikini am dudaklarımın arasına kaydırđığında küçük bir çığlık attım. “Yorgun musun, bebeğim?”

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Tamamen uyanığım."

Beni yuvarladı, böylece üzerimde durur oldu. Kalın uylukları benimkilerin arasına sıkıştı, penisi girişimi okşuyordu.

"Beni bekletme," diye mırıldandım, dudaklarım boğazına değiyordu.

İçime bastırdı, sadece penisinin başıyla beni tahrik ediyordu. "Yapabilseydim, içinde yaşırdım." Cevap veremedi, sonuna kadar içeri girdi ve ben bu gerginlikle bir çığlık attım.

Kolları vücudumu sardı, içeri girip çıkarken beni olabildiğince sabit tuttu.

"Siktir, çabuk boşalacağım. Benimle birlikte boşal, bebeğim. O mükemmel amının sikimi sıkıştığını hissetmem lazım."

Durup kalçalarımın altına bir yastık yerleştirdi. Pozisyon değişikliği eklemlerimdeki baskıyı azalttı ve her itişin içindeki o mükemmel noktaya çarpmasını sağladı. Sanki içimden elektrik geçiyormuş gibiydim ve boşalırken Matteo'ya sarılıp inledim. O da saniyeler sonra boşaldı, ikimiz de zevkin tadını çıkarıyorduk, tenlerimiz birbirine değdiği yerlerde kalplerimiz hızla atıyordu.

"Mükemmel. Sen o kadar mükemmelsin ki," diye mırıldandı, dudaklarımı nazikçe öptükten sonra üstümden kayarak indi. Matteo banyoya girerken ben kendimi kıvrıldım. Birkaç dakika sonra elinde nemli bir havluyla çıktı ve beni temizledi; bu sırada yanaklarım kızardı. Bana bu şekilde baktığında her zaman hem zevk hem de utanç karışımı bir duygu hissederdim.

Yanımda tekrar uzandı ve ben de göğsüne sokuldum.

"Seninleyken her şey yolunda." Sözlerim mırıldanır gibi çıktı ama o beni daha sıkı sarıldı. "Her zaman bunu hayal etmişim ama hiç gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye mırıldandı. Sesi yarı uykulu gibiydi ve ben çıplak göğsüne yaslanarak gülümsedim.

Uyku beni içine çekiyordu, ama tam uykuya dalmadan önce, uzun zamandır içimde tuttuğum sözler ağzımdan döküldü. "Seni seviyorum."

Matteo'nun göğsü düzenli bir şekilde inip kalkmaya devam ediyordu. Cildine nazikçe bir öpücük kondurdum ve sonra gözlerimi kapattım.

MATTEO

“ *seni seviyorum.*”

Nefesimi düzenli tuttum ki Sofiya
uykuda olduğumu düşünsün diye nefesimi sabit tuttum, ama
göğsüm patlayacak gibi hissediyordum.

Beni seviyordu.

Seviyordu.

Her şey birkaç dakika

ve yine de hiçbir şey de aynı aynı

Evren evren değişmişti ve ben de dönüşmüştüm.

Sofiya Rossi'nin sevdiği bir adamdım.

Her nasılsa, tüm olasılıklara, kendi lanet olası aptallığıma ve
inatçılığımıza rağmen, değerli karımın sevgisini kazanmıştım.

Nefesi düzelirken ona daha sıkı sarıldım. Buna, ona
doyamayacaktım. Uyanık olduğum her an onu arzuluyordum,
zihnim uykumda bile onu arıyordu.

Ve aşkın hissi bu muydu diye merak ettim.

MATTEO

Domenico girdi ofise ofise çenesini çenesi sıkıldı
ve elinde bir dizüstü bilgisayar vardı.

"Rapor ver," dedim.

"Evet, Patron." Sonra tereddüt etti.

Bir homurtuyu zorla bastırdım. Şu anda Sofiya'nın yanında olmam gerekirdi. Bu sabah yataktan kalkmak istememiştim, özellikle de son zamanlarda o kadar yorgun olduğu için. Bütün günü birbirimize sarılıp, sevişip, dokunup, parmaklarını çıplak göğsümde gezdirirken onun tatlı sesini dinleyerek geçirmek istiyordum. Daha önce Arnavutları öldürmek istemeseydim, sırf beni karımdan ayırdıkları için öldürürdüm.

Domenico boğazını temizleyip dizüstü bilgisayarını açtı. "Hainin kim olduğunu buldum."

Kaşımı kaldırdım, yüzümde hiçbir şey belli etmeden. Ama içimde, *yok etme* arzusu yüzünden kalbim küt küt atıyordu. Kan dökme arzusu içimi kapladı. Sonunda, onları yakalamıştık.

"Kim peki?" diye sordu Romeo.

Domenico dizüstü bilgisayarını masanın üzerine, bana bakacak şekilde koydu. "İnanmak istemedim," dedi. "Ama o

Bayan Rossi.”

Sözlerini sindirmem bir saniye sürdü, ama sindirdiğimde öfke göğsümü kapladı.

Hayır.

Yanılıyordu. Kahrolasınca *yanılıyordu*.

Domenico, ceketimin altında silahımın saklı olduğunu bildiği yere bakarken yerinden kıpırdadı. *Karımı hain olmakla suçladıktan* sonra onu vuracağım diye endişelenmesi gerekirdi.

“Bana Aile’deki herkesi araştırıp iletişimlerini izleme izni vermiştin,” diye aceleyle devam etti. “Karın yeni bir telefon aldığında, onun telefonuna casus yazılım yükledim. Bunu önlem olarak yaptım, elbette bir şey bulmayı beklemiyordum, ama sonra garip aramalar ve mesajlar içeren bir düzen fark ettim.”

Ekranı kaydırabilmek için yerinden kıpırdadı ve kısa mesaj ekran görüntülerinin bulunduğu bir dosya ortaya çıktı. Onlara bakarken gözlerim bulanıklaştı. Sofiya, kuzey eyaletlerinden birinin alan koduna sahip bilinmeyen bir numaraya mesaj atarak, hareketlerimizle ilgili içeriden bilgi gönderiyordu. Bu bilgileri, tam da bu masada benimle otururken kolaylıkla elde edebilirdi. Benim aletim *onun içindeyken*, o beni ihanet etmek için çalışıyordu.

Romeo benimle göz göze geldiğinde kaşlarını çattı ve ikimizin de ailemi ve kimsenin tahmin edemediği ihaneti hatırladığımızı anladım.

Domenico, bitmek bilmeyen bir dizi arama ve mesajı kaydırıyordu. Son mesajların çoğu sabahın ortasında gönderilmişti; bana yataktan kalkamayacak kadar yorgun olduğunu söylediği saatlerde. Dairede tek başına olduğu zamanlarda.

Romeo, sanki bir patlama beklermişçesine beni dikkatle süzdü.

Ama içimdeki öfke karanlık ve soğuk bir şekilde yanıyordu. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu.

“Bayan Rossi ile kız kardeşi Mila arasında, Mila’nın aşık olduğunu düşündüren mesajlar var...” Domenico sözünü yarıda kesti.

"Söyle hadi," diye
homurdandım. "Arben," dedi
Domenico.

Bu isim içimi ürpertti.

"Rustik, Mila'nın Arben'le evlenip ittifakımızı yok etmesine asla izin vermez," dedi Romeo.

"Arben şehri ele geçirmediğe." Domenico'nun sözleri havada asılı kaldı.

Arnavutlar New York'un kontrolünü ele geçirirse, Rustik ittifakımızı bozup Arnavutların tarafına geçmekle çok daha iyi durumda olurdu.

Sofiya kız kardeşini seviyordu. Onun için her şeyi yapacağını söylemişti. Buna yeni ailesine ihanet etmek, *bana* ihanet etmek de dahil miydi?

"Arben ve Rustik birlikte mi çalışıyor?" diye sordum.

"Öyle görünmüyor," dedi Domenico. "Bunların hepsi Mila ve Sofiya'nın planı. Arben, Sofiya'ya dünyanın istediği herhangi bir yerinde bir ev sözü verdi," diye devam etti ve Mila ile karım arasındaki mesajlaşmaya geçti.

SOFIYA

Ben hep bir tutsak oldum. Gözetim altında olmadan hiçbir şey yapamıyorum ve bundan çok yoruldum. Beni gerçekten özgür bırakabileceğinden emin misin?

MILA

Arben her şeyin ayarlandığını söylüyor. Okyanus kenarında bir ev ve istediğim zaman gizlice seni ziyaret edebileceğim. Kimse asla bilmeyecek.

SOFIYA

Tamam. O zaman yapalım.

Anne babamı öldüren silah seslerini duymak kadar dünyamı yerle bir edecek başka bir şeyin olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama şu anda göğsümü delen acı, yanıldığımı kanıtladı. Yıllarca kalbimi sertleştirmeye çalışmışım, ama Sofiya bir şekilde oraya sızmayı başarmıştı. Ve şimdi dünyam yeniden paramparça oluyordu.

"Dışarıda bekle, Domenico," dedi Romeo, kapıyı işaret ederek. Korumam görevlim bir an tereddüt etti, sonra bana başını sallayıp odadan çıktı. Kapı arkasından kapandığında, ikinci komutanıma döndüm.

"Göründüğü gibi olmayabilir, fratello."

Elimi yüzümde gezdirdim, onun huzurunda maskemin biraz kaymasına izin verdim. "Beni sevdiğini söyledi." Bu sözler ağzımda kül gibi hissettirdi.

"Seviyor," dedi Romeo.

"Bunu nasıl açıklıyorsun?" diye bağırdım, dizüstü bilgisayarını işaret ederek. Mesajlar, evlendiğimiz ilk birkaç güne kadar uzanıyordu. Onu dairede terk ettiğim güne. Ama o zamandan beri işler düzelmişti. *Ben* düzelmişim. Yine de o, beni değil kız kardeşini seçmişti.

Romeo'nun boğucu sessizliği, odada somut bir şey gibi yayılıyordu ve ciğerlerimden nefesimi çalıyordu.

Ben eylem adamıyım. Her zaman kontrol bendeydi, her zaman bir planım vardı. Yine de kafam boştu. Tüm dünyam çöküyordu ve önümdeki bir sonraki adımı göremiyordum. Sağduyuma aykırı olarak, Sofiya'ya kendimi açmış, ruhumu ona açmışım. Ve o bana böyle mi karşılık verdi?

Romeo konuşmak için ağzını açtı ama kapıya gelen keskin bir vuruşla sözü kesildi.

"Patron," diye seslendi Domenico. "Ajello telefonda. Acil bir durum var."

Romeo'ya başımı salladım ve o da kapıyı açtı.

Korumam, gözleri fal taşı gibi açılmış halde içeri girdi. "Kuzeydeki depoda bir pusu var. Adamlarımız içeride barikat kurdular, ama fazla dayanamayabilirler. Ajello, Arben'in orada olduğunu söylüyor."

"Siktir!" diye bağırdım. Bu, beklediğim andı; Arben'i alt etme fırsatı. Neden Sofiya'yla ilgilenmem gereken tam da bu anda olmak zorundaydı ki?

Tabii bu *yüzden* şu anda bu olaylar yaşanmıyorsa. Arben, Sofiya'ya bir hamle yapmak için mi şehre gelmişti?

"Kahretsin, Patron, destek gelmezse fazla dayanamazlar," dedi Domenico. Odanın diğer ucunda olmama rağmen, telefonun hoparlöründen gelen bağırışları duyabiliyordum.

Ceketimi giydim. *Hemen* harekete geçmeliydim.

"Sofiya'yı al ve onu bodrum katındaki odaya götür," dedim Domenico'ya. Her kelime bir işkence gibiydi, ama başka bir çıkış yolu göremiyordum.

"Ne?" diye tısladı Romeo, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Şaşkın bakışlarına sert bir ifadeyle karşılık verdim. Kan bağı dışında kardeşim sayılabılırdi, ama ben Don'dum ve emirlerim alenen sorgulanamazdı. Romeo hatasını fark etti ve bana başını salladı. Çenesi hala sıkılıydı.

"Benim de seninle gelmemi istemiyor musun?" diye sordu Domenico. "Hayır, Sofiya'nın yanında kal." Bu düşünce karşısında içimde sahiplenici bir öfke yükseldi . başkabir yakın olması karım karım Vücudum Vücudum, onun bir hain olduğu gerçeğini henüz tam olarak kabullenememişti. Birlikte geçirdiğimiz zamanın ne kadarı yalandı? Ama başka seçeneğim yoktu. Önceliğim Arben'in peşine düşmektir. Domenico kavgada bir kazanç olsa da, burada kalması için güvendiğim birine ihtiyacım vardı. On yıl önce, savaşırken hainleri tespit etmeme yardım eden oydu Amcam, bana ait olanı geri almak için.

"Bodruma indiğinde ona ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Ona zarar verme, sadece odaya koy. Telefonunun ya da başka bir iletişim aracının elinde olmadığından emin ol. Döndüğümüzde onu alacağım." Romeo'ya döndüm, yaptıklarımı savunma dürtüsünü görmezden gelemedim. "Eğer o hainse, umarım odada geçirdiği zaman onu itiraf etmeye yetecek kadar korkutur."

Romeo sorusunu dile getirmedi, ama soru aramızda gün gibi açık bir şekilde asılı duruyordu: *Ya o hain değilse?*

Bu riski göze alamazdım. Adamlarım tehlikede idi, tüm imparatorluğum tehdit altındaydı. Ben yokken onu gözetimsiz bırakamazdım. Onun ve Arben'in çoktan bir plan yapmış olması mümkündü ve yakalandığından şüphelenirse kaçmaya çalışabilirdi.

Asla.

Asla, tesoro.

Benden asla kaçamazsın.

“Evet, Patron,” dedi Domenico. “Ben hallederim.”

Romeo ve ben cephanelikten ilave silahlar aldık, ardından en iyi on adamımla birlikte garaja doğru yola çıktık.

Depoya gidip Arnavutları yok edecek, Arben'i yakalayacaktık, sonra da geri dönüp karımdan gerçeği öğrenecektim.

SOFIYA

Angelo, ben gergin bir şekilde izlerken, benim için ağır dökme demir tencereyi fırına koydu.

"Harika olacak, principessa," dedi, yüksek ısıdan korunmak için kapıyı kapatırken.

"Bilemiyorum," dedim, ellerimi ovuşturarak. "Ekşi mayalı ekmek pişirmek ilk kez deniyorum. Muhtemelen batırmışımdır."

Angelo alaycı bir şekilde güldü. "Merak etme. Patron, önüne koyduğun her şeyi yer zaten."

"Bu abartı," diye mırıldandım, ama korumamın ifadesinden saçmaladığımı anladım. Gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı ve ben kızardım, daha dün Matteo'nun mutfak tezgahında *beni* nasıl yaladığını hatırladım.

Noodle elime dokundu ve ben de kulağını kaşıdım. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, malysh?"

"Ekmek pişene kadar mahalle turu atacak vaktimiz var," dedi Angelo.

"Tamam, o zaman hızlıca bir yürüyüşe çıkalım," dedim Noodle'a, o da heyecanla etrafında dönmeye başladı.

Ön kapıya doğru yuvarlandım, ama ben oraya varamadan kapı açıldı. Bir an için Matteo'nun erken döndüğünü umdum,

ama Domenico olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Noodle önüme geçti, vücudu tetikteydi.

"Neler oluyor?" diye sordu Angelo, yanıma koşarak. "Matteo iyi mi?" diye sordum, iki

"Patron iyi. Ben sizin için buradayım, Bayan Rossi." Korumanın yüzü ifadesizdi, ama gözlerinde beni ürperten bir parıltı vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Patron sizi aşağıya getirmemi istedi. Sizi orada bekliyor."

Göğsümde rahatsız edici bir his uyandı. Matteo Domenico'ya güveniyordu, ama ben onunla hiçbir yere gitmek istemiyordum.

"Bu konuda hiçbir şey duymadım," dedi Angelo.

Domenico homurdandı. "Patron onu getirmem için beni yukarı gönderdi. Onun için bir sürprizi var." Sesi sakindi, ama havada gerginlik hissediliyordu.

"Ben onunla kalacağım," dedi Angelo.

Domenico omuz silkti. "Sen bilirsin."

Noodle'ın tasmaını takmaya gittim, ama Domenico beni durdurdu. "Köpeği burada bırak."

"O benimle geliyor," dedim soğukkanlılıkla.

Domenico gözlerini devirdi. "Tamam, tamam, ne istersen yap."

Asansöre bindiğimizde Angelo telefonundan birine mesaj atıyordu ve bunun ne olduğu konusunda kocama onay aldığını biliyordum. Derin bir nefes alıp Noodle'ın yumuşacık kulaklarını okşadım. Aşırı tepki veriyordum. Matteo'nun bana bir sürprizi vardı, o kadar. Bunda olağandışı bir şey yoktu.

Asansör kapısı açıldı ve Angelo önüme geçerek görüşümü engelledi ve küfretti.

"Neden buradayız lan, Domenico?" diye öfkeyle sordu Angelo.

"Sadece patronun emirlerini yerine getiriyorum." Domenico tekerlekli sandalyemin tutamaçlarını kavradı ve beni ileri itti, Angelo'yu geriye atlamaya zorladı.

Garajda değil, bodrumda olduğumuzu görünce içimi bir ürperti kapladı. Karanlık ve soğuktu ve önümde küçük bir hücreye açılan açık bir kapı vardı.

Angelo kükredi ve Domenico'nun göğsüne bir yumruk attı. "Bu da ne lan?"

Domenico, korumama silahını doğrultunca nefesimi keserek içime çekti. "Ne yapıyorsun? Ateş etme!" diye bağırdım.

"Patronun emirlerini yerine getiriyorum," dedi Domenico. "Ve hiçbir ihanete müsamaha göstermeyeceğim."

"Yalan söylüyorsun." Angelo'nun gözlerinde öfke parıldıyordu ve Domenico'ya saldırıp vurulacağından çok korktum. Tam o anda telefonu çaldı.

"Romeo," dedi Angelo, telefona cevap verirken yüzünde rahatlama belirmişti. Konuşmanın geri kalanı hızlı bir İtalyanca ile devam etti. Ben sadece birkaç kelime yakalayabildim, ama Angelo'nun gözlerindeki dehşeti anlamak hiç de zor değildi.

Telefonu kapattı.

"Sofiya," dedi, sesi yumuşaktı.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle, başımı sallayarak. "Ne oluyor?"

Beni burada bırakma."

Korumam acı içinde görünüyordu. "Patron dönene kadar. Çok uzun sürmez."

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen bunu yapma."

Domenico tekerlekli sandalyemi yakaladı ve beni hücreye itti. Noodle sızlanarak yanımdan ayrılmayı reddetti.

"Çık dışarı."

Domenico'nun emrini kavrayamadan, tekerlekli sandalyeyi öne doğru eğdi ve ben çığlık attım. Noodle'a tutunmayı başardım, o da beni dengeledi ve yere çok sert çarpmamı engelledi.

İcra memuru Noodle'ın tasmaını yakaladı ve çekmeye başladı. Bırakması için ona bağıırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Ama o sadece alaycı bir şekilde sırttı ve ağlayan köpeğimi hücreden dışarı sürükleyip, arkalarından kapıyı gürültüyle kapattı. Oda karanlığa bürünmüştü. Ve ben yalnızdım.

Kapı tekrar açıldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Domenico, bir elinde metal bir sandalyeyi sürükleyerek, diğer elinde bir el feneri tutarak içeri girdi. Angelo veya Noodle'ı görebilmek için onun arkasına baktım, ama kapı gürültülü bir sesle kapandı ve beni o küçük odada infazcıyla baş başa bıraktı. Gözyaşlarımın akmasını engellemek için çenemi sıkıca kenetledim.

"Kendini oldukça zeki sanıyordun, değil mi?" Domenico el fenerini açarak sordu. El feneri, duvarlara tehditkar gölgeler düşürdü.

"Ne demek istediğini anlamadım."

Sandalyesine yaslanırken yüzünde şeytani bir gülümseme yayıldı. "Patronun senden bilgi almasını izlemekten keyif alacağım. Onu ilk kez bir adamı işkence ederken gördüğümde, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. O adam da bir haindi. Patron onu tam bir hafta boyunca hayatta tuttu, önce tırnaklarını, sonra parmaklarını ve sonra da uzuvlarını yavaşça keserek. Sonunda öldüğünde vücudunun her yeri o kadar parçalanmıştı ki, insan gibi görünmüyordu bile. Bu... *ilham vericiydi*."

Vücudumu titreme sardı ve koltuk altlarım terledi. "Ben hain değilim."

Domenico burnunu çekti. "En azından oyunculuk pratiği yapmak için birkaç saatin var."

Göğsümde öfke alevlendi. "Oyunculuk yapmıyorum."

"Haftalardır birinin Arnavutlara istihbarat sızdığını biliyorduk. Patronun kesinlikle senin olduğunu tahmin etmemişti, ama deliller çok açık." Gözleri bedenimi baştan aşağı tararken karardı ve birdenbire kendimi

korkunç bir çıplaklık hissettim. “Acaba su işkencesiyle mi başlayacak? O kadar az suyla neler yapabildiğine inanılmaz. Ya da belki de o güzelim küçük ayak tırnaklarını tek tek koparır. Şanslıysam, sıra bana da gelir.”

Aklım onun sözlerini reddetti. Matteo beni önemsiyordu. Bana asla zarar vermezdi. Domenico kendi başına hareket etmiş olmalıydı.

Ama sonra... Angelo, Romeo'ya emri teyit etmişti.

Göğsümde panik alevlendi. “Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma,” dedim, ama sözlerim zayıf çıkmıştı.

Domenico sadece güldü. Bu küçük, iğrenç hücrede ondan olabildiğince uzaklaştım. Beton zemin soğuk ve kirliydi ve durduğum yer, beni bu korkunç infazcının karşısında daha da savunmasız hale getiriyordu.

"Hoşça kalın, Bayan Rossi. Tabii artık size bu şekilde hitap etmeyeceğim. Umarım burada kalışınız hoşunuza gider."

ODA BASKICI bir karanlıkla kaplıydı, bu yüzden ne kadar zaman geçtiğini bilmek imkansızdı. Isınmak için dizlerimin etrafına kıvrıldım. Ama nafileydi; beton zeminin ve duvarların nemli soğuğu, giysilerimin içinden buz gibi geliyordu. Titreyen dişlerim sessizliği bozdu, ama hiçbir şey mesanemdeki acıyı unutturamadı.

Yarı sürünerek, yarı emekleyerek metal kapıya gittim ve ellerimle kapıya vurdum.

“Tuvalete gitmem lazım. Lütfen beni dışarı çıkarın.” Buraya ilk konulduğumda saatlerce yardım için bağırmıştım, bu yüzden sesim kısılmıştı. Sonunda kapıya yaslandım ve gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı.

Yalnızdım.

Tamamen
yalnızdım.

Kollarım altımda pes etti ve yere yığıldım, bedenim çok zayıf ve yorgun kendimi destekleyemeyecek kadar

Artık. Sert zemin kalçalarımı acı içinde yakıyordu, ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve Matteo'nun hücreye dalıp beni kurtardığını hayal ettim. Ama hayal gücüm bile bana rahatlama sağlayamadı, çünkü görüntü değişti ve Matteo'nun ifadesi acımasız bir hal aldı. Bana alaycı bir şekilde baktı. "Artık senden kurtulabilirim."

Hıçkırıklar boğazımı tıkadı. "Beni burada bırakma," diye fısıldadım defalarca, ta ki dudaklarım sessiz bir ıstırap içinde hareket etmeye başlayana, sesim kesilene kadar.

Sıcak idrar bacaklarımdan aşağı akıp yerde birikirken, dünyadaki en acınası yaratık bendim. Üzgün, acınası ve küçük. Çünkü sonunda onu bulduğumu sanmıştım. Sevgiyi, ilgiyi... aile gibi hissettiren bir şeyi.

Ama bu hiçbir zaman gerçek olmadı. Çünkü şu anda bile, kalbim parçalanırken bile, o ne yaparsa yapsın, Matteo'ya bunu asla yapamayacağımı biliyordum.

Onu çok fazla seviyordum. Ne kadar aptalmışım.

MATTEO

Gözlerimi açtım, kendimi uyuşturulmuş ve sersemlemiş hissediyordum.

Yüzüme dokunmak istedim ama kolum sanki yanıyormuş gibi hissettim.

"İyi bir hareket değil."
Romeo'nun sesini takip ederek başımı sağa çevirdim. Yüzü bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Berbat görünüyorsun," diye boğuk bir sesle söyledim.

Romeo burnunu çekti. "Burada ayna olmadığı için şanslısın, çünkü ben senden daha iyi görünüyorum."

Eğer hissettiğim gibi görünüyorsam, ona inanırdım. "Ne oldu?"

Romeo, yatağın yanındaki komodinden bir bardak su uzattı. "Koluma kurşun isabet etti. Yerdeki Arnavut askerlerden biri, görünüşe göre tam olarak ölmemişti."

"Siktir."

Depoya vardığımızda Arben ortalarda yoktu. Arnavut askerleri fazla zorlanmadan etkisiz hale getirip, tuzağa düşmüş adamlarımı kurtarmıştık. Ben yere düştüğümde, yakaladığımız askerleri minibüslere yüklemeye çalışıyorduk.

"Durum ne?"

"Ameliyat oldun. Tamamen iyileşeceğini söylediler, ama önümüzdeki altı hafta boyunca dikkatli olman gerekiyor."

İnledim. "Vurulmaktan nefret ediyorum."

Romeo burnunu çektirdi. "Bunu yeterince sık yapıyorsun." "Ne kadar süredir baygınlım?"

"Dün öğleden sonra. Şu anda saat sabah on."

Sofiya burada mı diye bakmak için, bulanık görüşümle odaya göz gezdirdim. Dünkü anılar aklıma gelince kalbim sıkıştı. Kahretsin, her şey nasıl bu kadar karışmıştı? Olayların aslını öğrenmek için eve dönmem gerekiyordu. Gördüğüm mesajlarla tartışmak zordu, ama yine de onun bana ihanet etmiş olması imkansız geliyordu. Eğer hepsi doğruysa, o çok iyi bir oyuncuydu. Elimi yüzüme sürdüm. Ya da belki de beni yumuşatmıştı.

Daireye döndüğümde çok kızgın olacağından emindim. Mafya babası olarak içimde beslediğim soğukluğu bulmaya çalıştım, ama onun bodrumda zaman geçirdiği için hissettiğim suçluluk duygusunu silemedim.

Kolumdaki güçsüzlüğe lanetler yağdırarak kendimi oturur pozisyona kaldırdım. "Eve dönmeliyiz."

Asansör bizi en üst kata çıkarırken ona yaslandım. Tek istediğim Sofiya'yı duşa sürüklemek, vücudunun her santimini öpmek ve uyurken onu yatağa çekip kendime yapıştırmaktı.

Sonra uyanıp onu birkaç kez sikerdim. Ama o fanteziyle aramda çok fazla engel vardı.

Asansörden indim ve Angelo'yu dairenin önünde dururken buldum. Yüzü öfkeyle doluydu ve gözlerime bakmıyordu. Bu itaatsizliğe karşı çenemi sıktım,

ama o Sofiya'nın korumasıydı ve bana neden kızgın olduğunu anlıyordum. Onunla daha sonra konuşacaktım.

"Destek için içeri girmemi ister misin?" diye sordu Romeo.

Sofiya'nın beni parmağında oynatmasını engellemek için bile olsa, muhtemelen gelmeliydi. Ona sorular sormam, neler olup bittiğini tam olarak anlamam gerekiyordu. Başımı salladım ve Angelo'nun yanından geçip daireye girdim.

Noodle kapıda beni karşıladı, enerji dolu bir şekilde zıplıyordu. Kafasını okşamak için uzandım ama o yatak odasına kaçtı.

Kahretsin, şu anda köpek bile benden hoşlanmıyordu.

"Sofiya?" diye seslendim. Odamızda olmalıydı.

Yorgunluktan adımlarım ağırlaşmıştı. Odaya ulaşmadan Noodle dışarı koştu ve Sofiya'nın ilaç çantasını bana fırlattı. Göğsümde bir panik dalgası hissettim. Sofiya yaralanmış mıydı?

Yatak odasına koştum ama oda boştu. Onu tekrar çağırdım ve banyoyu kontrol ettim. Oturma odasına geri koştum.

"Burada değil," dedim buzdolabından bir şey çıkaran Romeo'ya.

O da hemen kabı geri koydu ve ikinci komutanım olarak harekete geçti. Benden önce ön kapıya ulaştı ve kapıyı açtı.

"Angelo, Sofiya nerede?" diye sordu.

Angelo döndü ve ikimize de şaşkınlıkla baktı. "Onu bıraktığın yerde." Konuşurken gözleri öfkeyle dolu bir şekilde bana baktı.

Sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. Onu bıraktığım yerde mi?

"Hâlâ o lanet bodrumda mı?" diye bağırdım.

Romeo arkamda küfretti. Parmaklarım titreyerek asansörün okuyucusuna dokundum. Kapı hemen açıldı.

"Bin," dedim Angelo'ya. "Ve ne olduğunu açıklasana lan."

"Bayan Rossi'nin hücrede kalması gerektiğini ve senden başka kimsenin onu dışarı çıkarmaması gerektiğini söylemiştin," dedi Angelo.

Yumruğumu asansör duvarına vurdum. "Ve birkaç saat sonra geri dönmeyince kimse bir şey yapmayı akıl etmedi mi?"

" , you , didn't , return, , I , tried , to , get , her , out. Domenico, Romeo'yu aradığını söyledi, Romeo da senin dönene kadar orada kalması gerektiğini doğruladı."

Başımı, ellerini havaya kaldıran kardeşime doğru çevirdim. "O beni aramadı. Ben öyle bir şey demedim. Ben de onun da daireye döndüğünü sanmıştım."

Domenico'nun işi bitmişti.

Kalbim deli gibi atıyordu ve asansörün ne kadar yavaş olduğuna bağırarak istedim. Kapılar açılır açılmaz, bodrumdan Sofiya'nın bulunduğu hücreye doğru koştum. Dışarıda kimse yoktu ve anahtarlar da ortada yoktu.

"Ofisimden yedek anahtarları getir," diye Romeo'ya bağırdım. Kapıya döndüm. "Sofiya, tesoro, beni duyabiliyor musun?" Duyamayacağını biliyordum. Burası işkence için kullandığımız odaydı. Ses geçirmezdi.

Ama bu, metalin arkasından ona seslenmemi, burada olduğumu ve bir dakika içinde dışarı çıkacağını ona bildirmemi engellemedi.

Romeo anahtarlarla geri döndüğünde nefes nefeseydi.

Titrek ellerimle kapının kilidini açtım ve sonra kapıyı bir çırpıda açtım.

Gördüğüm manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Işık damlıyordu içeri içeri içine o
karım karımı

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu nazikçe sırt üstü çevirdim. Gözleri kapalıydı ve cildi soğuktu.

"Hayır, aşkım, lütfen iyi ol," diye yalvardım onu kollarıma alırken. "Romeo! Aria'yı hemen buraya getir!"

Sofiya'yı sarsmadan olabildiğince hızlı bir şekilde asansöre koştum. “Benimle kal,” diye yalvardım hala baygın olan ona.

Angelo ceketini çıkarıp Sofiya'ya sardı, hepimiz asansöre sıkıştık.

"Sofiya, beni duyabiliyor musun? Lütfen bebeğim, lütfen bir şey söyle."

Hıçkırık gibi bir ses çıkardı ve bu ses hem rahatlama hem de işkence gibiydi.

Asansör kapıları en üst katta açıldı ve ben daireye koştum.

"Seni ısıtacağız." Sesimi yatıştırıcı tutmaya çalıştım ama boşuna. Karım kollarımda neredeyse baygın halde yatarken hiçbir şey sakın ya da yatıştırıcı olamazdı.

Gözleri aralandı.

“İşte buradasın.” Sesim rahatlamadan titriyordu. “Hadi seni banyoya götürelim. Ilık su sana iyi gelecek.”

Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Hayır, lütfen, su yok. Uslu duracağıma söz veriyorum. Lütfen bunu yapma." Kollarımda debeleniyordu, ama hareketleri zayıf ve halsizdi. Yine de düşmesini veya kendine daha fazla zarar vermesini önlemek için onu daha sıkı tuttum.

"Sofiya, canım, ne oldu?" O mücadele etmeye ve ağlamaya devam ederken kalbim hızla atıyordu, çıkardığı her ses göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Lütfen yapma. Suyu kullanma. Lütfen, uslu duracağım, söz veriyorum.” Gözleri tekrar kapanırken sözleri geveleniyordu.

Romeo odaya koştı. “Aria yolda. Önce vücudunu ısıtmamız gerektiğini söyledi. Islak giysilerini çıkar ve üzerine battaniye ört.”

Angelo, kolları battaniyelerle dolu olarak odaya koştı.

Sofiya'yı yatağa yatırmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Ben onun giysilerini çıkarırken diğer ikisi odadan çıktı. Sıcak bir bezle cildini silip

, sonra üzerine battanileri örttüm.

Yatak odasının kapısı açıldığında irkildim. Gelen Aria'ydı. Hızla Sofiya'nın yanına gitti ve tıbbi çantasından sıcak bir kompres çıkardı. Aria sessizce Sofiya'nın hayati belirtilerini ölçerken ona acele etmesini söylemek istedim, ama dilimi tuttum.

"Hayati belirtileri güçlü," dedi sonunda. "Ve vücut ısısı yükseliyor."

Karımı izlemekten kendimi alamıyordum.

"Bu nasıl oldu, Matteo?" diye sordu.

Yaptıklarımı ayrıntılı olarak anlatmak için kelimeler yetersizdi. Utancımı ortaya çıkarmak için.

Romeo her şeyi açıklarken gözleri karardı.

Sofiya yatakta kıpırdadı ve ben yaklaşmak istedim ama Aria beni durdurdu. "Gitmen gerek."

Görüşüm kırmızı bir sisle kaplandı. "Onu bırakmayacağım. Ona bakmam lazım."

"Bunu yapan sensin," diye öfkeyle söyledi. "Sofiya sen odadayken sakın kalabilir mi sence? O benim hastam ve ben sana gitmeni söylüyorum. Sadece o seni isterse geri gelebilirsin."

Angelo önümde belirdi, iri cüssesi üzerimde gölge gibi duruyordu.

"Gidelim," dedi, sanki ben bir pislikmişim gibi bana tepeden bakarak. Çocukluğumdan beri ilk kez kendimi küçük hissettim.

Onun beni odadan ve sevdiğimden uzaklaştırmasına izin verdim.

SOFİYA

Dr. Amato kanımı alırken hissizdim. Üçüncü kez iğneyi batırmaya çalışıyordu ama ben neredeyse hiç hissetmedim.

Üstüm battaniyelerle örtülmüştü, ama beni sıcak tutan, beni bir şekilde gerçekliğe bağlayan tek şey, Noodle'ın yumuşak vücudunun benimkine değmesiydi. Yanımdan ayrılmayı reddediyordu. Başı göğsüme yaslanmıştı, bu baskı paniklememi engelliyordu.

“Sofiya? Beni duyuyor musun? Sofiya?”

Dr. Amato'nun benimle konuştuğunu fark edince irkildim. Zaman hem çok yavaş hem de çok hızlı akıyordu. Oda etrafımda dönüyordu, bu da kafamın karışmasına neden oluyordu. Kafamı ona doğru çevirdim. Alnında endişe çizgileri vardı, gözleri hüzünlüydü, ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki soğuk, duygularımı dondurmuş gibiydi.

Bana uyar.

Hissetmek istemiyordum. *Var olmak* istemiyordum. İstedğim her şeye sahip olduğumu sanmıştım. Hayal ettiğim her şeye. Şimdi hepsi gitmişti ve en kötüsü, nedenini anlamıyordum. Kocamın benden nefret etmesine neden olacak ne yapmıştım? Bana işkence etmek istemesine neden olacak ne yapmıştım? Yaşadıklarımız gerçek miydi?

Dr. Amato yüzüme dokunduğunda irkildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Ateşinizi tekrar ölçmek ve size bir torba serum vermek istiyorum. Çok susuz kalmışsınız."

Söyleyecek hiçbir kelime bulamadım.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu. "Isınmana yardımcı olur."

Gözlerimi kapattım. Belki de tüm dünyayı dışarıda bırakabilirdim.

Belki de öylece yok olabilirdim.

Noodle soğuk, ıslak burnunu boynuma sürttü. Onu görmezden gelmeye çalıştım, ama o ısrarcı davranmaya devam etti, ta ki ben tüm battaniyelerin ağırlığı altından zorlukla elimi çekip kafasını okşamaya başlayana kadar. Onun nazik dokunuşu, tüylerinin yumuşaklığı göğsümde bir duygu dalgası yarattı, ama ben bunu çabucak bastırdım. Gerçekle yüzleşecek kadar cesur değildim.

Noodle'ın vücuduna sarıldım, iki kolumu da onun etrafına doladım. "Seni özledim," diye mırıldandım. "Sen beni özledin mi?"

Noodle, sanki *evet* der gibi uzun bir nefes verdi.

"Size damardan sıvı verebilir miyim?" diye sordu Dr. Amato sordu.

Noodle'a sıkıca sarılmıştım ama başımı salladım. Artık ne olacağı umurumda değildi. Doktor ne isterse yapabilirdi.

Ağzımdaki metalik tat, serumun başladığını gösterdi. Gözlerimi kapalı tuttum.

"Kan tahlillerini laboratuvara götüreceğim, akşam tekrar kontrol etmek için geleceğim." Bir an tereddüt ettikten sonra sordu, "Ben yokken yanında birinin oturmasını ister misin?"

"Hayır," dedim, sesim kısık ve boğuktu.

Kimsenin beni görmesini istemiyordum.

Kimse güvende değildi.

Dr. Amato kapıyı açtı ve kapı tekrar kapanmadan önce Matteo'yu bir an gördüm. Kırmızı çerçeveli gözlerinin altında koyu lekelerle mahvolmuş görünüyordu.

Neden üzölmüş olabilirdi ki?

Yüzümü Noodle'ın tüylerine gömdüm, gözlerimi kapattım ve uykunun beni alıp götürmesine izin verdim.

"SOFIYA?"

Dr. Amato'nun sözleri, sanki bana ulaşmak için büyük bir boşluğu aşmak zorunda kalmış gibi, bana doğru süzöldü.

Noodle'ın kuyruğu sallanıp yatağa vuruyordu, ama yerinden kıpırdamadı. Muhtemelen yemek yemesi ve dışarı çıkması gerektiğini fark edince içimi bir endişe kapladı. Ben hapisteyken kimse onu beslemiş miydi?

Kendimi zorlayarak oturur pozisyona geçtim. "Noodle'a yemek verildi mi?" diye sordum, sesimde hafif bir panik vardı.

"Oh," dedi Dr. Amato, kaşlarını çatarak. "Emin değilim. Birine sorabilir miyim?"

Dudaklarımı ısırdım, Noodle'a bakıldığından emin olma ihtiyacımla, biriyle karşılaşma korkum arasında gidip geliyordum. "Angelo," dedim sonunda. "Onu buraya getirebilir misin?"

Birkaç dakika sonra, korumam odaya girdi. Yüzündeki ifade ıstırap doluydu. Yatağımın yanına diz çöktü.

"Senden af dilemeyeceğim, çünkü bunu hak etmiyorum. Domenico'yu öldürmeliydim, seni oraya koymasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmalıyım."

Boğazımdaki düğömlenmeyi bastırmak için zorla yuttum.

"Tek söyleyebileceğim, bundan sonra sadakatim sana ve sadece sana olacak. Emrindeyim."

Olanların Angelo'nun suçu olmadığını biliyordum. Suç Don'a aitti. Ama o hücrede mahsur kaldığım süre boyunca tek düşünebildiğim şey, çevremdeki herkese güvenimi ne kadar kolay verdiğimdi.

“Noodle’a yemek verildi mi?” diye sordum, sesim kısılmıştı.

Adını duyunca Noodle canlandı. Angelo'ya döndü ve yüzünü yaladı.

“Evet, onu besledim ve dışarı çıkardım,” dedi Angelo.

"Tamam," dedim. Alt dudağım titremeye başladı ve yatağa kıvrılıp köpeğimi kollarıma sardım. "Artık gidebilirsin."

Angelo, daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi keskin bir nefes aldı, ama sonra ayağa kalktı. “Yaklaşık bir saat sonra ona akşam yemeğini getireceğim.”

Dr. Amato yatağın yanına geri döndü. "Sofiya, laboratuvar sonuçların geldi."

Duvara boş boş baktım. Laboratuvar sonuçlarım umurumda değildi. Zaten bilmediğim ne söyleyebilirdi ki? Vücudumun bozuk olduğu. *Ben* bozuktum.

“Sonuçlar çoğunlukla normal sınırlar içindeydi, ama aynı zamanda şunu da ortaya çıkardı...” Boğazını temizlemeden önce sözünü yarıda kesti. “Sofiya, hamilesin.”

Sözleri beni sersemlikten birden uyandırdı. “Ne dedin?” Aria bana dikkatle baktı. “Hamilesin.”

Bir duygu seli, kendimi içine kapattığım uyuşukluğu parçaladı, neredeyse nefesimi kesecekti. Oturdum, elim battaniyenin altındaki karnıma gitti.

Noodle kucağıma geldi, sanki orada bir hayatın büyüdüğünü zaten biliyormuş gibi burnunu karnıma dayadı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama gözyaşları yine de yanaklarımdan süzülüyordu. Bu benim hayalim, hep istediğim şeydi ama şimdi bir kabusu hapsolmuş gibi hissediyordum.

"Bunun sindirilmesi zor bir haber olduğunu biliyorum, özellikle de hâlâ şokta olduğun için," dedi Dr. Amato, sesi nazikti.

Korkunç bir düşünce beni sardı ve doktorun elini tutup sıkıca sıktım. "Don'a söylediniz mi?"

"Hayır, sana söylemek istedim..."

"Ona söyleyemezsiniz," dedim, elini daha da sıkı tutarak. "O bilmemeli." Düşüncelerim karmakarışık ve kelimelerim birbirine dolanıyordu, ama bedenim "*güvenli değil, güvenli değil*" diye çığlık atıyordu.

Gözleri kapıya kaydđ, sonra tekrar bana döndü. "Eninde sonunda öğrenecek."

Tırnaklarımı eline, koluna geçirdim ve vücudunu kendime doğru çektim. "Ona söylemeyeceğine söz vermelisin. Söz ver." Ne istediğimi, Don'a ihanet etmenin ona neye mal olabileceğini biliyordum. Ama onun beni anlaması, beni ve bebeğimi korumasđ gerekiyordu.

Yavaşça nefes aldı, gözlerimin derinliklerine baktđ. "Tamam, Sofiya," dedi yavaşça. "Sessiz kalacağım. şimdilik."

şimdilik.

En azından sessizliği, durumu zmem için bana biraz zaman kazandırmalı. Kolunu bıraktım. Derisinde hilal şeklinde izler bırakmıştım.

"Bebek iyi mi?" diye fısıldadım.

"Emin değilim. Vücudun çok fazla stres yaşadı." Paniklemiş halimi görünce, elini nazikçe omzuma koydu. "Bu, bebeğin iyi olmadığı anlamına gelmez. Kaç haftalık olduğunu biliyor musun?"

Matteo ile ilk kez ne zaman seks yaptđımızı hatırlamaya çalıştım, ama zihnim çok hızlı çalışıyordu ve net dşnemiordum. "Birkaç haftadan fazla olamaz."

Dr. Amato başını salladı. "Bana hamilelik hakkında soru sorduğundan bu yana iki haftadan biraz fazla zaman geçti."

Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. İlk sevişmemiz o kadar büyülü, o kadar mükemmeldi ki.

Hepsi bir yalandđ.

“Kan testleri, idrar testlerinden daha hızlı hamileliği gösterebilir,” diye devam etti. “Son adetinin ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

"Düğünden beri adet görmedim," dedim, elimi yüzümde gezdirerek. "Bir şeylerden şüphelenmeliydim. Ama adetlerim tahmin edilemez olabilir."

Dr. Amato elimi iki eliyle kavradı ve hafifçe sıktı. “Son zamanlarda çok şey yaşadın. Fark etmemiş olman beni şaşırtmadı.”

Noodle yine karnıma hafifçe vurdu. Son birkaç dakika içinde tüm dünyam değişmişti.

“Bebeğın iyi olup olmadığını görmek için ultrason yapamaz mısınız?”

Dr. Amato başını salladı. “Ultrasonla bir şey görmek için henüz çok erken. Genellikle, bir şey görebilmek için en az altı hafta beklemek gerekir.”

Kalbim sıkıştı. Bebeğimi *hemen* görmek, ona henüz başarısız olmadığını bilmek istiyordum. *Ben* güvende değilken, vücudum nasıl bebeğim için güvenli bir yuva olabilirdi ki?

Gözlerim yaşlarla doldu ve ağlamaya başladım. Vazgeçmeye, sadece acı ve ıstırap dolu bu hayattan çekip gitmeye hazırdım. Ama artık devam etmek için bir nedenim vardı. Ne pahasına olursa olsun, bu bebeğeye hayalini kurduğum ama hiç elde edemediğim tüm sevgiyi verecektim.

SOFIYA

D Dr. Amato bana bir tepside akşam yemeği ve büyük bir fincan sıcak çikolata getirdi. Gece için odamdan ayrılmadan önce, ben

ona Angelo'yu içeri almasını söyledim.

Son bir saati her şeyi düşünerek geçirmiştim ve bir plan yapmıştı. ılgınca ve riskli bir plandı ve en az bir kişiye güvenmemi gerektirecekti.

Angelo yatağımın ucunda duruyordu; omuzları dik, elleri önünde birleştirilmişti.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordum. Sesimin biraz güç kazanmış olmasından gurur duyuyordum. Bebeğim için güçlü olmam gerekiyordu. "Beni korumak için her şeyi yapacağın konusunda mı?"

"Evet," dedi Angelo tereddüt etmeden.

"Bana yardım edecek misin? Matteo'ya değil mi?" Onun adını söylemek fiziksel olarak acı veriyordu.

"Benim sadakatim sana, Sofiya. Yemin ederim."

"Tamam." Battaniyeyle oynuyordum, ayağa kalkacak gücüm olmasını dilerdim. Yatakta kıvrılmış haldeyken güç ve güven yaymak zordu.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. "O zaman kaçmama yardım edeceksin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradan gitmeliyiz. Burada güvende değilim. Ve..." Ona yakından baktım, umutsuzca bir hata yapmadığımı umuyordum. Angelo'ya güvenmek istiyordum. Hâlâ yanımda birinin olduğuna inanmam *gerekliyordu*. "Ve bebeğimi korumam lazım."

Angelo'nun yüzü soldu ve gözleri benimle kapı arasında gidip geldi. Bana doğru tereddütlerle bir adım attı, itiraz edip etmeyeceğimi ya da Noodle'ın hırlayıp hırlamayacağını bekledi. İkimiz de sessiz kalınca, nazikçe yanıma oturdu.

"Hamile misin, bella?" Elini nazikçe elimin üzerine koydu.

Başımı sallarken, gözümünden süzülen bir damla gözyaşını hızla sildim. "O biliyor mu?"

"Hayır. Ben de yeni öğrendim. Dr. Amato ona henüz söylemeyeceğini söyledi. Ama bekleyemeyiz. Yakında öğrenecek ve ben bu bebeği ondan korumalıyım."

"Sofiya, o senin bebeğine asla zarar vermez. Patron'a, Arben'le anlaşma yaparak onu aldattığına dair kanıtlar sunuldu ve harekete geçmekten başka seçeneği olmadığını düşündü. Senin o hücrede o kadar uzun süre kalmanı istememişti."

Göğsümde öfke parladı ve Angelo'nun elini ittim. "Oh, yani beni orada sadece kısa bir süre tutmak istediği için minnettar mı olmalıyım? *Il Diavolo'nun* bana kocamın benden bilgi almak için ne tür işkenceler uygulayacağını anlatması için yeterli süre kadar mı?" Ellerim titreyerek sözleri tükürdüm. Noodle sızlandı ve kucağıma uzandı.

Angelo'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Patron sana asla işkence etmez."

"Zaten işkence etti," dedim, öfkeyle. "Benim tarafımda mısın, değil misin?"

Angelo yutkundu ve tekrar kapıya baktı. Cevabını beklerken midemde bir korku çukuru oluştu. *Yine* yanlış mı hesaplamıştım?

"Senin tarafındayım," dedi sonunda. "Her zaman."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdim. "İzlenemeyen bir telefona ihtiyacım var."

Cebinden bir kapaklı telefon çıkardı. "Planın ne? Chicago'ya geri dönemezsin."

"Hayır," dedim, cep telefonunu alırken. "Chicago değil."

Komodinden çantamı aldım ve titrek ellerimle gizli cebinden Leona'nın kartını çıkardım. Annesi İtalyan mafyadan kaçabilmişse, belki Leona da bana yardım etmeye razı olurdu. Bir başkasına daha güvenmek hiç hoşuma gitmiyordu, ama başka ne yapabilirdim ki? Mila'yı bu işe karıştıramazdım, Pakhan asla benim tarafımda olmazdı ve Aile'den başka kimseye güvenemezdim.

Üçüncü çalınıştta telefonu açtı. "Alo?"

"Leona?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Vay, bu bir sürpriz. Sizi aramayı beklemiyordum, Bayan Rossi. Bu şerefi neye borçluyum?"

"Kime sadıksın?" diye sordum, sert bir ses tonu takınmaya çalışarak.

Kıkırdadı. "Bu ne, Gallup anketi mi? Korkarım ki bende..."

"Bilmem gerek," diye tersledim. "Kime sadıksın? İtalyanlara mı, İrlandalıları mı?"

Neredeyse telefonu yüzüme kapatmasını bekliyordum. Benimle konuşmak için hiçbir nedeni yoktu, ama belki ses tonumdan bir şey sezdi, çünkü birkaç işkence gibi geçen saniyenin ardından cevap verdi.

"Kocanın amcası annemi öldürdü. Ne dersin?"

"Güzel," dedim. "Çünkü yardımına ihtiyacım var."

MATTEO

S ofiya yatak odasının kapısının diğ er tarafındaydı. Bizi ayıran sadece birkaç santimlik bir ahş ap parçasıydı, ama sanki bir okyanus kadar uzak olabilirdi.

Dr. Amato gün boyunca gelip gitmişti, Sofiya'nın durumunun stabil olduğu dışında bana hiçbir bilgi vermeyi reddetmişti. Akş am için ayrılmış , sabah geri döneceğini söylemişti.

Ve ş imdi Angelo, karımla birlikte yatak odamdaydı. Oraya birkaç saat önce girmiş ti. Karım *onu* istemiş ti, beni değı l, *onu*. Çünkü onu bir hücreye kapatan o değı ldi. Onu ihanet eden o değı ldi.

Adamlarım ön kapının önünde bekliyordu. Romeo yanımda kalmasına izin verdiğ im tek kişiydi. Kimse benim utancımı, Don'larının bir kadın yüzünden parçalanış ını görmemeliydi.

Romeo koridorun köş esinden çıktı; ç enesi gergin, kravatu da yamuktu. Bir elinde içki, diğ er elinde telefonu vardı. Telefonu bana uzattı. "Franco arıyor."

Telefonu kulağı ma götürdüm.

"Patron, Domenico'nun Brooklyn'de gizli bir dairesi var."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. “Ne?”

"Güvenlik kameralarında onu buldum. Son üç aydır haftada en az bir kez bu daireye gidiyor."

Küfrettim ve Romeo'ya döndüm. "Franco sana bir adres gönderecek. Hemen oraya gitmelisin! Yanına adamlarını al. Kavgaya hazır ol."

"Tamam patron," dedi, omzuma bir el attıktan sonra daireden koşarak çıktı.

Onunla gitmek istedim ama bu Sofiya'yı bırakmak anlamına geliyordu. Ve artık kimseyi ondan üstün tutmayacaktım.

Telefonu kapattım ve daireye bunaltıcı bir sessizlik çöktü. Sofiya'nın bu mekana kattığı tüm canlılık paramparça olmuştu.

Romeo'nun raporunu beklerken koridorda volta atıyordum. Domenico'ya nasıl işkence edeceğimi, derisini nasıl yüzeceğimi hayal ediyordum. Yavaşça, böylece günlerce, haftalarca hayatta kalsın diye.

Ölmek için yalvarırdı ve ben de o tamamen yok olana kadar isteğini yerine getirmezdim.

Telefonum çaldığı anda kulağıma dayadım.

"Öldü," dedi Romeo. "Daireye girdiğimizde o piçin parçalanmış cesedi karşımıza çıktı. Görünüşe göre üzerine benzin döküp ateşe vermişler."

Öfke içimi kemirirken, kanım kaynıyordu.

"Kim?" "İrlandalılar."

Romeo'nun söylediklerini sindirmem biraz zaman aldı. "Lanet İrlandalılar mı?"

"Biliyorum. *Il Diavolo'nun* seni öldürmek ve topraklarını ele geçirmek için İrlandalılar ve Arnavutlar arasında koordinasyon sağladığına dair bir sürü kanıt var."

"Lanet olası piç!" Döndüm ve duvara yumruk attım. Parmak eklemlerimdeki acıyı hak etmiştim. Sofiya'ya yaşattıklarım için hayatımın geri kalanında her gün acı çekmeyi hak etmiştim. "Ona güvenmiştim!"

Bu, Sofiya'nın ihanetiyle ilgili bana gösterdiği tüm kanıtların sahte olduğu anlamına geliyordu. Rahatlama hissinin gelmesini bekledim, ama gelmedi. Çünkü bunu zaten biliyordum. O beni asla ihanet etmezdi.

Beni seviyordu.

Eskiden beni seviyordu.

Çünkü o duyguların artık tamamen yok olduğundan emindim. Ve hepsi benim hatamdı.

“Daire darmadağın ve dizüstü bilgisayarın ekranı kırılmış, ama sabit disk sağlam. Burada Domenico ile Ronan Finnegan arasında bir sürü e-posta var. Finnegan, Sofiya ile evlenebilmek için Domenico'ya onu sana karşı kışkırtmasını emretmiş. Böylece Ruslar, Arnavutlar ve İrlandalılar arasında bir ittifak kurulacaktı. Depoya yapılan saldırıyı Domenico ayarlamış. Orada ölmen gerekiyordu.”

Ronan Finnegan, benim Don olarak yükseldiğim sıralarda İrlandalı mafyada iktidara gelmişti ve bunca yıldır kendi bölgelerimize sadık kalıp birbirimizin yoluna çıkmamak için gayri resmi bir ateşkesimiz vardı.

Ne kadar aptalmışım. Kurduğum her şey paramparça oluyordu. Aile için, imparatorluğum için her şeyi feda etmiştim ve bakın beni nereye getirdi.

“İrlandalılar neden Domenico'yu şimdi öldürsün ki?” diye dişlerimi sıkarak sordum. Karımı işkence eden bu haini benim öldürmemiş olmam, göğsümde öfke ateşi yakıyordu.

“Belki de yaptıklarından sonra onu asla yaşatmayacağını anladılar, bu yüzden bizden önce ona ulaştılar. İrlandalıların fuhuş ticaretine karıştığı konusunda haklıydın. Burada İrlandalıların kızları Arnavutlara nasıl sattığını detaylandıran tablolar var.”

Göğsümde ateş yanarken gözlerimi kapattım. Ronan Finnegan ölmüştü ve bu sefer onu öldürmenin zevkini ben yaşayacaktım. “Hainin dairesinden alabileceğin

topla ve buraya geri gel,” diye emrettim Romeo’ya.

Telefonu kapattıktan sonra parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı. Bu savaşta Rustik’in desteğine ihtiyacım olacaktı. İrlandalı Mafya, Beş Aile ya da Bratva kadar hiyerarşik ya da organize değildi, ama güçlerini küçümsemezdim. Bir daha asla.

Yatak odasının kapısına bakakaldım; Sofiya’yı beni dinlemeye zorlayıp olanları anlatmalı mıyım diye düşünüyordum. Ama karımın, kendi saflarımdaki bir hain tarafından kandırıldığımı bilmesinin ne faydası olacaktı ki? Bu, benim bozduğum şeyi nasıl düzeltebilirdi ki?

Yine de elim kapı kolunun üzerinde asılı kaldı. Ondan uzak olmak fiziksel olarak acı veriyordu.

Kolu sıktım, metal cildime soğuk bir his verdi. Döndürmeden önce, bir patlama binayı sarsdı.

Yatak odasının kapısını açtım. "Angelo! Sofiya'yı koru!" Karım yatağa kıvrılmış, Noodle yanındaydı, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı.

"Evet, Patron," diye yanıtladı Angelo.

Daireden dışarı fırladım. Bize kim saldırıyordu? Arnavutlar mı? İrlandalılar mı? Karımı ellerine bırakmayacaktım. Son nefesimi verene kadar onu koruyacaktım.

İki korumaya dairenin kapısında kalmalarını emrettim, geri kalanlar ise merdiven boşluğuna koştu. Patlama binanın doğu tarafında olmuştu.

Lanet olsun. *Sienna*.

Ona dairesinde kalmasını emretmişim.

Merdivenlerden onun katına koştum ve dairenin sağlam olduğunu görünce rahatlardım. Ben merdiven boşluğundan aşağı inmeye devam ederken adamlarımdan birine onu kontrol etmesini emrettim. Ofisime yaklaşırken havayı keskin bir duman kaplamıştı. Adamlarımın önüne geçtim ve silahımı çekerek kapıyı zorla açtım.

Ofisim harap olmuştu. Pencere, patlayıcının içeri uçtuğu yerden paramparça olmuştu. Ama

oda, uçuşan kağıtlar ve parçalanmış mobilyalar dışında boştu.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı, ama yorgunluk ve acı yüzünden zihnim bulanıktı. Omzum yanıyordu ve aşağıya baktığımda gömleğimin içinden kan sızdığını gördüm. Dikişlerim açılmış olmalıydı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, içgüdülerim bana *hemen* Sofiya'nın yanına dönmem gerektiğini söylüyordu. Adamlarımı yanıma çağırdım ve merdivenleri koşarak çıktım. Saatim titredi ve uyarıya baktım; yangın merdiveni alarmı çalmıştı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku beni sardı, dairenin kapısını açtım ve içerinin boş olduğunu gördüm.

SOFIYA

W Matteo'nun arkasından ön kapı kapanana kadar bekledik, sonra harekete geçtik. Angelo bana yardım etti ve tekerlekli sandalyeye oturmamda bana yardım etti, sonra da gerekli eşyaları koyduğumuz sırt çantasını sırtıma geçirdi. Noodle'ın koşum takımı zaten takılıydı ve Angelo tasmaını aldı, biz de dairenin diğer tarafındaki yangın merdivenine doğru aceleyle koştuk.

Angelo pencereyi açtı. "Bu alarmı tetiklemiştir. Çabuk hareket etmeliyiz."

Düşmemek için dizlerimi sıkıca kilitleyerek sandalyemden kalktım. Oda etrafımda dönüyordu ve dengemi korumak için Noodle'a yaslandım. Angelo iri cüssesini pencereden sıkıştırarak geçirdi ve sonra bana uzanarak beni serin gece havasına sürükledi.

"Hadi, Noodle." Tasmaını çektim. Noodle, bu plandan pek emin olmadığını belirten bir ifadeyle bana baktı. Angelo öne eğildi, Noodle'ın koşum takımını tuttu ve onu dışarı çekti.

"Belki de beni değil, Noodle'ı taşımalsın," dedim, tehlikeli metal merdivenlere bakarak.

"Önce sen. Gerekirse onun için geri dönerim," diye homurdandı Angelo.

Yaklaşan bir helikopterin gürültüsü konuşmayı imkansız hale getirirken, Angelo beni geniş göğsüne sıkıca sarıp merdivenleri hızla tırmandı. Helikopter helikopter pistine inerken çatıya ulaştık. Angelo ona doğru koşarken kollarında zıplıyordum. Leona'nın yüzünde vahşi bir gülümsemeyle durduğu helikopter kapısına yaklaştığımızda, elini başımın üzerine koydu.

Angelo beni kaldırdı ve Leona kolumu yakalayıp beni içeri çekti. Omzumdan keskin bir acı patladığında çığlık attım; omzum çıkmıştı.

"Kahretsin, Sofiya, iyi misin?" diye sordu Angelo.

"Git Noodle'ı getir," diye bağırdım. Angelo yangın merdivenine doğru dönmüştü ki, çatının diğer tarafından bir silah sesi duyuldu.

Matteo öfkeyle yüzünde bize doğru koşuyordu. Muhafızları da çok geride değildi ve hepsi silahlarını çekmiş, helikopterin pervanelerine doğrultmuştu.

"Gitmeliyiz," diye bağırdı Leona.

Yangın merdivenine baktığımda, Noodle kendini yukarı çekmeye çalışırken başının çatı kenarından çıktığını gördüm. Angelo küfretti ve helikoptere atladı. Kapı kapanmadan bile havalanmıştık. Köpeğime, en iyi arkadaşıma ulaşmaya çalışırken çığlık attım, ama yer altımızdan kayboldu.

Angelo beni bir koltuğa çekip emniyet kemerini bağladı, omzuma dokunmamaya dikkat ederek. İki eliyle yüzümü kavradı. Gözyaşlarım onun cildini ıslattı.

"Üzgünüm."

Helikopterin gürültüsünden sesini duyamıyordum, ama dudaklarından okudum.

Elimi göğsüme koydum, kalbim paramparça olmuştu. Benim tatlı Noodle'ım. Onu terk etmiştim.

Angelo yanımdaki koltuğa oturdu, Leona ise karşımızda oturdu. Bize birer kulaklık uzattı. Angelo

"Benim için aç şunu." Anında etrafımdaki gürültü azaldı ve Leona'nın parazitli sesini duyabildim.

"Vay canına, ne heyecan vericiydi. New York'ta kalmam gerektiğini *hissetmiştim*, sanki heyecan verici bir şey olmak üzereymiş gibi."

Dünyam az önce paramparça olmuştu ve Leona sanki eğlenceli bir okul gezisindeymişiz gibi davranıyordu. "Arkanıza yaslanın ve rahatlayın," diye devam etti. "Bir anda Boston'a varacağız. Ronan sizinle tanışacağı için *çok* heyecanlanacak."

MATTEO

W Helikopterin uzaklara kayboluşunu izlemek, anne babamı öldüren silah seslerini duyduğum anı ve Sofiya'yı o odanın zemininde hareketsiz yatarken bulduğum anıyla birleştirdi. hücrede hareketsiz yatarken bulduğum anıyla birleştirdi.

En kötü anlarımın hepsi benim hatamdı.

Romeo tereddütle elini omzuma koydu. “Aşağıya geri dönelim. Bir plan yapalım.” Hareket etmediğimi görünce, beni daha sıkı tuttu. “Hadi, fratello. Sofiya’nın senin odaklanmana ihtiyacı var.”

"Onun ihtiyacı olan son şey benim." Sesim, kalbimin hissettiği kadar düz ve soğuktu. Karım, dünyadaki tüm sıcaklığı ve ışığı benden almıştı.

"Bu doğru değil..."

“Benden kaçtı, Romeo. Yaptıklarım yüzünden yanımda durmaya dayanamadı, şimdi de *lanet olası seks kaçakçılarının* kollarına atladı!” Saçımı kavradım ve etrafımda parçalayacak bir şey ararken arkamı döndüm; tam o sırada gözüm, çatıya tırmanmaya çalışan Noodle’a takıldı. Ona doğru koştum, koşum takımından yakaladım ve kollarımın arasına çektim. Nefes nefeseydi ve başını göğsüme dayadı. onu sıkıca kucakladım,

yüzümü onun yumuşak kürküne bastırdım. “Her şey nasıl bu kadar ters gidebilir, ha?”

O yumuşak bir şekilde sızlandı.

"Onu geri getireceğim. Sana söz veriyorum."

Başını kaldırıp yüzümü yaladı ve yanaklarımdan gözyaşları aktığını fark ettim. Gözyaşlarımı sildim ve boğazımı temizledim. “Tamam, kendimizi toparlamalı ve kızımızı geri getirmeliyiz.”

Derin bir nefes aldım ve Noodle'ı kucağımdan indirdim. O oturdu, ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı ve ben başımı salladım. Yerden kalkıp takım elbise ceketimin düğmelerini ilikledim ve Don olarak dik durdum.

Romeo'nun diğer adamlarımla birlikte durduğu yere döndüm. “Helikopterin nereye ineceğini tespit etmeliyiz ve destek için Rustik'le iletişime geçmeliyiz. İrlandalılar karımı kaçırdı. Savaştaız.”

ROMEO VE ENZO büyük bir masa ve sandalyeleri ofisime taşıdılar ve herkes etrafında toplandı. Franco, her zamanki karanlık sığınağından çıkmış ve şu anda helikopterin uçuş rotasını takip ediyordu.

“Boston’a değil, Massachusetts’in batısına iniyorlar,” dedi.

“Romeo, onları takip etmek için jeti hazırla,” diye emrettim.

Franco, dizüstü bilgisayarının üzerine eğilirken uzun, dağınık saçlarını yüzünden çekip attı. “İndiklerinde, Sofiya'nın kolyesi hâlâ

takıyorsa.”

Donakaldım. Panik içinde izleme cihazını unutmuştum. Tanrı aşkına, umarım hâlâ üzerindeydi. Telefonumdaki izleme uygulamasını açtım ve yükleme sırasında nefesimi tuttum. Ve işte oradaydı, hayatımın aşkını temsil eden o minik nokta, Connecticut semalarında süzülüyordu.

"Onu bulduk," dedim. "Herkes silahlanıp hazır olmalı. Orada kaç İrlandalı ve Arnavut olacağını bilemeyiz, ama muhtemelen bize karşı hazırlıklı olacaklardır." Romeo'ya başımı sallayarak askerlerimizin hazırlıklarını devralmasını işaret ettim ve ben de dışarı çıkıp Pakhan'ı aradım.

O cevap verdiğinde kalbim küt küt atıyordu. Boğazımı temizledim. "Ivanov. İrlandalılar Sofiya'yı kaçırdı."

Kayınpederim, Pakhan, nefret ettiğim bu adam, Rusça bir küfür olduğunu sandığım bir şey söyledi. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?" diye bağırdı.

Telefonu sıkıca kavradım, bağırma ve küfür etme isteğim sadece kendimi suçlama duygusuyla bastırılıyordu. "Onu kurtarmak ve İrlandalıları alt etmek için ittifakımızı çağırıyorum. Onlar, deri ticaretini New York'a getirmek için Arnavutlarla ittifak kurdular."

Rustik yine küfretti. "Bana yeri gönder. Adamlarımla birlikte oraya geleceğiz."

Bu adam Sofiya'yı sevmiyordu, ama bizim dünyamızda imaj güçtü ve kızının kaçırılması onu zayıf göstermişti.

Telefonu kapattım, ona Massachusetts havaalanının koordinatlarını gönderdim ve ofise döndüm. Adamlarım hazırды ve havaalanında daha fazla asker bizimle buluşacaktı.

"Lanet olsun, Sienna olanları biliyor mu?" Ofisten çıkarken Romeo'ya alçak sesle sordum.

"Dairesinde tutuluyor. Bir şeylerin olduğunu biliyor, ama ne olduğunu bilmiyor."

"Hemen dairesine uğrayıp garajda seninle buluşacağım."

Romeo başını salladı ve ben de Noodle'ı yanıma çağırdım. Sienna'nın katına doğru merdivenleri tırmanırken o da benimle aynı hızda yürüdü.

Kapısının önünde duran güvenlik görevlisine başımı salladım ve içeri girdim. Kanepeden fırlayıp bana doğru koştu.

“Matteo, ne oluyor lan? Vurulduğunu söylediler?” Gözleri kolumdan aşağıya doğru kayd. “Ve az önce çatıdan bir ses duydum.”

“Sofiya İrlandalıları tarafından kaçırıldı,” diye tırıldadım. “Şimdi peşine düşüyoruz. Sen Noodle’a göz kulak ol.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah, Matteo.” Beni hak etmediğim bir kucaklamaya çekti. “Ne oldu?”

“Vaktim yok...”

“Yemin ederim Matteo, neler olduğunu anlatana kadar bu odadan çıkmıyorsun.”

Hayatımdaki kadınlar dışında herkes benden nasıl korkuyordu? “Sofiya’nın bir hain olduğuna dair kanıtım var —Arnavutlara bilgi sızdırdığına dair.” Sienna’nın ağzı açık kaldı.

Sonra hafifçe başını salladı.

“Bunun doğru olması imkansız.”

Sofiya’nın ihanetini bu kadar çabuk reddetmesi beni daha da kötü hissettirdi. Bir sürü kanıtla karşı karşıya kalmış olsam bile, buna bir saniye bile nasıl inanmış olabilirdim ki? “Evet, haberleri alır almaz, Arben’in depolarımızdan birine saldırdığı söylendi.” Artık Domenico’nun tüm olayı ayarladığı çok açıktı. “Bu yüzden... ben dönene kadar onu bodruma kapattırdım.”

Sienna bir adım geri attı, gözleri yargılayıcı bir bakışa büründü. “Ciddi misin sen?”

“Onu korkutmak için sadece birkaç saat orada kalması gerekiyordu, ama sonra vuruldum. Hastanede uyandığımda, beni dairemizde bekliyor olacağını sandım, ama o hâlâ bodrumdaydı.” Sienna’nın dehşete kapılmış ifadesinden yüzümü çevirdim. “Bunun olmasını hiç istemedim. Hepsi Domenico’nun tuzağıydı. Arnavutlarla çalışıyordu, ama artık öldü.”

“Peki ya helikopter? Çatı?” Sienna’nın sesi buz gibiydi.

“Sofiya ve Angelo İrlandalılarıyla birlikte gitti. Ve...” Kahretsin, bu kelimeleri söylemek istemiyordum. “İrlandalıları,

seks kaçakçılığı ticaretini şehre yaymak için bir ittifak kurmuşlar.”

Sienna’nın yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. “Ne? Emin misin?”

“Evet. Artık gitmem gerek.” Noodle’ı işaret ettim. “Eşyaları dairede.”

"Dalga mı geçiyorsun? Beni bununla baş başa bırakıp öylece gidecek misin? Karını saatlerce, hatta günlerce lanet olası bir hücreye nasıl tıkayabilirsin? Gitmesine şaşmamalı!" Elleri kollarımı kavradı ve beni salladı, yaralı kolumdan şimşekler geçirdi. "Senin neyin var?"

“Görünüşe göre her şeyim!” diye bağırdım. “Koca olmaya da, kardeşe de uygun değilim. Senin için sadece bir hayal kırıklığı olduğumu biliyorum! Anne babanın olmamasının sebebi benim, iki yıl boyunca saklanıp yoksulluk içinde yaşamamızın sebebi benim. Hayatımdaki herkesi hayal kırıklığına uğrattım, o halde neden ilişkilerle uğraşayım ki?”

Sienna bir adım geri çekildi, gözlerini kırptırdı. “Öyle mi düşünüyorsun, Matteo? Benim hala hayatta olmamın sebebi sensin! Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Amcam seni öldürürdü! Ve bu da benim de ölmüş, ya da daha kötüsü olacağım anlamına gelir. Senin hatan olmayan bir şey için kendini daha ne kadar cezalandıracaksın? Kendine insan olmana izin vermiyorsun ve şimdi bu, hayatının aşkını kaybetmene neden oldu.”

Çenemi sıktım. “Ben sevmeye muktedir değilim.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Aşk yüzüne çarpsa bile onu tanıyamazsın. Bu yüzden seni sevdiğimi anlamıyorsun. Romeo seni seviyor. Sofiya... en azından o seni seviyordu.”

Bacaklarım güçsüzleşti, göğsüm boşalmıştı. “Ve ben her şeyi mahvettim.”

“Evet, peki, düzelt o zaman.”

“Nasıl?” Sesim boğuk bir fısıltıydı.

“Sen bir yolunu bul. Ama önce onu buraya getir.”

Kısa bir baş sallamayla onay verdim, topuklarımı döndürüp kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapı koluna koyup durakladım.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Yeterli değil, ama seni seviyorum."

Sonra dışarı çıktım.

SOFIYA

P Kolumdan ve omzumdan bir ağrı yayıldı, dişlerimi sıkarak dayanmaya çalıştım. “Bir kez olsun kolumu yerine oturtabilir misin

" diye sordum Angelo'ya.

Bana panikle baktı. “Bunu bir doktor yapması gerekmez mi?”

Başımı salladım. “Nasıl yapılacağını anlatayım. Zor değil.”

Bir mide bulantısı dalgası beni sardı ve bunun neden kaynaklandığını kaygıdan midemide bulantısı veya ağrı. Helikopter çarp bir bölgeye bir bir ve midem midem

sarsıldı.

“O listende helikopterle uçmak da var mıydı?” diye sordu Angelo. Dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordu ve bunun için ona minnettardım.

“Hayır, değildi.” Ve görünüşe göre haklıydım, çünkü bir sarsıntıya daha maruz kaldık. “Sanırım uçaklara sadık kalacağım. Ya da daha iyisi, arabalara.”

Leona geniş bir gülümsemeyle, “Maceracı ruhun nereye gitti?” dedi.

"New York'ta kalmış olmalı," diye mırıldandım.

Elimi karnıma koydum ve bebeğimin iyi olmasını diledim. Onları korumak için daha fazlasını yapamıyor olmamdan nefret ediyordum.

Matteo'yu özlediğim için kendimden ne kadar nefret etsem de. Anılar durmadan zihnime hücum ediyordu—bana karşı şefkatli olduğu anlar, kollarının dokunuşu ve dudaklarının hafifçe değdiği anlar. Onun yanında kendimi korunmuş ve güvende hissediyordum.

Ta ki öyle hissetmeyene kadar.

Pencereye döndüm ve yüzümdeki gözyaşlarını sildim.

Tarlalarla çevrili boş bir pistin yakınına geldikçe helikopter alçaldı.

"İndikten sonra pilotumuz Finn bizi Ronan'ı görmeye götürecektir. Batı Massachusetts'te bazı işler yapıyoruz, bu yüzden Boston'a inmiyoruz."

"Ne tür bir iş?" diye sordu Angelo sert bir sesle.

"Bunu ben biliyorum, sen öğreneceksin," dedi göz kırparak.

Angelo gözlerime baktı, benim kadar etkilenmemiş görünüyordu, ama iniş yaptığımız için başka bir şey söylemeye zaman kalmadı. Sarsıldıkça dişlerimi sıktım, her hareket omzumu daha da ağrıttıyordu.

Uçak yere indiğinde acı içinde bir çığlık attım ve Angelo anında önüme geldi, dizleri benim dizlerime baskı uyguluyordu.

"Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Omzumu yerine oturtmama yardım etmelisin, ama zorlamana gerek yok. Sadece elini dirseğime koy ve elinin ağırlığıyla aşağı doğru çek." Sağ kolumu bükünce, elini kolumun kıvrımına koydu. "Şimdi diğer elinle omzumu ve pazımı masaj yap."

Benden istediğimi yaptı; beni sıkıca tutarken ciddi ve odaklanmış bir ifadeyle bakıyordu. Pilot—Finn—ve ön koltukta oturan başka bir adam, Angelo masajına devam ederken bizi meraklı gözlerle izliyordu. Birkaç dakika sonra omzum yerine oturdu. "Sanırım yerine girdi." Kaslarım hâlâ ağrıyordu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum, ama kolumu daha rahat hareket ettirebiliyordum.

"Vay canına, bu işlemin daha dramatik geçeceğini sanıyordum," dedi Leona.

"Oh, hayatımı dramadan uzak tutmaya çalışırım," dedim ciddi bir ifadeyle. O burun kıvrırdı. "Ben de tam olarak öyle tarif ederdim..." "Leona," diye keskin bir sesle Finn. "Yaklaşıyorlar."

Angelo dahil hepsi silahlarını çekti. Hâlâ bir silahım olmadığı için içimden küfrettim. Bir tane almak için daha fazla ısrar etmeliydim. En azından o zaman, kendi başıma bile çıkamadığım bir helikopterde sıkışıp kalmış, tamamen savunmasız bir av olmazdım.

"Onlar bizim adamlarımız değil," dedi Leona, sesinden mizahın tüm izleri silinmiş bir şekilde.

Öne doğru eğildim ve yaklaşan siyah arabalardan oluşan bir konvoyu gördüm.

"Kahretsin," dedi Finn. "Arabamıza zamanında yetişebilir miyiz? Yoksa havalanıp başka bir yere inmeye mi çalışmalıyız?"

Bana gizli gizli bakışlar atıldı ve yanaklarım yandı. Belli ki buradaki zayıf halka bendim.

"Motorları çalıştır, Finn," dedi diğer adam. "Westover Havaalanı'na ulaşmak için yeterli yakıtımız olmalı."

İki adam kokpite doğru ilerlerken, Leona ve Angelo silahlarını çekmiş halde açık kapının yanında durdular. Motor çalıştı ve sanki kalbim titreşimlerle aynı ritimde atıyormuş gibi hissettim.

"Siper alın!" diye bağırdı Angelo, mermiler metal çerçeveye çarpmaya başlayınca helikopterden dışarı eğilerek kapıyı kapattı.

"Kuyruğu ve pervaneleri vurmaya çalışıyorlar!" diye bağırdı Finn.

Helikopter yerden havalandı, sonra sarsıldı ve tekrar yere çakıldı. Angelo kendini üzerime attı, ben de karnımın üzerine kıvrıldım. Cam kırılma sesinin ardından hızlı silah sesleri geldi, ama nereden geldiğini bilmiyordum.

"Sayısı çok fazla," diye bağırdı Leona. "Ronan'a mesaj attım, ama yirmi dakika uzaklıkta."

Angelo üzerimden kalkıp, silahı tıkırdayana kadar parçalanmış kapı penceresinden ateş etmek için dönerek ateş etti. "Siktir."

"Hemen teslim olun ve hayatınızı kurtarın," diye bağırdı helikopterin dışından biri.

Finn kokpitten bize doğru sürünerek geldi. "Arabaları kurşun geçirmez ve benim de mermim bitti. Leona..."

"Hayır," dedi. Sıkışık konumumdan onu göremiyordum, ama sesi öfkeli geliyordu. "Pes edemeyiz."

"Bundan kurtulabiliriz," dedi diğer İrlandalı adam. "Ama önce teslim olmalıyız. Ronan bizi almaya gelecek."

Angelo'nun koluna sıkıca sarıldım, keskin bir korku göğsümü delip geçiyordu. "Bizi öldürürler, Aidan," dedi Leona. "Biz 'Kim olduklarını biliyorlar. Bizi hayatta tutmak için hiçbir nedenleri yok.'"

Aniden helikopterin kapısı açıldı. Dört maskeli adam orada duruyordu, tüfekleri bize doğrultulmuştu. "Silahlarınızı bırakın," diye bağırdı maskeli adamlardan biri, silahını sallayarak. Aksanı vardı ama nereli olduğunu anlayamadım.

Leona, Finn, Aidan ve Angelo tek tek silahlarını bıraktılar. Silahlı muhafızların arkasına başka bir adam yaklaştı, ama o maskeli değildi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa kesilmiş saçlı ve tıknaz yapılı bir adamdı.

Angelo derin bir nefes aldı ve önüme geçerek görüşümü engelledi. "Arben."

Kanım dondu.

"Angelo Conti," alaycı bir ses cevap verdi.

Sonra yüksek sesli bir silah sesi duyuldu ve Angelo önümde yere yığıldı.

Her şey karardı, tüm dünyam baygın haldeki korumam, *arkadaşımla* sınırlandı. Ona doğru atılırken dudaklarımdan acı dolu bir çığlık çıktı. "Angelo!" Ellerimi göğsündeki kurşun yarasına bastırdım. Sıcak kan avuçlarımı ıslattı ve gözyaşlarım elimin arkasına düştü. "Tanrı şahidimdir, eğer ölürsen seni öldürürüm."

Yüksek sesli bağırışlar ve metal sesleri havayı doldurdu; ardından soğuk eller beni arkadan yakaladı, Angelo'dan koparıp helikopterden geriye doğru çekerek dışarı çıkardı. Çığlık attım ve debelendim, ama beni tutan kişi demir gibi bir kavrayışa sahipti; omzum ise güçsüz ve ağrıyordu, bu da beni çaresiz bırakıyordu.

Yüzüm kaba bir çuval ile örtüldü ve bir arabaya itildim. Kapı kapanmadan önce, birinin Rusça konuştuğunu duyduğumu sandım.

SOFIYA

R Güçlü kollar beni yere fırlattı. Düşmeden önce kendimi tutabildim yüzüm yüzüm yere yere yere yere keskin keskin kapı yalnız kaldım, soğuk çoktan derime işlemiştir.

Gözyaşlarıyla ıslanmış başlığımı çıkardım ve loş hücreye göz gezdirdim. Matteo'nun bodrumundaki hücreye benziyordu, ancak duvarın üst kısmında parmaklıklılı küçük bir pencere vardı. Görünüşe göre tüm mafya liderleri aynı iç tasarım planını takip ediyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken göğsümü sıktım; sanki kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Angelo'nun öldüğüne inanmak istemiyordum, ama ellerim hâlâ onun kanıyla sırlıslılandı. Midem bulandı ve kusmamak için burnumdan yavaşça nefes aldım. Zihnim ağırlaşmıştı ve yorgunluk beni ele geçirmişti. Pis zemine kıvrılıp gözlerimi kapatmak istedim, ama uyanık kalmam gerekiyordu. Bizi yakalayanlar Arnavutlar mıydı? Ama o zaman... neden birinin Rusça konuştuğunu duymuştum? Hiçbir şey anlam veremiyordum.

Gerçek kemiklerime işlerken omuzlarım içe doğru kıvrıldı. Angelo'nun vurulması benim hatamdı. İrlandalıların

yakalanması da benim hatamdı. Planım pervasız ve aptalcaydı.

Alt dudacağım titredi ve onu ağzımın içine çektim. Kendime hakim olmalıydım. Kendime acımaya hakkım yoktu. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

Kaçmak için kullanabileceğim bir şey var mı diye odaya göz gezdirdim ama hiçbir şey yoktu. En azından beni bağlamamışlardı, tabii kollarım ve bacaklarımın bir düşmana karşı pek bir işe yarayacağı da yoktu.

Onlar yeterli olmalıydı. Sahip olduğum tek şey vücudumdu.

Bacaklarımı test edebilmek için duvara yaslanarak ayağa kalktım. Kalçalarım ağrıyordu ve ayak bileklerim dengesiz hissediyordu, ama bu bir ölüm kalım meselesiydi, bu yüzden bedenimin maruz kalacağı sonuçlarla daha sonra ilgilenecektim. Omzumu nazikçe döndürdüm ve kolumu masaj yaptım, her şeyin yerinde kalması için dua ettim.

Pencereye bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Tek görebildiğim gri gökyüzünün bir parçasıydı. Dakikalar geçip gitti ve sonunda tekrar oturdum. Enerjimi korumam gerekiyordu.

Odanın dışından gelen bir gürültü, beni uykumun sisinden birden uyandırdı. Tam kapı açılmak üzereyken kendimi zorla ayağa kaldırdım. Koridordan gelen ışık gözlerimi kamaştırdı, ama gözlerim alışınca kapı eşiğinde duran Pakhan'ı gördüm. Hayatımda ilk kez babamı gördüğüme sevindim. Matteo'nun Arnavutlara karşı destek istemek için onu aramış olabileceğini fark edince içimi bir rahatlama kapladı.

Ama sonra bana, yüzünde defalarca gördüğüm o karanlık, çarpık ifadeyle döndü.

Kalbim sıkıştı. Beni kurtarmaya gelmemişti. *Tabii ki* gelmemişti.

"Sofiya."

"Arnavutlarla mı çalışıyorsun?"

Bir sigara çıkarıp yaktı ve dumanı bana doğru üfledi. "En azından kocanın aksine tam bir aptal değilsin."

"Neden?"

"Sanki *senin* gibi bir kıza kararlarımı açıklayacakmışım gibi," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı, sanki ayakkabısının tabanındaki pislikmişim gibi.

"Lütfen beni bırak." Ona yalvarmak beni mahvediyordu, ama başka seçeneğim yoktu.

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Merak etme. Senin için planlarım var." Ve bununla birlikte kapıyı kapattı, beni tekrar içeri kilitledi.

Bir çığlık attım. Hayatım nasıl bu hale gelmişti? Böyle berbat bir babayı hak etmek için ne yapmıştım? Yere çöktüm. Boğazımda bir düğüm vardı, ama ağlayamayacak kadar öfkeliydim.

Kapı tekrar açıldığında irkildim, ama bu sefer kapıda üç adam duruyordu. İçlerinden biri bana biraz tanıdık geliyordu — Pakhan'ın askerlerinden biriydi — ama diğer ikisi yabancıydı.

Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerindeki bakış sadece "kötü niyetli" olarak tanımlanabilirdi, ama korkumu bastırdım. Dikkatli olmam gerekiyordu; bu kaçmak için tek şansım olabilirdi.

Yerde kalarak bir plan yapmaya çalışıyordum.

"Hayal ettiğimden daha güzelmış," dedi ilk adam. Adam kel ve siyah askeri tarzda bir üniforma giyyordu.

Bratva askeri iğrenç, sarı bir gülümseme attı. "Çalışmayan bacakları. Yüzü, memeleri ve kıcı etkilenmemiş. Ayrıca, sen onları sikerken öylece yatmalarını seviyorum."

"Peki ya amı?" dedi üçüncü adam. Sarışındı ve benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu.

"Sanırım tadına bakıp görmemiz gerekecek," dedi kel adam.

Bratva askeri ilk kez gergin görünüyordu. "Pakhan ona dokunulmamasını söyledi. O evlenecek."

"O zaten evli," dedi sarışın adam.

Kel asker bana doğru bir adım daha attı ve gözlerim belindeki silaha kaydı. Hareket etmemek için kaslarımı gerginleştirdim. Her şeyi dikkatlice zamanlamam gerekiyordu. “Kocası öldükten sonra bunun bir önemi kalmaz. Dullar yeniden evlenebilir.”

Tanrım. Matteo hakkında ne kadar karmaşık duygular besliyor olsam da, onun ölmesini istemiyordum.

Ve babamın seçeceği başka bir adama satılmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Bratva askeri arkasından hücre kapısını kapattı ve hepimizi karanlıkta bıraktı. Oda, iğrenç bir ter kokusuyla dolmuştu. “Onu sikmemizin ne önemi var ki? Zaten kullanılmış bir kadın. Arben onu amı için satın almıyor sonuçta.”

Boğazıma kusmuk geldi ama yuttum. Bu ittifak başından beri bir aldatmacaydı. Pakhan hepimizi oyuna getirmiş, beni kendi sapkın oyununda bir satranç taşı olarak kullanmıştı.

Adamlar yaklaşarak, “amımı ilk kim sikecek” diye tartışmaya başladılar. Gözlerimi kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştım.

İçlerinden biri üzerime çömeldi, ben de harekete geçtim. Sağ elimle kasıklarını kavradım ve sertçe sıktım. Adamın şok olmuş çığlığı odayı doldurdu ve beni kenara itti, ama ben çoktan silahını kapmayı başarmıştım.

"Seni lanet olası orospu!" diye bağırdı.

Üç el silah sesi küçük odada yankılandı, ardından üç cesedin yere düşme sesi geldi.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve acı hissetmeden ayağa kalkmamı sağladı. Cesetlerin etrafından dikkatlice geçtim ve kapıyı yavaşça açtım. Birinin silah seslerini duymuş olması gerektiğinden emindim, ama kimse koşarak gelmedi. Koridordan gelen ışık odaya yeterince sızıyordu ve üç gardiyanın da öldüğünü görebiliyordum. Her birinin alnına ateş etmişim. Kendimden oldukça etkilenmişim. O kadar yakın duruyorlardı ki zor bir atış sayılmazdı

ama karanlıkta hepsini isabetli bir şekilde vurmak yine de oldukça iyiydi. Dimi gurur duyardı.

Diğer gardiyanların silahlarını alıp belime sıkıştırdım. Yerde kan birikmişti, kot pantolonumun dizlerine sızıyordu. Cep telefonunu bulmak için ceplerini ararken ellerim titriyordu. Bir tane çıkardığımda, şebeke olmadığını görünce kalbim sıkıştı. Daha iyi bir yere gidip Matteo'yu aramam gerekecekti.

MATTEO

İzleme uygulamasında Sofiya'nın kıpırdamayan noktasına bakakaldım. Deponun içinde kırk beş dakikadır bulunuyordu. Beklediğimiz her saniye işkence gibiydi, ama nasıl olduğunu bilmiyorduk. İrlandalıların kaçının içeride olduğunu bilmiyorduk ve stratejik davranmamız gerekiyordu.

En azından Romeo bana sürekli bunu söylüyordu.

Depo ıssız bir yerdeydi. Uzun bir çakıl yol, açık tarlaları keserek gri bir binanın girişine ulaşıyordu. Deponun görüş mesafesinde terk edilmiş bir müstemilat vardı ve Rustik'i orada bekliyorduk. O da bizim kullandığımız küçük havalimanına inmiş ve yola çıkmıştı.

Telefonum çaldı. Parmağım cevapla düğmesinin üzerinde durdu, ama numara tanımadığım bir numaraydı, bu yüzden sesli mesaja yönlendirdim.

"Rustik üç dakika sonra burada olacak," dedi Romeo.

"Yerlerimize geçelim." Rustik uçaktayken plan yapmıştık. Adamlarımla ben deponun doğu tarafını, o da batı tarafını alacaktık. Sofiya'yı kurtarmak ve İrlandalılarla Arnavutları yok etmek için ortada buluşacaktık.

Yaklaştığımızda depo sessizdi. Nöbetçilerin olmaması üzerine Romeo'nun da benim kadar şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Umarım bu, bizi beklemedikleri ve fazla direnişle karşılaşmayacağımız anlamına geliyordu.

"Rustik pozisyonunda," diye fısıldadı Romeo.

Adamlarıma başımı salladım. Yirmisi bizimle gelmişti ve şimdi her birinin gözlerine baktım. Bunlar bana sadık olan adamlardı ve yaşlı olanlar ise babama sadıktı. Mafya, bu adamlar, Aile'ydi, ama Sofiya olmadan ailem asla tam olmazdı.

"Yanımda olduğunuz için teşekkür ederim," dedim. Karşımdaki yüzlerde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Karımın güvenliğini emanet edebileceğim başka kimse yok." Yüzleri ciddileşti ve göğüsleri gururla şişti. Romeo'ya döndüm. "Gidelim."

Deponun içi karanlıktı. Küçük, parmaklıklılı pencerelerden gelen gölgeler beton duvarlarda dans ediyordu. Küçük, sessiz bir odadan geçerek öncü oldum, ta ki başka bir kapıya varana kadar. Romeo kapıyı denedi ve gıcırdayarak açıldı; hepimiz penceresi olmayan, zifiri karanlık bir odaya girdik. Kapı arkamızdan kapanırken hafif bir gümbürtü duyuldu. Telefonumu çıkarıp feneri açmadan, oda ışıklarla doldu — sonsuz sayıda palet üzerinde istiflenmiş kutuların bulunduğu devasa odayı aydınlatan, göz kamaştırıcı, parlak ışıklar.

Ve karşıımızda duran, üniformalı, silahlı bir grup adam. Grubun en önünde Domenico duruyordu.

Canlı, alaycı bir Domenico.

Bir anlık şaşkınlığın ardından öfkeyle dolup taşım. Silahımı kaldırdım. "Seni öldürmemem için bana tek bir neden söyle."

Domenico'nun gülümsemesi iğrenç ve sapkıındı. "Çok iyi bir arkadaşım şu anda karının yanında. Bana ne olursa, ona da aynısı olur."

Yapbozun parçaları yerine oturdu, her biri ne kadar aptal olduğumu ortaya koyuyordu. Arnavutların kiminle ittifak kurduğunu anlamaya çalışıyordum, ama başından beri o lanet *Rustik Ivanov'du*. Benim infazcım la çalışmış olan. Ve dikkatimi dağıtmak için İrlandalıları tuzağa dışüren.

“Görüyorum ki sonunda anladın.” Domenico kollarını gerdi, tamamen rahat görünüyordu, Sofiya’yı tehlikeye atmadan ona hiçbir şey yapamayacağımı biliyordu. “Bunca zamandır sana boyun eğmek ve yalakalık yapmak çok yorucuydu. Yıllar önce seni desteklemiştim, ama zayıfladın. Arben ve Rustik’in yanında bir hisin.”

Romeo yanımda hırladı ve ben elimi göğsüne bastırdım. Kalbim deli gibi atıyordu. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı hiç bilmiyordum.

“şimdi, o zavallı beyin hücrelerini kullanıp teslim olmanın zamanı geldi. Sen, elbette, ölmek zorundasın, ama nazık olacağıma söz veriyorum,” dedi Domenico.

Çenemi sıktım, onu ağzından vurma isteğine direndim.

“Ama adamların teslim olursa, eminim Arben’in yeni imparatorluğunda onlara bir yer bulabiliriz.”

"Sana hizmet edeceğimizi sanıyorsan..." adamlarımdan biri homurdandı.

“Kahretsin, bu aptallık Aile’nin kanında var,” dedi Domenico. Yanındaki adam burnunu çektirdi.

Olasılıkları tartmaya çalışarak gözlerimi Romeo'ya çevirdim.

Onlara ateş edebilirdik. Hibirimizi hayatta bırakmaları mümkün değildi, o yüzden en azından mümkün olduğunca çoğunu bizimle birlikte öldürebilirdik.

Ama o zaman Sofiya'ya ne olacaktı? Rustik'in kızını öldüreceğine ikna olmamıştım, ama bu riski almaya da istekli değildim, özellikle de ona zarar vermek konusunda hiçbir tereddüt etmediğini bildiğim için. Ya da onu evlendirmek için satmak konusunda.

Orospu ocuğu.

Bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu. Onu *Arben*'le evlendirecekti.

"Sofiya'nın gerçekten sende olduğunu nereden bileceğim?"
Zaman kazanmam gerekiyordu.

Domenico omuz silkti. "Bu, alman gereken bir risk..."

Odanın diğer ucundan bir silah sesi duyuldu. Domenico öne doğru düşmeden önce ağzından kan sızdı.

Ortalık kargaşaya dönüştü. "Ateş açın!" diye bağırdım. Adamlarım, arkasından bilinmeyen bir tetikçi tarafından vurulmaya devam eden Bratva ve Arnavut askerlerine ateş açtı. Ben çömelip hızla yere düşen adamlara ateş ederken mermiler yanımdan vızıldayarak geçti. Beton zemin ve duvarlar toz bulutları kaldırdı, ardından ışıklar söndü ve bağırışlar ve mermiler havayı doldururken karanlık bizi sardı.

Sonra ürkütücü bir sessizlik çöktü. Telefonumun feneri, ölü askerlerle çevrili Domenico'nun cesedini aydınlattı. Işığı adamlarıma çevirdim; düşman askerlerine arkadan ateş eden kişi sayesinde çoğu zarar görmemiş görünüyordu. Ateş eden kişi hâlâ bu odada olmalıydı, ancak yığınlar halindeki sandıklar mükemmel bir saklanma yeri oluşturduğu için onu tespit etmek imkânsızdı.

"Francesco vuruldu," dedi Romeo. "Yarası derin değil gibi görünüyor, ama Ajello onu arabaya götürüp muayene edecek."

"İyi." Diğer adamlara seslendim. "Depoya dağılın ve Sofiya'yı bulun."

Romeo'ya döndüm ve sesimi alçaltarak, "Bu tarafta başka bir kapı var mı bakacağım," dedim. Kafamı büyük depo alanının diğer tarafına doğru salladım.

Romeo başını kaldırdı ve adamlarımın geri kalanı binadaki diğer odaları kontrol etmek için dağıldı.

Duvar boyunca el yordamıyla ışık düğmesini aradım ama bulamadım. Odanın içinden ilerlerken gözlerim duvarları tarıyor ve paletlerin etrafında dolaşıyordu; ateş eden kişiyle karşılaşma ihtimaline karşı silahımı kollarımda havaya kaldırmıştım. Kim

, benim düşmanım gibi görünmüyordu ama gölgelerde saklanan kimseye güvenmiyordum.

Dışarıdan yüksek bir sürtünme sesi ve bağırışlar duyuldu. Duvar boyunca odanın diğer tarafına doğru ilerlerken kalbim daha hızlı atıyordu, bir kapı arıyordum. Parmaklarım bir çıkıntıya çarptı ve bunun bir ışık anahtarı olduğunu anladım.

Anahtarı çevirdim. Gözlerim odayı taradı ve sonra onu gördüm.

Sofiya. Aşkım.

Gözleri çılgındı ve durduğum yerden çok uzak olmayan bir kapıya doğru sürünüyordu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlama hissi nefesimi kesti.

O buradaydı.

Hayattaydı.

Adını seslendim ve ona doğru koştum. Dönüp baktı, yüzündeki ifade hem şaşkınlık hem de rahatlamaydı. Dudakları kıpırdadı, adımı telaffuz etti.

Sonra odanın yan tarafında bir patlama oldu ve ben geriye savruldu.

MATTEO

A nefesim kesilince boğuk bir ses çıktı ak vebir şey sert göğsüme üzerine bacaklarımın bacaklarımın Odayı dolduran tozun içinden gözlerimi kırıştırdım ve patlayarak parçalanmış duvardan kopan büyük bir beton parçası beni yere Ben kıpırdayabiliyordum kıpırdayabiliyordum ayak ayak böylece yapabildim hiçbir hiçbir şeyin kırıldığını düşünmedim, ama altından

Sofiya'yı görebilmek için çaresizce başımı çevirdim. On metre kadar uzakta, tozla kaplı ama görünüşe göre yaralanmamış olduğunu görünce rahatladım.

“Sofiya, canım, iyi misin?”

Öksürdü ve yüzünü koluyla sildi. “İyiyim. Sen iyi misin?”

“Evet, sadece burada sıkışıp kaldım.”

Başını salladı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama tekrar yere düştü.

Dizleri yere çarptığında yüzümü buruşturdum. “Dikkat et,” diye homurdandım.

Gözlerini devirdi. "Hala her zamanki gibi emir veriyorsun." Duvardaki büyük deliğe bakarken dudağını ısırды. "Patlamayı kim yaptı?"

Cevap veremeden, yüksek sesli bir bağırış duyuldu. İlk başta, kocaman delikten dışarıdan sadece yeşil ve mavi bir ışık parlaması görebiliyordum. Ama sonra Rustik, adamlarıyla birlikte ortaya  ıktı.

Sofiya ile göz göze geldim. "Koş!" diye fısıldadım.

Bacaklarımın üstündeki betonu kaldırmaya çalıştım ama yerinden kıpırdatamadım. Karım odanın diğ r ucundaki çıkışa doğru gitmek yerine bana doğru *yaklaşınca* daha da çılgına döndüm. Tavandan düşmüş olmalı olan bükülmüş bir metal kirişin arkasına geçti. Elinde bir silah vardı ve kalıp savaşmaya niyetlendiğini anladım.

"Tesoro, hayır, bunu yapamazsın. Buradan git," diye fısıldadım. Beni görmezden geldi ve enkaz parçasının arkasından bakarken,

Silahı elinde sıkıca tutuyordu. Kahretsin, neden ona ateş etmeyi  ğretmemiştim ki? Silahımı aradım ama elime sadece taş ve cam parçaları geldi. Patlamada elimden uçup gitmişti, bu yüzden artık ölümden birkaç dakika uzaktaydım, karım da  yle.

Rustik'in adamları moloz yığınlarının arasında ilerlerken bağırıyorlardı. Muhafızlarından biri bana nişan aldığında, odayı silah sesleri doldurdu. Etrafımdaki beton bloklar kurşunların çoğunu saptırdı, ama sonra bir kurşun dizimden geçti ve vurulduğumu anladım.

Sofiya'ya baktım. Ölmeden önce göreceğim son şey o olacaktı. Onu açgözlülükle içime çektim, yüzünden karışık saçlarını çekip attığı halini, kararlı çene hatlarını, silahı kavrayan ellerinin sabit duruşunu ezberledim. Kararlılığı bulaşıcıydı ve göğsümü doldurdu. Tesoro'mun bugün öleceğine inanmayı reddettim. Hayatım vücudumdan akıp giderken, onun başaracağına g venecektim. *Ka arsa*, takviye kuvvetler onun için zamanında gelirdi.

"Sofiya, lütfen kaç, saklan. Bunu yapma, *lütfen*." Bratva'nın asıl hedefi bendim, o değıldi . Rustik , kızını öldürerek hiçbir şey kazanamazdı

kızını öldürerek hiçbir şey kazanamazdı, ama kalırsa, o da ikincil bir kayıp olabilirdi.

Sofiya beni görmezden geldi ve silahını nişan aldıktan sonra tetiği çekip arka arkaya ateş etti. Mermiler, arkasına saklandığı metal kirişten sekti, ama o hiç kıpırdamadı. Ateş etmesi hiç çaba gerektirmiyor gibiydi ve mermilerin isabet edip etmediğini görmek için başımı çevirmesem de, ne kadar muhteşem görüldüğüne bakınca nefesim kesildi.

Havada barut ve kan kokusuna çığlıklar da eklendi. Kalbimin her atışında, inanmadığım bir Tanrı'ya Sofiya'nın kurtulması için dua ettim.

Her şey sessizliğe büründüğünde kulaklarım çınladı. Sofiya'nın yüzünde saf bir öfke ifadesi belirdi. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama gücü yetmedi. "Rustik!" diye bağırdı. "Geri gel ve yüzleş benimle, seni korkak! Korkak!" Rusça bir şeyler bağırdı ve ardından bir dizi küfür savurdu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, korkudan patlayacak sandım. Her an, karımın gözlerinden ışığın kaybolduğunu görecektim ve bunun tamamen benim hatam olduğunu anlayacaktım.

Uzaklaşan ayak sesleri, çöken molozların çıkardığı sesler ve ardından sessizlik. Kafam karıştı. Diğer adamlar neredeydi? Sofiya'dan gözlerimi ayırmayacağıma dair verdiğim sözü bozdum ve acı içinde başımı duvardaki açıklığa doğru çevirdim. Yerde cesetler yatıyordu, kan yıkık zemini kaplamıştı.

Hepsi ölmüştü.

"Sana ateş edebileceğimi söylemiştim." Sofiya, başını kibirli bir şekilde eğerek bakışlarımı karşıladı, sonra yavaşça silahını bana doğrulttu. "Benden şüphe eden sendin."

Dudaklarım aralandı. Gerçekten hepsini tek başına mı öldürmüştü? Bir düzine adamı tek başına mı? Benden, adamlarımdan herhangi birinden daha iyi nişancıydı.

"Tanrım, tesoro, hiç bu kadar güzel görünmemiştin." Silahın namlusuna bakarken gülümsedim. "Şimdi beni öldürecek misin? Bunu hak ettim."

"Henüz karar vermedim," dedi. Sonra gözleri bacağımanın altında biriken kana kayd ı ve dudağı titremeye başladı. "Hayır," diye nefes nefese söyledi.

"Sorun değil." Vücudum soğuyor ve uyuşuyordu, kan kayb ı yüzünden bayılmamın çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. "Senin iyi olacağını bilerek artık gidebilirim."

"Hayır," diye tekrarladı, sesi titreyerek baş ını salladı. Silah ı yere indirdi ve bana doğru emeklemeye başladı.

"Tesoro, hayır," diye yalvardım. Hareket etmeye çalıştım, onu durdurmak için *her şeyi* denedim, ama uzuvlarım tepki vermiyordu. "Sofiya, lütfen, dur."

Yere kırık cam parçaları saçılmıştı ve benim mükemmel, değerli karım bana ulaşmak için bunların üzerinde sürünüyordu.

"Sadece sıkıştığını sandım," dedi yanıma geldiğinde. "Görmedim ki..." Gözünden bir damla yaş süzüldü ve bu benim kalbimi parçaladı. Parmaklarımı koluna hafifçe dokunduracak kadar gücüm vardı ve onu son bir kez daha hissetmek, sanki cennetteymişim gibiydi.

"Çok üzgünüm," dedim. "Seni incittiğim ve seni koruyamadığım için çok üzgünüm. Sen çok değerlisin. Seni çok seviyorum." Sözlerim geveleyerek çıktı.

Elleri bacağıma kondu, yaraya baskı uyguluyordu ama onları zar zor hissedebiliyordum.

"Tanrıya yemin ederim Matteo, sen benim yanımda ölmeyeceksin." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve ben onları öpüp silmek istedim. Çok geç olana kadar onun ne kadar değerli olduğunu gerçekten fark etmemiştim.

"Son birkaç gündür yaşadığımız onca kötü şeyden sonra, bizi yalnız bırakırsan seni asla affetmem," diye hırladı. Gömleğini çıkardı ve yarama baskı uygulamak için onu kullandı. "Benim için burada olmalısın." Sesi kırıldı ve ekledi: "Ve bebek için."

Sözleri havada süzölerek bana ulaştı ve ben dünyadan koparken zihnime yumuşakça kondu.

SOFIYA

T Yatağımın yanında oturan bir adam vardı. Ona gözlerimi kısarak baktığımda görüşüm bulanıklaştı.

Otuzlu yaşlarının sonlarında ya da kırklı yaşlarının başında gibi görünüyordu; kahverengi saçlı, burnunda birkaç çil ve parlak yeşil gözlerini çevreleyen siyah gözlükleri vardı; gözleri şu anda yüzüme sabitlenmişti.

Zihnimin bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu adamı nereden tanıyordum?

Başımı çevirip odaya baktım. Lüks bir hastane odasında, takım elbiseli garip bir adamla birlikteydim.

"Uyandın," dedi ağır İrlanda aksanıyla.

Sesini duyar duymaz her şey aklıma geldi. Bu adam bir grup askerle birlikte duvardaki devasa delikten depoya koşarak girdiğinde, ben Matteo'nun bacağındaki kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Matteo'yu beton bloğun altından çıkarmışlar ve ikimizi de hastaneye götürmüşlerdi. Yolda bayılmış olmalıyım.

"Kimsin sen?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Ben Ronan, İrlanda Mafyası'nın başı."

"Oh." Paniklemem gerekirdi, ama garip bir şekilde hissizleşmiştim. "Şu anda yardım için bağırmam gerekmez mi?"

O sıırttı. "Bunun bir işe yarayacağından emin değilim, ama denemekten zarar gelmez."

"Sesimi saklayacağım," dedim kuru bir sesle.

Ağır zihinsel sisin içinden yavaşça çıkarken zihnim karmakarışıkı. Ve sonra panik bastırdı. Ağzımı açıp bir şeyler söylemeye çalıştım—bayıldıktan sonra ne oldu? Matteo...

Gözlerimdeki korkuyu okumuş olmalıydı. "Matteo iyi. Angelo da öyle."

Rahatlama beni o kadar yoğun bir şekilde sardı ki, bayılacağımı sandım. Yastıklara yaslandım. "Emin misin? Gerçekten iyiler mi?" diye sordu.

"Hay aksi, kızım, gözyaşlarına dayanamıyorum." Elimi biraz beceriksizce okşadı. "Evet, ikisi de iyi. Don ameliyattan çıktı. Hâlâ bilinci kapalı ama bacağını kurtardılar ve iyileşecek. Korumun Angelo da ameliyattan çıktı. Arnavutlar onu havaalanında bırakmışlardı, biz de onu hastaneye getirebildik. Kan nakli yapılması gerekti, ama doktorlar hayatta kalacağından eminler. İkisi de bu koridordaki odalarda iyileşiyorlar. Burası benim özel hastanem."

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama yanaklarımdan süzölüp önlüğüme damladılar. "Çok teşekkür ederim," diye hıçkırarak söyledim. "Leona, Finn ve Aidan nasıl?"

Ronan sandalyesine yaslanıp gülümsedi. "Leona senin tatlı bir kız olduğunu söyledi. Ruslar el bombasını attığında duvarın diğer tarafındaydı ve yanından şarapnel parçalarını çıkarmak için ameliyat olması gerekti, ama şimdiden yataktan kalkmaya çalışıyor." Gözlerini devirdi, ama sesinde sevgi vardı. "Finn ve Aidan'ın ikisinin de vücutlarında biraz çürük var, ama iyiler. Don'dan çıkardığımızda çok perişan durumdaydın, bu yüzden sana sakinleştirici vermek zorunda kaldık. On iki saat uyudun. Doktorlar ellerindeki,

kollarındaki ve dizlerindeki kesikleri sardı. Ayrıca omzun çıkmış ve birkaç kaburganın kırılmış.”

“Peki ya—” Sesim o kadar kısılmıştı ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. Ronan yan sehpadan bir bardak su aldı ve bana uzattı. Minnettarlıkla bardağın tamamını bir dikişte içtim, o da bana bir tane daha doldurdu. “Doktor bebek hakkında bir şey söyledi mi?”

Ronan su sürahisini masaya geri koyarken donakaldı. “Hamile misin?”

Artık buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için gözyaşlarım akmaya devam ediyordu, bu yüzden sadece başımı salladım.

“Tamam. Birini çağırayım.” Ronan yatağın yanındaki çağrı düğmesine bastı ve panik içinde bana baktı.

Bir hemşire hemen odaya girdi. “Uyanmışsınız,” dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Bayan Rossi az önce bana hamile olduğunu söyledi," dedi Ronan. "Hemen birini çağırıp onu muayene ettirin."

Hemşire gözlerini kııptı ve odadan koşarak çıktı. “Nasıl ne hamile ? ? Ne yani... ne ay ay?”

Kaşımı kaldırdım. Anlaşılan hamilelik, mafya adamlarını sinirlendirmenin yoluydu. “Sadece birkaç hafta. Hala hamileysen tabii.”

Onun yüzündeki yumuşadı ve o elini elimi elimi Minnettarlıkla elini sıktım.

Hemşire hemşire geri ve başka kadın arkasından arkasından içeri girdi.

“Bayan Rossi, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Dr. Aisling Sullivan. Kadın doğum uzmanıyım.”

“Memnun oldum,” diye mırıldandım.

Gülümsedi. “Hamile olduğunu duydum?”

"Birkaç gün önce kan tahliliyle öğrendim. Ama son birkaç gün... çok yoğun geçti." Ne kadarını anlatabileceğimi bilmiyordum.

"Burası Bay Finnegan'ın özel hastanesi," dedi, Ronan'a bir göz atarak. "Yani işini anlıyoruz."

Bu, durumu açıklamamı biraz kolaylaştırdı. “Tüm bu stres ve olanlar bebeğe zarar vermiş mi bilmiyorum.” Sesim titredi.

Dr. Sullivan bana anlayışla baktı. “Kan tahlilleriniz hamileliği gösteriyor, ama düşük yaptıktan sonra hCG seviyelerinin normale dönmesi biraz zaman alır.” Panikle miş halimi görünce hemen devam etti. “Düşük yaptığınızı söylemiyorum, sadece kan tahlillerinin hamileliği kesin olarak göstermeyebileceğini söylüyorum. Hadi bir ultrason yapalım ve ne görebileceğimize bakalım. Bu aşamada pek bir şey göremeyeceğiz, ama bu bebeğin tamamen sağlıklı olmadığı anlamına gelmez.”

“Bebek nasıl sağlıklı olabilir ki?” diye hıçkırarak ağladım. “Onu korumak için hiçbir şey yapmadım.”

“Oh, tatlım, hayır,” dedi Dr. Sullivan.

Ronan elimi daha sıkı sıktı. “Sofiya, gördüğüm kadarıyla, sen kesinlikle inanılmazdın. Kendini ve oradaki pek çok kişiyi kurtardın.”

Dr. Sullivan bana bir kutu mendil uzattı, ben de minnetle aldım.

“Sadece benim için derin bir nefes al, bir bakalım. Transvajinal ultrason yapacağız. Daha önce hiç yaptırdın mı?”

Başımı salladım.

“Biraz rahatsızlık verebilir, ama acı vermemeli.”

Ronan izin isteyerek kapının hemen dışında bekleyeceğini söyledi; Dr. Sullivan ve hemşireler ise ekipmanı hazırladı. Doktor bacaklarımı ayaklıkların üzerine yerleştirdi ve ultrason probunu içime soktu. Rahatsızlığı göğüsleyerek nefes aldım, gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmadım; parazitli siyah ve gri şekillerden bir anlam çıkarmaya can atıyordum. Doktor sessizdi ve ben çığlık atmak istiyordum.

Sonra gülümsedi. “İşte,” dedi, siyah bir ovalin ortasındaki küçük, bulanık bir noktayı işaret ederek. “Bu, yumurta sarısı kesesi

ve embriyo.”

Ekrana bakarken dünya durdu. Neredeyse hiçbir şeydi, sadece küçük bir bulanıklık, ama hala hamile olduğumun kanıtıydı. “Kalp atışı var mı?” diye boğuk bir sesle sordum.

"Henüz yok, ama bu normal. Bu taramaya ve bana anlattıklarınıza göre, yaklaşık beş haftalık hamilesiniz."

Kaşlarımı çattım. “Bu mümkün değil. Seks yapmaya sadece birkaç hafta önce başladık.”

Gülümsedi. “Gebelik yaşı aslında gerçek döllenme tarihine değil, son adet tarihine göre hesaplanır. Yaklaşık üç hafta sonra bir ultrason daha yaptırmalısınız. Hala bu bölgedeyseniz ben yapabilirim, yoksa sizi başka bir kadın doğum uzmanına yönlendirebiliriz. Ama o zaman daha fazlasını görebileceksiniz ve muhtemelen kalp atışını da duyabileceksiniz.”

Ultrason probunu çıkardı ve oturmam için bana yardım etti. “Bu bebeğin hayatta kalmasını gerçekten çok istiyorum,” diye fısıldadım.

Elimi okşadı. “Ben de öyle istiyorum.”

Hemşire hayati fonksiyonlarımı ölçtü, doktor da omzumla kaburgalarımı kontrol etti. Çıkarken Ronan'ın odaya gelmesini isteyip istemediğimi sordu, ben de başımı salladım. Şu anda yalnız kalmak istemiyordum.

Ronan odaya geri girdi ve yatağımın yanındaki koltuğa oturdu. “Bebek iyi mi?”

"Evet, öyle görünüyor."

Elimi tekrar okşadı. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Elimi karnıma bastırdım, içimdeki küçük canlının hayatta kalması için dua ettim. “Matteo ve Angelo’yu görebilir miyim?”

"İkisi de şu anda uyanık değil ve senin dinlenmen gerekiyor."

“*Lütfen.*”

"Siktir. Tamam. Ama bu tekerlekli sandalyeyi kullanmalısın." Odanın köşesindeki bir sandalyeyi işaret etti, ben de başımı salladım. Normalde tekerlekli sandalye kullandığımı biliyor muydu, yoksa sadece beni korumak mı istiyordu, emin değildim.

'dan önce ya d 'dan herhangi biri hareket edemeden,
kapı açıldı.
Ronan hızla döndü ve silahını... Leona'ya doğrulttu.

SOFIYA

“N “Burada ne işin var?” diye hırladı Ronan. “Yatakta olman gerekiyordu.”

“Lütfen, sadece bir sıyrık.” Leona inanılmaz derecede bakımlı görünüyordu, saçları kusursuzdu. Yaralanmasına işaret eden tek şey, pazı kasının etrafındaki bandajdı.

“Az önce lanet kolundan ameliyat oldun!”

Leona Ronan'ı görmezden gelip yanına geldi. “Sofiya, az önce Mila'nın korumasıyla konuştum.”

Kaşlarımı çattım. “Nikolai mi? Ne demek istiyorsun?”

“Sana ulaşamadığı için Sienna'yı aradı, Sienna da beni aradı. Rustik, *bu gece* Mila ile evlenecek olan Arben'le birlikte Chicago'ya geri dönmüş.”

Midem bulanmaya başladı. “Ne? Hayır.” Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. “Ona ulaşmam lazım. Nikolai tam olarak ne dedi?”

“Destek istediğini söyledi. Mila çok sıkı gözetim altında, onu oradan çıkaramıyor.”

“Chicago'ya gitmeliyim.”

“Jeti çoktan aradım,” diye yanıtladı.

Ronan küfretti. “Leona, ne halt ediyorsun?”

Ona buz gibi bir bakış attı. “Ronan, bu düğün Arben ve Rustik arasındaki ittifakı pekiştirecek. Unuttuysan hatırlatayım, onlar senin düşmanların. Yani ya burada oturup Arnavutlar ve Bratva’nın şehrine saldırmasını bekleyerek parmaklarını ovuşturabilirsin, ya da bizimle gelersin.”

"Tanrı şahidimdir. Neden Boston'a dönmene izin verdim ki? Seni New York'ta tutmalıyım."

“Çünkü istersem seni yüz farklı şekilde öldürebileceğimi biliyorsun.”

“Ah evet, o mesele,” diye alaycı bir şekilde yanıtladı. Yalvaran bakışlarımla göz göze geldi ve elini yüzüne sürüp geçirdi; bu hareket, bana Matteo’yu o kadar çok hatırlattı ki kalbim sızladı. “Bizimle gelemezsin. *Hamilesin.*”

Leona kaşlarını kaldırdı.

"Mila daha önemli." Onun bakışlarına karşı hiç tereddüt etmeden karşılık verdim. Bebeğimin hayatta kalmasını çaresizce istiyordum. Daha bir gündür tanıdığım bir şeyi nasıl bu kadar sevebildiğimi anlamıyordum, ama bu sevgi, kız kardeşime duyduğum sevginin yanında sönük kalıyordu. O benim en iyi arkadaşım, hayatımın sonsuza dek ortağıydı. Onun için dünyanın sonuna kadar giderdim. Onun için her şeyi riske atardım.

Ronan'ın çenesi sıkıldı, ama odanın köşesinden hastane tekerlekli sandalyesini alıp yatağın yanına koydu ve benim oraya geçmeme izin verdi.

"Tamam, neyse." Kapıya doğru yürüdü, yorucu, iradeli kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanarak.

Leona, ben kapıya doğru ilerlerken elini omzuma koydu. "Onları durduracağız," dedi, kendinden emin bir şekilde. "Ve hangimizin daha iyi nişancı olduğunu görmek için bir şansa ihtiyacım var. Cevap elbette benim, ama senin yeteneklerinle ilgili tüm söylentileri ortadan kaldırmak istiyorum."

Gözlerimi devirdim, ama onun benim tarafımda olmasına minnettardım.

MATTEO

M Göz kapaklarım bin kilo ağırlığında gibiydi, onları açmak için mücadele ediyordum.

Beyaz odayı gözlerimi kısarak inceledim. Pencere yoktu. Antiseptik kokusu vardı. Arka planda bir tür tıbbi ekipman hafifçe bip sesi çıkarıyordu.

Başımı çevirdim, kaslarım bu harekete isyan ediyordu, ta ki gözlerim Romeo'ya takılana kadar. "Cehennemde miyim?" diye cızırdadım.

Romeo'nun gözlerinin altında mor halkalar vardı ve tıraş olmamıştı. "Olmalısın da. O durumdan nasıl kurtuldun bilmiyorum, fratello."

"Ne oldu?"

"Bratva patlamayı tetikledi. Bu yüzden sana ulaşamadık. Enkazın içinden geçmek için savaşmak zorunda kaldık." Yüzü asıktı, çenesi sıkılmıştı. "Sonunda yolumuzu bulduk ve Ronan Finnegan'ı bulduk."

"Ne?" Oturmaya çalıştım.

"Yat yerine," diye hırladı Romeo. "Sofiya'yla birlikte oradaydı, bacağındaki kanamayı durduruyordu." Gözleri, bacaklarımı örten hastane battaniyesine kaydı.

ve kalçalarımıdaki kalın sargılı kurşun yarasını ve morlukları görünce inledim.

"Ronan'ın adamları seni kurtardı ve hepimizi buraya, onun özel hastanesine getirdi. O olmasaydı ölmüş olurdun. Angelo da."

"Angelo mu?"

"Arben'in adamları onu pistte vurdu. Ameliyat oldu ama iyileşecek."

Angelo hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. O benim en sadık adamlarımdan biriydi, ama sadakati açıkça karıma kaymıştı. Yaptıkları onu tehlikeye atmıştı. "O nerede?"

"Sofiya koridorun sonundaki odada. Durumu iyi," paniklemiş halimi görünce hemen ekledi. "Birkaç kesik ve çürüğü var, ama iyi."

Vücudunda herhangi bir iz olması beni öfkeyle doldurdu. "Onu görmem lazım."

Romeo iç geçirdi. "Çok kan kaybettin ve bacağın ameliyat edildi. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Siktir et." Kendimi oturur pozisyona getirdim ve bacaklarımı yatağın kenarına sallandırdım.

Romeo elini göğsüme koydu. "Onu ben getireyim." "Hayır," diye hırladım. "Ben ona gideceğim." Ona verdiğim onca acıdan sonra

yapabileceğim en az şey buydu.

Romeo homurdandı ama ayağa kalktı ve odanın kenarından bir tekerlekli sandalye aldı. "Bununla gideceksin. Tartışmaya açık değil."

"Ben senin Don'unum," dedim alçak sesle.

"Evet, evet, çok sert ve korkutucusun. Şimdi şu lanet tekerlekli sandalyeye bin."

Yataktan kalkmaya çalışırken terlemeye başladım. Nefesim kesik kesikti ve başım dönüyordu. Romeo bana onaylamayan bir bakış attı ama tek kelime etmeden beni boş koridora itti. Tekerlekli sandalyeye mahkum olmaktan nefret ediyordum ve Sofiya'nın her gün yaşadıklarının sadece ufak bir parçasını yaşadığımı fark ettim.

"Rustik'e ne oldu? Arben'e?"

"İkisi de adamlarının bir kısmıyla kaçtı. Geri kalan askerleri ya öldürüldü ya da esir alındı. Ronan onları tutuyor."

"Siktir. Artık ona borçluyum, değil mi?" Aklıma bir şey geldi: Domenico ve adamlarını vuran o muydu?

"Korkarım ki öyle. En azından insan ticaretine karışmadıklarını biliyoruz."

Bir köşeyi döndük. "Orası Sofiya'nın odası." Romeo koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti.

"Neden odanın dışında bir nöbetçi yok?" diye homurdandım. "Ronan onunla birlikte içeride."

"Ne?" Kafamı çevirip ikinci komutanıma öfkeyle baktım. "Tanımadığım bir adamı, rakip bir mafya babasını *karımın* odasına soktuğun için seni şu anda öldürmemem için bana tek bir neden göster."

"Eğer şu anda kendi kışını silecek kadar güçlü olsaydın, korkudan titriyor olurdum," dedi Romeo ciddi bir ifadeyle. Ben başka bir şey söyleyemeden ekledi, "Finnegan, hepimizin ölmemiş olmasının sebebidir. Nöbet tutacak kadar yaralanmamış adamımız yoktu, o da onunla kalmayı teklif etti."

"Onun yanında kalmalıydın." "Ben senin yardımcınım. Seninle kalırım."

Çenemi sıktım ama cevap vermedim çünkü sonunda Sofiya'nın odasının önüne gelmiştik. Kapıyı itip açtım. Karımı göreceğim için kalbim heyecanla çarpıyordu. Bana bağırarak mıydı? Beni odadan kovacak mıydı? Bunu hak etmiştim. Onun tüm öfkesini, yargılamasını hak etmiştim. Ona yakın olmak, her zaman onunla birlikte olma konusundaki çaresiz arzumun tatmin edilmesi için her şeye katlanacaktım.

Bana ne yaparsa yapsın hazırdım, ama hazır olmadığım şey boş bir yatak bulmaktı. Romeo

ve banyoyu kontrol etti. Geri döndüğünde başını salladı.

"Telefonum," diye boğuk bir sesle söyledim.

Romeo onu cebinden çıkardı ve ben takip uygulamasını açtım, o kolyeyi çıkarmamış olması için evrene dua ettim.

Konumu havaalanındaydı ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onu ararken ellerim titriyordu. Cevap yoktu.

"Ronan'ı arıyorum," dedi Romeo. Telefonu kulağına götürdü, sonra küfretti, telefonu kapattı ve başını salladı.

Tam o sırada telefonum çaldı, ama arayan Sofiya değil, Sienna'ydı. Neredeyse cevap vermeyecektim — şu anda karıma odaklanmam gerekiyordu — ama sonra kız kardeşimin muhtemelen Leona'nın telefon numarasını bildiğini fark ettim.

"Matteo, Sofiya Chicago'ya gidiyor," diye cevap verdi Sienna, ben telefonu açar açmaz.

"Ne?" Romeo'nun da duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım.

"Nikolai beni aradı. Rustik, Mila'yı Arben'le evlenmeye zorluyor. Sofiya, Ronan ve Leona düğünü engellemeye gidiyorlar."

"Uçağı hazırla," dedim Romeo'ya.

Sienna derin bir nefes aldı. "Matteo, gidemezsin. Romeo vurulduğunu söyledi, bu da bu hafta *ikinci kez* oluyor."

"Eğer bir an bile karımın Rustik ve Arben'le tek başına yüzleşmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun!" diye bağırdım.

"Lanet olsun, Matteo," dedi Sienna iç çekerek. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? İkinizin de geri dönmenize ihtiyacım var."

"Geri döneceğim," diye söz verdim. Romeo beni kapıya götürdü ve ben de hoparlörü kapattım. "Noodle nasıl?"

Sienna cevap vermeden önce bir an durakladı. "Üzgün görünüyor. Kapının yanında yatıp ağlıyor. Sanırım

."

O zaman ikimiz de öyleydik.

"Onu eve geri getireceğim," diye yemin ettim. "Hepimiz için."

O olmadan benim için hayat yoktu. Başta bunu göremeyecek kadar aptal olmuşum belki, ama artık bildiğime göre onu asla bırakmayacaktım.

SOFIYA

CLeona Chicago trafiğinde zikzaklar çizerek ilerlerken arabaların kornaları bize doğru çalıyordu; her biri tansiyonumu yükseltiyordu.

"Töreni trafiğin en yoğun olduğu saatte düzenlemeleri oldukça sakıncalı," dedi, bir arabayı daha sollarken.

"Uygunluk onların aklında mıydı, emin değilim," diye tersledim. " kiliseyi biliyor musun?" Ronan sordu. O Leona bir virajı daha çok hızlı alırken kapıya ve koltuğuna sıkıca tutunmuştu.

"Pek iyi değil. Evlendiğim kilise o, ama sadece tören için kısa bir süre oradaydım."

"Ahh, harika. Eminim güzel anılarla doludur," dedi Leona ciddi bir ifadeyle.

Göğsüm o kadar sıkışık olmasaydı ve kelimeleri zar zor telaffuz edemeseydim, belki gülerdim.

"Tören çoktan başladı," diye devam etti. "Yani oldukça etkileyici bir giriş yapacağız."

Ronan, sinirli bir iç çekişle elini yüzüne götürdü. "Gizlilik konusunda iyi olman gerekmiyor muydu? Hepimizin bu süreçte ölmeden Mila'yı kurtarabilmemiz için herhangi bir fikrin var mı?"

Leona omuz silkti. “Görevlerimden önce plan yapmak ve istihbarat toplamak için her zaman vaktim vardır. Kendi başımıza hareket etmek biraz heyecan verici. Belki de bunu daha sık denemeliyim.”

"Leona," diye homurdandı Ronan.

“Ne kadar alıngansın,” dedi Leona, sesinde kahkaha tınıları vardı.

Ronan omzunun üzerinden gözlerini bana dikti ve ikimizin de yaklaşan ölümümüze zihinsel olarak hazırlandığımızı anladım.

Leona bir viraj daha aldı ve önümüzde kiliseyi gördüm. Tam önüne park etti. “Bugün içimde iyi bir his var. Her şey yoluna girecek.”

Tam o anda, üç siyah G-wagon yanımıza yanaştı ve bizi kuşattı.

"İyi hissetmene çok sevindim," dedi Ronan, silahına uzanarak.

İlk arabanın yolcu kapısı birden açıldı ve tanıdık bir yüz dışarı çıktı. Adamın silahını bana doğrultmuş olması umurumda bile olmadan kapımı açtım.

"Dimi!" diye bağırdım, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu.

Kardeşim küfretti, silahını kılıfına soktu ve adamlarına geri çekilmelerini emretti. Bana doğru koştu ve beni sıkıca kucakladı. "Burada ne işin var, Sofiya?"

"Seninle aynı şeyi, sanırım. Mila'yı kurtarmak."

Küfretti. “Siz ikiniz beni öldüreceksiniz. Biz bu işi hallederken sen arabada kal.”

Beni bıraktı ve arabalardan inmiş olan adamlarına işaret etti. Kilisenin merdivenlerini koşarak çıktılar ve ön kapıdan kayboldular.

"Burada kalma ihtimalimiz ne kadar?" diye sordu Ronan.

“Sıfır,” diye yanıtladı Leona. Torpido gözüne uzanıp bana bir tabanca uzattı. Dolu olup olmadığını kontrol ettim ve sonra kot pantolonumun arkasına sıkıştırdım.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Ronan. “Lanet olası mafya kadınları.” Arabadan indi ve bana kolunu uzattı; beni adeta kucaklayarak kilisenin merdivenlerini çıkardı. Kapıdan önce kendisinin girmesi konusunda ısrar etti; bu Leona’nın gözlerini devirmesine neden oldu. Sonra üçümüz boş lobiden geçerek ibadet salonuna doğru sessizce ilerledik.

Pencereden ibadet salonuna baktığımda gördüğüm manzara kanımı dondurdu ve hiç tereddüt etmeden kapıyı açtım.

Pakhan kilisenin ön tarafındaydı. Annem, parlak neon sarısı bir saten elbise giymiş, onun yanında duruyordu. Ama annem aklımda neredeyse hiç yer etmedi çünkü babamın kolu Mila’nın boynuna sarılmış, bir elinde bıçak, diğer elinde tabanca tutuyordu.

Dimitri kilisenin koridorunda durmuş, babama dik dik bakıyordu. "Kaybettin," dedi. "Adamların bana sadık." Odaya göz gezdirdim ve tüm hayatım boyunca tanıdığım Bratva askerlerinin, silahlarını çekmiş halde babama karşı durduklarını gördüm.

"Hainler!" diye bağırdı Pakhan. Gözleri çılgındı ve bu beni dehşete düşürdü. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adamdı.

Koridorda yürümeye devam ettim, dizlerimin ve kalçalarımın güçlü kalması için kendime telkin ettim. Mila'yı önünde tutarken ona net bir atış yapma imkânım yoktu. Ama belki dikkatini dağıtabilir, kız kardeşimi kurtarmak için *bir şey, herhangi bir şey* yapabilirdim.

Babamın gözleri bana kilitlendi, acımasızlıkla doluydu ve silahının namlusu göğsüme doğru kaydı. “Diğer işe yaramaz kızım,” diye alaycı bir şekilde dedi.

Kalbimin öfkeli her atışı beni harekete geçiriyordu. *Bir şey yap. Bir şey yap. Bir şey yap.*

"Gerçekten iki kızını da öldürecek misin? Ve doğmamış torununuzu da mı?" Sesim sağlamdı ve küçümsemeye doluydu.

Annem keskin bir nefes aldı ve Mila’nın gözleri kocaman açıldı, bakışları karnıma kaydı.

Pakhan sert bir kahkaha attı. “Kusurlu kızım ve zayıf mafya babası bir bebek bekliyor. Ne kadar da mükemmel bir çift.” Konuşurken bıçağı salladı ve avuç içlerim terden ıslandı.

"Bu" —elimi salladım— "gerçekten böyle hatırlanmak mı istiyorsun?"

Sert bir kahkaha attı. “*Hatırlanmak* mı? Buradan canlı çıkamayacağımı sanıyorsun galiba.”

Dışarıdan bir dizi silah sesi duyuldu ve hepimiz donakaldık. Kim ateş ediyor anlamaya çalışırken zihnim hızla çalışıyordu. Dimi'nin gözleri benimkilerle buluştu ve o hafifçe başını salladı. O silah seslerinden onun adamları sorumlu değildi.

Koltuk altlarım terden sıırıslıkladı ve başım dönüyordu. Arkasında parıldayan hareketleri görmezden gelerek gözlerimi Pakhan’a dikmişim.

“Bitti, Rustik,” dedi Dimi, dışarıdaki gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek. “Kaybettin.”

"Hadi oradan!" diye bağırdı. Heyecandan kollarını salladı ve bir an için Mila'yı tutan elini gevşetti.

Her şey ses ve renklerin bulanıklığı içinde bir anda oldu. Annem, sunaktaki ağır şamdanı iki eliyle kavradı. Onu kaldırdı ve kocasının başının arkasına sertçe vurdu. Adam acı içinde bir kükrete attı ve silahını kaldırarak anneme döndü. Tereddüt etmedim. Silahımı arkamdan çıkardım, hareketim akıcı ve otomatikti.

Nişan aldım ve tetiği çektim.

Mermi, Pakhan'ın başının yan tarafına saplandı. Yaradan kan bir çiçek gibi fışkırdı ve sonra yere yığıldı.

Kendi ailesine ve sayısız bilinmeyen hayata o kadar çok acı çektiren bu adam ölmüştü.

Odaya göz gezdirdim, Bratva adamlarının bana saldırmasından korktuğum için kalbim küt küt atıyordu, ama hiçbir kırıdamadı. Birkaç

bana saygı göstergesi olarak çenelerini kaldırdı.

Ağır şamdan annemin elinden kaydı ve mermer zemine yüksek bir *gürültüyle* çarptı.

"Spasibo, mama," dedim.

Gözlerime baktı ve gözlerinde bir anlığına *bir şey* parladı — ateş, kararlılık — ama hemen kayboldu; yerini çocukluğumu kaplayan o tanıdık boş bakış aldı.

Ve sonra kilisenin arka kapısı gürültüyle açıldı.

MATTEO

REşimizi kovalarken Romeo, Chicago'nun kalabalık sokaklarında arabayı sürüyordu. En son buraya geldiğimde şehre geldiğimde, çaresiz, çekingen bir kızla evlendiğimi sanmıştım.

Ne kadar da yanılmışım.

“Arka kapıdan girmeliyiz. Bu bize bir sürpriz avantajı sağlayabilir,” dedi Romeo, evlendiğim kilisenin tanıdık sokağına dönerken. “Ve belki de biz—”

“O cümleyi bitirmeyi aklından bile geçirme,” diye homurdandım.

Romeo, kilisenin yanındaki sokağa girerken içini çekti ve arka taraftaki çöp konteynerlerinin yanındaki küçük çakıl alana ulaşana kadar sürdü.

Enzo ve Ajello da bizimleydi. Keşke daha fazla adam getirebilseydim, ama güçten çok hızı tercih etmiştim.

Bu kararımın pişman olup olmayacağını ancak zaman gösterecekti.

Romeo arabayı park konumuna aldı ve kapı koluna uzandı. “Ölme, fratello.”

"Sana da aynısı."

Dördümüz arabadan indik; Enzo ve Ajello yanımda, Romeo ise önde. Arka kapının metal kanadına yaklaşıp yaklaşmaz, kapı birden açıldı. Bir grup adam Arnavutça konuşarak dışarı koşarken, biz de

öp konteynerlerinin arkasına sığındık; bir grup adam Arnavutça konuşarak dışarı koştı. Arben de grubun tam ortasındaaydı.

“Arben hayatta kalsın. Diğerlerini öldürün,” diye tısladım ve ilk atışımı yapmak için çöp konteynerlerinin arkasından yeterince öne doğru eğildim. Arnavut bir asker yere yığıldı ve ortalık tam bir kaosa dönüştü. Diğer adamlar koşarken rastgele ateş ettiler ve biz de onları sanıyeler içinde tek tek indirdik, Arben ise ceset yığınının ortasında tek başına kaldı. Bizi gizleyen çöp konteynerine nişan aldı, elleri titriyordu ve yüzü solmuştu, şarjörünü boşalttı. Atışlarının hepsi ıskaladı ve sonra silahı tıkırdadı, mermileri bittiğini gösteriyordu.

Arben titrek ellerle silahını yeniden doldurmaya çalışırken çöp konteynerlerinin arkasından atıldım ve onu baldırından vurdum. ıgılık atarak yere yığıldı; Romeo, Enzo ve Ajello koşarak silahını elinden aldılar ve onu yere itip yatırdılar.

Onu hayatta tutmak zorunda kalmamızdan nefret ediyordum. Arben'i deşip, o zavallı bedeninden organlarını sökmekten başka bir şey istemiyordum. Ama elinde ihtiyacımız olan bilgiler vardı: kaçırılan kızların yerleri, diğer müttefiklerin listesi. Enzo ve Romeo onu bağlayıp ağzını tıkarken aldığım tek tatmin, onu istediğim kadar işkence edebileceğimi bilmektir.

Günlerce. Haftalarca. Aylarca.

Bu piç kurusu için hiçbir şey fazla değildi.

Adamlarım onu arabanın bagajına tıkıştırdı. Romeo ve Enzo kilisenin kapısına doğru yönelirken, Ajello'ya onunla kalması için işaret ettim.

İçeriden gelen boğuk bir silah sesi havayı yırttı ve kalbim durdu. Güvenliğimi düşünmeyi unutarak arka kapıya doğru sendeledim. Karım oradaydı ve ona ulaşmak için hiçbir şey beni durduramazdı.

Bacağım tamamen pes etmeden önce Romeo kolumu yakaladı. Alnımda ter damlaları oluşmuştu ama merdivenleri tırmanmaya ve kapıdan geçmeye devam ettim.

SOFIYA

T Arka kapı gürültüyle açıldı ve bir düzine silah... *kocama* doğru doğrultuldu.

Kalbim bir an durdu.

O burada. O burada.

Onu son gördüğümde, bilinci kapalıydı ve kanlar içindeydi. Şimdi onu görmek, acıdan yüzü solmuş olsa da dik durduğunu görmek, içimi rahatlattı.

Onu henüz affetmemiştim — bana yardım etmek için burada olduğundan bile emin olamıyordum — ama kalbim umursamıyordu. Ruhumun ona ait olan kısmı, onun kollarına koşmayı arzuluyordu.

Pakhan'ın yerde yatan, kanlar içindeki bedeniyle elimdeki silah arasında bakışlarını gezdirdi. Başını eğdi ve babamı vurup vurmadığımı sorduğunu anladım. Başımı salladım ve gözleri yumuşaklıkla doldu. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı ve işte o an her şey bitti.

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm. Yeterince yaklaştığım anda beni kollarına çekti. Ona sarıldım ve sanki birbirlerini ne kadar özlediklerini ilan edercesine kalplerimizin aynı ritimde attığına yemin ederdim.

"Arnavutlar öldü," dedi, sesi yüksek ve netti. "Arben'i yakaladık."

"Rustik Ivanov öldü," dedi Dimitri, sesi güçlü ve otoriterdi. Babamızın cesedinin üzerinden geçerek kilisenin mihrabına çıktı.

"Sofiya, Mila, gelin." Dimitri'nin emri salonun her yerinde yankılandı.

Matteo kollarını bana daha sıkı sardı, ama ben onu nazikçe ittim, ta ki o isteksizce beni bırakana kadar. Kız kardeşim, kalbim olan Mila'ya doğru ilerledim. Boğazındaki sık bir kesikten kan damlıyordu, ama *hayattaydı*. Birbirimize sarıldık, rahatlamanın verdiği titremeyle.

"Yaralandın mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, sesi titriyordu. "Ben iyiyim."

Geri çekildim ve ellerimle yüzünü kavradım. Makyajının altından yanaklarında morluk izleri gördüğümde gözlerim karardı.

"O sana da zarar verdi, değil mi?" diye fısıldadı. "Bilmiyordum."

Yutkundum. "Artık önemi yok." "Benim için *her zaman* önemi olacak."

Yüzüm buruştu ve yavaşça nefes alıp verdim.

Kollarını belime daha sıkı doladı. "Yapabilir misin?" Çenesi, Dimi'nin bizi beklediği mihraba çıkan üç basamağı işaret etti.

Başımı salladım. Vücudumda o kadar çok adrenalin dolaşıyordu ki hiç acı hissetmiyordum.

Yeni Pakhan'a doğru ilerlerken, Mila ağırlığımın mümkün olduğunca çoğunu üstlendi. Dimi'nin ikinci adamı Maxim de bize katıldı. Kutsal alana dönerek, "Herkes yeni Pakhan Dimitri Ivanov'un önünde diz çöksün," diye bağırdı.

Bratva askerleri diz çöktü, ardından annem ve Maxim de diz çöktü. Mila ve ben, diz çökmeli miyiz diye kararsız kalarak göz göze geldik. Sonunda, Matteo ve adamları, Ronan ve Leona gibi ben de ayakta kaldım, ama kız kardeşim diz çöktü. Mila hâlâ Bratva'nın bir parçasıydı, ama ben artık bir mafya kraliçesiydim.

Oda, kardeşimin bir şekilde ikna ettiği adamların haykırılarıyla doldu. "Kardeşliğe! Pakhan'a!"

"Bana gösterdiğiniz sadakate layık olacağıma yemin ederim," diye bağırdı Dimitri Rusça. "Kardeşliğe!"

Adamlar ayağa kalkıp tezahürat ettiler ve bu gece votkanın akacağından emindim.

Dimi, Mila'yı ve beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı. "Daha önce burada olamadığım için özür dilerim. Çok özür dilerim."

Hıçkırığımı bastırdım. Şimdi dağılmanın sırası değildi. "Ne yapıyordun? Bütün bunları nasıl başardın?" diye sordum.

Bizi bırakıp başını salladı. "Henüz bunun hakkında konuşamam."

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. Sırlardan ve karanlıkta bırakılmaktan çok yorulmuştum. Ama belki de bu, organize suç dünyasında yaşamın kaçınılmaz bir parçasıydı.

Gözümün ucuyla annemin ayağa kalkarken sallandığını gördüm. Ona doğru atıldım, ama gümüş saçlı yaşlı bir adam olan Anatoly adındaki bir Bratva askeri, annem bayılmadan önce kolunu tuttu ve onu bir sıraya yönlendirdi. Dimi'ye bir bakış attım, o da başını salladı. Onunla annem arasında hiçbir sevgi bağı yoktu, ama anneme iyi bakılacağından emin olacağını biliyordum.

"İkiniz de benimle burada kalabilirsiniz," dedi. "Sizi güvende tutacağım."

Arkamda birinin olduğunu hissettim ve dönüp baktığımda, Matteo'yu Romeo'nun yanında, sunak merdivenlerinin dibinde gördüm. "Eğer bir gün karımı benden ayrılması için ikna etmeye kalkışırsan, seni yok ederim," dedi, sesinde buz gibi bir soğukluk vardı.

Dimi başını eğdi. "Ve eğer kız kardeşime zarar verecek bir şey yaparsan, seni öldürürüm."

Yüz yüze geldiler, ifadeleri boş, gözleri birbirine kilitlenmiş, ta ki kardeşimin yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılana kadar. "Seninle yeni bir ittifak kurmayı dört gözle bekliyorum, Don Rossi. Gerçek bir ittifak."

Matteo'nun yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra başını salladı.

“Ve seninle de,” dedi Dimi, Leona ile birlikte koridorun ortasında duran Ronan’a başını eğerek.

“Oh, harika. Sonunda biri burada olduğumu fark etti,” diye mırıldandı.

Mila ve ben ikimiz de kıkırdadık. Artık erkeklerin gösterisi bittiğine göre, ilgilenilmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Merdivenlerden aşağı indim ve Matteo’nun elini tuttum. Ayakta durmanın yorgunluğuyla yüzü solmuştu. “Oturman lazım. Ronan, arabadan sandalyeyi getirir misin?”

Matteo kıpırdamadı, ben de onu bir sıraya doğru hafifçe ittim. “Otur.” Bana inanmaz bir bakış attı ama ben kararımı değiştirmedim. “Ya da orada kalıp bayıl. Kocaman, korkutucu bir mafya patronunun bayılması pek uygun olur mu bilmiyorum ama sanırım seçim senin.”

Hırladı ve sonra oturdu.

Mila yanıma geldi ve başını omzuma yasladı. Onu kollarıma sardım. “Burada kalmak zorunda değilsin.” Mila’nın bir daha Pakhan’ın evine adım atmak isteyeceğini hayal edemiyordum. “Benimle eve gel.”

Başını salladı ve uzaklaştı. “Seni seviyorum Sofiya. Her şeyden çok. Ama tüm bunlardan... şiddetten, politikadan ve kontrolünden uzaklaşmaya ihtiyacım var.”

Tartışmak için ağzımı açtım ama o başını salladı. “Seninle yaşarsam, tüm hareketlerim kontrol altında olur. Nefes alamam, özgürlüğü tadabilmem için alana ihtiyacım var.”

Onunla tartışmak, işlerin öyle olmayacağını söylemek istedim, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Mafya kraliçesi olarak yeni hayatımın getirdiği kısıtlamaları kabullenmiştim, ama Mila her zaman özgür ruhlu biriydi. Veda etmenin acısına kalbimin dayanabileceğinden emin olmasam da, onu kafese kapatan kişi olmak istemedim.

Gözlerini sanki gözyaşlarını uzaklaştırmak istercesine kırıştırdı ve beni tekrar kollarına çekti. "Sanki sonsuza kadar olacakmış gibi değil."

"Öyle olmasa iyi olur," diye kulağına fısıldadım.
"Bebegimin teyzesine ihtiyacı var."

Burnunu çekti. "Denesen bile beni uzak tutamazsın. Sadece önce listemdeki işleri halletmek için biraz zamana ihtiyacım var."
İnledim. Mila'nın listesindeki maddeler benimkilerden çok daha *maceralıydı*

Omzunun üzerinden Nikolai'nin karanlık bakışlarını yakaladım. Ama o bana bakmıyordu; gözleri sadece kız kardeşime takılmıştı. "Nikolai seni tek başına bırakacak mı?" diye sordum, ayrılırken kaşlarımı kaldırarak.

Hayatımda ilk kez Mila'nın kızardığını gördüm. "O da benimle geliyor."

Tamam.

"Bana daha fazla bilgi vereceksin," dedim, ses tonum kocamı andırıyordu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Anlatacağım." "Her gün haber vermelisin." "Ve bir takip cihazı takmalısın," dedi Matteo. Mila kaşlarını çattı. "Ben..."

"Çoktan takıldı," dedi Nikolai, Mila'nın yanına yaklaşarak. Mila öfkeyle ona baktı.

"Ne saçmalıyorsun sen, Kolya?" Nikolai alaycı bir gülümsemeyle dedi. "Boş ver."

Mila kollarını kavuşturup ona döndü, ama ona küfür etmeden önce – ki eminim ki bunu yapmak üzereydi – Dimi araya girdi.

"Buradan çıkıp ekibimin ortalığı temizlemesine izin vermeliyiz."

Kalbim acıyla doldu. Dimi, Mila ve ben yıllarca birbirimizden başka müttefikimiz olmadan yaşamıştık. Şimdi Dimitri, kendisine sadık yüzlerce adamıyla Pakhan olarak güçlü bir konumdaydı ve Nikolai kolunu Mila'nın omzuna attığında, onun da artık yalnız olmadığını fark ettim.

“Hadi, tesoro,” diye mırıldandı Matteo, elini kolumdan aşağı doğru gezdirerek. Onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim. Aramızda söylenmemiş o kadar çok söz, o kadar çok acı ve korku vardı ki. Ama o benim için gelmişti. Bana hediye ettiği madalyonu parmağımla okşadım. Beni bulabileceğini bildiğim halde onu takmaya devam etmişim, çünkü içten içe gelmesini umuyordum. Beni aramak için bana yeterince değer vereceğini umuyordum.

Elimi omzuna koydum; ilk kez ondan daha uzundum. “Hadi eve gidelim.”

Gözleri yumuşadı ve bir an gözyaşı gördüğümü sandım.

Ronan, hastaneden çaldığımız tekerlekli sandalyeyle geri döndü ve o ve Romeo, Matteo'nun binmesine yardım ettiler.

Kocam elimi tuttu ve ikinci kez koridordan aşağı doğru yürüdük.

Birlikte.

MATTEO

W Chicago'dan ayrılıyorduk. Bu sefer, uçakta karımla aramıza hiçbir mesafe girmesine izin vermeyecektim. Uçağın arkasındaki yatak odasındaydık, yatağa kıvrılmıştık. Sofiya bacaklarımın arasına oturmuş, bir battaniyeye sarılmıştı ve ben onu kollarımla sıkıca sarmıştım. Fazla sıkıydı, ama onu bırakmaktan korkuyordum. Her an onun kimin onu tuttuğunu fark edip beni itecekti.

Uçağa bindiğimizden beri ikimiz de tek kelime etmemiştik ve aramızda söylenmemiş sözler ağır bir yük oluşturuyordu.

“Adil olmak gerekirse,” dedi Sofiya, sonunda sessizliği bozarak, “en azından bizim düğünümüz onunkinden daha iyiydi.”

Sözlerini sindirmem biraz zaman aldı, sonra *yıllardır* hissetmediğim kadar içten ve neşeli bir kahkaha attım. Bütün vücudum titriyordu, onunki de öyle; ta ki gözyaşları yüzünden süzülene kadar.

"Lanet olsun, tesoro. Sen tüm evrendeki en güzel şeysin."

Geçtiğimiz birkaç gün hayatımın en kötü günleriydi ve önümüzdeki günler belirsizlikle doluydu, ama karımı kollarımda tutmanın doğruluğunu hiçbir şey yok edemezdi. Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. “Sofiya, çok, çok üzgünüm.

Sana güvenmediğim, seni o hücreye koyduğum, seni korkuttuğum, seni korumadığım için. Affını beklemiyorum çünkü buna layık değilim, ama sana hak ettiğin hayatı sunmak için her gün çalışacağımı bilmeni istiyorum.”

Sözlerim yeterli değildi—*ben* ona layık değildim—ama elimden gelen buydu.

Derin bir nefes aldı ve ben de sabırla konuşmasını bekledim. “Bana tekrar sırtını dönmeyeceğini nereden bileceğim? Beni oraya tıkmak senin için hiç önemli değildi.” Sesi kırılmıştı ve acı verici bir şekilde savunmasızdı.

Onu daha sıkı sarıldım, elimi kollarından, sırtından, kalçalarından aşağı gezdirdim. “Bunun durumu daha iyi hale getirmedeğimi biliyorum, ama seni oraya koymak benim için *bir işkenceydi*. Oradan ayrıldığımız anda pişman oldum. Ama Don olmak asla geri adım atmamak anlamına gelir diye yetiştirildim. Fikrimi değiştirmek, emrimi değiştirmek beni zayıf göstereceğini düşündüm.”

“Ve bir Don zayıf olamaz.”

Yutkundum. “Ailemin öldürüldüğünü biliyor musun?”

Gözleri benimkilere kaydı, kaşları hafifçe çatıldı ve başını salladı.

“Öldürüldükleri gece, Sienna beni kendisiyle birlikte film izlemeye ikna etmişti. Oturma odasındaydık ve ev telefonu çaldı. Telefonu açtım. Kapıdaki güvenlik görevlisi aramış, amcamı içeri alabilir miyim diye soruyordu.” Göğsüm sıkışırken nefesim hızlandı. Bu konuyu en son yıllar önce konuşmuştum, en azından uyanık olduğum saatlerde bu konuyu düşünmeme bile izin vermiyordum.

Sofiya parmaklarını göğsümde gezdirip boynumun arkasını kavradı. Dokunuşu boğazımdaki düğümü gevşetip devam etmemi sağladı.

“Amcamla annemle babam arasında gerginlik vardı, ama ben içeri girebileceğini söyledim. Onu o lanet eve aldım. Çok geçmeden bir silah sesi duyduk, ardından bir çığlık. Annemin çığlığı.”

Şimdi Sofiya'nın beni sıkıca sarma sırasıydı. Sözümü kesmedi, devam etmem için baskı yapmadı. Sadece yanımdaydı.

“Bir karar vermem gerekiyordu: Çalışma odasına koşup annemle babamı kurtarmak mı, yoksa Sienna’yla kaçmak mı? O çok küçüktü, çok korkmuştu. Elimi tuttu ve onu kurtarmam gerektiğini anladım. Evden dışarı çıkan gizli bir geçide koştuk, ama kaçmadan önce ikinci bir silah sesi duydum.”

Gözlerim yanıyordu ve istemediğim halde bir damla gözyaşı yüzümden süzülüydü. Sofiya onu sildi.

“Senin suçun değildi.”

Başımı salladım. “Daha fazlasını yapmalıydım. Amcamı içeri almamış olsaydım, çalışma odasına koşmuş olsaydım...”

"O zaman sen ölürdün."

Kalbim buna tam olarak inanamasa da, onun haklı olduğunu biliyordum. Sienna da bana aynı şeyi söylemişti. Romeo da. "Rüyalarımnda onların kanını görüyorum. Silah seslerini ve çığlıkları duyuyorum. Her gece beni rahatsız ediyor... en azından sen yanımda olmadığın her gece."

“Sen benim kabuslarımı da yok ediyorsun,” diye mırıldandı.

Bir damla gözyaşını daha sildim ve alnına öptüm.

"Seni affetmek istiyorum," dedi yumuşak

bir sesle. Donakaldım.

Kalbim bir an durdu, sonra iki kat hızla atmaya başladı.

Parmaklarını gömleğime doladı. “Güvenimi kırdın ve onu yeniden kazanmak biraz zaman alacak.”

“Ama yeniden kazanabileceğimi düşünüyor musun?”

Başını yukarı kaldırdı. Gözleri inanılmaz derecede güzeldi. “Bayağı bir yalvarmak zorunda kalacaksın. Umarım hazırlıklısındır.”

Dudaklarım seğirdi. “Peki bu yalvarmak ne anlama geliyor?”

Yüzünü boynumun kıvrımına dayadı ve derin bir nefes aldı. “Bunu senin bulman gerek. Ama işin içinde bolca New York City sosisli sandviçi var.”

“Sana kendi sosisli sandviç arabasını alacağım. Şehirdeki *tüm* arabaları.” Aklıma bir fikir geldi ve göğsüm sıkıştı, ama bu sefer umut ve heyecanla. “Aslında, listendeki her maddeyi tamamlamana yardım edeceğim.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Her bir maddeyi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapardım.

“Belki de birlikte yeni bir liste yapmalıyız.”

Boğazımdaki düğümü yutkundum. “Buna bayılırım, tesoro. Tıpkı seni sevdiğim gibi.”

Derin bir nefes aldı. “Beni seviyor musun?”

Vurulduktan sonra bunu söylediğime dair belirsiz bir anım vardı, ama bu sözleri ilk kez tam bir netlikle söylüyordum. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi dudaklarımdan döküldüler. Kendimi karımdan uzak tutarak acıdan koruduğumu sanıyordum. Ama katlanabileceğim en büyük ıstırap, ondan ayrılmaktı.

“Elbette seviyorum. Her şeyden çok.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolmuş halde bakışlarımı yakaladı ve sonra dudaklarımız birbirine çarptı. Çenesini kavradım, onu kendime doğru çekerek adeta yutarcasına öptüm. Kucağımda yer değiştirerek üstüme oturdu ve pozisyonun değişmesiyle içimden bir inilti kaçtı. Onun tadında, tatlı kokusunda, vücudunun benimkine yapıştığı hissinde kendimi kaybettim.

Çenesinden aşağı doğru öperek indim ve boynundaki bir noktayı emdim. Onu işaretlemem, tüm dünyaya onun benim olduğunu haykırmam gerekiyordu.

Uçak türbülansa girdi ve bizi birbirimizden ayırdı. Sofiya, benim somurtkan bakışlarıma gülümsedi ve parmaklarını alnımdaki çizgilerin üzerinde gezdirdi. “Bekle, bacağına acı mı veriyorum?” Kucağımdan kalkmaya çalıştı, ben de belini daha sıkı kavradım.

“Seni koyduğum yerde kalmayı öğrendiğini sanıyordum.” Kaşlarımı kaldırdım. Uyluklarımdaki kurşun yarası yanıyordu,

ama o acıya ihtiyacım vardı. Bu, ona çektirdiğim acının sadece bir parçasını kendim de çekerek tövbe etmemin yoluydu.

"Senin için endişelendiğim için özür dilerim," dedi, gözlerini devirerek.

"Yaramaz kız."

Biraz hoşnutsuz bir ses çıkardı ama göğsüme kıvrıldı.

Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim. "Vurulduktan sonraki anılarım bulanık, ama"—Endişe boğazımı sıkıyordu, ama kendimi konuşmaya devam etmeye zorladım—"Sanki sisin iindenmiş gibi, bu sözlerin tekrarlandığını duyup duruyorum. *Senin* sözlerin. Ama bunların gerçek olup olmadığından emin değilim."

Kollarımda hareketsiz kaldı.

"Bir şey demiştin... bir bebekle ilgili bir şey."

Sofiya başını göğsüme dayadı ve eminim ki çılgınca atan kalp atışlarımı duyabiliyordu. Gmleğimin üstündeki birkaç düğmeyi açtı ve parmaklarıyla göğsümde yazılı kelimeleri izledi. "Sana bunu söylemek için sevimli bir şey yapardım, ama hayatını kurtarmakla biraz meşguldüm."

Kalbim bir an durdu.

"Hamile misin, tesoro?" Gözlerine bakmak için geri çekilmeye çalıştım, ama o yüzünü boynuma bastırdı ve kıpırdamadı.

"Henüz çok erken, yani hâlâ düşük yapabilirim."

Panik beni sardı. "Bebegın bir sorunu mu var?" Ya yaşadığı onca şey bebeğe zarar vermişse? Bu benim hatam olurdu. Baba olmanın ne demek olduğunu hiç düşünmemiştim. Çocuklar benim için her zaman sadece "varisler" gibi soyut bir kavram olmuştu, ama artık bu gerçekti; Sofiya ve benim birleşimimiz. Ve ben bunu istiyordum, canım çekiyordu.

O yer değiştirdi ve ben de kollarımı gevşeterek cebinden bir şey çıkarmasına izin verdim. "Biraz buruşmuş ama işte burada."

Bana ultrasonun küçük bir çıktısını uzattı. O küçük beyaz ovali gösterene kadar neye baktığımı hiç anlamadım. “Bu embriyo. Doktor birkaç hafta sonra bir ultrason daha yaptırمام gerektiğini söyledi. O zaman bebeğin kalp atışlarını duyabiliriz belki.”

Parmaklarımı resmin üzerinde gezdirdim. Onu biz yaratmıştık. O bizim bir parçamızdı.

“Çok sevimli bir leke, değil mi?” diye sordu. “En sevimli olanı.”

Ultrasonu elimizde tutarak yatağa uzandık ve memnuniyetle sessizce ona baktık. Elimi karnının üzerinde gezdirdim, küçük lekemizin güçlü bir şekilde büyümesini diledim.

Sofiya gömleğimin yakasını kurcalamaya başladı. “Ne oldu?” diye sordum.

“Şu anda Rustik hakkında *bir şeyler* hissetmem gerekmez mi? Kendi babamı öldürdüğüm için üzgün ya da suçlu hissetmem gerekmez mi? Ama hissetmiyorum ve bu da bende bir sorun olduğunu hissettiriyor.”

Sesindeki belirsizliği hiç sevmiyordum. Elimi başının arkasına koydum. “Hayır, tesoro. Bu konuda hiçbir şey hissetmene gerek yok. Amcamı öldürdüğümde tek hissettiğim rahatlamaydı. Gençken ona hayrandım, hatta onu ikinci bir baba figürü olarak görüyordum. Ama sonunda, o benim için hiçbir şeydi, baban da öyle.” Saçlarını okşadım ve şakağına öptüm. “Tek hissettiğim gurur olduğunu biliyorum. Ne kadar güçlü ve koruyucu olduğun için duyduğum gurur.”

“Teşekkürler, miliy.”

Onun ağzından çıkan o sevgi dolu sözcüğü duymak kalbimi sızlattı.

İniş zamanı geldiğinde, uçağın ön tarafına geçtik. Sofiya'nın emniyet kemerini bağladığımda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Benim ona bakmama alışması gerekecekti.

Havaalanına yaklaşırken saçlarıyla oynuyordum, ama hala cevabı olmayan bir sorum olduğunu fark edince durdum. “Domenico’yu ve onunla birlikte olan diğer adamları kimin vurduğunu gördün mü

?" diye sordum. "Sonrasında kaçmış olmalılar." Patlama ve sonrasında olan biten her şey bunu zihnimden silmişti, ama beni kimin kurtardığını bilmemek içime sinmiyordu. "Bu arada, Rustik'ten nasıl kaçtın?"

Sofiya burnunu çekti. "Ciddi misin?" "Ne?"

Bana bıkkın bir ifadeyle baktı. "Belki de Domenico, beyin hücrelerinin eksikliği konusunda haklıydı."

Kaşlarımı çattım, o ise sadece gözlerini devirdi.

"Hücreme gelen üç gardiyayı öldürdüm, çünkü..." Yutkundu ve ellerim onun ellerini sıktı. Az önce bana öldüklerini söylemişti, ama depoya geri dönüp onları tekrar öldürme dürtüsü beni ele geçirdi.

"Sana dokundular mı?" Sesim alçak ve tehlikeliydi. "Hayır, ben onları durdurmadan önce... Neyse, her neyse, silahlarını aldım ve Domenico'yu gördüğümde çıkışı arıyordum. Onun hain olduğunu anladım ve onu takip ettim. Ondan sonra, onları ortadan kaldırmak kolay oldu."

Ağzım açık kaldı.

Gözlerini devirdi ve sonra yanağıma hafifçe vurdu. "Merak etme. Benden çok daha kötü bir nişancı olsan da, sana olan saygım azalmayacak."

Başımı salladım. "Harikasın, tesoro." Göğsüme yaslandı. "Biliyorum."

SOFIYA

Romeo beni uçaktan indirirken kendimi bir milyon kilo daha hafif hissettim, Matteo homurdanarak Enzo'nun yardımıyla.

Aramızdaki yaraları sarmak zaman alacaktı, ama ikimizin de yeniden bir araya gelebileceğimize dair umudum vardı.

Matteo beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Onun sevgisi çok değerliydi, özellikle de ona bu sevgiyi vermenin ne kadar pahalıya mal olduğunu artık tam olarak anladığım için.

Merdivenlerin altına vardık ve Sienna'nın bir yanında Noodle, diğer yanında tekerlekli sandalyemle bizi beklediğini görünce sevinç çılgılığı attım. Noodle mutlu bir dansa başladığında gözlerim doldu. Bütün vücudu çılgınca sallanıyordu ve heyecandan ağlıyordu.

Romeo beni tekerlekli sandalyeye oturttu ve ben kollarımı Noodle'a uzattım. "Merhaba, bebeğim. Seni çok özledim." Bana öpücükler verdi ve ben yüzümü onun tüylerine gömdüm. "Gittiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandım, sesim alçaktı ve sadece ona yönelikti. "Senin yüzünden değildi. Sen her zaman en iyi çocuksun."

Geri çekildim ve o da yüzüme kocaman bir öpücük kondurdu. Umarım bu, beni affettiği anlamına geliyordur. Noodle başını

kucağıma yasladı, kuyruğunu sallıyordu, ben de Sienna'ya baktım. Gözlerinde yaşlar vardı, bana sarıldı. "Lanet olsun, iyi misin?"

"Evet." Onu sıkıca sarıldım. "İyiym."

"Onu öldürmemi ister misin? Çünkü öldürürüm. Silah getirdim."

"Seni duyabiliyorum," dedi Matteo kuru bir sesle.

Kardeşine ters bir bakış atacak kadar geri çekildi. "Öldürmeyi şimdilik ertele. En azından şimdilik." Sienna'nın elini okşadım. Hâlâ somurtuyordu. "Onu öldürürsen, onun yalvarışını izleme zevkinden mahrum kalırım. Ve... çocuğumun babası olmaz."

Ağzı açık kaldı ve zıplarken çığlık attı. "Hamile misin? Aman Tanrım!" Beni tekrar kucakladı ve sonra kardeşini kucakladı, öfkesi bir an için unutuldu. "İnanamıyorum. Teyze olacağım." Yüzünden gözyaşları akıyordu.

Onun heyecanı kalbimi ısıttı, ama aynı zamanda bir anlık rahatsızlık da hissettim — çok fazla sevinmemem, geleceği dört gözle beklememem gerektiğini söyleyen o tanıdık his, çünkü bu sadece hayal kırıklığı getirecekti. "Henüz çok erken, yani bebeğin doğacağına dair gerçek bir garanti yok..." Sözlerimi yarım bıraktım, o kelimeleri söylemek istemiyordum.

"Bu bebek kesinlikle mükemmel olacak." Sesi o kadar kararlıydı ki, neredeyse ona inanacaktım.

Matteo omzumu kavradı, destek almak için Enzo'ya ağırca yaslanarak başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Hadi eve gidelim, tesoro."

I smiled and pressed my hand on top of his. "Yeah. Ev."

MATTEO

“S “Yani Los Angeles’ta kalmayacak mıyız?”
Sofiya’ya bir bakış attım. “Hayır,
balayımızı Los Angeles’ta geçirmeyeceğiz.”

Uçağın penceresinden dışarı baktı. Yolculuğumuzun bir sonraki etabı için LAX’ta yakıt ikmali yapıyorduk. “Ben nereden bileyim ki? Eminim L.A. harikadır.”

Onu koltuğundan kaldırıp kucağıma oturdum. Parmaklarını çenemden aşağı kaydırırken bana anlamlı bir gülümseme attı. Ona dokunmadan sadece birkaç dakika dayanabiliyordum, sonra göğsümde sıkışan, kaşınan bir his oluşuyordu.

“Gideceğimiz yeri çok seveceksin.”

Sofiya dudağımı ısırdı. “Bunu bir tehditmiş gibi söylüyorsun.” “Sus.” Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, başparmağımı yumuşak yanağında gezdirdikten yumuşak yanağını okşadım ve onu öpmeye başladım.

Bana tüm Hayal Listesi’ni göstermesi için onu ikna etmek biraz zaman almıştı. Listedeki her şey saf masumiyetti ve ben de listedeki her şeyi yapmasına yardım etmeyi hayatımın misyonu haline getirmiştım. Balayımızı, bazı maddeleri listeden silebilmesi için özel olarak planlamıştım. Bunları tamamladığımızda, ona bir tane daha yazdıracaktım. Ve bir tane daha. Ta ki sahip olduğu tek anılar mutlu anılar olana kadar.

Kalkış için isteksizce onu bıraktım. Uçak yerden havalanırken o pencereye yapışmış kalmıştı, ama ben gözlerimi ondan ayıramıyordum. Saçımdan bir tutam parmağıma doladım.

Uçak havalandıktan sonra, kemerini çözdüm ve onu tekrar kollarıma aldım. Sofiya göğsüme sokuldu ve gözlerini kapattı.

"Sence Noodle, Sienna'yla iyi anlaşır mı? Hâlâ onu da getirmeliydik diye düşünüyorum."

"O da çok şımaracak. Bu onun için de bir tatil."

O mırıldandı. Uçuş uzun olacağı ve tüm seyahat boyunca onunla birlikte olup ihtiyacı olan her konuda ona yardım edeceğim için Noodle'ı götürmemeye karar vermiştik. Sofiya'yı onu bırakmaya ikna etmek zor olmuştu, ama Sienna en azından her gün fotoğraf ve haberler göndereceğine söz vermişti.

Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Yorgun musun, güzel kızım?" "Mmm, belki biraz uykum var."

Onu kucağıma aldım, bana sarılmasını çok sevdim ve arka yatak odasına doğru yürüdüm. Angelo ve Enzo yanlarından geçerken başlarını kaldırdılar. Romeo evde işlerin başındayken, onlar da bizim korumalarımız olarak buradaydılar.

Sofiya'yı yatağa yatırdım. Ben uzaklaştığımda hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Gitmiyorum," diye onu sakinleştirdim. "Sadece ekibe bizi rahatsız etmemelerini söyleyeceğim ve biraz su alacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sadece seni."

Kahretsin, buna asla alışamayacaktım. Sofiya, ona nasıl davrandığımdan sonra, hak ettiğimden çok daha fazla nezaket göstermişti. İlk birkaç hafta zor geçmişti. Yaralarımı iyileştirip evliliğimi düzeltmeye çalışırken, kalan Arnavut ve Bratva tehditlerini ortadan kaldırıp şehrim üzerindeki kontrolümü yeniden tesis etmem gerekmişti. Büyük jestler, abartılı hediyeler, lüks akşam yemekleri denedim, ama yavaş yavaş Sofiya'nın asıl ihtiyacı olanın ben olduğumu fark ettim.

Sürekli yanlarında olmak. Sözlerimi tutmak. *Duygularımı* paylaşmak.

O böyle tatlı şeyler söylediğinde, her şeye değdi.

Odaya döndüğümde, yanına kıvrılmış, gözleri kapalıydı. İç çamaşırlarımla kalarak arkasına uzandım ve battaniyenin üzerine düzgünce örtüldüğünden emin oldum.

"İçime girmene ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Elimi şişmiş karnına doğru gezdirdim. "Uyumalısın, tesoro." Hamileliği iyi gidiyordu, ama son zamanlarda yorgundu. Sofiya'nın doktoruna uzun bir uçuş yapmasının güvenli olup olmadığını yüzlerce kez sormuştum ve o da bana sorun olmadığını söylemişti. Sofiya, herhangi bir şey olması ihtimaline karşı tatil köyümüzde kalması için bir kadın doğum uzmanı tuttuğunu bilmiyordu.

"Ama yine de seni içimde istiyorum."

Elim, kalçasına doğru inerken dondu. "Sen uyurken mi?"

Başını salladı ve bana doğru daha da yaklaştı, tatlı küçük poposunu kaya gibi sert sikime sürtünerek. Eşofman altını ve iç çamaşırını çıkardım, sonra parmağımı amına soktum. "Islanmışsın. Sen uyurken tatlı küçük amını kullanmam fikri seni benim için ıslatıyor mu?"

O inledi ve ben iki parmağımı içine soktum. "Cevap ver."

"Evet, evet, öyle. Lütfen, sana ihtiyacım var."

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Aferin benim kızım. Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğimi biliyorsun."

Boxerımı çıkardım, sıcak teninin benimkine değmesi göğsümdeki gerginliği daha da hafifletiyordu. Belki de her zaman çıplak kalması için ısrar etmeye başlayacaktım. En azından evdeyken. Değişen vücudu beni vahşileştiriyordu. Her günün her anında onu spermimle doldurmak istiyordum.

İçine girmeden önce ona ihtiyacı olan desteği sağlamak için bacaklarının arasına bir yastık koydum. Saçlarına gömülerek inledim, tatlı kokusunu içime çektim. "Buna doyamayacağım. Senin içinde yaşamak istiyorum."

Inledi ve kalçalarını geriye doğru iterek sikimi daha fazla içine aldı.

"Bu fikir hoşuna gitti mi, tesoro? İçinde olmadığım zamanlarda özlüyor musun?"

"Evet. Çok boş."

"Mmm, belki de ben yapamadığım zamanlarda seni dolu tutmak için sana bir vajina tıkacı almam gerek. Bu amcığın kime ait olduğunu hatırlatmak için."

O keskin bir nefes aldı ve ben sııttım. "Oh, benim küçük karım bu fikri sevdi."

O titrerken onu yavaşça siktim, her bir itişim benim sahipliğimi, *sevgimi* hatırlatıyordu. Nefeslerimiz senkronize oldu ve elimi göğsüne bastırdım, avucumun içinde kalp atışlarını hissettim.

Boşaldığında, orgazmı yumuşaktı, bir dalga gibi onu sardı. Ben de onu takip ettim, içini doldururken inledim. Ama çekilmek yerine, sikimi sıkıca içinde tuttum, tohumlarımın hiçbirini dışarı sızmasın diye.

Uyuyakaldım ve uyandığımda Sofiya hâlâ uyuyordu ve ben hâlâ onun içindeydim. Onu uyandırmamak için itişlerimi olabildiğince nazik tutarak kalçalarımı hareket ettirdim. Çok geçmeden tekrar sertleştım ve o hafifçe inledi.

"Şşş, uslu kız. Uyanma. Bırak da seni tekrar uyutana kadar sikeyim." Elimi boğazının önüne bastırdım, itmeye devam ederken hafifçe boğazını sıkıştırdım. Bu anın hiç bitmemesini isteyerek orgazmımı uzattım.

"Fiji mi? Fiji'de miyiz?" Araba bizi villamıza götürürken Sofiya'nın gözleri parlıyordu. "İşte okyanus!"

“Vay canına, ne kadar tatlısın.”

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. “Fiji’de olduğumuza inanamıyorum. Los Angeles’ta olsak da mutlu olurdu.”

“Listenden silmen gereken şeyler var.”

Geri çekildi. “Evet, eminim bunların hepsi Hayal Listem için.” Başını salladı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Ben resortun lobisinde check-in yaparken Angelo ve Enzo onunla kaldı. Dışarı çıktığımda onu bir golf arabasında otururken gördüm. Sürücü koltuğunda.

“Tesoro?”

“Konaklamamız için iki golf arabası aldığımıza inanabiliyor musun?” Gözleri parlıyordu ve yaramazlıkla doluydu. O kadar baş belasıydı ki.

"Heyecan verici. Peki, neden orada oturuyorsun?"

"Oh, bunun açık olduğunu sanıyordum. Bizi villamıza götürüyorum."

İkinci golf arabasında sırtıtarak oturan Angelo ve Enzo’ya baktım.

Başımı salladım.

Ben Don'dum. Bu durumun kontrolünü ele alacaktım.

“Atla, miliy.” Yanındaki koltuğu okşadı.

Bir şekilde kendimi yolcu koltuğuna kayarken buldum. Sofiya küçük bir çığlık attı ve gaz pedalını sonuna kadar bastı, golf arabasının arkasına yığılmış bagajlarımızla bizi villamıza götüren bir personeli takip etti.

“Yavaşla!” diye bağırdım. “Daha önce hiç araba sürdün mü?”

“Tekerlekli sandalyemi sürekli sürüyorum. Bende benden daha fazla motorlu araç sürüş tecrübesi olan kimse yok!” Suya doğru keskin bir dönüş yaptı ve gözümün önüne denize düşeceğimiz görüntüleri gelince kolumu onun vücuduna doladım.

“Sakin ol, kocacığım. Ben hallederim.” Kalbim deli gibi atmaya devam ediyordu.

Bir virajı daha döndük ve villamız gözükmeye başladı. Sazdan çatılı ve etrafı verandayla çevrili büyük bir ahşap evdi.

“Denizin üzerinde! Aman Tanrım!” diye çığlık attı Sofiya. “Kesinlikle okyanusa dokunacağım.” Bir nefes aldı ve sonra bana döndü. Boğazımın derinliklerinden korku dolu bir ses çıkardım ve direksiyonu kavradım. O burun kıvırdı ve gözlerini devirdi.

"Burada şnorkelle dalış yapıyor mu? O da listemdeki bir başka şey."

"Yavaşla," diye homurdandım.

O, kızgın bir şekilde homurdandı ve sonra diğer golf arabasının yanında ani bir frenle durdu.

"Ee, şnorkelle dalış var mı?" Gözleri parlıyordu ve ben onun burnunu öptüm.

"Evet, bebeğim, burada şnorkelle dalış var."

Bana doğru eğildi ve sonra gülümseyen yüzü, gözleri yaşlarla dolarken hüzünlü bir ifadeye dönüştü.

"Tesoro mio, ne oldu?" Etrafıma baktım, eğer villada onu üzen bir şey varsa, tüm villayı yerle bir etmeye hazırdım.

“Gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.” Gözündeki yaşı sildi. “Bunu bana verdiğin için teşekkür ederim.”

Alnımı alnına dayadım. “Bana teşekkür etme. *Asla*. Her şeyi hak ediyorsun.”

“Ve sen de bana bunu verdin.”

SOFIYA

M Manta vatozları altımızda yüzerken Matteo suda yanımdan hiç ayrılmıyordu. Heyecandan başım dönüyordu, elimi uzattım. Su tam kıvamında ılıktı ve eklemelerime çok iyi geliyordu. Burada sonsuza kadar kalabilirdim.

Altımızda koca bir dünya uzanıyordu ve ben büyülenmişim. Bir deniz kaplumbağası bize doğru yüzerken irkildim ve heyecanla Matteo'nun elini tuttum. Kaplumbağa tembelce suda ilerlerken, parmakları sırtımda hafifçe kaydı. Kaplumbağa yaklaştıkça içimi hafif bir heyecan ve gerginlik kapladı ve Matteo'nun elini daha sıkı kavradım.

Sonunda tekneye dönme vaktimiz geldi. Matteo bizi geri çekerken dudaklarımı büzerek somurtmaya başladım.

"Bana öyle bakma, tesoro. Geri dönüp akşam yemeği için hazırlanmalıyız. Ama gitmeden önce tekrar şnorkelle dalabiliriz." Beni tekneye bindirdi ve yastıklı bir bankta oturmadan önce bana bir havlu sardı.

"Çok isterim. Artık şnorkelle yüzmeyi listemden silebilirim. Belki bir sonrakine dalışı eklemeliyim." Beni kendine sıkıca çekti. "Hayır."

"Ne? Neden?"

"Tehlikeli."

“Eminim ki tamamen güvenlidir.”

Çenesi yine sıkıldı. “Beni sınama, tesoro.” “Yoksa ne olur?”

Cildimi ısıtırken boğazımda titreyen homurtusu beni gülümsetti. Onu kızdırmayı seviyordum çünkü bu genellikle beni yatağa bağlamasına ya da kıcıma şaplak atmasına yol açıyordu.

“Günün geri kalanı için ne planlarımız var?” Birkaç gün önce adanın çevresinde kano gezintisi yapmıştık. Aslında ben kanonun ön tarafında otururken Matteo kürek çekmişti; parmağımı bile kıpırdatmama izin vermemişti. Ardından bir aşçılık kursuna katılmış ve klasik Fiji, Tayland ve Malezya yemeklerini yapmayı öğrenmiştik. Matteo’yu verilen önlüğü giymesi için zorlamıştım ve Angelo kenarda durup benim için fotoğraflar çekmişti. O ve Enzo, gezimiz boyunca arka planda kalmış, Matteo ve benim baş başa vakit geçirmemize olanak sağlamışlardı. Son birkaç aydır baş başa geçirebileceğimiz çok az zamanımız olmuştu, bu yüzden her dakikayı doya doya yaşıyordum.

"Sadece akşam yemeği," diye mırıldandı kocam, yanağımı öpmek için eğilerek.

Mürettebat yelken açmaya hazırlanırken kaptan yanımıza geldi. "Sen bizim uğurumuz olmalısın, güzelim," dedi bana. "Manta vatozlarını her zaman görmüyoruz ve o da bir şahin gagalı deniz kaplumbağasıydı. Nesilleri tükenmekte olduğu için onları sık sık görmüyoruz."

Matteo beni kendine daha sıkı çekti ve kaptana ölümcül bir bakış attı. Adamın yüzü bembeyaz oldu ve hızla geri çekildi.

Gözlerimi devirdim ve kocama hafifçe vurdum. "Gözünü oyma," diye kulağına fısıldadım.

"Söz veremem, tesoro."

Geri dönüş yolculuğu boyunca birbirimize sıkıca sarıldık. Ilık rüzgâr saçlarımı okşadı ve daha önce hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

MATTEO

S Sofiya, villanın oturma odasındaki büyük krem rengi kanepede uzanmış, denizde geçirdiğimiz günün ardından dinleniyordu. Ayakları kucağımdaydı ve ben de onları ovuyordum; onun çıkardığı o küçük zevk seslerine bayılıyordum. Üzerinde minik dantelli şort ve krem rengi kısa bir üst vardı; bu kıyafet, gözlerimi göğüslerinin kıvrımları ile çıplak karnı arasında gidip geliyordu.

O, tatil köyü tarafından sağlanan etkinlik kitabını karıştırıyordu. “Burada golf oynanıyor.” Kitabın üstünden bana baktı. “Eğer golf oynamaya başlarsan sanırım senden boşanmak zorunda kalırım.”

Hırıldadım ve vücudunun üzerine süründüm, başını ön kollarımla kavradım ve öfkeli bir ifadeyle ona baktım. “Benden asla boşanmayacaksın.”

Kıkırdadı ve sırtını kavisleyerek tatlı küçük amcığını bana sürttü. Kitap unutulmuş bir şekilde yere düştü. “Belki de kime ait olduğumu hatırlamam gerekiyor.”

İnledim ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırarak yumuşak tenini emdim. “Siktir, akşam yemeği için hazırlanmamız lazım.”

Eli bedenlerimizin arasına kaydı ve hızla sertleşen sikimi avuçladı. "Dışarıdan sipariş verebiliriz."

Başka bir gece olsaydı, başka bir planım olmasaydı, bir saniye bile tereddüt etmeden kıyafetlerini yırtıp atar ve onu burada alırdım. Dişlerimi sıkıp kendimi zorla ondan uzaklaştırdım. "Hayır. Akşam yemeği."

O dudaklarını bükerek, "Peki o zaman, madem bu kadar *romantik* olacaksın," dedi. Sanki ona romantik davranma isteğimden tamamen rahatsız olmuş gibi homurdandı, ama ben gerçeği biliyordum. Kendisini şımartmama izin verme konusunda giderek daha iyi hale geliyordu ve her ne kadar direnmiş olsa da, bundan hoşlandığını biliyordum.

Tıpkı benim onu şımartmayı
sevdiğim gibi. *Onu*
seviyordum.

Onu kanepeden kaldırıp kollarımın arasına aldım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

"Yürüyebileceğimi biliyorsun. Bugün bacaklarım iyi. Muhtemelen *seninkilerden* daha iyi." Onu görmezden geldim. Hâlâ iyileşmekte olan kurşun yarasının karımı kucağıma almamı engellemesine izin vermeyecektim. Yoğun fizik tedavi sayesinde yara artık büyük ölçüde iyileşmişti, ama ağrı şiddetlendiğinde hâlâ baston kullanmak zorundaydım.

Onu yatağa yatırdım ve yürüteçini önüne çektim. "Hazırlan, bebeğim." Dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde burnunda ve yanaklarında pembe bir renk fark ettim. Parmağımı burnunun köprüsünden aşağı kaydırırken kaşlarımı çattım. "Güneş yanığı olmuşsun."

"Sadece
birazcık."
"Hoşuma
gitmedi."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm ama güneşi cezalandırmak için vurabileceğini sanmıyorum."

Belki de yapamam, ama benim tesoro'mu incittiği için bunu hak etmişti. Ama güneşi cezalandırabilene kadar, ona güneş kremi sürmesini ve şapka takmasını daha sıkı takip etmem gerekecekti.

Onun pembe burnunu öptüm ve sonra tamamen onun yörüngesine çekilmeden önce kendimi zorla odadan çıkardım.

SOFIYA, restoranın dış terasına gitmek için yürüteçini kullandı ve ben de tüm bu süre boyunca elimi sırtında tuttum. Uyluklarının ortasına kadar uzanan, gümüş pullu bir elbise giymişti ve bu da onun dolgun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Şu anda iki erkek restoran çalışanı da bu bacaklara bakıyordu. Elim silahıma doğru kaydı, ama onları vurursam Sofiya bundan hoşlanmazdı. Onlara öfkeli, yakıcı bir bakış atmakla yetindim. Belki biraz sağduyuları vardı, çünkü ikisi de gözlerini kocaman açarak geri adım attı ve restoranın içine koştu.

“Bu manzara muhteşem,” dedi Sofiya, sesinde hayranlıkla. Teras okyanusa bakıyordu, havada tuz kokusu dolaşıyordu. Karım dışarıda vakit geçirmek için her fırsatı değerlendirirdi, bu yüzden arka planda bir yaylı dörtlüsünün yumuşak melodileri eşliğinde gün batımını izleyebileceğimiz bu masayı ayarlamıştım. Bu gece mükemmel olmalıydı. O, bundan daha azını hak etmiyordu.

Akşam yemeği boyunca kalbim deli gibi atıyordu. Yemeğin tadını neredeyse hiç alamadım. Neden bu kadar gergindim ki? Ben Don'dum ve Sofiya zaten *benimdi*.

İçkimin bir yudumunu aldım ve göğsümdeki öfkeli eşek arısı vızıltısından dikkatimi dağıtmak için ona odaklandım. Işıldıyordu. Şimdiye kadarki gezimizin en sevdiği kısımları hakkında konuşurken mum ışığı gözlerinde parıldıyordu. Sandalyesinde zıplarken, garsonla sohbet ederken ve her lokmada takdir dolu küçük sesler çıkarırken o kadar hayat doluydu ki, sikim utanç verici bir şekilde sertleşti.

Bana elini uzattı ve ben de tuttum. Parmaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Dikkatin dağınık gibi. Her şey yolunda mı?"

Tatlıyı yeni bitirmiştik.

"Her şey mükemmel, tesoro." Elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "Tek bir şey hariç."

Başını yana eğdi, ama ben sandalyemden kalkıp tek dizimin üzerine çöktüğümde dudakları aralandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Küçük kadife bir yüzük kutusu çıkardım ve açtım. "Bu, başından beri hak ettiğin yüzük."

"Aman Tanrım." Sofiya'nın gözleri, yüzümle yüzük arasında gidip gelirken parladı.

Yüzüğü parmağına takarken kalbim küt küt atıyordu. Bu, ona en son yüzük taktığım zamankinden çok farklıydı. Törenimiz sırasında dikkatim, ittifak ve evliliğimizin Aile için ne yapabileceğine odaklanmıştı. Şimdi ise, onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını bilerek, evrenimin merkezinin önünde diz çökmüştüm. Elini okşadım, onun bana ait olduğunun bir kanıtını daha görünce göğsüm sahiplenme duygusuyla doldu.

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve ben onun dokunuşuna kendimi bıraktım. "Bana evlenme teklif etmen gerekmiyor mu?"

"Biz zaten evliyiz."

"Evet, ama bilirsin, sormak gelenektir."

Ona sert bir ifadeyle baktım. "Benimle evleneceksin, tesoro."

O burun kıvırdı. "Yeterince yakın." Yüzümün iki yanını kavradı ve beni öpmek için kendine çekti. Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu. "Nişanlandığımı inanamıyorum. Umarım kocam bunu öğrenmez."

Hırıldadım ve çenesini kavradım. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman."

Gözlerimi kısmıştım, ama dudaklarım seğirirken onu bir öpücüğe daha çektim.

SOFIYA

| , kocam beni villamıza taşıırken güldü, gözlerimi yüzüğümünden ayıramıyordum. Mükemmeldi. Üzerinde büyük bir markiz kesim elmas çevresinde çevresinde yuvarlak

elmaslarla çevrili, neredeyse bir çiçek gibi görünüyor. “Beğendin mi?”

“Çok beğendim. Harika bir iş çıkarmışsın.” “Yardım aldım.”

“Sienna mı?”

"Mila."

"Gerçekten mi?" Bu sözler boğazımda bir düğüm oluşturdu. Kızken saatlerce yüzükler ve düğünler hakkında konuşmuştuk ve bu, onun yeni hayatımın bir parçası olduğunu hissettirdi. "Ne dedi?"

Matteo beni yatağa yatırdı. Büyük Fransız kapılar dışarıya açıldı, ılık okyanus esintisi üzerimize esiyordu. “İyiymiş. Yüzük konusunda kesin fikirleri vardı.”

“Eminim öyledir.” Parmak ucumu üzerinde gezdirdim. “Çok güzel.”

"Sana ondan bir milyon tane alacağım."

Gülümsedim. "O kadarını nasıl takarım bilmiyorum." "Umarım bu zorlu göreve hazırsındır."

Karşılıklı uzanıp birbirimizin gözlerine baktık, sonra ikimiz de kendimizi kaybettik ve dudaklarımız birbirine çarptı. Matteo enseme kavradı, başımı geriye eğdi, böylece dudaklarıma mükemmel bir şekilde ulaşabildi, ama ben daha fazlasını istedim. Onun beni kontrolünü kaybetmesine neden olduğu gibi, ben de onun kontrolünü kaybetmesini istedim.

Onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım ve o da beni bıraktı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Bu durum uzun sürmedi, çünkü gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini açıp vücudunu öperek aşağı doğru indim.

"Siktir, bebeğim, siktir." Derin bir nefes aldı. "O güzel küçük ağzınla sikimi emecek misin?"

"Evet," dedim; sert penisi boxerının sınırlarından fırladığında hafif bir inilti çıkardım. Uçundan bir damla ön sıvı fişkırdı; ben de bacaklarının arasına diz çöküp onu yaladım, ama bu pozisyon dizlerimi ve kalçalarımı zorluyordu. Pozisyonumu düzeltmeye çalıştım, ama uzuvlarım birbirine dolanmış, koordinasyonsuz bir haldeydim.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedim, dizim onun bacağına çarptığında. "Şşş, özür dileme."

"Sadece seksi olmak ve bunu mahvetmemek istiyorum." Garip bir şekilde duygusal hissediyordum, utanç dalgaları içimi kaplıyordu. Matteo bana çok iyi bakıyordu. Bana zorla yaptırdığı dinlenme, tekerlekli sandalyem, yeni ilaçlar ve fizik tedaviye başlamam sayesinde çok daha az ağrım olmuştu. Ama hamilelik de subluksasyonların sayısını artırıyordu ve dikkatli olmam gerekiyordu. "Yere diz çökmeyi deneyebilirim."

Matteo, beni kollarına çekmeden önce, ancak bir hırıltı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

"Ya da bunu yatağımızda yapabiliriz, kraliçemin rahat edeceği yerde." Ağzımı açtığımda kaşlarını çattı. "Senin rahatından daha önemli hiçbir şey yok, tesoro. Ama merak etme, benim sikimi emebileceğin bir pozisyon buluruz."

Biraz kıkırdadım, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bunu birlikte halledecektik. Hiçbir şeyi mahvetmemiştim.

Kendi kıyafetlerini çıkarmadan önce nazikçe benimkileri çıkardı ve yanıma uzandı. Beni kollarının arasına çekti.

“Bana oral seks yapman için asla baskı hissetmene gerek yok. Ve sana acı verecek hiçbir şeyi yapmanı yasaklıyorum.”

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama gerçekten istiyorum. Kontrolün sende olmasını istiyorum. Keşke vücudum daha fazla işbirliği yapsaydı." "Peki, eğer kontrol bendeysen, vücudun bana itaat etmek zorunda kalacak

ve işbirliği yapmak
zorunda
kalacak." "Ne
kadar kibirli."

Alaycı bir gülümsemeyle saçlarımı eline doladı ve başımı geriye doğru çekerek gözlerine bakmamı sağladı. “Yapman gereken işler var.” Kendinden emin bir tavırla kaşını kaldırdı.

Beni yan yatana kadar vücudunda aşağı doğru yönlendirirken, dudaklarım onun penisine denk geldiğinde, onun hakimiyeti beni heyecanlandırdı. Bacaklarımın arasına ve sırtımın arkasına birer yastık koyarak bana ihtiyacım olan desteği sağladı. Elimi kalçasından aşağı kaydırıp poposunu sıktım.

"Dalga geçmeyi bırak," diye homurdandı. "Beni ağzına al. Boğulmanı duymak istiyorum."

Oh, lanet olsun. Bu bu kadar tahrik edici olmamalıydı.

Onun emrini yerine getirdim, saçımı sıkıca kavradığı için başka seçeneğim de yoktu zaten. Ağzımı sonuna kadar açtım, o ağzıma girmeden önce dilim onun yarık üzerinde kaydı. Gözlerim hemen yaşarmaya başladı ve oksijen eksikliği hissettiğim için bir an panikledim.

"İşte böyle, benim kızım. Beni çok iyi alıyorsun." Saçımı ve boynumu demir gibi sıkarken bile sesinde bir yumuşaklık vardı. Boğazımı gevşetip onu daha derine aldığım da, sözleri sıcak bir banyo gibi geldi, rahatlatıcı ve mükemmeldi. Derin boğaz almayı pratik etmiştik ve ben bununla zorlanıyordum ama onun aklını kaçırmamasını sevmiştim.

Hızlı ritmimizi sürdürdü, beni tamamen merhametine bıraktı. Onun kontrolü altında amım ıslandı, bu da parmaklarımı aşağıya doğru hareket ettirip klitorisime dokunmama neden oldu. Ama sonra parmakları bileğimi sardı.

“Benim,” dedi. “Benden başka kimse bu orospuya dokunamaz.

Anladın mı?"

Yine ağzımın içine soktu, cevap verme imkânımı ortadan kaldırdı.

"Şu haline bak, tam bir sürtük küçük kız gibi sikimi emerek tahrik oluyorsun. Benim için çok mükemmelsin. Ne kadar da mükemmel bir küçük pislik."

Salya çenemden damladı ve ben onun etrafında inledim. Küfretti ve boğazımın daha derinliklerine girdi. Boğuluyordum ama o devam etti, onu daha derine almam için beni zorladı. Kükreyerek boşalmadan önce içime iki kez daha girdi. Onu yutmak için elimden geleni yaptım ama biraz sperm çenemden sızdı.

Başımı geriye çekmeye çalıştım, ama tutuşu sıkılaştı. "Hayır. Durmak istersen bacağıma iki kez vur, ama ben ağzının sıcaklığından ayrılmaya hazır değilim."

Ağlayarak, onun penisini emmeye devam ederken, üzerimdeki tam kontrolünü seviyordum. Berbat bir haldeydim — çenemden salya damlıyordu, yanaklarımdan gözyaşları akıyordu, boğazım ve çenem ağrıyordu, ama aynı zamanda ruhumun derinliklerinde garip bir memnuniyet hissediyordum. Matteo'nun saçımı tutuşu yumuşadı, parmakları saçlarımda hafifçe dolaşarak kafa derimi masaj yapıyordu. Gözlerim ağırlaşmış, tamamen kapanana kadar sarkmıştı ve sessiz karanlıkta, onun penisini nazikçe emmeye devam ediyordum.

Sisli bir trans halindeydim ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sonunda, tekrar sertleşti. Başımın arkasını avuçladı ve ağzıma hafifçe itti. Boğazımın arkasına çarptığında öğürdüm, o da özür dilercesine saçlarımda okşadı, ama devam etti. Hiç bu kadar kullanılmış ya da sevildiğimi hissetmemiştim. İstedğim buydu: yüzümü sikerken bile bir şekilde beni ön planda tutan, dominant ve kontrolcü kocam. Yine boğazıma boşaldı ve bu sefer sakın kaldım ve nefes almaya devam ettim.

"Siktir, siktir, bebeğim." Yüzlerimiz aynı hizada olsun diye beni nazikçe yukarı çekti. Komodinden mendil alıp yüzümü sildi. Sonra beni oturtup su şişesinden içmemi sağladı.

"İyi misin? Çok mu abarttım?" Bakışlarındaki hafif panik, göğsüm mutluluktan patlayacakmış gibi hissettirdi.

"Hayır, harikaydı." Kendimi onun göğsüne soktum. Çenem o kadar ağrıyordu ki, bu deneyimi bir süre daha tekrarlayamayacağımı biliyordum, ama buna değmişti.

Elleri tenimde kaydı ve alnımı öptü. "Benim için çok iyi iş çıkardın." Parmakları, uyluklarımın birleştiği yere ulaşana kadar tenimde aşağı doğru kaymaya devam etti. "Sırılsıklamsın. Benim kişisel seks oyuncağım olarak kullanılmak hoşuna gitti mi?"

İki parmağını içime derinlemesine sokarken dudağımı ısırdım.

"Cevap ver." Sert sesi geri gelmişti, itaatimi

"Evet, hoşuma gitti." Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıktı ve yanaklarım yandı.

"Doğru, hoşuna gitti. Çünkü sen benim için mükemmelsin."

Ve bununla birlikte, o da iyiliğime karşılık vermek için vücudumda aşağı doğru ilerledi.

SOFIYA

| villamızın yanındaki özel iskelede oturuyordum, ayaklarım suya değiyordu. Balayımızın son gecesiydi ve ben bu gezinin her anını hafızama kazımaya çalışıyordum.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve omzumun üzerinden bakınca kocamın yaklaştığını gördüm. Gözlerimi vücudunda gezdirdim; nemden dolayı alnına kıvrılan koyu kahverengi saçlarını, altın kahverengi kaslı göğsünün parıltısını ve siyah mayosuna baskı yapan şişkinliği inceledim.

Yanımda oturdu ve bana bir içki uzattı. Parlak kırmızıydı ve renkli küçük bir şemsiyenin üzerine taze bir çilek saplanmıştı.

"Alkolsüz çilekli daiquiri." Dudakları kulağıma değdi. "Neredeyse senin kadar tatlı."

Onun dilini amımda hissederek beni uyandırdığı anılar zihnimi... ve vücudumun diğer kısımlarını doldururken yüzüm kızardı. Parmaklarını kızarmış yanaklarımın üzerinde gezdirdi. "Benim güzel kızım."

Yanına yaslandım ve bir yudum aldım. "Bu çok güzel. Teşekkürler, miliy."

"Senin için her şeyi yaparım."

Havadaki çiçeklerin ve tuzun tatlı kokusunu içime çektim ve derin bir nefes verdim. “Burayı çok seviyorum.” Güneş batıyordu; gökyüzüne ve suya pembe ve turuncu çizgiler çiziyordu.

"Ne zaman istersen geri geliriz. Sen söyle yeter."

"Tehlikeli bir teklif."

"*Senin için her şeyi yaparım dememi duymadın mı?*"

Gülümsememi omzuna bastırdım. Şımarık bir mafya kızı olmayı kucaklıyor ve her dakikasından zevk alıyordum.

“Bu mayoyu oldukça beğendim,” dedi Matteo. Onun ateşli bakışları altında kıpırdanmaya başladım. Sonunda beni bikini giymeye ikna etmişti. Mayom çok küçüktü; siyah renkteydi ve ince askıları karnımı çerçeveliyordu. Elini büyüyen karnımın üzerinde gezdirdi. “Bebeğimizle birlikte tekrar geleceğiz.”

Onun yanına daha da sokuldum ve o da kolunu bana dolayarak beni sıkıca sarıldı. Matteo son birkaç ayda daha neşeli hale gelmişti. Beni hayatına alıyordu, gülümsemeleri ve mizah anlayışıyla beni şaşırtıyordu. Bebeğimiz için duyduğu heyecan, onun ne kadar gülünç derecede aşırı koruyucu hale geldiğini affetmeme neredeyse yetiyordu.

Kafamın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra kolunu benden çekti ve içkisini masaya bıraktı. Kaşlarımı kaldırdım ama o sadece göz kırptı ve suya daldı. Islak elleri uyluklarımı kavradı ve sıkıca sıktı.

"Bana katılacak mısın, karıcığım?"

"Hmm," dedim, düşünüyormuş gibi yaparak. O homurdandı ve bacaklarımı ayırdı, dilini iç uyluklarımdan yukarı doğru gezdirdi. O bikini altımın bağlarını çözerken ben de içkimi masaya bıraktım.

Omzumun üzerinden bir göz attım. “Biri bizi görecektir.”

“Buna izin vermem.”

“Matteo,” dedim, sinirli bir şekilde.

"Sofiya," diye cevapladı, benim ses tonuma uyarak.

Ne söyleyeceksem, o benim hassas uyluklarımı öpüp, dilini zaten ıslak olan amıma doğru kaydırınca dudaklarımda dondu.

"Oh, tesoro, bana ne kadar çaresiz olduğunu söylemeliydin. O kadar ıslaksın ki, o kadar muhtaçsın ki."

Derin bir nefes aldım, bacaklarımı açtım.

"En güzel amcık." Kasıklarına nazik öpücükler kondurdu, her biri işkence gibiydi, ben ise ona klitorisime dokunması için yalvarıyordum. Sonunda dokundu, dilini etrafında dolaştırdı, ama hareketleri çok hafifti. "Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, lütfen."

Kıkırdadı, hassas merkezime titreşimler yayan kahkahasıyla tekrar daldı. Bu sefer dili bana karşı sertleşti ve sonunda, *sonunda* klitorisimi ağzına aldı. Orgazmım sert ve hızlı bir şekilde üzerime çöktü, dudaklarımdan bir çığlık kopardı. Matteo kendini beğenmiş bir sırıtışla geri çekildi, ama ben henüz bitmeye yakın değildim.

Yanımda ıslak bir şey düştü. Onun mayosu olduğunu görünce nefesim hızlandı.

"Bana katılacak mısınız, Bayan Rossi?"

Kendimi iskeleden onun şaşkın kollarına attım. "Lanet olsun, daha dikkatli ol," dedi beni göğsüne sıkıca sararken dedi.

"Beni yakalayacak sen varken dikkatli olmama gerek yok."

Yüzündeki ifade yumuşadı ve ben gülümsememi dudaklarına bastırdım. "Beni parmağında oynatabileceğini sanıyorsun, değil mi?"

"Bunu düşünüyorum çünkü doğru."

Eli kığımın üzerine yumuşakça indi ve ben onun hoşnutsuz ifadesine kaşlarımı kaldırdım. "Suda sana şaplak bile atamıyorum."

Burnumdan hava üfledim. "Başka sefere. Dışarı çıktığımızda bana bir tokat at."

Dudaklarını yüzümün yanına değdirdi. “Sana ne istersem onu veririm.” Sesi alçaktı ve ben iniltiyi içimde tuttum.

Sırt üstü döndüm ve suyun bana verdiği ağırlıksız hissi severek süzıldüm. Elim karnımdaki şişkinliğin üzerinde gezdirdim. “Sence oğlan mı kız mı olacak?” Cinsiyetini öğrenmek için birkaç gün sonra ultrason randevumuz vardı.

Matteo elini benimkine ekleyerek karnımı okşadı. “Oğlan.”

Kaşlarımı çattım. "Neden, çünkü büyük kötü Don'un bir erkek varisi mi lazım?"

O alaycı bir şekilde güldü ve beni kollarına çekti, sırtım göğsüne sıkıca bastırılırken, bacaklarıyla suda çırpınarak bizi yüzdürdü. “Yaramaz kızım çok küstah hissediyor.” Kulağımı ısırdı. “Hayır, çünkü eğer kızımız olursa, o da senin kadar güzel olacak ve o zaman New York Şehri’ndeki tüm gözleri oyup çıkarmak zorunda kalacağım... tüm eyaletteki gözleri.”

“Saçmalıyorsun.” Ama gülümsememi engelleyemedim. Şimdiye kadar tüm taramalarımız iyi çıkmıştı — ve çok fazla tarama yaptırmıştık çünkü ne zaman endişelensem, Matteo doktorun gelip bir tane daha yapmasını istiyordu. Sonunda işleri kolaylaştırmak için dairemize bir ultrason cihazı satın almıştı.

Bu bebeğin iyi olacağına dair yavaş yavaş umutlanmaya başlamıştım.

Matteo bana daha sıkı sarıldı ve beni suyun içinden sürükledi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Daha iyi bir dayanak

noktası lazım.” “Dayanak

noktası mı?”

Matteo suda ayakta durabilecek kadar özel plajımıza yaklaştık. Beni kendisine dönük, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak yerleştirdi.

"Ahh, destek," dedim gülümseyerek.

Mırıldanarak ıslak saçlarımı parmaklarına doladı ve başımı geriye doğru eğdi. “Benim mükemmel, muhteşem karım.

Benim için mükemmel küçük sürtük."

Onun sıkı kucaklamasında titredim ve sonra içime girdi. Penisi beni doldurup genişletirken ikimiz de inledik. Eli kıçımı avuçladı, cildime övgüler fısıldarken sertçe sıktı. Vücuduma karşı sallanmaya devam etti ve ben başımı geriye eğip şeker rengi gökyüzünü seyrettim. Bu anın bir yanı — pembe çizgilerle süslenmiş ılık su, sahiplenici tutuşu, içime sertçe girip çıkışı ve gözlerindeki nazık bakış — kalbimin küçük, yaralı kenarlarını iyileştirdi. Bu rahatlama fizikseldi, karanlık bir kışın ardından gelen bahar havası gibi, Matteo'nun benim *için* olduğunu, her zaman yanımda olacağını ve benim de onun için aynı şeyi hissettiğimi vaat ediyordu.

Onu kendime çekip tuzlu bir öpücük verdim. "Her şey bu." "*Sen* her şeysin," diye yanıtladı.

I pressed my cheek against his and closed my eyes, sadece *hissetmekle* yetindim. Cennette kocamın benimle sevişmesini hissetmek, kalbimin kendini iyileştirdiğini hissetmek, parlak bir gelecek için umudu hissetmek.

Buradaydı. Ve bizimdi.

SON SÖZ

MATTEO

| yatak sallanınca uyandı. Sabahın erken saatlerinde ışık perdelerin arasından zar zor sızıyordu ve Sofiya banyoya gidiyordu.

Kendimi yatakta kalmaya zorladım. Bu hafta, onu tuvalete kadar takip etmeye çalıştığımda bana iki kez bağırmıştı. Ama ya başı dönüp düşerse? Göğsüm sıkıştı ve tam da Sofiya yatak odasına geri dönerken yatakta dik bir şekilde oturdum.

"Merak etme kocacığım, tuvaletten sağ salim ıktım." Bunu söylerken gözlerini devirdi, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çok muhteşem görünüyordu. Eli, yumuşak, dantelli bir gecelikle örtölü yuvarlak karnını destekliyordu. Yanakları pembeydi ve sabah ışığı, tıpkı düğün günümüzde olduğu gibi, dağınık saçlarını parlatıyordu.

O mükemmellikti.

Onu sırtı göğsüme gelecek şekilde yatağa yatırdım, bacaklarının arasına hamilelik yastığını yerleştirdim ve kollarımı ona doladım.

"Mutlu Noeller, tesoro," diye fısıldadım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Sen hayatımın en büyük hediyesisin." Elimi karnına doğru kaydırdım ve onu sıkıca sarıldım. Doğuma sadece birkaç hafta kalmıştı ve bebeğimizle tanışmak için sabırsızlanıyordum.

Kızım.

Bir kızımız olacaktı ve ben hem çok heyecanlı hem de çok korkuyordum. Umuyordum ki tıpkı güzel karıma benzesin.

"Mutlu Noeller," dedi, elini benim elimin üzerine koyup sıkıca tuttu.

Onun tatlı çiçek kokusunu içime çektim, sadece ikimizin olduğu bu son anların tadını çıkarıyordum.

Evimize kaos çökmeden önce bu sakin sabahın tadını çıkararak uykuya daldım. Küçük karımın hızla sertleşen aletime kıcını sürmesiyle uyandım.

Gülümsememi saçlarına bastırdım. Son birkaç aydır özellikle azgındı.

"Matteo." Dudaklarından çıkan ismim benim için *her* şeydi.

"Evet, tesoro." Elimi karnından aşağı kaydırıp amını avuçladım. "Buradayım."

"Benimle olduğun için çok mutluyum," dedi. "Hayatımı başka kimseyle yaşamak istemem."

Geceliğini kaldırıp boxerımı indirdiğimde kalbim sıkıştı, ıslak amına nazikçe girdim. Hamileliği sırasında daha fazla çıkık yaşamıştı, bu yüzden içeri girip çıkarken hareketlerimi işkence derecesinde yavaş tuttum. Elim yumuşak teninde dolaştı, hassas meme ucunu hafifçe sıkarken sıcaklığını içime çektim. İnledi, arkasına uzanıp tutabildiği her yerimi kavradı.

"Aferin benim kızım." Dudaklarından küçük inlemeler sızarken, beni sıkıca sardı. "Seni seviyorum, tesoro. Çok ama çok seviyorum."

Orgazm dalgası onu sararken titredi. "Seni seviyorum," dedi, bu sözleri defalarca tekrarlayarak.

Boşalırken kendimi ona sardım. Onu spermimle doldurmaktan ya da onu böyle sıkıca sarılmaktan asla bıkmazdım. O hayatımdaki en önemli kişiydi, evrenimin merkeziydi.

"Kahvaltıdan önce açman için bir şeyim var," dedi Sofiya, ağacın yanına yuvarlanıp kırmızı ve altın çizgili bir paketi alırken.

"Kahvaltıdan önce açabileceğin bir sürü hediyem var," diye cevap verdim. Dün gece tüm hediyelerini açmasını istemiştim. Aslında, 1 Aralık'tan beri hediyeleri açması için onu sıkıştırıyordum, ama o bunun böyle yapılmadığını söyledi.

Sanki umurumda mıydı? Karımı şımartmak için belirli bir günü beklemem gerekmemeliydi.

Bana sert bir bakış attı ve Noodle da başını bana doğru çevirerek aynısını yaptı. Onlarla tartışamayacağımı anlayarak iç geçirdim ve hediyemi almak için yanlarına yürüdüm. Ambalajı yırttım ve ön tarafında deforme olmuş *bir şeyin* olduğu parlak kırmızı bir kazak buldum.

Elimde ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Beğendin mi? Sienna'yla birlikte tığ işi örmeyi öğreniyoruz ve bunu senin için ben ördüm."

Don olarak geçirdiğim yılların eğitimi sayesinde yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Sofiya o kadar mutlu görünüyordu ki, bu süveterin hayatımda gördüğüm en çirkin şey olduğunu ona söylemeye gönlüm el vermedi.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye sordu, gözleri umutla parlıyordu.

Eğildim ve çenesini tuttum. "Bunu benim için ördüğün için onur duydum, tesoro."

Öpücüğümde gülümsedi. "Hadi, dene bakalım! Bedeni doğru ayarlamak için gömleklerinden birini kullandım, umarım doğru ölçmüşümdür."

Dişlerimi sıkıp süveteri başımdan geçirdim. En azından kumaşı yumuşaktı ve bedeni de büyük ölçüde doğru tutturmuştu.

"Tamam, biraz kısa olabilir," dedi, süveterin altını çekerek. "Ama harika görünüyorsun."

Onun Noel süveterine baktım. Üzerinde kar taneleri olan soluk mavi bir süveterdi ve kesinlikle mağazadan alınmış gibi görünüyordu. "Kendin için bir tane yapmadın mı?"

"Vaktim olmadı." Elini süveterinin önünden aşağı doğru gezdirdi. "Bunu bana Sienna aldı."

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

"Ne kadar da iltifat ediyorsun. Kahvaltıyı hazırlamam lazım."

Sofiya, sırf benim en sevdiğim şey olduğu için Noel sabahı tarçınlı çörek yememizde ısrar etmişti.

Kız kardeşim, Romeo ve ben genellikle Noel Günü'nde Çin yemeği sipariş eder, Sienna'nın bize izlettirdiği berbat Noel filmlerini seyrederken kafayı bulurduk. Sofiya hiç gerçek bir Noel yaşamamıştı ve yeni ailemiz için yeni gelenekler yaratmak istediğini söylemişti. Ona hiçbir şeyi reddedebilecek durumda değildim, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini yaptık: gerçek bir ağaç, bir sürü hediye ve hoparlörlerden çalan Noel müzikleri.

Sofiya, dün gece yapmaya başladığı tarçınlı çörekleri buzdolabından çıkardı. "Bana pudra şekerini getirir misin, miliy?"

Üst dolaplardan birinden kutuyu alıp tezgahın üzerine koydum ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. O da göğsüme yaslandı.

"İyi misin?" diye sordum. "Ne yapmam gerektiğini söylersen bunu ben bitirebilirim."

Bu bebeği doğurana kadar kollarımda kalsa da olurdu. Ve doğduktan sonra da birkaç ay daha.

"İyiyim, söz veriyorum."

Kapı çalındı ve Sienna başını içeri uzattı. "İkinizin sabah sevişmesi bitti mi?"

"Yemin ederim ki," dedim, elimi yüzümde gezdirerek. "Onları neden davet ettik ki?"

"Girin!" diye bağırdı Sofiya, sonra bana sert bir bakış attı. "Çünkü onlar ailemiz ve hep birlikte keyifli bir Noel sabahı geçireceğiz."

Sienna, kolları Noel paketleriyle dolu olarak oturma odasına girdi. "Romeo geri kalanını getiriyor." Hepsini ağacın altına bıraktı — Rockefeller Center'dakine rakip olacak kadar uzun, muhteşem bir ağaçtı ve Sofiya'nın son haftalarda hepimizin yapmamız için ısrar ettiği çirkin ev yapımı süslemelerle donatılmıştı. Angelo'nun poker gecesini Noel el işi gecesine çevirdiğini duyduğumda, bitmek bilmeyen sıcak tutkal ve parıltıların hepsine değdiğini anladım. Karıma *hayır* demek imkansızdı. Hiç şansları yoktu.

En azından el işi gecesini, Sofiya'nın zaten epey birikmiş olan poker borcuna daha fazlasını eklemesini engellemiştii. Angelo'ya Sofiya'nın ne kadar borcu olduğunu sormayı hep unutuyordum. O hâlâ fişlerin gerçek para olduğunu anlamamıştı ve ben de onun önünde Angelo'ya sorup onu üzmemek istemiyordum. Onu mutlu etmek için sahip olduğum her şeyi verirdim; poker gecesini bunun yolu olsaydı, ne pahasına olursa olsun öderdim.

Romeo ve Angelo, kollarında hediyelerle içeri girdiler. Hediyeleri ağacın yanına bıraktılar ve Sienna, "incelik ve stil eksiklikleri" nedeniyle onları azarladı. İkisi gözlerini devirdi ve Sienna hediyeleri yeniden düzenlerken mutfakta bize katıldı.

Angelo, fırındaki tarçınlı çörekleri incelerken ellerini ovuşturdu. Sofiya'yla evlendiğimden beri en az beş kilo almıştı. Tabii benim de eleştirecek bir durumum yoktu; karımın yaptığı onca tatlı yüzünden haftalık egzersiz programıma fazladan bir seans eklemek zorunda kalmıştım.

"Ne giyiyorsun?" diye sordu Romeo, gözlerinde bir gülümseme parıldıyordu.

"Karımın ördüğü güzel bir kazak," diye cevap verdim, o başka bir şey söylemeden. Kimse benim Sofiya'ya hakaret edemezdi.

"Oh, kıskanma Romeo," dedi Sofiya. "Miliy, yığının üstünden şu üç paketi alabilir misin?"

Dediğini yaptım, Romeo ve Angelo'ya şüpheli bir şekilde kazak gibi görünen paketleri verirken sırtarak gülümsedim. Üçüncü paketin üzerinde "Noodle'a, annesinden" yazan bir etiket vardı.

Kahretsin, ne kadar da tatlıydı.

"Buraya gel, Noodle," diye seslendim. Köpek, Sofiya'ya izin ister gibi baktıktan sonra yanından ayrılıp bana doğru koştu. Ona hediye verdim, o da onu nazikçe ağzına aldı ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "Onu yırtıp açman gerekiyor," dedim ona. O sadece kuyruğunu salladı. Sinirlenerek hediye geri aldım ve ambalajını açtım. "Ne oluyor lan?" Sofiya'nın köpek için ördüğü süveteri hayretle seyrettim.

"Ne oldu?" diye sordu Sofiya.

Köpek süveterini alıp mutfağa gittim. "Neden köpeğin süveteri bu kadar mükemmel görünüyor?" Koyu yeşil renkte, beyaz kenarları ve üzerine dikilmiş düzgün sıralar halinde ponponları vardı.

Sofiya bana şakacı bir gülümseme attı. "Onu en son yaptım, o yüzden bol bol pratik yaptım. Ama... kendi süveterinin *kötü* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bana başlama bile," dedim, ona doğru yaklaşarak. Fırının yanında yürüteç üzerinde oturuyordu, yanakları pembeydi, havada yoğun bir tarçın kokusu vardı. "Bunu bilerek yaptığını düşünüyorum çünkü benim için yaptığın bir şeyi giymeyi asla reddetmeyeceğimi biliyorsun."

"Asla o kadar şeytani olamam, kocacığım." Gözlerinde hafif bir ışıltı vardı.

Başımı salladım. "Elbette olmaz, karıcığım."

Beni kendine çekip öptü ve alt dudağımı hafifçe ısırdı. "Madem buradasın, bunları fırından çıkarır mısın benim için?"

Noodle'ın süveterini elimden aldı ve kenara çekildi. Tarçınlı çörekleri fırından çıkardım ve arkamı döndüğümde Romeo, Angelo ve Noodle'ı

Noel süveterlerini giymiş, sıraya dizilmişlerdi. Sienna kenarda durmuş, ağzını kapatmış ve sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Sofiya alkışladı. “Tüm oğullarımın birlikte bir fotoğrafını çekmeliyim.”

"*Hepsi* senin oğulların değil," diye homurdandım.

"Biz erkekiz, çocuk değil," diye ekledi Romeo. Kollarını kavuşturdu, bu da süveterindeki yeşil tinsel karışıklığını daha da belirgin hale getirdi.

"Peki, kim olursanız olun, fotoğraf çekebileyim diye ağacın yanında durun," dedi ve yürüteçle oturma odasına doğru yola çıktı. Sinirli bir ses çıkardım ve tekerlekli sandalyesini yakaladım.

"Yürüteci sadece pasta yaparken kullanman gerekiyor."

Mutfağın tamamını tekerlekli sandalyeye uygun hale getirmek için tadilat planlarım vardı, ama Sofiya, o “yuva kurma modunda”yken inşaat yapmayacağımızı söylemişti; bu ne anlama geliyorsa artık. Bunu tamamen saçma bulmuştum. Sienna müteahhidi seçmiş ve tadilatın tasarımını yapmıştı, yani Sofiya bize yeşil ışık yaktığında her şey hazırды. Son günlerde ağırları o kadar şiddetliydi ki, yürüteçini kısa süreler dışında kullanamıyordu ve baş dönmesi de daha sık oluyordu.

Tekerlekli sandalyesine oturduğunda, çenesini tuttum ve "yaramaz kız" diye fısıldadım. Yanakları güzelce kızardı.

Hepimiz Noel ağacının önüne geçtik ve Sofiya "oğlanlarını" fotoğrafladı. Sonra o ve Sienna bize her türlü poz ve kombinasyonu yaptırdı. Karımın yanında olduğum sürece benim için sorun değildi.

O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

EPILOG

SOFIYA

“ ’m eminemin poker olduğundan bir çok geleneksel Noel etkinliğidir,” dedim, dudağımı ısırarak.

BNoel yemeğimizi bitirmiştik ve hepimiz o kadar doymuştuk ki hemen tatlı yiyemeyecek durumdaydık. Matteo, herkesin en sevdiği tatlıları hazırladığımı öğrenince homurdanmıştı: Angelo için tiramisu, Romeo için cannoli, Sienna için funfetti kek ve kocam için çikolata parçacıklı kurabiye. Hamileliğimin son haftalarında yatakta uzanıp herkesin bana hizmet etmesini istiyordum, ama ben kendimi iyi hissediyordum. İlk ve ikinci üç aylık dönemlerde hissettiğim yorgunluk nihayet geçmişti ve herkese bakma ve yuvamı düzenleme isteğiyle doluyordum.

"Değil," dedi Sienna. "Ama yeteneklerini çok duydum ve kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Oynarken sıcak şarap içersek daha şenlikli olur," dedi Romeo.

"Ya da sıcak çikolata," diye ekledi Angelo, bana kaşlarını kaldırarak.

Gülümsedim. "Hepiniz bu kadar kaybetmeye hevesliyseniz, sanırım reddedemem." Matteo'nun elini sıktım. "Oynayacak mısın, kocacığım? Lütfen?"

"Eğer bu seni lanet olası koltuğunda oturmaya zorlayacaksa, tamam."

Gülümsedim ve ona yanaşarak yanağına bir öpücük kondurdum. Sakalları yüzünü kışkırtıyordu. "Ne huysuzsun."
"Evet, Matteo, bu kadar huysuz olma," dedi Romeo.
Matteo gözlerini devirdi. "Hadi başlayalım."

"BUNU NASIL YAPIYORSUN?" Matteo masanın karşısından bana baktı, tamamen şaşkın bir halde.

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım. "Oldukça iyiyim, değil mi?" "Bunca zamandır oyunları *kazanıyor* muydun?
gerçek parayla oynandığını bilmediğini sanıyordum. Poker kulübü peşine düşmeden önce borçlarını ödemek için hazırlanıyordum."

Kıkırdayarak güldüm. "Bana olan güvensizliğin şaşırtıcı. Şu ana kadar ne kadar kazandım, Angelo? Sanırım otuz bin civarında."

"Kulağa mantıklı geliyor, bella."

Matteo elini yüzünde gezdirdi. "Vay canına." "Yeni kar amacı gütmeyen kuruluşumu kurmaya yetecek kadar."

Kocam öfkeyle ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Beni görmezden geldi ve beni sandalyemden kaldırdı, kendisi oturdu ve beni kucağına oturttu. "Bu hile," diye itiraz ettim, kartlarımı ondan saklamaya çalışarak.

"Pas geçiyorum, tesoro. Tüm paramı sana kaptıramam."

Gözlerimi devirdim ama diğerleri oyuna devam ederken kendimi onun göğsüne soktum.

"Hangi kar amacı gütmeyen kuruluşu kuruyorsun?" diye sordu, dudakları kulak mememe değiyordu.

"Bazı daireleri seks ticareti mağduru kadınlar için barınaklara dönüştürmek istiyorum. Böylece Katya ve Stasya gibi insanlar bir yuvaya sahip olabilirler." Dr. Amato ile birlikte bu iki kıza barınak ve iş ayarlamıştım, ayrıca aylık

ama daha fazla kadına yardım etmek için işimizi büyütmek istedim. Arben ve babamın yönettiği kalan seks şebekelerini çökertmek için Matteo ile birlikte çalışıyordum. Akrobasi olan birinin bu kadar acıya neden olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor.

"Bu harika bir fikir," dedi Matteo. Sonra yüzünde somurtkan bir ifade belirdi. "Kendini çok zorlamadığın sürece. Dinlenmen gerekiyor ve bebek de neredeyse doğmak üzere."

"Merak etme, bolca yardım alacağım."

"Öyleyse, hayır kurumuna bir apartman binası bağışlayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Hangi apartman?"

Matteo omuz silkti. "Şehirde bolca var. İsteddiğini seç."

Gözlerimi devirdim, ama içim sıcaklıkla doldu. Planımı bu kadar kolay kabul etmesi ve desteklemesi benim için her şey demekti. Dudaklarımı kulağına dayadım. "Bu gece sana kesinlikle oral seks yapacağım."

O homurdandı ve kalçalarımı daha sıkı kavradı.

Kalan oyuncuların kartlarını gösterme zamanı geldiğinde, ben de gülümseyerek kartlarımı masaya koydum. "Royal flush."

Angelo küfretti ve masadan geri çekildi. "Kartları sayıyorsun, değil mi? Öyle olmalı."

Sienna, hoşnutsuz erkeklerin arasına bakarak burnunu çekti. "Bunun blackjack olduğundan eminim, poker değil."

Matteo kahkahadan göğsü sallanıyordu. "Bu kadar kötü bir kaybeden olduğumu bilmiyordum, Angelo." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Artık hayır kurumuna ekleyeceğin on bin dolar daha var."

"Evet, bağışlarınız için hepinize teşekkür ederim," dedim.

Romeo'nun genellikle neşeli yüzü huysuzlaşmıştı. "Lanet olası cannoli'mi alacağım," dedi ve mutfığa doğru yöneldi.

Sienna iki adama keyifle baktı. "Onları böyle görmek kaybetmeye değer." Masadan kalktı. "Tüm tatlıları buraya getirelim."

“Onlara yardım etmeliyim,” dedim, Matteo’nun kucağından kalkmaya çalışarak.

“Yapmamalısın,” diye yanıtladı. Bebek özellikle sert bir tekme attığında küçük bir ses çıkardım. Bacakları o kadar güçlüydü ki, dansçı ya da koşucu olmaya yazgılıydı.

Matteo elini karnıma bastırdı, bebeğin hareketini hissedince yüzü yumuşadı.

“Gelecek Noel’de neredeyse bir yaşında bir bebeğimiz olacak,” diye mırıldandım.

"Sabırsızlanıyorum."

Sesindeki samimiyet karşısında gözlerim doldu. O kadar yıl boyunca yalnız ve sevgisiz kalmak beni buraya, yeni aileme getirmişti.

Herkes odaya geri döndü ve tatlıları masaya dizdi. Matteo önce benim tabağımı hazırladı, her tatlıdan birer tane koydu. Mila, Nikolai, Leona ve Ronan’dan gelenler de dahil olmak üzere, birbirimize verdiğimiz hediyeler odanın her yerine dağılmıştı. Noodle elime hafifçe dokundu, okşanmak için yalvarıyordu.

Daha iyi bir Noel hayal edemezdim. Ama artık hayatım böyleydi; hayallerimden bile daha güzel günler yaşıyordum.

Son.

Okuduğunuz için teşekkürler! Sofiya ve Matteo'yu daha fazla mı istiyorsunuz? Onlar için bu bonus sahneyi yazdım ve bu, şimdiye kadar yazdıklarım arasında en sevdiklerimden biri!

[BURADAN İNDİRİN.](#)

Safiya's Dream List

- Fly on n plone Touch
tHc ocenri Get n
tnuoo
Her hafta yeni bir şey deneyin
n yecir için
Podcast yapmayı öğrenin
Disney World'e git
- New York'a git köpek
- Not-nir balonuna bin
Şnorkelle dal
Bahçede yetiştir
Moke s'mores ile n reol kamp ateşi
Get n dog
Çikolatalı kurabiye tarifimi
mükemmelleştir
tarifini
Farklı kültürlerin mutfaklarını
mutfaklardan yemek pişirmeyi
öğrenmek
Trenle yolculuk
- Spor yapmaya git
Süper ateşli seks yap
Çıplak yüzmek
Mutlu bir ailede çocuk yetiştir
— Sevilmek
- la, stop it!*
Live a little, Safiya

EMILIA ROSSI'DEN DİĞER YAZILAR

"**Empire of Royals**" evreninde daha pek çok kitap yolda! O zamana kadar, diğer takma adım Emilia Emerson altında yayınlanmış kitaplarım da var. "*His Tesoro*"yu beğendiyseniz, bunları da sevebilirsiniz!

The Forbidden Duet

Forbidden: Part One & Forbidden: Part Two

Kızlarına tamamen takıntılı üç erkeğin yer aldığı karanlık bir dünyada geçen, neden omegaverse ikilisini seçmelisiniz? Travma yaşamış bir kadın başkahraman, incinme/teselli, kaderinde yazılı eşler, üç koruyucu alfa ve tüm heyecan.

Cherished

Luna & Sol evreninde geçen bir "neden seçmelisin" omegaverse. Bu kitap *Forbidden*'ın devamı niteliğinde ancak tek başına da okunabilir. Maceracı Westin ve dört erkeğine aşık olun. *Cherished*'da ayrıca kronik hastalık teması da var!

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak gerçekten çok eğlenceliydi! Geçen yıl aklıma tek bir sahneyle ilgili bir fikir geldi: Tekerlekli sandalyedeki bir kadının, bir kavganın ortasında ateş etme becerisiyle mafya üyesi kocasını şaşkına çevirdiği bir sahne. “*Cherished*” adlı kitabımda (diğer takma adım Emilia Emerson altında yazdığım), görünmez engellilik ve kronik hastalıkların getirdiği zorlukları ele almıştım. Bu hikaye için, görünür bir engeli olan bir kahramanı imaj takıntılı bir mafya kültürüne yerleştirirsem ne olacağını merak ettim. Matteo ve Sofiya doğdu ve bu ikili hikayeyi oradan itibaren sürükledi! Onları tanımaktan büyük keyif aldım. Kalbimi tamamen çaldılar ve gelecek kitaplarda onlara tekrar rastlayacağım için çok heyecanlıyım.

Şimdi teşekkürlerime geçelim:

İlk teşekkürüm, mafya temalı ilk romanıma şans tanıyan *siz* harika okuyucularıma gidiyor. Bu benim için çok büyük bir anlam ifade ediyor!

Sofiya'nın EDS ve hareket yardımcıları ile ilgili deneyiminin olabildiğince iyi olmasını sağlamak için hikayelerini benimle paylaşan inanılmaz insanlara: Aimee, Christine, Quartz, Melissa, Domina, Elina ve Mae. Sizinle tanışmak benim için bir zevk ve onurdu. Hayatlarınıza bir bakış atmamı sağladığınız için teşekkür ederim.

Charlie'ye, orijinal Noodle'a ve en iyi takım arkadaşşıma. Kimse beni senin kadar kötü durumumda görmedi. Arkadaşım ve isteyebileceğim en iyi çalışan olduğun için teşekkürler (kitapları yazan ben olmama rağmen, ayın çalışanı unvanını sürekli sen alıyorsun).

RE May'e, namı diğer Rachel'a, hayal edebileceğim en iyi Mafia ortağıma. Biz Mafia'nın rüya takımı mıyız? Bence öyleyiz. Heyecanın, cesaretlendirmelerin ve geri bildirimlerin için teşekkürler. Mafia kitaplarını öfkeyle yazmak için başka kimseyi istemezdim!

Eliana'ya, cesaretlendirmelerin, beta okumaların ve bu kitaba isim bulmama yardımın için. Oh, ve *iki* ek oral seks sahnesinden sorumlu olduğun için. Matteo sana teşekkür ediyor. Dünyanın dört bir yanından yeni arkadaşlar bulduğum için çok minnettarım!

Beta okuyucularıma: Katherine, Robyn, Brit ve Jenny (Matteo'dan nefret etseniz de). Bu hikayenin şekillenmesine yardımcı olan harika görüşleriniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Street Team'ime, ARC okuyucularıma ve kitaplarımı paylaşan herkese teşekkür ederim! Tam zamanlı bir yazar olmak bir hayalin gerçekleşmesidir ve sizler olmadan bunu başaramazdım.

YAZAR HAKKINDA

Emilia Rossi, kıskanç ve sahiplenici erkekler ile onları parmağında oynatan inanılmaz kadınların yer aldığı ateşli mafya romanları yazıyor. Ayrıca Emilia Emerson takma adıyla omegaverse kitapları da yazıyor.

Emilia seyahat etmeyi, harika yemeklerin tadını çıkarmayı ve köpeği Charlie ile birlikte sakin günlerini yazarak geçirmeyi sever.

Haberler ve duyurulardan haberdar olun:

Facebook Grubu: [Emilia's Romance Universe](#)

Haber Bülteni Kaydı: www.emiliarossiauthor.com

Instagram: @authoremiliarossi